BORA PARAN

BİR İMPARATORUN İÇYÜZÜ

ASİL NADİR

Milliyet
YAYINLARI

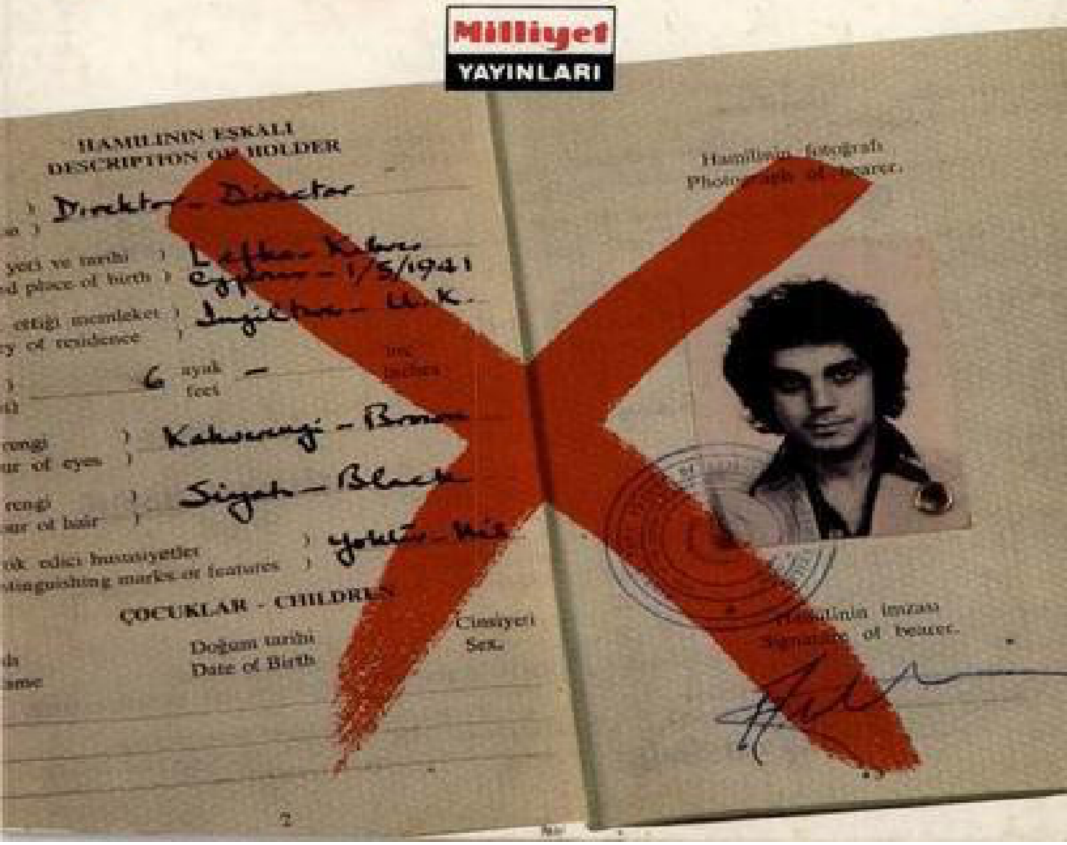

Asil Nadir

{Bir İmparatorun İçyüzü}

Bora Paran

Milliyet - 1992

Bora Paran

Bu kitabın yazarı gazeteci Bora Paran, 1939 yılında İstanbul'da doğdu. New York İktisadi İlimler Akademisini bitirdi. Mesleğe 1970 yılında Günaydın Gazetesi'nde başladı. 1979'dan istifa ettiği 1992 yılına kadar Günaydın'ın Londra Temsilciliğini yaptı. Bu çeyrek yüzyıla merdiven dayayan gazetecilik yaşamında ülkeden ülkeye, olaydan olaya hızlı ve başarılı bir gazetecilik serüveni yaşadı. Yurtiçi ve yurtdışı başarılarından dolayı çeşitli yıllarda 'yılın gazetecisi' seçildi. 1990-1992 arası uluslararası işadamı Asil Nadir'in "Basın Danışmanlığını yaptı.

İşte bu kitap, Asil Nadir'in çok yakın çevresinin bile bilmediği pek çok önemli olayı, tüm ayrıntılarıylagünışığına çıkarıyor; Türk basınına bunalımlar yaşatan Asil Nadir'in iş ve özel yaşamından büyük bir kesiti tüm gerçekliğiyle gözler önüne seriyor.

Başta, "Edebiyat konusunda şaka yapmam. Sen bu kitabı yazarsın." diyerek bana sonsuz moral veren değerli insan, yazar ve gazeteci ağabeyim Bedîî Faik'e;

Ardından, kitabımı kaleme aldığım zor günlerimde, bana aradığım sessiz ve huzurlu ortamı yaratabilme pahasına, evimizin içersinde televizyon seyretmek zevkinden bile mahrum kalarak, çocuk yaşlarına rağmen inanılması güç bir anlayış ve olgunluk gösteren canım kızlarım Deniz ve Aylin'e;

Ve son olarak da aynı zorlukları benimle yaşayan yazdığım süre içersinde kaybettiğimiz düzenin elimizden aldığı saatleri benimle paylaşan, sevgili eşim Feryal'e teşekkür ederim.

Bora Paran

Önsöz

Merakla okuyacağınıza inandığım bu ilk kitabımda, huzurunuza ilginç bir konuk getiriyorum. Asil Nadir.

Asil Nadir'le üç yılı aşkın beraberliğimizin bende bıraktığı izlenimler belleğimde dizi dizi. Tatlı anılarımın yanı sıra, burukluğunu hala hissettiğim olaylar da var.

Asil Nadir, Ağır Yolsuzluk Bürosu tarafından itham ediliyor. 1990 Ağustos ayından beri sürdürülen soruşturmalarda, Nadir'in Polly Peck'e ait 1,5 trilyon lirayı (155 milyon sterlin) zimmetine geçirdiği iddia ediliyor. Hakkındaki dava dosyalan dört binin üzerinde. 43 bin sayfa tutan belgelerin incelenmesi için 8000 iş saati harcanmış. Asil Nadir'le iş yaptığı üeri sürülen 44 bankadaki 95 hesap gözaltında.

Bu da yetmiyormuş gibi, bankalara olan şahsi borçlan yüzünden iflasına karar verilmiş. Oturduğu pahalı evden çıkartılmış, pasaportlarına el konulmuş, İngiltere'den dışarıya bir adım dahi atamıyor. Her pazartesi akşamı karakola giderek, ben buradayım defterini imzalaması gerekiyor.

Asil Nadir'i aklamak veya karalamak bana düşmez. Yargı aşamasındaki bu olağanüstü hassas, siz deyin politik, biz diyelim ekonomik, İngiliz'ler desin elastik. Her ne kadar olursa olsun Asil'in içinden çıkamadığı bu "kördüğüm" hakkında yorum yapmanın belirli yasal sınırlamalarını da biliyorum.

Bu nedenle, ben sadece Asil Nadir'in bugüne kadar yazılmayan ilginç yönlerini, bilinmeyen kişiliğini, insanlarla ilişkilerini, özel hayatında dini safsatalara kadar varan inaçlarını, kendisini kimlerin idare ettiğini, başta akrabaları olmak üzere, yakınlarına, iş arkadaşlarına, sosyal hayatını birlikte yürütmeye çalıştığı kişilere nasıl davrandığını, yaşadığım anılarımla dile getireceğim.

Asil Nadir'in Haldun Simavi'den satın aldığı Günaydın gazetesinde

Londra temsilciliği yaptım. Sonra, Asil Nadir'le omuz omuza vererek, 24 numaralı Berkeley Square'deki eski South Audley Management (SAM)'e ait olan binaya taşındık. Bu binada Asil Nadir'le bir yıla yakın beraber çalıştık.

Kapısına "Nadir Investments" "Nadir Yatırımlar Şirketleri" levhasını da astık. Asil, bu binada, avukatlar ordusu ile İngiliz Adaletine karşı hukuk savaşı verirken, City'de başına örülen çorapları sökebilmek için, Nijeryalı büyücülerden medet umacak, Londra'nın açıkhava çarşılarında pazarcılık yapan bir Kıbrıslı ile yeniden ticaret yapmayı tasarlayacak, dünya piyasalarından taze nakit para bulmak için sabıkalı bir İranlıyı içimize sokacak ve sonra Londra'da kapı kapı dolaşarak tencere satan Erdal Yılmaz adlı birisini Güneş gazetesinin başına getirecekti.

Erdal Yılmaz, Güneş gazetesinde çalışan gazeteci arkadaşlarımın kıdem tazminatlarını ödemeden onları kapı dışarı atmanın hukuki yollarını bulmuştu. Marifet yapmış gibi çalım satıyordu Asil'in karşısında.

Asil'e sordum:

- Neden Erdal gibi gazetecilikle ilgisi olmayan birisini Güneş gazetesinin başına atıyorsunuz?

- Köpeğin görevini köpeğe yaptıracaksın Boracığım. Adam ısırmasını iyi bilir Erdal.

Donup kalmıştım. Odama kapanarak saatlerce düşündüm. Bugün Güneş, yarın Günaydın. Vay başımıza gelenler. Zavallı Babıali, zavallı bizler.

Yapmam gereken bir tek şey vardı. Sessiz ve tarafsız kalmak. Olayları, mesleğine aşık bir gazeteci gözü ile izleyerek kaleme almak.

Bu kitapta, inanmakta güçlük çekeceğiniz bölümler olabilir. Ancak,

okuyacaklarınızın hepsi bizzat içinde yaşadığım olaylar. Doğru dürüst not alamadığıma şimdi pişman olduğum veya belleğimden silinen birçok anıyı da elbette geçiyorum.

Kitabımın ismini bazı okurlarımın yadırgamaları doğaldır. Neden “Bir İmparatorun İçyüzü: Asil Nadir" diye sorabilirsiniz. Bence bunun cevabı çok basit, ancak kararı gene sizlere bırakıyorum.

İşleyeceğim konuları tarih sırasına göre değil de, yazının akışına göre gelişigüzel yerleştirdim. Yaşanmış anılarımı okurken, kimi zaman gülecek, kimi zaman hayrete düşecek ve bazen de elinizde olmadan üzüleceksiniz. Ama ne olursa olsun, sizlere bilmeniz gereken her şeyi çekinmeden yazdım bu kitabımda.

Asil Nadir’in bir hayat Luna Park’ı var.

Sîzleri bir çocuk gibi ellerinizden tutarak bu Luna Park’ta gezdireceğim.

Bazen Asil Nadir’in dönme dolaplarında, yükseklikten korkup gözlerinizi kapayacaksınız. Atlıkarıncalarında, mideniz bulanacak, inmek isteyeceksiniz.

Bazen, bu parkta insanı ortasından ikiye bölen eli testereli sihirbazları göreceksiniz.

Öyle bir Luna Park ki, sizi karanlık korku tünellerine sokacağım. Raylar üzerinde giden küçük arabalara binerken elinizden sımsıkı tutacağım ürkmeyesiniz diye. Karanlık tünelin nem kokulu bilinmeyenine doğru ilerlerken, size sarılacakmış gibi çığlıkla üzerinize gelen fosforlu iskeletler, kanatlarının soğukluğunu yüzünüzde hissedeceğiniz yarasalar, gözlerinden ateşler fışkıran eli tırpanlı şeytanlar yüreklerinizi hoplatacak.

Asil Nadir’in bu esrarengiz Luna Park’ında gezinmek için cesur olmanız gerekli. Etrafta yırtıcı hayvanlar serbest dolaşıyorlar. Aslan,

kaplan gibi mert hayvana rastlamak mümkün değil. Çakallar, leş kargaları, büyük hayvanlardan korkan, keskin dişleriyle can yakmak için pusuda bekleyen sansarlar var ortalıkta.

Birlikte dolaşacağımız, Asil'in bu halka açık olmayan gizli ve tehlikeli parkına hoş geldiniz. Yanınızda ben varım, korkmayın. Bana güvenin ve elimi hiç bırakmayın.

Bora Paran

BÜYÜCÜ

Sabahın yedisi. Londra tatlı bir mayıs sabahına uyanıyor. Lordların, asilzadelerin yerleşim merkezi olan Mayfair'in alımlı Alford caddesinde sadece efendilerini bekleyen birkaç üniformalı Rolls Royce şoförü göze çarpıyor. Ayaklarının uçlarına basarak güneş gibi ışıldayan arabaların tozlarını iş olsun diye alıveriyorlar.

Caddenin batısına düşen Hyde Park'tan yeni kesilmiş çimlerin kokusu ığıl ığıl, Alford caddesini yalayarak geçiyor. Grosvenor House otelinin önünden havaalanına gidecek olan otel müşterilerini almaya gelen Londra'nın siyah taksileri bile, sessiz filmlerdeki gibi gürültüsüz patırtısız bir faaliyet içindeler.

Alford caddesinden tek tük işine giden insanlar yürüyor. Onlar bile caddenin bir kütüphane sessizliğindeki tembel uyanışını bozamıyorlar.

Dört milyon sterline (40 milyar liraya) satın alınan 3 numaralı Alford malikanesinin üst kat penceresinin ipek perdeleri oynayıverdi birden. Saçı sakalına karışmış orta yaşlı Nijeryalı zenci Matthew, nefesinin camda bıraktığı buğuyu kirli pembe renge çalan terlemiş avuç içleri ile ovarak sildi ve aşağıda sessizce uzanan caddeye baktı, sonra gözlerini diğer evlerin pencerelerinde de gelişigüzel gezdirdi.

Zenci Matthew ile hizmetinde olduğu zatın iki haftadan beri deliler gibi bekledikleri şey, bu sabah gelecekti. Dün eve telefon edilerek haber verilmişti.

Aradan çok geçmedi. Alford caddesi, dev gibi tekerlekleri çamur içinde, iki tonluk damperli kamyonun acımasız gürültüsü ile sarsıldı. Kamyon homurdayarak, geldi geldi, 3 numaralı malikanenin kapısının önünde havalı frenine basarak, çığlık atar gibi durdu.

Kamyonun motor gürültüsü rölantide devam ediyordu. Kolları düğmeli üç İrlandalı işçi ellerinde küreklerle indiler arabadan.

Ayağında çizme olan kıvırcık saçlı genç, kapının zilini dört kere üst üste çaldı, sonra da sağ yumruğu ile sabırsız bir şekilde posta kutusuna vurdu.

Kum kamyonunun hidrolikli krom damperi gıcırtılı gürültüler çıkartarak ağır ağır yükselmeye başladı. Özel olarak Nijerya'dan getirilen bir buçuk tonluk kum, görkemli Alford malikanesi kapısının önündeki desenli patikada, mahalle sakinlerini ürkütecek bir ada oluşturuverdi. 6 numaranın şoförü, biraz evvel parlattığı Rolls Royce'u kum yığınından kurtarmak için iki metre ileriye çekip, bu dehşet tablosunu seyretmeye koyuldu.

Kum dökülen 3 numaranın tam karşısındaki eski şatoları andıran taş evde, yeni tıraş olmuş Lord, yüzüne yumuşak havlusunu bastırırken, banyosunun penceresinden, mahalleyi gürültüsü ile ayağa kaldıran, eskimiş yüzlü kamyona ve kumlara baktı. Bir mana veremedi. "İnşaat filan da yok ama, neyin nesi bu sabahın köründeki kumlar?" diye söylendi kendi kendine.

Zenci Matthew, sevincinden ne yapacağını şaşırmıştı. Önce ev sahibinin yatak odası kapısını hafifçe tıklattı. Ses gelmeyince, bir daha vurdu. Sonra beklediği kibar ve hafif tonlu sesi duyar gibi oldu. "Yeesss"

- Kumlar geldi. kumlar geldi.

- Çok güzel, sen kumları taşıttır, ben de birazdan geliyorum.

Matthew, merdivenlerden ikişer ikişer atlayarak aşağıya iniverdi. İrlandalı işçilere dönerek: "Kumları kovalara koyun ve beni takip edin" dedi.

Evin pahalı halılarla döşeli merdivenlerinden çıkılan birinci katındaki oturma odasına istiyordu Matthew bu kumları. Kumlar gelecek diye, Matthew odadaki antika eşyalan evin deposuna taşıttırmış, pahalı resimleri de duvarlardan indirmişti. Oda tamtakır bir vaziyette pahalı görünümünü yitirmişti bile.

Halısı sökülmüş güzel evin oturma odasının meşe ağacından yapılma cilalı parkeleri üzerine, İrlandalı işçiler biraz da şaşırarak kumlan boşaltıp tekrar yenisini getirmek için bir aşağıya bir yukarıya inip inip çıktılar. Oda pencerelerinin karşısına düşen duvarın önü Nijerya'nın bembeyaz ince kumu ile doluverdi.

Ev sahibinin önemli misafirlerini, devlet büyüklerini, milletvekillerini, bankerleri, işadamlarını, Lord'lan, Sir'leri ve Lady'leri ağırladığı bu oda artık odalıktan çıkmış, bir inşaat artığı haline gelmişti.

Evin ünlü sahibi, ikinci kattaki yatak odasından heyecanla aşağıya indi. Gördüğü manzaraya üzülmedi, Matthew'i alkışlar gibi ellerini birbirine vurdu. Ve gözleri ışıldayan zenciye sevinçle baktı:

- Haydi Matthew göreyim seni, sana güveniyorum. Döv şu kumları, kurtar beni bu İngiliz hergelelerinin kancasından.

- Merak etme, sana yan bakan herkesi kuzu gibi yapacağım. düşmanlarını çatlatacağım.

- Matthew, avukatlarımdan çok sana güveniyorum.

- Sen artık üzülme, git işine devam et. gerisini bana bırak. hiçbir kuvvet bize karşı gelemez artık.

- Matthew, hayatını büyücülükle kazanan bir Nijerya tarikat liderinin oğluydu. Asil Nadir adlı Kıbrıslı Türk işadamının İngiltere'de başının belada olduğunu öğrenir öğrenmez, devreye girmişti.

Asil Nadir'e telefon etmenin veya mektup yazmanın bir faydası olacağına inanmıyordu Matthew. Tarikat mensuplarıyla, sonra da babasıyla uzun uzun görüştü. "Bu Asil Nadir denilen adam, bir kere her şeyden önce, İngiltere'de yaşayan bir yabancıydı. Sonsuz bir serveti vardı. Çabuk davranılmazsa İngilizler bu serveti çok geçmeden

yok edebilirlerdi. İşin şakaya gelir tarafı ve beklenecek zaman yoktu. Bir an önce onu ikna edip, tarikatının yüzyıllardır süregelen başarılı “Sihir ve Büyüleri" ile onu In-gilizlerin şerrinden korumalıydılar. Bunun karşılığında da Asil Nadir’den çok bir şey değil, sadece Nijerya’da tarikat üyelerinin barınabileceği bir tapınak isteyeceklerdi. Çok muydu yani Asil Nadir için böyle bir masraf?"

Zenci Matthew Londra’ya gelip Asil Nadir’i bulacak, atalarından öğrendiği “Kum tepesinde mum yakma" yöntemi ile önce Asil’in düşmanlarını yumuşatacak, sonra da Asil’e çoban köpeği gibi turlayanları birer kuzuya çevirecekti.

Düşman çok zorluysa, ya da uslanmak bilmiyorsa, o zaman kum üzerine diktiği mumları kristal şamdanlara yerleştirerek, çatlatacak ve ne pahasına olursa olsun Asil’i kurtaracaktı bu İngilizlerin pençesinden. Matthew yapardı bu işi. ve kendine güveniyordu.

Matthew, Londra’ya gelmek için hazırlıklarını tamamladı. Önce babasının önünde diz çöktü, onun hayır duasını aldı. Çıplak ayaklı tarikat üyelerine de sarılarak, gözyaşı dökmeden veda etti. “Yaman oğlum var benim. eli boş dönmez" diye düşündü Matthew’in babası.

Elinde abanoz ağacından oyulma asasıyla, Matthew yanında iki yardımcısıyla Londra’nın Heathrow Havaalanına iniverdi. Asil Nadir’i tanımıyorlardı ama, onun hakkında geniş bilgi sahibiydiler. Tüm araştırmalarını titizlikle yapmışlardı. Asil’in telefon numaraları, çalıştığı işyeri ve yaşadığı evi muşamba içine sardıkları not defterlerinde kayıtlıydı.

Matthew boşuna yollara düşmemişti elbette. Asil Nadir’in zayıf taraflarını, itikatlarını, her şeyin ötesinde manevi bir yardıma ihtiyacı olduğunu ismi gibi biliyordu.

Ve de her şey Matthew’in gönlüne göre oluverdi. Londra’ya geldikleri akşam, Asil Nadir’in eve dönmesini beklediler. Hem de Alford caddesinin lüks kaldırımlarında. Gelen geçenlerin ürkek bakışlarına aldırmadan, ısrarla beklediler Asil’in eve geleceği saati.

Hava henüz yeni kararıyordu. Matthew, 3 numaralı Alford Street villa kapısının tam önünde asasına dayanarak, Asil'in yeşil Bentley otomobilinden inmesini izledi.

Matthew, olayları anlamaya çalışan Asil Nadir'in yüzüne doğru asasını kaldırarak havada bir yuvarlak çizdi.

Asil donup kalmıştı. Arkasında bekleyen şoförü Hasan, her an için bu kılıksız, upuzun entarili zenciyi yakasından tutarak Asil'e yol açmaya hazırdı.

Asil Nadir ve Matthew karşı karşıya durup birbirlerini süzdüler. Matthew gözlerini kırpmadan Asil Nadir'in gözbebeklerinin taa içine baktı. Asil efsunlanmış gibi hareketsiz durdu. Zenci, işini çok iyi biliyordu. Asil'in istediği kıvama geldiğini anladı ve asasına dayanarak fısıldamaya başladı:

- Nijerya'dan geliyorum. "Saint Michael" (Kılıcı ile şeytanı ikiye bölen Hıristiyan bir ermiş.) adına geldim. Onun mesajını getirdim sana. Köpek kılığındaki şeytanlar ip dolamışlar senin boynuna, onu çözmeye geldim. Zamanı gelince her şeyi öğreneceksin.

Asil, böyle bir şey beklemiyordu. Entarili zenciye ve yanında sessizce duran iki sıska yardımcısına bakakaldı. "Bu işte bir hayır olacak galiba" diye bir çırpıda düşünüverdi. Gırtlağına geçirilmiş yağlı bir ipin iğrenç ve soğuk kalınlığını hisseder gibi oldu ve ürperdi. Boğazı kuruduğu için zorla yutkundu. Kapı önünü kesmiş bu kılıksız zencilerin üzerine saldırmak için sadık bir it gibi bekleyen şoförü Hasan'a boş ve anlamsız baktı.

Tabii, boynuna ip geçirilmişti. Hem de sapasağlam İngiliz ipi. "Her kimse bu şeytanları ikiye bölen Michael hazretleri, benim de boynumdaki ipi keskin kılıcıyla kesebilir" diye geçirdi içinden.

Zenci Matthew dimdik durmuş, Asil'in cevabını bekliyordu. Asil, hayretini gizlemeye çalışmadan. "Buyurun içeride konuşalım" dedi ve

kapının kilidine soktuğu uzun anahtarını iki kere döndürdü.

Matthew hemen içeriye girmedi.

Önce, bastonunun ucu ile kapının çerçevelerini yokladı. Ağzından acayip kelimeler homurdanarak, kapının anahtar deliğine cebinden çıkardığı el içi kadar küçük kara kaplı kitabını üç kere vurdu. Kapının önünde diz çöküp elleriyle secdeye yatar gibi antrenin soğuk mermerlerinde bir şey arıyormuşçasına parmak uçlarını gezdirdi.

Sonra ayağa kalkarak, Asil Nadir'i takip etti.

"Sihirbaz" veya "Büyücü" her neyse, Nijeryalı Matthew, Asil Nadir'i pek çabuk inandırmış olmalıydı ki, on beş gün sonra Nijerya'dan tam 1.5 tonluk ince kum Alford malikanesine boşaltılmış bulunuyordu. Matthew bu kumları nasıl kullanıyordu? Heathrow'a inerken elinde gördüğümüz abanoz asa işte burada devreye giriyordu.

Kıvırcık saçları, toparlak yüzü, çıplak ayakları ve üzerine giydiği siyah kadifeden upuzun entarisiyle "Büyücü Matthew" önce Asil Nadir'in oturma odasına yığdırdığı kumlardan küçük küçük tepecikler yaptı. Bu kum tepelerinin üzerlerine abanoz asasıyla vurarak sabahlara kadar elinden bırakmadığı kara kitabından bir şeyler okudu.

Matthew, yedi sene ilerisini görebilen, istediği zaman da öbür dünyanın kuvvetli erenleri ile temas edebilen bir medyumdu. Kendisine (büyücü) diyenlere çok kızıyordu. O, bu dünyaya sadece iyilik yapmak için gelmişti. Asil Nadir'i kurtarmak için bütün yeteneklerini ortaya koymaya hazırdı. Matthew'in, başansının tek koşulu, Asil'in bu işe bütün kalbiyle inanması ve kendini vermesiydi.

İlk gece, Asil'i karşısına alarak şunlan söyledi:

Çok zordasın. Boynuna geçirilen ip, köpek kılığındaki şeytanların işi. Seni yaşatmak istemiyorlar. Önce bu köpeklerin kim olduğunu bilmemiz lazım. senden şunu istiyorum: Oturup, ne kadar düşmanın

varsa veya senin iyiliğini istemeyenler, sana kötülük edenler, seni sevmeyenler, seni bu duruma getirenler kimlerse, hepsinin isimlerini yaz bana.

Bir zamanlar, Türkiye'den gelen devlet büyüklerinin bile ağırlandığı bu görkemli odanın yerinde artık yeller esiyordu. Asil, kumlardan başka bir şeyin olmadığı bu odanın bir köşesine bağdaş kurmuş, dikkatle Matthew'i dinliyordu.

- Hepsi aklımda, nereye yazayım isimleri.

- Sana iplere bağlanmış etiketler vereceğim, onların üzerlerine yazacaksın.

- Anladım.

- Sonra bu isim yazılı olan etiketleri mumların diplerine bağlayacağız. Mumlan yakıp, etiketlerin üzerlerine eriyiş şekillerine göre, düşmanlarını sınıflara ayıracağız. Tehlikeli olanlan, özel bir kum yığınına sererek, orada terbiye edeceğiz.

Asil, bir an nefret ettiği düşmanlarını avucunun içinde hissetti. Hele Matthew'in. "onlan şu gördüğün kum tepesinde terbiye edeceğiz" demesi harika bir olaydı.

Asil, Matthew'in verdiği etiketlere isimleri yazmaya başladı. Alacaklı bankerler, karşı tarafın avukatlan, devlet dairelerinde çalışan bir zümre, zarar görebileceği yakınlan, Kıbns'ta olsun, Türkiye'de olsun Asil'e yan bakanlar, en önemlisinden en önemsizine kadar aklına gelen herkesin bir mumu yanacaktı bu kum tepelerinde.

Asil bir yandan isimleri yazıyor, bir yandan da şoför Hasan'a ısmarladığı 100 mumu bekliyordu. Kapı tıkladı. mutlaka Hasan olmalıydı bu. Matthew, kimsenin odaya girmesine izin vermiyordu. Asil yerinden kalktı, Hasan'ın getirdiği dört kutu mumu aldı ve tekrar kapıyı kapattı. Her kutuda 25 mum vardı.

Matthew, duasını yanm keserek Asil'e sordu:

- Yüz mum yeter mi?.

- Şimdilik bu kadar kafi, hele bir görelim.

- Sen bilirsin.

- Ben önce azgınlar ile uğraşmak istiyorum, bir sürü zararsız düşmanlar var ama, şimdi onlara boşu boşuna mum yakmayalım.

- Anlaşıldı.

- Asil, yazdığı etiketleri gruplara ayırdı. sonra Matthew'in kum yığınlarına sokuşturduğu mumların diplerine, bütün düşmanlarının isimlerini itinayla bağladı.

Büyücü Matthew istediği kum tapmağını sonunda Asil Nadir'in Alford caddesindeki malikanesinde kurmuştu. Şimdi sıra bitmeyen duaya gelmişti. Matthew önce mumlan yaktı, odanın içi bir kilise gibi pırıl pırıl ışıyıverdi. Elindeki abanoz sopasını kumlara vurdu. kendinden geçmişti, bu kez kara kitabından değil de, ezbere ve yüksek sesle Afrikalı yerliler gibi acayip ve insanı ürperten çığlıklar attı.

Asil Nadir, odanın kuytu bir köşesinde camide vaaz dinler gibi yeniden bağdaş kurdu. Aklı fikri sol tarafına düşen kum tepesindeydi. Bu tepede Asil'in can düşmanlan birer asker taburu gibi dizi diziydiler. İsimlerini yazdığı kişiler pek öyle yabana atılacak insanlar değildi. Asil'i köşeyesıkıştırmak isteyen, ona nefes aldırmayan cinsten birinci sınıf belalı düşmanlarıydı.

"Yanın ulan, yanın sabaha kadar" diye mırıldandı Asil. Herhalde sesi biraz fazla çıkmış olacak ki, Matthew bir ara kafasını çevirerek göz

göze geldi Asil'le.

Titreşerek yanan mumların alevleri ve yüzünde gölgeler oynaşan Matthew'in duaları doldurdu odayı. Asil sol taraftaki kum tepesini kontrolü altına aldı ve gözünü bir daha ayırmadı oradan. Sabaha kadar uyumayacak ve içlerinde hepimizin yakından tanıdığı yedi ünlü Türk'ün de bulunduğu, bu dizgine gelmeyen azgınların yana yana erimelerini bekleyecekti.

Gün ışıdığında Asil'in kırpmadığı gözü hala o kum tepesinde yanan mumlardaydı.

Ben, büyü sahneleri, sihirbaz hikayeleri anlatma meraklısı değilim. Böyle safsatalara da hiç inanmam ayrıca. Yukarıda anlattığım bu olayda değişik bir ağırlık çöküyor göğsümün üzerine. Öyle bir ağırlık ki, sanırım Matthew'in üzerinde çalıştığı kumun 1.5 tonluk darasından daha da ağır.

Artık Asil Nadir'i daha yakından tanıyorum. Gerçek şu:

Asil ayda milyonlarca sterlin ücret ödediği avukatlarından daha çok güveniyor Nijeryalı büyücüsüne. Asil bir bakıma da haklıydı bu zenciye güvenmekte. Çünkü avukatlar düşmanlan yok edemezler, istenmeyen insanları yataklara düşürüp helak edemezlerdi. Bu ancak, büyücülere kalmış bir işti. Asil'in, Matthew'a "sana avukatlanmdan daha çok güveniyorum" demesi de bu yüzdendi.

* * * * *

15 Mayıs 1991 Çarşamba

Büroya erken geldim. Asil Nadir'le çalışma odalarımız karşı karşıya. 24 numaralı lüks Berkeley Square Meydanındaki binanın birinci katındayız. Asil'in odası caddeyi görüyor. Benim odamdan yandaki işyerinin camları görünüyor sadece.

Odada yalnız değilim. Asil'in oda kapısına bakan kapı ağzındaki masada Abide Gönültaş diye 26 yaşlarında bir kız oturuyor. Şüphesiz, bu Abide Gönültaş'ın kim olduğunu da anlatacağım. Çünkü Mersinli bir işçi ailesinin kızı olan Abide, Asil Nadir'in hayatında önemli bir rol oynar.

Önce günlük İngiliz gazetelerini okudum. Asil'le ilgili ne haber varsa tarıyorum. Gözüme bir şey ilişirse, onu tercüme ederek haber haline getiriyor, Günaydın ve Kıbrıs gazetelerine geçiyorum.

Özellikle Günaydın gazetesinde Asil'in haberleri ya iç ediliyor ya da ilgisiz bir sayfada tek sütun üzerinden ayıp olmasın diye kullanılıyor.

Matthew'in kum yığınlarıyla, mum ışıklarında sabahlayan Asil Nadir artık işe geç geliyor. Bazen gözleri kan çanağı gibi oluyor. Odalarımız karşı karşıya. Eğer randevuları fazla değilse, ilk fırsatta benim odaya gelip, geceyi anlatıyor. Hiç unutmuyorum, bir sabah merdivenleri koşarak nefes nefese çıkıp "Gel Boracığım, gel. sana anlatacaklarım var" dedi.

Odasına girdik, hemen anlatmaya başladı:

- Gece her zamanki gibi mumların titreyen alevlerini seyrediyordum. O ışıkların içinden sanki bir pencere açıldı önümde. Her şeyi, her şeyi gördüm. Boracığım. Bana el sallayan, üzeri beyaz pelerinli ve beli kılıçlı bir atlı geldi durdu yanımda. Sanki gözlerinde ışıldayan birer pırlanta vardı. Uzun saçlı ve yakışıklı bir gençti. Elini bana uzattı ve kendimi havada uçar gibi hissettim. Atının üzerinde beraberdik. At şaha kalktı, yürüyeceği yerde, bulutların arasında uçmaya başladık. Çok sürmedi. Yemyeşil bir ağacın dibine geldik. Rahmetli babam İrfan Nadir beni bekliyordu. Konuştu benimle. "Korkma sana kimse zarar veremez artık. metanetini bozma ve sabırlı ol" dedi.

Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama, kendime geldiğimde, Matthew yanımda oturuyordu. "Sen anlatma ben anlatacağım" dedi ve gördüklerimi sanki o görmüş gibi birer birer anlattı bana. Beni atına bindiren beyaz pelerinli ve kılıçlı gencin, kurtarıcım St. Michael

olduğunu da ilave etti. Tüylerim diken diken oldu. İnanmamak elde mi? Benim hayatım artık Matthew ve St. Michael'in elinde. Hepimiz göreceğiz bu mucizeyi. hem de çok yakında.

Asil Nadir'i ben hiç böyle görmemiştim. Bir çocuk gibi seviniyordu. Sonra ilave etti:

Bu işi kıvırdık Boracığım, düşmanlarım önümde eriyecek. kuzu gibi olacaklar. Bütün itleri yaptıklarına pişman edeceğim bak göreceksin.

- Asil Bey'le konuşmalarımız devam ederken, içeriye Abide Gönültaş girdi.

- Asil Bey avukatlarınız geldi, toplantı salonuna aldım, sizi bekliyorlar.

- Şimdi geliyorum.

Gözlerinden uyku akan, yorgun ve bitkin Asil Nadir, odasındaki tuvalete girip kendine bir çeki düzen verdi, sonra da bir sigara yakarak merdivenlerden aşağıya inip toplantı salonuna girdi.

Sihirbazlık ve büyü olaylarının hızla gelişerek Asil Nadir'i pençesi içine aldığı, öbür dünyadan yardım isteme ve şeytanları ikiye bölerek düşmanlan yok etme arzularının zirvede olduğu 15 Mayıs 1991 Çarşamba günü daha nice olaylara şahit olacaktım.

Evet, sabah Asil'in bana heyecanla anlattığı ilginç hikayesini dinledikten sonra, şimdi de masamda Nadir Investmens adına gelen birkaç mektuba cevap yazmakla meşgulüm. Asil Nadir ise, aşağıdaki konferans salonunda avukatlanyla görüşüyor.

Telefon çaldı. zırrrr. zırrrr.

Abide cevap veriyor. karşıda bizim Matthew var. Şakası yok, "Avukat

mavukat dinlemem, kiminle olursa olsun, Asil Bey hemen eve gelecek" diyor.

Asil'e haber verdiğimiz zaman, avukatlarından özür dileyerek, müsaade isteyip şoförü Hasan'ın kullandığı Bentley arabası ile Alford Street'te bekleyen Matthew'a yetişmesi bir olmuştu.

O sabah Matthew ile ne konuştuklarını hiç bilmiyorum, ama Asil, yarım saat sonra döndüğü zaman, beni odasına çağırdı.

- Boracığım, çok acele 36 şamdana ihtiyacımız var. Her şamdan iki mumluk olacak. En pahalısından ve kristal olması da şart.

Saat 12'ye geliyordu. Londra'da pahalı kristal şamdan en kolay Knightsbridge'deki Harrods mağazasından alınır. Cebimde Harrods'un kredi kartı da var. Önce satın alır, sonra da parasını Asil'den isterdim nasıl olsa.

Harrods mağazasının ikinci katında istediklerimi buldum. Tanesi 32 sterlin'den (350 bin lira) 36 şamdanı paketlere sardırdım. Kredi kartımın kopyasını aldıklan faturada 1.152 sterlin (12 milyon lira) yazıyordu. Bastım imzayı.

Matthew, Asil'in azgın düşmanlarını ortaya çıkarmıştı. İşte 12 milyon lira harcayarak aldığımız kristal şamdanlar, bu dehşet saçan, ağzı köpüren, Asil'in boynuna ip geçiren ahlaksızlan ıslah etmek içindi. Harrods'un yeşil üniformalı görevlisi, şamdanları arabama kadar taşıdı, sonra şapkasını çıkartarak selam verdi.

Ofise girdiğimde, saat 2 olmuştu. Asil'in, avukatlarını filan taktığı yoktu, kafasını sadece mumlu gecelerin esrarlı sihiri sarmıştı. Beni merdivenlerde karşıladı "ne oldu?" der gibi yüzüme baktı.

- Tamam hepsini aldım.

İçi rahatlamıştı. Hasan'a seslendi. Şamdanlar benim arabamdan Bentley'in bagajına yerleştirildi. Hasan, Matthew'in istediği 200 mum daha satın almıştı. Hasan'ın aklı ermedi bu işe. "ulan amma da mum harcıyor bu herif. diyerek, gaza bastı.

Tam masama oturacaktım ki, Asil tekrar çağırdı.

- Gel Boracığım gel, işler daha bitmedi.

- Geldim Asil Bey.

Asil'in odasına girdiğimde müthiş bir gülsuyu kokusu burnumun direğini kırdı. İçerisi külahlı mevlit şekeri dağıtılan mescit içini andırıyordu. Asil ayağa kalktı. bana sus işareti yaptı, konuşacaklarımızı kimsenin duymasını istemiyordu. Odanın kapısını usulca kapadı. Karşımdaki Asil Nadir beni hayretlere düşürüyordu. Rüya görmediğime emindim. İnsanların bir randevu alabilmek için aylarca beklediği, gazetelerin cayır cayır yazdığı şu dağ gibi Asil şimdi böyle işlerle mi uğraşacaktı?

Çekmecesinden bir tomar kağıt para çıkardı. Elinde gülsuyuna batınlarak okunmuş 20 adet 20'şer sterlin'lik (250 bin lira) banknotları tutuyordu.

Dışarıda yağan yağmur, konuştuğumuz odanın penceresini kırarca bir ses çıkartıyor. Saat iki olmasına rağmen hava kararır gibi oldu. Asil, ayağa kalktı, elinde tuttuğu gülsuyu kokan paralarla yanıma gelip elini omzuma koydu:

- Boracığım, bugün seni çok yordum, ama bu paralar Şeyh Nazım Efendi tarafından okunmuş. Gün batmadan 20 fakire dağıtılacak. 20 fukarayı güneş batmadan sevindirmemiz lazım.

Daha henüz sabahki olayların şokunu üzerimden atamamıştım, şimdi de fakirlere para dağıtma işi çıktı başıma. Yoksulları sevindirmek çok güzel bir şey ama, zengin bir iş merkezinde hangi taşın altından

çıkartacaktım ben bu kadar fakir fukarayı?

Tren ve metro istasyonlarının yaz kış sıcak hava püskürten mazgallarında sabahlayan, pejmürde kılıklı alkoliklerden başka gözle görünür fakire rastlayacağıma hiç ihtimal vermedim. Bir ara Türk mahallesine bile gitmek aklımdan geçti. Ama oradaki insanları belki gücendirebilirim, beniyanlış anlayabilirler diye bu fikrimden de vazgeçtim.

Paralan cebime yerleştirip, yanıma eşim Feryal'i de alarak Citroen arabama bindim. Saat 3 ve ben Londra'nın göbeğinde 20 fukara aramakla meşgulum.

İlk durak Piccadilly'de Wimpy hamburgercisinin önü. Kirden muşamba gibi olmuş yorganına sarılı bir alkolik, caddeye uzanmış yatıyor. Cebimden kokulu bir 20'lik çıkartıp yaklaştım yanına. Omzuna dokunduğum halde, yarı uykulu, alkolden uyuşmuş gözleriyle bana bakmadı bile. Mecburen ayağımla nazikcene dürttüm. İş olsun diye kafasını kaldırdı. 20'liği elimde tutuyordum, uzattım kendisine. "bugün senin şanslı günün" diyerek parayı kucağına bıraktım. Sonra da oradan süratle uzaklaştım ve yandaki eczaneden adamı gözetlemeye başladım.

Önce parayı eline aldı. Önünü arkasını evirip çevirdi. İnanmamış olacak ki, yoldan geçen birkaç kişiye parayı göstererek bir şeyler sordu. Sonra toparlanıp ayağa kalktı. Parayı cebine sokacağına elinde tutuyordu. Ağır adımlarla yürüdü. Wimpy'nin yanındaki pastaneye girdi, sevindim. İlk verdiğim para iyi bir yere gitmişti. Zavallı ne kadar açtı kimbilir, hemen pastaneye girmişti. Şimdi canı çektiği kadar börek ve çörek yiyecekti.

Piccadilly'nin güneyine indik. fakir filan yok ortalarda, deli olacağım. İnsanlar kelli felli. al yanaklı, iyi giyimli, güler yüzlü. sıhhatli.

Victoria tren istasyonuna park ettim arabayı. Garın içinde dolaşıyorum. Saçlan kirden saçak saçak olmuş yarı deli bir kadın kendi kendine konuşuyor. Yaklaştım. yirmiliği uzattım. Pek bir şey anlamadı. sonra parayı isteksizce aldı. Ne sevindi, ne de teşekkür etti.

İstasyonun dışına çıktım. Tertemiz giyimli, beyaz saçlı, nur yüzlü çok yaşlı bir hanım yürüyor kaldırımda. Yerlere basarken, düşmesin diye ağır ağır atıyor adımlarını. Benim hanımı devreye soktum. Yirmiliği ona verdim. Belki kadıncağız benden utanır diye düşündüm. Feryal, ihtiyarın yanına gitti, birkaç kelime konuştular. yaşlı hanım “hayır olmaz" anlamında kafasını salladı. Galiba teşekkür anlamında Feryal’in elini tutar gibi yaptı. parayı kesinlikle kabul etmedi. Utanarak bana doğru gelen Feryal’in yürüyüşünü bir müddet seyrettikten sonra, sanki bir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Soho’dan geçiyoruz. Kadın kılığına girmiş iki erkekle konuşan acayip şapkalı bir genç gözüme çarptı. Fakirlik üzerinden akıyor. Sessizce yanına yaklaştım ve yirmiliği uzatarak “hadi bakalım bugün senin şanslı günün" dedim. Parayı aldı, ne söyleyeceğini şaşırdı. donup kaldı. Yanındakiler de bir şey söyleyemediler. Cevap beklemeden on metre ileride beni bekleyen Feryal’in yanına doğru yürümeye başladım. Parayı verdiğim çocuk koşarak geldi yanıma. koluma girmeye çalıştı.

- Bugünü birlikte geçirebilir miyiz?

- Pek sanmam, bak eşim burada bekliyor.

Oğlan Feryal’i görünce fena halde bozuldu, yerin dibine geçti. Kısa bir özür dileyerek, hemen ortadan yok oluverdi.

Bilen bilmeyen, bana özeniyor. “Şu Bora şanslı çocuk vallahi. bak şimdi de Asil Nadir’le çalışıyor. Asil bir kurtarırsa paçayı. Bora da döner köşeyi" diyorlar.

Yağmur devam ediyor. Cebimde daha 17 tane yirmilik var. Bitkin bir vaziyette kendi kendime kızıp söyleniyorum: “Ulan sen bir gazetecisin, böyle boktan işler senin üstüne vazife mi? Biri duysa poposuyla güler adama. zaten kim inanır ki, Şeyh Nazım efendinin okuyup üflediği, gül suyuna batırıp, zemzem suyu akıttığı paraları Asil Nadir Londra’da fakir fukaraya dağıttırıyor desek"

Trafalgar Square'deki National Gallery Müzesi önünde çok yakışıklı bir genç çöp karıştınyor. Ayağındaki yırtık sandallan dikkatimi çekti. Gülerek yaklaştım, bir şey soracağımı sandı. Parayı uzattım, önce irkildi. pek anlayamadı. "Bu para senin kısmetin. hadi al" dedim.

Elini şüpheyle uzattı ve aldı yirmiliği, sadece donuk bir şekilde gülümsedi o kadar.

Kimbilir arkamdan neler düşündü bu yakışıklı genç çocuk? Yürümemi şaşırdım. utandım. ayaklarım dolanarak uzaklaştım oradan.

National Gallery Müzesinin soluna düşen taş kilisenin fakirlere bedava yemek dağıtan bodrum katının giriş kapısındaydım.

Bedava yemek dağıtılan bu yerde karın doyurmaya gelen insanların herhalde aradığım hakiki fakirler olacağını düşünerek sevindim.

Kızıla çalan saçlanyla, orta yaşlı sıska bir adam geliyor. Kalın çerçeveli gözlükleri var, ceketinin omuz başlan yağmurdan sınlsıklam olmuş. içeriye girmeden durdurdum. "Bu parayı sana İsa hazretleri yolladı" diyerek tatlı bir espri yapmak istedim. Keşke yapmaz olaydım.

Sevinçten ağlamaklı oldu. Önümde diz çöktü. hafif alkollüydü.

- Ne olur söyle sen kimsin?

- Hiç önemi yok, sen bu parayı al ve başka sual sormadan git buradan.

- Aman allahım yoksa sen?

- Eğer şimdi ben, senin yanından birden bire kaybolursam, korkarsın, ürkersin. Bir kere daha rica ediyorum, lütfen git buradan.

Adam resmen ağlıyordu. galiba biraz da alkolün tesiriyle olacak. beni tebdili kıyafet İsa olarak görüyordu karşısında. Çattık dedim, adam sülük gibi yapıştı ayrılmıyor bir türlü. Diz çöküyor. bana dualar okuyordu. Kafam iyice bozuldu, çünkü hakiki fakirler bodruma girip girip çıkıyorlardı ve ben bu sulu herifin yüzünden hepsini kaçırıyordum.

- O zaman seni cezalandıracağım. diye patlattım blöfümü. Çok korktu:

- Gidiyorum, gidiyorum. diyerek, saçma sapan teşekkürler yağdırdı. Yemek dağıtılan kapıya doğru yürürken bile, kopacakmış gibi çevirdiği kafasıyla beni izliyordu. Sonra gözden kayboluverdi. İçim rahatladı. “Ohh, şükürler olsun" dedim.

Ama çok geçmeden korktuğum başıma geldi. Bu sırnaşık herif içeride görevli papazla konuşup onu da heyecanlandırmış olacaktı ki, bir de baktım. siyah gabardin elbisesi ve boynunda bembeyaz kolalı yakası ile kilisenin papazı bana doğru geliyor. arkasından da kendini kapı önündeki sütunların arkasına gizlemeye çalışan bizim sulu yapışkan.

Papaz güler yüzle yanıma yaklaştı, eliyle attım ağzıma, gitti karnıma, hem sağıma hem soluma, diye bir istavroz çıkarttı.

- Duydum para dağıtıyormuşsunuz. yardımcı olabilir miyim?

- Hayır hiç sanmıyorum. 16 fakire ihtiyacım var, hepsine teker teker yirmi sterlin vereceğim.

- Ohh ne güzel, siz paraları bana verin, ben sizin adınıza fakirlere dağıtırım.

Bu papaz da biraz fazla uyanık. Benden paraları alacak, kilisenin kumbarasına atacak, sonra da kilisenin keyfî geldikçe, benim paraları alıp bir güzel kullanacaklar.

- Hayır, benim şahsen dağıtmam lazım hepsini teker teker.

- Peki siz ne için bu paraları dağıtıyorsunuz?

- Bir arkadaşımın başı belada, hayır duası almak istiyor da onun için.

- Anladım, allah yardımcısı olsun.

- Amin.

Gülsuyu buram buram kokuyor ceplerimde. Güneş batalı bir saat oldu. Cebimde daha 16 tane banknot var. Gel de çık işin içinden. Feryal, yoruldu, bir taksiye atlayıp eve döndü. Peki ben ne yapacağım şimdi?

Oxford Street'e döndüm. Mağazaların ıslak yollara düşen ışıklan aydınlatıyor ortalığı.

İki zenci çöpçü, Oxford Street'i süpürüyor. Yaklaştım. "Bu gece ikiniz de şanslısınız" diyerek, paraları ellerine sıkıştırdım. Şoke oldular.

Hiç beklemeden. arkamı döndüm, hızlı bir tempoyla yürüdüm. Para alanlardan bir tanesi arkamdan "heeyyyy" diye bağırdı. Aldırmadım.

RUM MEYHANESİ

13 Ağustos 1991, Salı

Asil Nadir'in yeşil renkli lüks Bentley otomobiline kurulduk.

Rum'un meyhanesine gidiyoruz. Londra'da saat gecenin biri.

Asil, hem arabayı kullanıyor hem de fildişi direksiyonun üzerine elleriyle vurarak, sonuna kadar açık ekolayzerli teybinden Akrep Nâlan'ın "Sarhoşum Sarhoş" şarkısına eşlik ediyor.

O şarkı söylemeyip de kim söyleyecek. Hapisten paçayı sıyırmış bir kere. gerekli olan 3.5 milyon sterlin tutarındaki kefaleti yatırılmış, evet ama nasıl? Kimler yatırmış? Ne zorluklarla? Önce Kıbrıslı Türk mezarcı Ramadan Güney vatan ve millet aşkına diyerek, Asil'i hiç tanımadığı halde, bir milyon sterlin (on milyar lira) garanti belgesi vermiş, sonra iki kere evlenip boşandığı karısı Ayşegül de, Christies'den aldığı antika vazolarını ve bazı mücevherlerini banka kasasına kilitleterek, yarım milyon sterlin'lik (5 milyar lira) garanti belgesi imzalamış. Bu belgelerle iş bitmiyor ki, bir de en önemlisi 2 milyon sterlin (20 milyar lira) nakit bağlamak lazım. peki bu para nereden gelecek? Onun da kolayı bulunmuş. Milyarlar Türkiye'den gelecek tabii, ama nasıl ve kimden? Hala bilinmiyor. gelmiş ya. siz ona bakın. Asil şimdi serbest ya. Evine kapanacağı yerde, ünlü Berkeley Square'deki benim bir ilgim yok dediği South Audley Management'in görkemli binasına da kapağı atmış ya. her şey nazar değmesin artık dört dörtlük onun nazarında.

Asil'in kulu kölesi olmaya razı sadık ziyaretçileri sanki bir türbeyi ziyaret eder gibi, sokak kapılarında, oturma salonlarında bekleşiyorlar. Değişen fazla bir şey yok. eski tas eski hamam. Asil'in başı biraz darda ama, gene de Allah'a bin şükür diyerek haline dua ediyor. Neşesi hiç eksik değil. gülüp söyleşiyoruz.

Tottenham Court Road caddesindeki Rum'un çalgılı meyhanesi Elysee'ye gelmek üzereyiz, Asil boşta kalan sol eliyle dizime vurdu: "Boracığım, bu gavurun meyhanesi çok iyi bir yerdir. babamı çok iyi tanırdı, bize de kral muamelesi yapacak bak gör"

Gavur dediği, meyhanenin sahibi George altmış yaşlarında iri kıyım Kıbnslı bir Rum. Üzerindeki elbiseler aylardır ütülenmemiş havası veriyor insana. Boynuna bordo rengi solmuş, yaka kısmına çıktıkça aynı yerden bağlamaktan yağ karası olmuş bir kravat bağlamış.

Asil'i yakından görebilmek için ayak altında dolanan garsonlar, meyhanenin giriş kapısına üşüşüverdiler birdenbire. İhtiyar Rum, önce Asil'e hasretle sarıldı, onu, havaya kaldırır gibi kucakladı. Sonra ellerini gevşetip. yüzüne şefkatle baktı: "Bre Vasilakimu" diye bir çığlık atıverdi.

Asil'e Vasil denildiğini, işte o gece öğrenmiştim. (Vasil'in sonuna gelen "akimu" "çiğim" anlamına geliyor. yani Vasilciğim. Şaşkına dönmek bir yana tüylerim diken diken oldu. Hiçbir şey çaktırmamaya kararlıydım. Bütün iltifatlar Asil'e yapılıyordu, benim orada olduğumun kimse farkında bile değildi. Önce Rum patron, sonra da garsonlar ordusunun arasına katılarak, loş ışıklı tavernanın ortasından yürümeye başladık. Masaların arasına oturtulmuş minik sahnede iki Rum buziki (Rumlar'ın çaldığı telli saz) çalarak, ortalığı ayağa kaldırıyorlar. Asil'in geçtiğini görünce, onlar da yerlerinden kımıldayıp selama durdular. Asil'in dedikleri doğruydu. Krallar gibiydik. Diğer masalarda oturanlar da bir timsah gibi sessiz fakat dikkatle bizi izliyorlardı.

Gürültülü sahnenin biraz açığındaki kuytu bir masaya yerleştirildik. Mezeler, çerezler, fındıklar, fıstıklar. ithal malı Türk rakıları. akla ne gelirse, beyaz örtülü ve karanfil çiçekli masanın üstünde dizim dizim.

Asil'e Vasil diyen Rum patron gitmek bilmiyor, masamıza sakız gibi yapıştı.

Şakur şukur Rumca konuşuluyor masamızda. bir kelime anlamak mümkün değil. Kahkahalarla gülüşüyorlar, sonra da "eee ne yapalım"

der gibilerden hayıflanıp iki yana kafa sallıyorlardı. Garsonlar masamıza servis yaptıkça, benim bilemediğim bu lisanla dertlerini anlatıyorlardı Asil'e.

Sahnedeki buzikiler, iki insan boyundaki hoparlörlerden kulaklarımızı delmeye devam ederken, nağmeler birden "çiftetelliye" çevrildi.

Rum oğlu George, Asil'e:

- Sigu horepse ge si dedi. (çiftetelliye davet ediyor.)

Asil hiç itiraz etmedi. Uydurma sahnenin hemen altındaki minik piste yürüdü. İki elini omuz hizasına kaldırdı. Sağ ayağının baş parmağını öne doğru dayayıp bir süre hareketsiz durdu. Anthony Quinn'in Zorba'sındaki sahneleri aynen birlikte yaşıyorduk. Sonra ağır hareketlerle, ellerini yana doğru düşürdü, bu kez sol ayağı üzerinde sıçrayarak yarım daire çizip yüzünü masalara doğru çevirdi. Bütün timsahlar nefes almadan onu seyrediyorlardı. Rum patron Asil'in imdadına yetişti. Meyhanesinde Asil Nadir gibi önemli bir misafiri vardı. bu fırsat kaçmazdı tabii. O da kalktı, Asil'in karşısına geçti. İhtiyar kurt, el ve kol hareketlerini hem müziğe hem de Asil'in stiline uyum sağlar bir şekilde ayarlamayı becerdi. Dansları bittiği zaman ikisinin de alnından terler akıyordu. Sonra bir alkış bir alkış. nefes nefese masaya döndüler. Kurtlarını dökmüş müydü acaba Asil?.

Masamızda bir saate yakın Rum'u dinledik. Bir ara meyhaneye çığlıklar atarak kızlı erkekli sarhoşlar grubu girdi. Koca Rum yerinden istemeyerek kalktı ve gelenleri boş masalara yerleştirmeye koyuldu. Asil'le masada ilk kez yalnız kalmıştık. Rakı kadehini bana doğru kaldırdı ve:

- İçelim Bora, bu boklu dünyada ne yapılır ki zaten?.

- İçelim, şerefinize.

Uzun bardağın içindeki susuz rakısını bir dikişte yanlayıverdi. Suratını

hiç buruşturmadan, gözünü mezelerde gezdirdi ve çatal kullanmadan eliyle soyulmuş iri bir karidesi alıp ağzına attı.

Birkaç gün içinde, Asil'i iflas ettirmek için bütün bankalar harekete geçmişler ve mahkeme karanyla iflasını isteyeceklerdi. Patronu kıskıvrak köşeye kıstırmışlardı.

Gün boyunca merak ettiğim için, sormaya karar verdim:

Asil Bey, alacaklı bankalar iflasınızı istiyorlar, ne gibi hazırlıklarımız var. iflas etmeyiz değil mi?.

- Boracığım, İsmet'i getiriyorum, sen hiç merak etme.

İsmet dediği, herhalde İsmet İnönü değil, şu bizim Kıbns'taki bakan İsmet Kotak olacaktı. Eeee, İsmet ne yapabilirdi?. Asil'in iflası ile ne ilgisi vardı?. Nasıl kurtaracaktı Asil'i bu girdabın içinden?.

Asil kadar olmasa bile, uzun rakı bardağımdan bir yudum aldım. İsmet Kotak nasıl kurtarır yahu Asil'i?. kafama takıldı. Rum oğlu George masamıza yeniden damlamadan, şu İsmet işini öğrenmek istiyordum.

- Peki ne yapacak bizim Kotak?.

"Amma sualler soruyorsun" der gibilerden bakacağını sandım ama hiç öyle olmadı. Tam o sırada etli butlu genç bir Rum kızı sahnede göbek atıyor. Asil'in gözü yosmaya takılı halde cevap verdi:

- İsmet'in Kıbrıs'ta kurduğu "Phonix Industrial Ltd" adlı bir şirketi var. benimle ilgisi yok o şirketin. İşte, İsmet gelecek ve bankalara diyecek ki. "Bakın arkadaşlar, Asil'de para pul kalmadı. neyini alabilirsiniz ki?. Gelin bir anlaşma yapalım, ben şirketim adına onun bütün borçlarını üstleneyim. Onun yerine, benim şirketim sizeborçlansın, bırakın şu Asil'in yakasını"

Böyle cevaba ancak ayağa kalkılarak şapka çıkartılır. Evdeki hesap çarşıya uyar mı bilemem ama, pratikteki bu “iflas önleme projesi" şüphesiz La Fontaine’in tilkisinin bile yüzünü kızartabilecek cinstendi. Bu denli “al külahı ver külahı" İngilizler değil, çocuklar bile yemezdi aslına bakılırsa.

Lafının sonunda gözlerini ilk defa, burnumuzun dibinde çalkalayan Rum kızın göbeğinden uzaklaştırıp bana çevirdi, cevabımı bekliyordu.

- Harika. dedim. Ama hazır lafı açılmışken, İsmet Kotak operasyonun neticelerini gelin benim 1991 günlüğümden hemen birlikte okuyalım:

“15 Ağustos 1991 Perşembe. Asil Nadir için çok önemli bir gün. İsmet Kotak, Asil’i alacaklı bankaların elinden kurtarmak için Londra’da. Bu sabah 08.30’da buluşacaklar. Saatler geçiyor, İsmet yok ortalarda. Asil Nadir, ofisin içinde dört dönüyor. Abide telefonların başında. aramadık yer kalmadı. Yer yarıldı İsmet içine girdi sanki. Olayı geç de olsa öğrendik. İsmet Kotak’ın Londra’ya ne maksatla geldiği öğrenilmiş. Scotland Yard polis şefi, İsmet Kotak’ı sabahın karanlığında sıcak yatağından kaldırarak, siyasi bir skandalın önlenmesi için ilk uçakla tatlımsı bir şekilde İstanbul’a postalamış. Aman Allahım, bu olay bir duyulsa, Türk, İngiliz ve Kıbrıs gazetelerine sürmanşet olur, Kıbrs ayağa kalkar. İsmet Kotak, uykusunu bile alamadan yollandığı İstanbul’dan ilk bulduğu uçakla Kıbrıs’a dönmüş. Akşam, Kıbrıs’tan Asil’i telefonla aradı. Bütün planlar yattı, korktuğumuz “iflas" kapı ağzında"

Tabii iki gün sonra geçecek bu olayı, meyhanede başlarımızı dumanlarken ikimiz de bilemezdik.

Asil kafayı tam bulmuştu. Ceketini çıkardı, Marlboro sigarasını gömleğinin cebine yerleştirdi. Ağzına koyduğu sigarayı yakmak için çakmakla sigarayı buluşturmakta güçlük çekti. Sonra sigarasını yakmaktan vazgeçip, çakmağını söndürdü.

Rum patron sarhoşlan masalara yerleştirmiş, bize doğru geliyordu. Asil elini havaya kaldırarak, “Ela do vree" dedi. Patron bu kez daha

hızlandı ve masanın başında durdu. Asil cebinden bir tomar ellişer sterlinlik (yarım milyon liralık) banknotlar çıkardı. Rumca bir şeyler söyleyip gavurun avucuna bırakıverdi paraları. hani binbir zorlukla bulunan paraları.

Sonradan öğrendim ki, Asil, meyhanenin sahnesinde şarkılar söylenirken yerlere tabakları fırlatıp kırmak istiyormuş. Bu, böyle meyhanelerde adetmiş. Üç garson beyaz porselen yemek tabaklarını masamıza yığmaya başladılar. Asil bir yandan Rumca şarkı söylüyor, öbür yandan da tabaklan sahneye doğru fırlatıyordu. Betona düşen tabaklar büyük gürültü yaparak paramparça kınlırken, bana da atmamı söyledi. Boş durmadım, tabaklan ikişer, üçer fırlatıyorum. “Bayağı zevkliymiş tabak kırmak"

Ama ben Asil kadar rahat değilim nedense. Asil, hayatın acı hakikatlerinden kendini tamamen sıyırmış, sanki başka bir dünyada yaşıyordu bu gece. Her tabak atışında. düşündüm.

İsmet Kotak işi ne olacak acaba?

Ya bu Asil’e Vasil diyen Rum oğlu George? Kafam aldı beni 23 Aralık 1990 tarihine sürükledi. Asil daha yeni hapishaneden kurtarılmış, ben de dahil olmak üzere birkaç Türk gazeteci arkadaş, Nadir’in Alford Street caddesindeki evinde bir basın sohbetindeyiz. Asil neler demişti bizlere o gün.

Cezaevi hücresinde ilk gece gözüme uyku girmedi, doktor çağırdım. Teskin edici bir ilaç alıp uyumayı düşünüyordum. Gelen doktor, Kıbrıslı Rum çıkmaz mı? Ona dedim ki. “Senin gibi bir Rum'un elinden uyku ilacı alacağıma, gece ranzamda koyunları sayarım daha iyi olur"

İşte, Rum doktorun elinden ilaç bile almayı reddeden aynı Asil Nadir bu gece, başka bir Rum’un elinden içki içiyor, kendisine Vasil dedirttiriyor, sonra da sarmaş dolaş kucaklaşabiliyordu..

Saat sabahın dördü. Oyulmuş portakal kabuklarının içinde yanan mumlarla süslenmiş meyve tabağıyla hesabımız da geliverdi.

Meraktan çatlıyorum, acaba Asil buraya kaç para bırakacak diye. Zaten tabaklar için 400 sterlin (4 milyon lira) ödemişti bile. Hesap 600 sterlin (6 milyon lira) geldi. İçimden “yuhh olsun be" dedim. İki şişe rakı, çeşitli sıcak ve soğuk mezeler, bir de ortaya kuzu tandır gelmişti. Buna tam gavur kazığı derlerdi ama kime anlatacaktım ki.

Asil, kıç cebinden gene bir tomar para çıkardı, hani birbir zorlukla bulunan paralardan. saydığı görülmesin diye de, iskemlesinin yönünü değiştirdi. Bu kez daha da kalın bir para demetini masanın üstüne bıraktı. İki adım ileride ellerini önünde hürmetle kavuşturmuş Rum, bir atmaca dikkatiyle sadece paraları izliyordu, teşekkür anlamında sessizce kafasını öne eğdi, sonra ani bir hareketle, demeti çekip aldı. Ellilikler Rum’un kalın ve kaba elleri arasında dahi saklanamayacak kadar kalabalıktı.. Asil, masaların arasından yalpalayarak yürüdü..

İrili ufaklı Rum garsonlar, kedi yavrulan gibi çıkış kapısı önünde bahşiş kuyruğuna girmişlerdi bile.Asil, elinde tuttuğu ellilikleri (yarımşar milyon liraları) uzanan ellere gelişigüzel bırakıyordu. İlk elliliği alan kısa boylu, boncuk gibi mavi gözlü uyanık garson, bir çırpıda yeniden sıraya girdi ve Asil'in cömert elinden ikinci elliliği de kapıverdi.

Gürültülü ve sigara dumanlı meyhaneden, günü ağaran Londra'nın mis gibi temiz havasına çıkmanın keyfini tattım. Başım dönünceye kadar temiz havayı ciğerlerime defalarca çektim.

Asil sarhoştu ama, arabayı iyi kullanıyordu. Sessizliği ben bozdum:

-Asil bey çok güzel bir gece geçirdik, sağolun, ama gürültüden ve Rum oğlundan boş zaman bulup da baş başa iki kelime bile konuşamadık.

Ağzında tüttürdüğü sigaranın dumanı sağ gözüne geldiği için, bir gözünü kısmıştı. Bir eli direksiyonda, öbürüyle de Türkçe kaset arıyordu. Aradığını buldu. İbrahim Tatlıses'in "Yemin Ettim"ini müzik setli teybinin içine itiverdi.

Sorduğum suale cevap vermek için bana dönmeden:

-Boracığım, bütün günler bizim, ne konuşmak istiyorsan, yarın büroda konuşuruz.Şimdi ne konuşacağız ki.Sabahın köründe.

Asil haklıydı.Benim konuşacak çok şeyim vardı ama, bu gece eğlenmek için çıkmıştık.

Berkeley Square'e yaklaştık, benim Citroen arabam büronun önünde duruyor. İndim Bentley'den, teşekkür ettim, "yarın görüşürüz" diyerek vedalaştık. Asil, muhteşem otomobiliyle, bir nefeste gözden kayboluverdi.

Evimin kapısından içeri girdiğimde gün ağarmıştı. Bir duş yaparak, uzanıverdim. Asil'in dağıttığı ellilikler gözümün önünden birer birer geçtiler. Neden mi bu ellilikler üzerinde bu kadar duruyorum?

Bugün, İngiliz sütçümüz Brian, ofisten 18 sterlin tutarındaki parasını alamadığı için, Asil Nadir'in kapılarını hırsından kırarcasına tekmeleyip olay çıkarmıştı da.

ASİL NADİR'İ TANIMAK

Benim Asil Nadir'i yakından tanımam pek öyle eski tarihlere dayanmaz. Seksenli yılların başlarında, Polly Peck şirketi başarı merdivenlerini tırmanırken, ben Günaydın gazetesinin Londra muhabirliğini yapıyordum.

Dünya basınında Asil Nadir'in boy boy resimleri çıktıkça, bizim gazeteden de beni hiç rahat bırakmazlar, zır zır telefon ederek: "Yahu Bora, bu Asil Nadir'le bir röportaj patlatsana be kardeşim" derlerdi.

Asil Nadir'le röportaj yapmak hayaldi o zamanlar. Telefonlara çıkmaz, bıraktığım mesajlara ise hiç cevap vermezdi. Yoktu böyle bir adeti. Ama ne olursa olsun, mutlaka kendisini görecek ve gazetenin istediği şekilde resimli bir yazı serisi hazırlayacaktım.

Yazıya "Nasıl zengin oldum", "Başarımın sırlarını açıklıyorum" gibi vurucu başlıklarla girip, ilgi çekecektim.

Asil o sıralar, patronluğunu yaptığı Wearwell adlı giyim kuşam şirketini ve Raymond Zelker adlı bir Yahudi'den üç beş kuruşa satın aldığı Polly Peck'i, Londra'nın Hintli ve Pakistanlılarla dolu bakımsız doğu kesimindeki Commercial Road binasından yönetiyordu.

Asil'in yıldızı daha yeni yeni parlıyordu. Kendisini işin profesyonel havasına kaptırmış, öyle olur olmaz insanlarla zırt pırt görüşmüyor, en önemli işadamlarına bile onbeş gün beklemeli randevu vererek havasını atıyordu.

Bir yaz sabâhı, kimseye haber vermeden kalkıp Commercial Road'a gittim. Sırtımda kamera çantası, makinanın içinde yepyeni bir film, flaşımın pilleri gıcır gıcır, deklanşöre dokunduğum zaman "iyyyykkkk" diye ötüp hemen çakmaya hazır.

Camekanlı kapıdan geçtim. Müracaatta oturan siyah saçlı güzel kızla göz gözeyiz. “Mutlaka Türk’tür" diye düşündüm, ama değilmiş. İngilizce olarak kendimi tanıttım:

- Burada olduğumu söyler misiniz lütfen kendisine.

- Ben de yukarıya çıkıyordum şimdi, siz lütfen oturun.

- Teşekkür ederim.

Heyecandan kulaklarım uğulduyor. Asil eğer beni kabul ederse, kendisiyle ilk görüşmem olacak. Bundan evvel bir iki kere telefonda kısaca konuşmuştuk. Beni ismen tanıyor olmalı. On dakika ya geçti ya geçmedi, kara kız aşağıya indi. Bana gülümseyerek müjdeyi verdi: “Sizi yarım saat sonra görebilecek"

Yarım saat bile beklememe gerek kalmadı, Asil’in merdivenlerden indiğini gördüm. Birbirimizi senelerdir tanıyormuş gibi sarıldık, yanaklarımızdan öptük, gözlerimin içine gülümseyerek baktı ve "Ne iyi ettin de geldin Boracığım." dedi.

Yukarı kattaki muhteşem odasına birlikte çıktık. Saat bire geliyordu. Tam da yemek saati. Odasında bir süre konuştuk, sonra yan taraftaki özel yemek salonuna iki kişilik yemek getirdiler. Birlikte oturduk sofraya, karnımızı doyurduk ve bira içtik. Asil Nadir’in bende bıraktığı ilk intiba çok müspetti.

Zaman zaman Türkçesi Kıbrıs ağzına kaçıyor, beceremeyeceği kelimeleri de sanki şaka yapıyormuş gibi inadına koyu, tam bir Kıbrıs aksanı ile çıkartıyordu ağzından.

O gün, Asil’le bir buçuk saate yakın sohbet ettik. Bol bol resimlerini çektim. İstediğim sualleri sordum ve en önemlisi gazetemi memnun edecek röportajı yaptım. Yalnız benim hayal ettiğim gibi. “Nasıl zengin oldum" veya “Başaramın sırlarını açıklıyorum" cinsinden hiçbir şey konuşmadık. Haberi gazeteye yolladım, çok beğendiler. Yazım

birinci sayfadan resimli olarak çıktı.

Yıllar çok çabuk geçti, Polly Peck bir roket gibi başarı atmosferini delip geçti. Asil, akıllıca davranıp isim yapmış ama her nedense mali kriz içine girmiş şirketleri satın alıp, Polly Peck'in hisse senetlerine bol bol kilo aldırıyordu. Polly hisseleri besili bir hindi gibi artık yerinden kalkmaz hale gelmişti. Şirketin yüzde 27'ye yakın hisseleri Asil'e ait olduğu için, kendisi İngiltere'de aristokratlar sınıfına terfi etmiş, o günlerin The Sunday Times gazetesinin yaptığı zenginler listesinde, Prens Charles'la kafa kafaya gelip, 500 milyon sterlin (5 trilyon lira) şahsi serveti ile ülkenin 30. zengini ilan edilmişti. City'nin fötr şapkalı Yahudi bankerleri ve borsacıları, işadamları Nadir olayına parmak ısırıyor, Kuzey Kıbrıs'ın Lefke'sinden gelme bu cin gibi Türk işadamını ayaklarda alkışlıyordu.

Asil Nadir, 1986 yılının sonlarına doğru Polly Peck şirketler grubunu, Londra'nın fiyakası düşük mahallesi Commercial Road'dan alıp, şehrin göbeğindeki ünlü Berkeley Square yüksek sosyetesinin içine taşıyıverdi.

Asil o zamanlar daha yeni yeni Türk gazetecilere yüzünü göstermeye başlamıştı. Basın sözcüsü olarak da yanına Hürriyet Gazetesi eski Londra muhabiri Nuyan Yiğit'i almıştı. Nuyan Yiğit, hepimizi yakından tanıdığı için, Asil ne isterse, aynı gün bize kolayca iletebiliyordu. Hele hele Asil Nadir, bir yatırım yapsın, yeni bir şirket satın alsın. Nuyan Yiğit hemen telefonu açar:

- Aman Boracığım, bu haberi iyi ve geniş olarak kullanın. Bu adam (bu adam dediği Asil Nadir.) Türkiye için faydalı birisi, bunu söylemeye lüzum yok, hadi Bora göreyim seni, beni mahçup etme sakın. derdi.

Asil'in işleri yaver gittikçe, yılbaşlarında gazetecilerin ev kapısı çalınır, Harrods mağazasından koca bir sepet bırakılırdı. Sepetin içinde 4 kiloluk pişmiş hindi, pahalı cinsinden biri kırmızı biri beyaz şarap, çeşit çeşit nefis Fransız peynirleri gibi şeyler olurdu. Sepetin mutena bir yerinde her zamanki gibi bir de süslü püslü bir kart göze çarpardı. "Asil Nadir, yeni yılınızı kutlar, Tanrı'dan sıhhat ve başarılar diler"

Bu paketlere fena alışıp, her yıl bekler olmuştuk.

Asil Nadir'in, Berkeley Square'e taşınma olayını gene bir avuç Türk gazeteci ile aynı meydandaki ünlü "Scotts" balık lokantasında kutladık.

O günü hiç unutamıyorum. Asil çok keyifli ve kendinden emin görünüyordu. O konuştu biz dinledik. Bakın Asil Nadir neler söyledi bize, o pahalı yemekleri yerken, yıllanmış şarapları yudumlarken:

- Arkadaşlar, şu gördüğünüz ünlü Berkeley Square Meydanı var ya; buraya yerleşmiş şirketlerin bir yıllık cirolarının toplamı Türkiye'nin bütçesinden daha büyüktür.

Asil Nadir'in biz gazeteci arkadaşlara vermek istediği mesaj çok açık ve basitti. Asil esasında şunu söylemek istiyordu bizlere: "Arkadaşlar, biz nerelerden nereye geldik. bu Berkeley Meydanı'nı öyle küçümsemeyin.. Yazarken öyle bir döşenin ki; dünyada bir daha başka eşi yok gibilerden olsun.. Sonra bu meydana kapağı atan bir şirketin bir daha dünyada sırtı yere gelmez, onu da yazın tamam mı?

Bu laflar üzerine, biraz evvel yudumlayıp ağzımın içinde tadını aradığım 1980 yılının "Le Montrachet Grand Cru" beyaz şarabı az kalsın boğazımda kalıyordu.

İçimin burkulduğunu o zaman hissetmiştim. Düşünün bir kere, koskoca Türkiye'nin bütçesi, Londra haritasında bir sinek kakası kadar bile yeri olmayan bu Berkeley dedikleri göstermelik meydandaki şirketlerin cirosunu yakalayamayacak kadar cılız olabilir miydi? Demek bu şirketler isteseler bizi satın alacaklar. Vay vay vay.

Scotts'taki bu yemek benim Asil Nadir'le ikinci bir araya gelişimdi.

Scotts ziyafetindeki bu konuşmadan sonra, Asil Nadir'in isminin sonuna kendi kara kitabımda, ilk kez bir soru işareti koydum. Hiç yorum yapmadan koydum o soru işaretini. günü gelince tekrar

bakacak, yanılıp yanılmadığımı anlayacaktım. Önemi var veya yok, o soru işareti hala kayıtlarımda duruyor. Asil gibi ciddi bir işadamının, böyle bir kelamda bulunması bence affedilecek cinsten değildi. Nasıl oluyordu da, avuç kadar meydandaki bir tutam şirket Türk gazetecilerinin önünde Türkiye ile karşılaştırılıyordu?

Yazacağım haberi bir yana bırakıp ertesi gün Polly Peck'in bulunduğu şu Berkeley Square Meydanı'nı dolaştım, hangi ünlü şirketlerin varolduklarını araştırdım.

Karşı tarafta, Rolls Royce arabalarını satan bir şirket var. Onun biraz aşağısında Bluthner Piyanoları satan bir müzik mağazası. 44 numarada Annabel's Kulübü. Ona biraz yakın yerde de Claremont kumarhanesi var. En büyük ve görkemli bina ise, Türkiye bütçesinden bizi tanıtsın diye para ödediğimiz Bağdat Yahudisi Maurice ve Charles Saatchi kardeşlere ait. Bir de Lloyds ve National Westminister bankalarının şubelerinden başka pek öyle kabadayı bir kuruluş yok görünürlerde.

Esasında yazılacak o kadar çok şey vardı ki, Nuyan Yiğit ısrar etti, "Aman Boracığım, iyi bir haber olsun n'olur" dedi. Kuzey Kıbrıs ve Türkiye'de yatırımlar yapan ve ünü dünyaya yayılmış bir Türk işadamını, yaptığı bir hata yüzünden bir yazı ile vurmak bana yakışmazdı. Ben de fazla kurcalamadım ve olay kapandı. Sadece, Günaydın gazetesinde Scotts'taki yemeği anlatarak, 42 Berkeley Square ofisinin Victoria devrinden kalma iç dekorlarını dile getirdim, o kadar.

GÜNAYDIN GAZETESİNİN SATILMA ÖYKÜSÜ

On dakika sonra, saatlerin akrep ve yelkovanları 12'nin üzerinde üst üste binecekler. Sadece gece yansı 12 olmayacak, koca bir 1987'yi geride bırakıp 1988'in bilinmeyenine merhaba diyeceğiz. Yılbaşı 1988. hoş geldin yeni yıl.

İnce kesilmiş kahverengi ekmeği üzerine bir kaşık gri renkli Rus havyarından sürdü, öbür elinde tuttuğu şampanya kadehini "cheers" diyerek kaldırdı. Masanın şeref misafirleri de onun gibi yaptılar, bütün gözler onda. O gülerse gülecekler, o susarsa susacaklar.

Alkolün tesiriyle yerinden ağır ağır kalktı. Masada çıt yok. Başuçlarında keman çalan ikili çigan da hareketsiz onu takip ediyor gözleriyle.. "Arkadaşlar" dedi. "Bütün dünyanın gözü bizde, şirketimiz bir füze hızı ile yükseliyor, bu gördükleriniz hiçbir şey değil henüz, birlikte daha ne başarılarımız olacak. yeni yıl hepinize hayırlı olsun"

Tam sözünü bitirmişti ki, geride bıraktıkları eski yıl, söndürülen elektrik ışıklarıyla kaybolup gidiverdi. Orkestra nefis bir Beatles klasiği çalıyor. "Hey Jude"

Asil Nadir'in nerede olduğu, kimlerle olduğu hiç önemli değil ve bizi de hiç ilgilendirmiyor zaten. Bahama Adalarında olabilir, Kıbrıs'ta olabilir, aynı gece bir iki saat sonra İstanbul'a da gelebilir, orada da şeref misafirleri masalan bir dakikada doldurur, onun konuşmalarını avuçlan patlayana kadar alkışlayabilirler. New York'ta olabilir, Jamaica'nm ılımlı havasında tiril tiril bir gömlekle de verebilir bu şampanyalı açış konuşmasını. belki de Alp Dağlarının bilmem ne kayak otelini de kapatmış olabilir.

Özel uçağı, özel pilotu, özel hostesi var Asil Nadir'in. Nerede akşam orada sabah. Başarıları bir kabın içine sığmıyor ki. Cebinde harcayacak parası, kafası bozulursa, yakacak parası bile var.

1988 yılının takvim yapraklan eksildikçe Asil Nadir'in devam edegelen başarı zincirine yeni yeni halkalar eklenecekti. İşte bu halkalardan birisi de, Asil'in Babiali Çıkarması olacaktı. İyi veya kötü onu sizler takdir edeceksiniz, Asil Nadir'in zafer marşıyla girdiği yokuşu kandilli Babıali'ye, yılların gazeteci patronu Haldun Simavi de sessiz sedasız veda ediyordu. Günaydın gazetesi, Asil Nadir isimli Kıbrıslı Türk işadamına satılmak üzereydi.

Yüreklerimiz hoplamış, nefeslerimizi tutmuş, bu tarihi olayın gelişmelerini bir gazeteci gözü ile değil de, "şimdi bizim halimiz ne olacak" diye izlemiştik.

- Gitti koca Günaydın.

- Kaç para ödemiş Asil Nadir?

- 50 milyar (5 milyon sterlin) filan diyorlar.

- Vay beee, paralara bak.

- İşe bak be. Asil çalışanlara iki misli maaş ödeyecekmiş.

- Haydi, Babiali kızışıyor. Asil bütün iyi gazetecileri toplayacakmış.

- Büyük adam şu Asil. bak gör Günaydın'ı Avrupa gazetelerine benzetecek, para var adamda be kardeşim.

Milletin ağzı torba değil, doğru yanlış, her gün dedikodular, her gün tahminler devam ediyor.

- Duydun mu, o gidiyormuş.

- Yok yahu, bu da istifa etmiş.

- Hani şunlar vardı ya. gidip Asil'i görmüşler.

- Peki onların durumu ne olacak şimdi?

- Onlarla bunlar anlaşamazlar bak göreceksin.

- Asil, onlar olursa, bunlarla beraber çalışırlar demiş.

Ben, yıllanmı Günaydın gazetesinin Londra muhabirliğine vermiş birisi olarak, sudan çıkmış balık gibiyim. Kimin gidip kimin kalacağını tahmin etmek, Spor Toto'dan bir kolonda 13 tutturmaya benziyor. Yarınımız belli değil. Günaydın'da çalışan arkadaşlarım beni her gün arayıp, "Abi Asil ne diyor" diye soruyorlar. Sadece o değil, ne sualler aman allahım.

- Abi maaşlar iki misli olur değil mi?

- Abi nasıl adam şu Asil Nadir. haaa?

- Asil, tutup da bana her şeyi anlatmıyor ki, o kadar samimi değiliz. Zaten gördüğüm filan da yok kendisini.

Beni çok ilgilendirdiği için, Türkiye'nin dışında olmama rağmen, uzaya atılmış bir uydu gibi tepeden izliyorum olayları. hani hiç de geri kalmıyorum. Günlük Türkiye raporları eksiksiz ve anında ulaşıyor, ayrıca Londra'daki gelişmelerin de içinde olduğum için tam bilgisahibiyim.

Günaydın gazetesinin nasıl satıldığını, ne şartlar altında satıldığını ve en önemlisi birçok meslektaşımın ser sefil olduğu bu el değiştirme dramında aynı meslekten olup da birbirlerine inanılmaz kalleşlik

yapanların, tam metinli konuşma içeriklerini sansürsüz bir “Babiali Arşivi" olarak gözler önüne sermeyi elbette görev sayıyorum.

Sımsıcak bir yaz günü, Haldun Simavi’ye hiç aklında yokken, damdan düşer gibi. “Efendim, hiç Günaydın gazetesini satmayı düşündünüz mü? sualinin sorulması, bu olayın başlangıcı oldu. Haldun Simavi’nin Günaydın gazetesi 1987 yılının ilk altı ayında 3,5 milyar lira kar getirmişti. Tıkır tıkır çalışan bir gazeteydi. Bir numara olmasa bile, Haldun Simavi gibi gazeteci bir patronun idaresi altında saygın, güvencesi altında ise sapasağlam bir ekonomik yapıya sahipti.

"Satmayı düşündünüz mü efendim?" gibi bir suali Haldun Simavi’ye sormak şeytanın bile aklına gelmeyecek bir işti. suali soran da, Türkiye basın çevrelerinin yakından tanıdığı başarılı işadamı, Metro’nun sahibi Başkurt Okaygün, alıcı ise, Kıbrıslı Türk işadamı Asil Nadir.

Haldun Simavi, öyle uzun uzun düşünmedi. Hayattan zevk alan bir kişiliği vardı. Çok iyi bir denizciydi, Göçek’te yeni yeni tesisler yaptırıyor, özenerek tadil ettirdiği Halas gemisine dünyanın ünlü kişilerini davet ediyordu. Hatta Prens Charles bile Halas gemisinde Haldun Bey’in misafiri olmuş, Türkiye’nin güney sahillerinin tadını çıkartmıştı. Haldun Simavi, artık Babiali’ye veda etmenin tam zamanı olduğunu biliyordu. Günaydın’ın satışı için gerekli etiketi kafasında bir çırpıda hesapladı: “30 milyar lira (3 milyon sterlin)"

Gazetenin genel müdürü Kemal Kınacı’yı çağırdı. Durumu anlattı. Kınacı, hiç bozmadı ama, bir hayli sarsılmıştı. Yıllardır alışageldiği patronu Haldun Simavi gidecek, onun yerine hiç tanımadığı zengin bir işadamı gelecekti. Kınacı, kafasında esen fırtanaya bakmadan, kendini toparladı, ve:

- Efendim ben düşündüğünüz fiyatı çok az buldum.

Şeker bayramı için Londra’ya gidiyorum, arzu ederseniz, gider Asil Nadir’le namınıza pazarlık yapabilirim. dedi.

Haldun Bey, Kmacı'nın Asil Nadir'le bir pazarlığa oturmasında mahsur görmedi ve kabul etti. Kınacı 1988 yılının Şeker bayramında Londra'ya geldi. O sıralar Asil Nadir'in basın danışmanı Nuyan Yiğit.

Nuyan Yiğit, Kemal Kınacı'yı alıp Asil Nadir'in odasına götürdü. Asil, Kınacı'yı çok iyi karşıladı, dereden tepeden konuştular, konu işe gelince, Kınacı söze girdi:

- Efendim size Haldun Simavi'den bir mesaj getirdim.

Asil'in gözleri parladı. Sonra başlarında bekleyen Nuyan Yiğit'e dönerek:

- Nuyan senin işin bitti, çıkabilirsin.

Nuyan hiç memnun olmadı, emir büyük yerden, kös kös istemeyerek odayı terk etti.

İçerde sadece Asil ve Kınacı var. Asil bir sigara yaktı, Kınacı'ya da tuttu.

Kınacı hiç beklemeden konuya girdi:

- Asil Bey, ben sizinle Günaydın gazetesinin satış pazarlığına geldim buraya.

- Kemalciğim, şayet bu işin içinde sen varsan ben alırım bu gazeteyi, sen yoksan vazgeçerim bu işten.

Kemal Bey kendisine yapılan iltifattan gurur duymasına rağmen cevabını bekletmedi:

- Efendim ben 32 yıllık gazeteciyim, buraya 28 yıllık patronum

Haldun Simavi adına pazarlığa geldim, kendimi pazarlamaya değil. Siz gazeteyi satın alabilirsiniz ama, ben ancak sizinle, Haldun Simavi rıza gösterirse çalışabilirim.

- Asil Nadir, Kınacı'nın bu sözlerine alınır gibi oldu, hatta morardı bile, sonra kendisini toparlayıp "konumuza geçelim o zaman" dedi.

Kemal Kınacı elektriklenen havayı yumuşatmak istedi, Asil Nadir'e gazete hakkında geniş bilgiler verdi. "Şayet biraz para harcayabilirsek, tiraj kolaylıkla artar"

İkisi arasında pazarlık başladı. Asil utangaç bir insan olduğu için, fazla ısrar etmedi. Beş milyar aşağıya olmuş, on milyar yukarıya hiç önemi yoktu zaten. Kınacı 45 milyarda ısrar edince, Asil: "40 milyar'a bitirelim bu işi, haa ne dersin?" dedi. Kınacı ayağa kalktı, elini uzattı Asil'e. Birbirlerinin parmaklarını kırarcasına el sıkıştılar. Kenetlenmiş ellerini üç kere aşağı yukarı sallarken göz bile kırpmadılar. İş bitmişti. Koca Günaydın'ın satış etiketi 30 milyardan 40 milyara (4 milyon sterlin) çıkmış, ve Haldun Simavi gazeteyi, tesisleriyle, çalışanlarıyla, her şeyiyle Asil Nadir denilen ve Babiali'de hiç bilinmeyen Kıbrıslı bir işadamına devrediyordu.

Bu gelişmeler kesinlikle dışarıya sızdınlmadı, büyük bir gizlilik içinde devam etti. Haziran ayı ortalarında iki büyük patron Göcek'te Halas gemisinde buluştular. Asil Nadir'in yanında Başkurt Okaygün, ve Asil'in yüklü çantasını taşıyan Nuyan Yiğit vardı. Haldun Simavi ve Kemal Kınacı, gelen misafirleri ağırladılar.

İçkiler içildi, akşam yemeğine oturuldu. Yemekten önce, Nuyan Yiğit, tombul bir şişe ve yaldızlı bir paketle Haldun Simavi'ye yaklaştı:

- Efendim bakın size şampanya ve somon balığı getirdim.

Haldun Simavi, mesafeye çok önem veren bir patrondu. Böyle alçaktan uçmalara hiç tahammül etmezdi.

- Oğlum, senin somon balığını Boğaz'daki en basit lokanta bile veriyor artık. deyince, Nuyan Yiğit'in bütün gecesi zehir oldu.

Yemek faslı bittikten sonra, Asil Nadir ve Haldun Simavi, özel bir kamaraya çekilip kapılan kapattılar.

İçeride yanm saate yakın konuştular. Haldun Bey, bir ara kamaranın kapısını açtı ve Kınacı'ya seslendi:

- Asil'le satış için anlaştık sen bir protokol hazırla.

Hazırlanan protokolü, Başkurt Okaygün, Nuyan Yiğit ve Kemal Kı-nacı imzaladılar. Alıcı Asil Nadir ile satıcı Haldun Simavi'nin imzalarına ise bu üçlü tanık oldular. İmza işinden sonra, Haldun Simavi, Kınacı'ya şöyle dedi:

- Biz Asil'le anlaştık, senin Asil'e yardımcı olmanı isterim.

- Emriniz olur efendim, tabii memnuniyetle.

Satış işinin büyük bir kısmı tamamlanmıştı. İşin son şeklini alıp el değiştirmesi için, 5 Temmuz 1988 günü Asil Nadir'in Boğaza bakan ünlü yalısında bir araya gelindi. Bu önemli gecede hazır bulunanlar şöyleydi: Haldun Simavi, Kemal Kınacı, Kenan Erkural, Tayfun Karacebe, Başkurt Olcaygün, Nuyan Yiğit, Garbis Keşişoğlu, Fahri Görgülü ve Avukat Selim İleri. Satış işi bitti, taraflar birbirlerine iyi dileklerini sundular ve gece sona erdi.

6 Temmuz 1988 akşamı, Asil Nadir, yanında Fahri Görgülü, Tahsin Karan, Nezih Demirkent, Nuyan Yiğit ve Garbis Keşişoğlu'yla birlikte, Günaydın gazetesine gelerek, gazetenin genel müdürü Kemal Kınacı'yı makamında ziyaret ettiler.

Kınacı, Asil Nadir'i ve peşindeki grubu büyük bir nezaketle karşıladı ve Asil'e:

- Gazeteniz hayırlı ve uğurlu olsun efendim. dedi.

Kınacı'nın birinci kattaki odasına iğne atılsa yere düşmez. Hıncahınç dolu. Kınacı, istek üzerine Veb hakkında geniş bilgi verdi, makineler, yayınlar, çalışanlar, maaşlar hakkında konuştu.

Asil Nadir yerinden kalkarak Kınacı'nın omzuna elini koydu ve: "seninle yazı işlerine çıkabilir miyiz?" Kınacı, Asil Bey'e yolu gösterdi odadan sadece ikisi çıktılar. Yukarı kattaki genel yayın müdürü Rahmi Turan'ın odasına girdiler.

Kınacı, Turan ve Nadir arasında geçen on beş dakikalık konuşmanın sonuna doğru Asil Nadir, Günaydın gazetesinin Kıbrıs temsilcisi Reşat Akar'ı ele aldı ve şöyle dedi:

- Arkadaşlar, ben bu Reşat Akar'a güvenmiyorum, benim aleyhimde çok yazılar yazdı. Bu nedenle kendisini hiç tutmuyorum. Halbuki Kınacı olsun Turan olsun, Reşat Akar'ı seven insanlardı, bu nedenle Rahmi Turan cevap olarak şöyle dedi:

- Gazete sizin artık, ister atar ister satarsınız, ama bana sorarsanız, Reşat Akar rakip bir gazeteye geçerse o zaman aleyhinizde daha da kötü şeyler yazabilir.

Bu cevap üzerine Asil Nadir sadece: "Mantıklı düşündün" dedi.

Konuşmalar bitmiş tam kapıdan çıkıyorlardı ki, o şuada İstanbul'da izinli olarak bulunan Reşat Akar ile Asil Nadir burun buruna geldiler. Sanki beş dakika evvel Reşat hakkında konuşan o değilmiş gibi, ona hasretle sarıldı, yanaklarından öptü ve sonra da "Aslan hemşerim benim" dedi.

O gece Asil Nadir, yanında getirdiği kurmaylarıyla birlikte Günaydın binasını terk edince, Kınacı ve Turan müşterek bir fikre vardılar. "Asil

Nadir kendilerine güven vermiyordu artık"

Kemal Kınacı 7 Temmuz 1988 günü erkenden ofisine geldi. Odasına insanlar girip girip çıkıyorlar, evrak imzalatıyorlar, telefonlar durmuyor. Kınacı'nın kafası çok meşgul. Asil Nadir ve kurmaylarından son derece huzursuz. Özellikle Asil'in çelişkili davranışlarından da tedirgin.

Vakit öğle üzeri. Kınacı'nm kapısında iki ziyaretçi var. Nuyan Yiğit ve Garbis Keşişoğlu.

Nuyan söze başladı:

- Dün geçe yalıda sabaha kadar Günaydın konuşuldu.

- Kimlerle konuşuldu?

- Asil'le bizler konuştuk.

- Asil Günaydın'ı konuşacaksa, Günaydın' ı Günaydın yapan insanlarla konuşması lazım.

Kınacı'nın bu cevabına, başta Nuyan Yiğit olmak üzere, Garbis Keşişoğlu da çok bozuldu. Nuyan daha sert bir şekilde lafa girişti:

- Biz buraya Asil'den aldığımız talimatla ihtiyaçlarınızı tespite geldik, Rahmi Turan'ı da çağırın birlikte konuşalım.

- Neyi tespit ediyorsunuz anlayamadım.

- Makine ihtiyacınızı, ne bileyim daha nelere ihtiyacınız varsa.

- Çok garip bir şey, bunlar böyle ayak üstünde konuşulmaz ki. önce ihtiyaçların belirlenmesi lazım. Benim Asil Bey'le oturup uzun uzun konuşup hedeflerimizi tespit etmemiz gerek ona göre yön almamız lazım.

- Asil'in acelesi var bekleyemez. Siz lütfen Rahmi Turan'ı çağırttırır mısınız?

Hava gergin bir durum aldı. Rahmi Turan, Kınacı'nın odasına girdiğinde, biraz önce orada neler konuşulduğunu bilmediği için, Nuyan' ın "nelere ihtiyacınız var.?" sualini büyük bir içtenlikle cevaplamaya çalıştı.

- Şunlar var, bunlar var. onlar da olursa gayet iyi olur. diye devam ederken, Kemal Kınacı müdahale etti ve Rahmi'ye devam etmemesini rica etti.

Oda sessizliğe büründü.

Kınacı ve Turan'ın artık Nuyan ile Garbis'e verecek cevaplan yoktu. Daha açıkçası, bu davetsiz misafirlere kapının yolu göründü. Her ikisi de ayağa kalktı, Nuyan çantasını kaptı koltuğun üzerinden veda bile etmeden, vurdu kapıyı çıkıp gitti. Bir süre ne yapacağını şaşıran Garbis suçlu suçlu Nuyan'ın peşinden koştu ve gözden kayboldular.

Kınacı, bu işe yaramazlan defettiği için bir yandan da huzur duymuştu. Her ikisi de Kınacı'nın kendilerine reva gördüğü bu aşağılamayı hak etmişlerdi.

Gün akşama doğru uzanıyor. Kınacı, Asil Nadir için hazırlattığı raporları inceliyor, eksikler olursa talimatlar yağdınyor.

Telefon çaldı. Zırrrr... zırrrr.

- Alo buyurun.

- Kemalciğim ben Asil Nadir.

- Buyurun Asil Bey.

- Ha Kemalciğim, iyi etmişsin de onlan kovmuşsun, onlar benim köpeğimdir. Senin zamanın varsa gelip bir konuşalım, ha ne dersin?

- Buyurun Asil Bey, bekliyorum.

Bir saat geçmeden Asil Nadir, Kınacı'nın yanındaydı. Ordan burdan konuştular. Nuyan ve Garbis'ten hiç bahis açılmadı. Kınacı bu gereksiz ve tatsız konuyu atmak istemedi ortaya. Asil de telefonda söylediklerinden başka bir şey söylemeyince iş kapanmış oluyordu zaten.

Kemal Kınacı söze başladı:

- Asil Bey, biz satışa karar verdikten bu yana , gelecek için size raporlar hazırlıyorduk. Yakında Kenan Evren Londra'ya gelecek. Bu geziye bizden Rahmi Turan da davetli. Seyahatten sonra Rahmi Londra'da kalsın, ben de raporları getirir, birlikte gazetenin geleceği hakkmda görüşür ve sıhhatli kararlar alabiliriz, ne dersiniz?

- Çok iyi olur Kemalciğim, aynen söylediğin gibi yapalım. Şimdi, sizin yazı işlerindeki arkadaşları odaya çağırır mısın?

- Tabii hemen.

Beş dakika içinde, Kınacı'nm odasına Rahmi Turan, Aydın Öztürk, Akgün Tekin, Necati Zincirkıran girdiler. Geç saatlere kadar sohbet edildi. Sonunda herkesin karnı açıktı. Sait'ten kebaplar geldi ve odada yediler.

Milletin karnı doyduktan sonra, Kemal Kınacı, Asil'e giderayak şunları söyledi:

- Büyümenin temkinli ve bilinçli olması lazım. Çünkü Türk basını görüldüğü kadar ekonomik güce sahip değil. Ekonomik büyüme olmazsa, zarar da büyük olur.

Büyük bir sessizlik içinde Kınacı'yı dinleyen Asil şu cevabı verdi:

- Ekonomik yönetim demek, aptal yönetim demektir. Bu senin eski patronunun (Haldun Simavi demek istiyor.) felsefesidir, modası geçmiştir.

- Efendim bu bir takdir meselesidir, ama Haldun Simavi tedbiriyle bu müesseseyi sıfırdan bu güçlü duruma getirdi.

Her nedense Asil Nadir, Haldun Simavi'den bahsedilmesini istemiyordu artık, şatoyu satın almıştı, eski sahibinin bir hayalet gibi etrafta dolaşmasına hiç tahammülü yoktu.

Vakit ilerledikçe konudan konuya geçildi. Sonra gün bitti, herkes evlerine dağılıverdi.

Kenan Evren Londra'dan İstanbul'a döndü. Rahmi Turan bir yere kımıldamadı. Oturup Kemal Kınacı'yı bekledi. Kınacı, Asil Nadir için hazırlattığı 30 kiloluk evrak bavuluyla Londra'ya ayak bastığı gün hep birlikte Asil Nadir'le Polly Peck ofis binasında buluştular.

Kınacı'nın giriş katında bıraktığı 30 kiloluk evrak bavulunu Nuyan Yiğit kan ter içinde yukarıya taşıdı.

Asil Bey, itina ile hazırlanan dokümanlara hayranlıkla baktı. Yerinden kalkmayan bavulda, yılların birikimi raporlar, personel dosyaları, promosyon raporları, tiraj raporları, para durumu daha doğrusu

Günaydın gazetesinin sicili vardı. Asil ayıp olmasın diye bazı evraklara gelişigüzel sadece göz ucuyla baktı, okumadığı belliydi. Her defasında da başıyla “ne de güzel hazırlanmış" gibilerden tasdik etti durdu.

- Batılı bir işletme gibi arşiv tutmuşsunuz. Avrupa’daki büyük şirketlerin çoğunda bu denli bilgi bulunmaz, dedi ve ayağa kalktı. Konuşmalar o gün için bitmişti artık Asil Nadir için. İncir çekirdiğini doldurmayan bir sürü laf edilmesine rağmen, gazetenin geleceği, personelin durumu, promosyon, maaşlara zam gibi hayati konulara bir kez dahi değinilmedi.

Ertesi sabah Kmacı ve Turan'ı kaldıkları Chesterfield otelinden, Garbis Keşişoğlu aldı. Polly Peck’in Berkeley Square ofisine girdiklerinde, Nuyan Yiğit kendilerini kapıda bekliyordu. Asil, önemli bir toplantıda olduğu için, hep birlikte Türk sekreter Abide Gönültaş’ın odasına çıktılar.

Manisalı bir işçi ailesinin kızı olan Abide Gönültaş’ın asansör içi kadar dar ve sıkıntılı bürosuna girdiklerinde Kemal Kınacı gördüğü manzara karşısında küçük dilini yutuyordu neredeyse. Dün Asil Nadir’e teslim ettikleri 30 kiloluk Günaydın gazetesinin gizli evrakları, Abide Gönültaş’ın masasının üstünde darmadağın, yerlerde saçak saçak, raflarda öbek öbek duruyorlardı.

Kınacı’nın içi cızz etti. İnanamadı, başından aşağıya bir soğuk su boşaldı. Sadece Rahmi Turan’a baktı o kadar. Kendini toplamaya çalıştı ve: “Yahu günah değil mi? Bu raporların içinde müessesenin sırları dolu, Asil okumayacak mı bunları?"

Nuyan Yiğit sanki ortada önemli bir durum yokmuş gibi cevap verdi:

- Asil hiçbir rapora bakmaz.

Kınacı, oturduğu koltukta gözlerini kapattı. Asil Nadir’i düşündü. Her gün alışmakta zorluk çektiği yeni yeni durumlarla karşılaşıyordu. Reşat Akar olayı, Nuyan ve Garbis’in yatırım bahanesiyle Günaydın’a

gelmeleri, şimdi de bu evrakların bir sekreter odasına kağıt mendiller gibi atılmaları, işin ne denli laubalilikle ele alındığını gösteriyordu.

Burada bir geriye dönüş yaparak tekrar 6 Temmuz 1988 tarihine dönelim. Yanında kurmaylarıyla Asil Nadir, Kemal Kınacı'nm odasına geldiği zaman, olayı izleyen birkaç Türk gazeteci de vardı. İçlerinden birisi Asil'e sordu:

- Neden Günaydın'ı satın aldınız?

- Biliyorum Günaydın teknolojide geri kalmış bir vaziyette. Ancak tirajı çabuk yükseltebiliriz. Çok yayınlı bir gruptur. Tiraj hiç problem değil. Bence insan potansiyeli çok iyi bir gazete. Türk basınının çok değerli insanları var burada.

Asil'in bu beyanatı ertesi günkü gazetelerde yer alınca, Aydın Öztürk gurur duyar ve Kemal Kınacı'ya rica ederek, "ne olur Kemal Bey, Asil Bey'i gördüğünüzde, tüm gazeteci arkadaşlarım adına kendisine teşekkür ediniz" der.

7 Temmuz günü Kınacı'nın kafasında Aydın Öztürk'ün bu "teşekkür" lafı çizilidir. O günün akşamı Asil Nadir'e:

- Efendim dün Günaydın'da çalışan değerli arkadaşlarımız için güzel sözler sarfettiniz, onların adına teşekkür etmek istiyorum size.

Asil'i bir gülme tutar: "Haaa Kemal, o lafın gelişi öyle, sen her duyduğuna inanma" demez mi?

Kınacı, Abide Gönültaş'ın insanın içine sıkıntı veren kuş kafesi kadar odasında dağınık raporlara bakarken bunları da düşünüyordu.

Tekrar Asil Nadir'in ofisine geçildi.

Kemal Kınacı, yıllar yılı Haldun Simavi ile alışageldiği gibi gazetenin bekleyen suallerine yanıt arayacaktı.

- Asil Bey, yarın Türkiye'ye dönüyorum. Kağıt stokumuz az, bu çok önemlidir, derhal kağıt almamız lazım. Sonra bize işletme sermayesi de lazım.

- Ne kadar lazım Kemal?

Asil'in "Ne kadar lazım?" demesinden sonra, Kınacı, raporların neden Abide'nin odasında salkım saçak süründüğünü hemen anladı. Asil değil okumak, "alın şu kağıtları gözüm görmesin" diyerek, hepsini başından savmıştı.

Kınacı bozmadan devam etti:

- 4.5 milyar lira efendim.

- Tamam o zaman, çarşamba günü 2.8 milyar lira elinde olacak Kemalciğim.

Kınacı, 4.5 milyar lira yerine neden 2.8 milyar dendiğini anlamadı.

Zaten anlaması da önemli değildi. Bu konuşma burada kesildi. Hiç önemli konulara inilmedi. Ve Kınacı ile Turan İstanbul'a elleri boş döndüler.

Aradan haftalar geçti, Asil Nadir söz verdiği 2.8 milyarı bir türlü gönderemedi.

- Aman imdattt.

- İşin şakası yok yahu.

- Kağıt kalmadı.

- Hani n’oldu, söz vermiştiniz?

- Niyetiniz nedir?

Telefonlar, fakslar, özel mesajlar. Yok, yok, yok. yer yarıldı, Asil Nâdir içine girdi.

“İşin tadı tuzu kalmadı artık" diye düşündü. Kınacı. Herkes onun gözünün içine bakıyor, sesli olarak sormasalar bile, gözleriyle belli ediyorlardı.“Yok değil mi Kemal abiciğim, yok para? Hani zamlar, zamlar n’olacak peki?"

Günaydın gazetesi böyle şeylere hiç alışık değildi, Haldun Simavi, bir şeye söz verdi mi o olurdu. Bir şeye karar verildi mi, ertesi gün o karar değiştirilemezdi, “kaypak" işler görülmezdi Günaydın gazetesinde. Bu yüzden Günaydın çalışanları kendilerini bir “aile ocağında" hissederlerdi. Peki ya Asil Nadir? Onu daha yeni yeni tanıyacaktı Babıali.

Kınacı, paraları bekledi durdu. Asil Nadir’in söz verdiği 2.8 milyar lira yerine incir çekirdiği doldurmayan yarım milyar yolladı sadece. O para da hiç bekletilmeden kağıt stokuna yatınldı.

Kınacı, kesin kararını verdi. “Bu işte hayır yoktu artık" Rahmi Turan ise şöyle diyordu:

- Bu hava iyice kararmaya başladı, Günaydın'ın üstünde yağmur bulutları var. birazdan yağmur boşalacak, sırılsıklam yağmura yakalanmadan, en iyisi çekip kuytu bir yere barınmak.

Rahmi Turan endişelerinde haklıydı. Ya Kemal Kınacı, o ne diyordu bu

işe:

- Asil Nadir'in etrafındaki insanlara bakarak, benim bu ortamda daha fazla kalamayacağıma karar verdim. Çünkü eski patronum Haldun Simavi sözünün sahibi, evet dediği evet, hayır dediği hayırdı. Ne yaptığını bilen bir gazeteci patrondu. Yıllarca ne yapacağımızı kesin çizgilerle bilerek, inanarak, güvenerek çalışmıştık. Sabah başka türlü, akşam başka türlü konuşan bir adam değildi Haldun Bey, verdiği karar zararına dahi olsa sözünden dönmezdi. Yapmak istediğini de yapardı. İkisi arasındaki bu farklılık yüzünden Asil'e karşı güvenimi yitirdim.

Asil Nadir'den hala para yok. Ağustos aylarının sonuna geliyoruz.. Kınacı'nın telefonu çaldı. Zırrrr, zırrr. Karşıda Nuyan Yiğit var:

- Ben kayınvalidemin evinde kalıyorum, seninle Sheraton otelinin barında buluşabilir miyiz?

- Olur gelirim.

Kınacı, buluşma saatinde otelin lobisinde beklerken, Nuyan Yiğit'in merdivenlerden indiğini gördü. Demek kayınvalidesinde değil, resmen bu pahalı otelde kalıyordu. Bara geçtiler. Konuşulacak fazla bir şey yok aralarında.

- Ne içersin?

- Fark etmez.

- Benim midem bozuk, portakal suyu alacağım, ya sen?

- Ben de.

Nuyan Yiğit ceketinin iç cebine itina ile yerleştirdiği zarfı çıkartıp Kemal Kınacı'ya uzattı. Kınacı, hemen zarfı almadı. "neyin nesi?" der

gibi Nuyan'a anlamamış gibi baktı. Sonra zarfı aldı:

- Nedir bu?

- Bilmem, aç bakalım.

Zarf yapıştırılmamıştı. bayram tebriği gibi zarfın yapışkanlı tarafı içe doğru itilmişti. Kınacı, içindeki tek sayfalık kağıdı aldı ve okumaya başladı.

"İlgililere" diye başlıyor bildiri. ve şöyle devam ediyor:

"Amacım gazeteyi genişletmek ve canlandırmaktı. Aradan geçen süre içerisinde beklediğimi göremedim. Bu nedenle Yönetim Kurulu Başkanlığına Nuyan Yiğit'i atadım. Kendisine dostum Nezih Demirkent de yardım edecektir.

İmza: Asil Nadir"

Kınacı hiç şaşırmadı böyle bir bildiriye. Asil Nadir'in kaygan dünyasına girmişti bir kere. tabii ki insanların ayaklan kayacak, icabında kafalan gözleri yarılacaktı. Ayağa kalktı, mektubu zarfına koyup ceketinin yan cebine yerleştirdi:

- Asil'e haber verin, bundan böyle kendisiyle çalışmayacağım.

Nuyan Yiğit sevincini kamufle etmesine rağmen gene de saklayamadığı bir coşkuyla:

- Yahu n'oldu ki?

- Ben çocuk değilim, bu bildirinin ne anlama geldiğini çok iyi anladım.

- Peki, Rahmi ne der bu işe?

- Onun adına konuşamam, bildiğim Rahmi'yse o da benim gibi düşünür.

Ve ikinci kez birbirlerine veda etmeden bardan ayrıldılar.

Asil Nadir Londra'da "size çarşamba günü 2.8 milyar lira yollayacağım." sözünü verip de tutmadığı günlere rastlayan bir tarihte Günaydın gazetesinin birinci sayfasında Turgut Özal'ın mayolu bir resmi çıktı. Turgut Özal, tatilde denize giriyordu, fazla kilolu olduğu için de göğüsleri sarkmıştı. O sıralar ülkede basının başına örülen bir de "Muzır yasası" var. Müstehcen resim ve yazı neşreden gazetelere büyük para cezaları veriliyor. Rahmi Turan mesleğini çok iyi bilen bir gazeteci, ne de olsa Haldun Simavi'nin ekolünden yetişme. Espri olsun diye, Özal'm sarkan göğüslerine bir siyah bant atınca. kızılca kıyamet kopuyor.

Asil Nadir, gazetesinde böyle bir resmi görünce."Yandım anam, ben şimdi ne derim sayın Özal'a" diye tutuşuyor. Derhal Nezih Demirkent'e telefon edip, duruma hakim olmasını rica ediyor. Nezih Demirkent'in bu aşamada yapacak fazla bir şeyi yok. Sadece, Asil'in mesajını Rahmi'ye iletebilir o kadar. Gidip Rahmi'yi bulmuş ve: "Rahmiciğim, patron bu memelere bant atma işinden hiç hoşlanmadı" demiş. Sanki Rahmi'nin umurundaymış gibi.

O gece Kemal Kınacı çok yorgun, arabasıyla Silivri'deki yazlık evine hareket etti. Araba telefonu. zırr, zırr. Karşıda, Günaydın'ın gece sekreteri Hasan Kılıç:

- Rahatsız ettim Kemal Bey, Londra'dan faksla bir mesaj geldi.

- Nedir?

- "Özal'dan özür dileyelim" diyor efendim.

- Rahmi Turan’a haber verdiniz mi?

- Hayır bulamadık kendisini efendim.

Arabanın içinde yorgun argın ne karar verilir ki. bir kere. “özür dilemek" resmen “taviz vermek" olacak. gazeteye böyle şey yakışmaz. okur tarafından iyi karşılanmaz. Kınacı düşündü ve:

- Özür değil de, “espri yanlış anlaşıldı" diye yazın ve bunun da onayını Londra’dan isteyin.

- Emredersiniz efendim.

Çat. telefon kapandı.

Kınacı, tam Silivri’deki evinden içeriye girdi. evin telefonu. zırrr.zırrr

Karşıda gene gece sekreteri Hasan Kılıç:

- Efendim, “espri yanlış anlaşıldı" Londra tarafından onaylandı.

- Tamam o zaman kullanın.

Hasan Kılıç’ın onaylandı dediği, sadece Nuyan Yiğit tarafından onaylanmış. Nuyan, kendi kendine karar vermiş.“Özür dilemekle, yanlış anlaşıldı arasında ben bir fark göremiyorum" diye düşünmüş ve Hasan’a. “tamam kardeşim öyle kullanın" demiş.

“Espri yanlış anlaşıldı" içerikli Günaydın gazetesi Asil Nadir’in elinde. Çıldıracak öfkesinden.

- Kim dedi bu adamlara “espri, mespri" diye. haa kim dedi. ben özür dilesinler demedim mi. benim sözüm dinlenmiyor mu yani?

Asil, hemen Nezih Demirkent’e, Nezih de Günaydın'a. Mesaj şu bu sefer:

- İngiltere’de kraliçe bile özür diler gerektiğinde, biz kim oluyoruz da, Özal’dan bir özür dileyemiyoruz?

Sürtüşmeler, para yollamamalar, gazete kayalara bindirmek üzere.

TERCÜMAN'I KURTARMA OPERASYONU

Londra’da pahalı balık lokantası dedin mi Scotts’a gideceksin. Aşağı kurtarmaz. Mahzeninde yıllanmış şarapları, özel balmumu

mühürlü kurşun kutularda Rus havyarları var. Ya o canım balıklar. Kanatlısı kanatsızı, bıyıklısı bıyıksızı, uzunu yassısı, somon’u, turbo’su, dover sole’u çeşit çeşit. Bir de sos yapıyorlar ki üzerlerine, insana parmak yalatırlar.

Asil Nadir gidip gidip Scotts’ta hep kendi başına balık yiyecek değil ya. Bu sefer de bir avuç Türk gazetecisini toplamış sofrasına, o anlatıyor, biz dinliyoruz. Ağzından ballar akıyor:

“Sonunda şu Babıali benim de kanıma girdi. Artık ben de sizden sayılırım. Türkiye’deki gazeteci arkadaşlarınız doğru yanlış hakkımda yazılar yazıyorlar. Benim yabancı sermaye getirdiğimi, Babıali’nin dengesini bozabileceğimi ortaya atıyorlar. Ben sadece Babıali’ye değil, bütün Türkiye’ye yardımcı olacağım, ilk önce, Günaydın gazetesini, çok değil beş altı ay içinde, hayal bile edemeyeceğiniz bir gazete haline getireceğim"

Merak son haddini bulmuştu ki, bizim Övül Tezişler rahat durmaz, gür sesiyle hemen giriverdi araya:

- Hangi kadroyla Asil Bey?

Asil biraz durakladı. Bu açış konuşması biraz ağır kaçmıştı. Ortalığı hemen yumuşatmak gerekiyordu. Gülümsedi:

- Genç bir kadroyla.

- Ama genç kadronun alt yapısı yok ki. Onlara kim öğretecek?

- Olsun biz gençlerle çıkartırız işte.

- Eski kadroya n'olacak?

- Canım bir şey olmayacak şimdilik.

- Şimdilik? Demek sonra ayıklanabilirler?

Tam tatlı tatlı konuşurken, konu nerelere gelmişti birdenbire. Asil hemen harekete geçti:

- Çocuklar şarap isteyen var mı?

- İçeriz.

Eliyle iki işareti yaptı garsona.

Hemen iki şişe geliverdi yıllanmışlardan.

Asil devam etti kaldığı yerden:

"Şunu demek istiyorum arkadaşlar. Benim gönlümde yatan bir Independent gazetesi var. İşte Günaydın'ı da aynen onun gibi yapacağım. Yalan yanlış haberlere son verdireceğim. Türkiye'nin çoktan hak ettiği fakat bir türlü sahip olamadığı gazeteyi ben çıkartacağım"

Yemek bittiğinde, Asil bütün gazetecilere veda etti. Arabasına doğru yürürken, Tercüman gazetesinin Londra temsilcisi Birol Yiğitcan'ın

yanına yaklaşıp koluna giriverdi. Birol, Kemal Ilıcak'la Asil'i buluşturmak için çaba sarfediyordu zaten. Fırsatı iyi kullandı:

- Asil Bey özel bir şey söyleyeceğim size.

- Tabii Birolcuğum.

- Asil Bey, siz henüz Babıali'yi tanımıyorsunuz. Bu yokuşa hükmeden büyük gazete patronları vardır. Önce bu insanlarla tanışmanız gerekir, ilk adım olarak ben sizi Kemal Ilıcak'la tanıştırmak istiyorum ne dersiniz?

Şarabın da tesiriyle Asil'in keyfi yerindeydi. Arabasının tuttuğu kapısını bıraktı, Birol'un koluna girdi:

- Birolcuğum sen boş ver Kemal Ilıcak'ı. Biz seninle ne yapabiliriz? Sen onu söyle.

Birol şaşırdı. Beklemiyordu böyle bir cevabı. Asil Nadir'le neler yapılmaz ki. Ama patronu Kemal Ilıcak'a olan bağlılığı sonsuzdu.

- Asil Bey, ben kendim için konuşmuyorum.

- Biliyorum, ben de sana bir sual soruyorum değil mi?

- Birol, utanmıştı. Ne cevap vereceğini bilemedi, bocaladı:

- Asil Bey ikimiz de buradayız, telefonlaşırız.

- Öyle yapalım Birolcuğum.

* * * * *

Aradan bir iki ay geçti. Tercüman gazetesi yoğun bakımda. Borç gırtlağa kadar, çalışanlar doğru dürüst maaş alamıyor. Hastayı ayağa kaldıracak bir tek ilaç var: Para, para para. O da Kemal Ilıcak'ta hiç yok. Gazetesi inim inim inlerken, bir de başında İngiliz'lerle yapmaya çalıştığı Bodrum PINA projesi var. İçinde birkaç marinası olacak, 7500 villalık bir proje, daha doğrusu 350 milyon sterlin'lik bir rüya. Bunun altından değil Ilıcak, Asil Nadir bile zor kalkar.

Kemal Ilıcak'ın hasta Tercüman'ını ayağa kaldıracak olan sihirli ilaç sadece Asil Nadir'in eczanesinde var. Bu eczaneye de öyle kolay kolay herkesi sokmuyorlar. Ilıcak, kollan sıvadı, elinde telefon kapılan zorluyor.

Zırrr.

- Alo, Fahri Bey. Ben Kemal Ilıcak, Asil Bey'le bir randevu.

- Tabii efendim, siz bana bırakın.

Zırrr.

- Alo, Çavlan Bey. Ben Kemal Ilıcak, Asil Bey'i müsait bir.

- Ne demek efendim, tabii, ben kendisiyle konuşur size bilgi.

Zırrr.

- Alo, Nil Hanım. Ben Kemal Ilıcak, acaba Asil Bey'le.

- Tabii, Kemal Bey, ben yazıyorum buraya, sizi ilk fırsatta.

Kemal Ilıcak çaresiz.

Asil'i mutlaka görmesi lazım. İlaç, Asil'de.

Aklına geldi. Londra'da Birol Yiğitcan ne güne duruyor. Asil'in burnunun dibinde. Hey allahım bende ne kafa?

Zırrr.

- Birolcuğum.

- Evet Kemal Bey.

- Yahu, şu Asil'le bir görüşebilir miyim?

- Bana bir yarım saat müsaade edin, ayarlarım.

Kemal Ilıcak anlamadı. Aklı yatmadı.

- Nasıl yani yarım saat içinde?

- Evet yarım saat içinde ben size cevap veririm.

Ilıcak hiç memnun olmadı bu işten. Kendisi aylarca peşinde koşup bir kelime cevap alamazken, Birol. "ben bu işi yarım saatte hallederim" diyor. Ömür çocuk şu Birol.

- Peki Birolcuğum, ben evdeyim ara beni.

- İyi günler.

Birol, Tercüman gazetesinin içinde bulunduğu zorluklan çok iyi biliyor. Kendisi de gazeteci. Aynı sıkıntılan o da çekiyor. Randevu işini çok ciddiye aldı Birol. Telefonu kaldırdı. Numaraların tuşlarına sert sert bastı. “Artık bu işin şakaya gelir tarafı yok" dedi.

- Hello, Mr. Asil Nadir please.

- Who’s calling?

- Birol Yiğitcan.

- Just one moment please.

Gelir mi? Gelmez mi? Ama daha geçen ay Scotts’da arkadaş gibi konuştuk. irbirimizi ararız demedik mi?"

Hattın öbür ucunda Asil Nadir’in sesi:

- Birolcuğum, nasılsın?

- İyiyim Asil Bey, sizi rahatsız ettim.

- Hayır sadece memnun oldum.

- Asil Bey, size bahsetmiştim, rica etsem de Kemal Ilıcak’la müsait bir zamanınızda buluşsanız. bunu hiç değilse benim için yapar mıydınız?

- Birolcuğum, karısına sahip çıkamayan adamlarla n’olur beni tanıştırma.

“Burada bir açıklama yapmak gerekecek. Sakın yanlış anlaşılmasın,

"karısına sahip olma" tabiri, sadece karısının kalemine söz geçirmek anlamında kullanılmıştır. Çünkü o sıralar Nazlı Ilıcak bir yazısında Asil Nadir'in Babıali'ye gelişini hoş karşılamamış, "İngiltere'yle Türkiye arasında bir harp çıksa, acaba Asil Nadir hangi taraftan olurdu?" diye yazınca, Asil de Nazlı aleyhine 100 milyonluk dava açmıştı"

Asil Nadir, Birol Yiğitcan telefon konuşması devam ediyor. Birol, esprisi yerinde, cıva gibi beyni olan bir gazeteci. Birol'da verecek cevap mı tükendi sanki, durumu yumuşatmak için değişik malzeme kullanmaya karar verdi:

- Efendim, hangimiz karılarımıza nereye kadar sahibiz?

İşte bu cümle Asil'in çok hoşuna gitti. Telefonun öbür ucunda kahkahalarla güldü. Birol'un da istediği oydu zaten.

- Ah Birolcuğum, senin bu tatlı sözlerin yok mu, sırf onun hatırı için göreceğim senin Kemal'i.

- Beni kırmayacağınızı biliyordum zaten.

- Ben yarın İstanbul'a uçuyorum, istersen sen de benimle gel.

- Hayır, ben iki gün sonra geleceğim.

- O zaman, sizi Kemal Bey'le salı günü Sheraton'un 17. katında bekliyorum. Öğleden sonra olursa, daha iyi olur.

- Teşekkürler, size de iyi yolculuklar.

Birol iyi haberi Kemal Ilıcak'a vermek için telefonu açtı:

- Kemal Bey, her şey tamamdır.

- Yapma yahu?

- Ancak bir problem var. Asil, Nazlı'ya kırgın.

- Sen merak etme, ben hallederim o işi.

- O zaman salı günü Sheraton'da buluşacağız.

- Peki Birol, seni hemen İstanbul'a bekliyorum

Birol, Kemal Ilıcak'ın hayatındaki en önemli randevuyu kopartmıştı. İçi rahat etti. Yalnız Kemal Ilıcak için değil, gazetedeki cebi delik dolaşan arkadaşları adına da sevinmişti.

* * * * *

Kemal Ilıcak ve Birol Yiğitcan, salı günü öğleden sonra Sheraton'un 17. katına çıktılar.

Asil her ikisini de kucakladı. Gözlerinin içine baktı, gülümsedi. İnsana güven veriyordu Asil Nadir.

Kemal Ilıcak, konuşacaklarını zaten kafasında hazırlamıştı. Tercüman kayalara bindiriyordu. Acil paraya ihtiyaç vardı. Bu parayı bulmak pahasına, Kemal Ilıcak, Yeniköy'deki yalısını bile satmaya razıydı. Bunu resmen Asil'e söyleyecekti.

Toplantıya Çavlan Suerdem de girdi. Dereden tepeden konuştular. Çok geçmeden, Birol ve Çavlan odayı terkedip, Asil'le Kemal'i yalnız bıraktılar. Onlar içerde, Birol dışarıda. umutlu bir bekleşi başladı.

Belki bir saate yakın içeride kaldılar. Kemal Ilıcak odadan çıktığı zaman sanki bulutların üzerinde yürür gibiydi. Saadetten gözleri parlıyordu. Birol'la asansöre yürüdüler. Ilıcak asansöre bininceye kadar bir kelime bile konuşmadı.

Asansörün "lobby" düğmesine bastılar. Kemal Ilıcak, Birol'un kolunu sımsıkı tuttu ve:

- Oldu bu iş Birolcuğum.

- Hadi hayırlısı nasıl oldu?

- Pazartesi günü 6 milyar lira verecek bize. Üstelik yalıyı da istemiyor.

- Harika.

Pazar günü Kemal Ilıcak içi rahat bir şekilde Londra'ya hareket etti. Oğlu Mehmet Ali'nin okulunda kep giyme töreninde bulunması gerekiyor. İstanbul'da işler zaten ayarlanmış. Asil çıkartıp 6 milyar lira verecek hepsi o kadar. Bu iş için de görev Ömer Çavuşoğlu ile Birol Yiğitcan'da.

Salı sabahını herkes zor etti.

Kemal Ilıcak Londra'da telefon başında haber bekliyor. Birol Yiğitcan telefonda, Asil'in İstanbul ofisi ile konuşuyor. Karşısında Nil Adula var:

- Alo, Nil Hanım.

- Evet.

- Saat kaçta gelip Asil Bey'i alalım?

- Ah siz zahmet etmeyin, o kendisi gelir.

Birol çok memnun oldu. Kemal Ilıcak'ın yalısında buluşacaklardı. Buluşma saatlerine 15 dakika kala, Birol'un telefonu çaldı.

- Evet buyurun ben Birol.

- Ben Nil Adula.

- Evet Nil Hanım.

- Ahh çok özür dilerim, ani bir işi çıktı Asil Bey'in.

- Nasıl işi çıktı?

- Şimdi havalandı, Kıbrıs'a uçuyor.

- Yani bize Asil Bey havalandıktan sonra mı haber veriyorsunuz?

- Çok özür dilerim.

- Peki mesaj filan bırakmadı mı Asil Bey?

- Maalesef.

- Peki siz hatırlatmadınız mı bizimle olan randevusunu?

- Ben fazla bir şey bilemiyorum, özür dilerim.

- Birol Yiğitcan olduğu yere çöktü. Şimdi Ömer Çavuşoğlu'na ne diyecekti, ya Kemal Ilıcak'a. 3 bin kilometre uzakta heyecanla bekleyen Kemal Ilıcak'a?

Kendi gazetesi Günaydın'ın ihtiyacı olan birkaç milyarı bile gönderemezken, Asil Nadir'in, yazarını dava ettiği Tercüman gazetesine durup dururken 6 milyar vereceğim diye ortalığı ayağa kaldırması, insanları heyecanlandırması neyin nesiydi acaba? Bunun yanıtını hala bugün bile, ne Ilıcak ne Çavuşoğlu, ne de Yiğitcan verebiliyor.

ASİL NADİR'İN KADROSUNA GEÇİŞ

Kemal Kınacı'nın İstanbul'da huzursuzluğu son haddini bulduğu sıralarda, ben de Güney Kore'nin başkenti Seul'de yapılacak olan 24. Olimpiyat Oyunlarını Günaydın gazetesi adına takip etmek için hazırlık yapıyorum.

Bir yandan hazırlık yaparken diğer yandan da "şimdi ne olacak? Asil Bey hemen taşınabileceğim bir ofis gösterebilecek mi? Haldun Simavi'nin ofisindeki eşyalarımı nereye koyacağım?" diye de düşünüyorum.

Günde sekiz kere Asil Nadir'in sekreterine telefon ederek "acil" randevu talebinde bulunuyorum, ama aldıran kim? Son bir şans, akşam saat 18.30'da bir daha telefon açtım. İngiliz sekreteri bayan Daly Aisling herhalde halime acımış olacak ki, beni bir dakika beklettikten sonra, "hemen gelebilir misiniz?" dedi.

- Telefonunuzu kapar kapamaz oradayım. dedim.

Nasıl gittiğimi hala hatırlamıyorum, uçtum mu? Kanatlandım mı? Bir yıldırım hızı ile 42 Berkeley Square (Polly Peck International) yazılı ceviz kapıdan içeriye nefes nefese girdim.

Müracaatta Rus asıllı bir kız oturuyor. İsmimi deftere kaydetti. Filmlerdeki gibi avizeler, duvarlarda pahalı yağlıboya tablolar, vazolar, her yer pırıl pırıl.

Merdivenlerden Asil'in birinci sekreteri Aisling'in yardımcısı Christina indi. Gülümsedi ve "beni takip edin" dedi.

Asil'in odasına girdiğimde, sol tarafına düşen duvara gömülmüş, insan

boyunda televizyon ekranında borsa fiyatlarını izliyordu. Beni görünce ayağa kalktı, aynen Commercial Road'da yaptığı gibi sarıldı, yanaklarımdan öptü. Karşılıklı oturduk. O konuştu:

- Boracığım senden çok şeyler bekliyorum. Seni uzun süredir izledim, sende sadece gazetecilik değil, bir de idarecilik kabiliyeti var. Senin oraya buraya koşup haber yapmanı istemiyorum. Bir adam tutarsın o yapar bu küçük işleri, (küçük işler dediği gazetecilikti.) Senden büyük bir ilancılık şirketi kurmanı istiyorum, sonra da bir dağıtım şirketi kurarız. Şu anda burada bu işi yapan uydurma şirketleri de ezer geçeriz, ha ne dersin?

Böyle iltifatlı sözler karşısında ne diyeceğimi şaşırdım. Ancak Asil Bey'in uydurma şirketler dediği, Faruk Zabcı'nın sapasağlam oturttuğu ve yıllardır başarıyla yürüttüğü dağıtım şirketi idi. Şakası yok, arkasında koca Hürriyet gazetesi vardı. Kaldı ki Faruk öyle kolay kolay yıkılacak bir insan değildi.

Gene buruldum. Ben kendisinden bana bir ofis göstermesi için veya maaşımın ne olacağını öğrenmek için gelmiştim buraya. Başka bir şey beklemiyordum.

- Asil Bey, önce sizi Günaydın gazetesini aldığınız için tebrik ederim, hayırlı uğurlu olsun. Bana çalışabileceğim bir ofis gösterirseniz, çok iyi olacak, çünkü bütün ofis eşyalarım Haldun Simavi'nin bürosunda.

Asil, "sen beni daha tanımıyorsun gibilerden" bu söylediklerime güldü. Sonra konuşmaya devam etti.

- Hiiiçççç problem değil Boracığım.. Şu karşıda gördüğün 24 numaralı bina var ya? İşte orayı geçen hafta satın aldım. İşlemleri sürüyor, evraklar avukatımızda, sen Olimpiyatlardan dönünceye kadar orası hazır olur ve gelir gelmez taşınırsın. Orayı Günaydın ofisi yaparsın. ha ne dersin?

Pencereden uzandım, 24 Berkeley Square adresli "satın aldım dediği" bina dört dörtlük lüks bir binaydı, eğer satın almışsa neresinden

bakılsa havada 4.5 milyon sterlin yapardı (40-50 milyar).

İçimden “ufff" dedim. Günaydın gazetesine bile bu kadar para ödemedi, bana öyle bir ofis teslim ediyor ki, gazeteden de kıymetli.

Boşuna Asil Nadir dememişler ona, bana öyle bir gün yaşattı ki. sanki piyangodan en büyük ikramiye bana vurmuş gibi oldum. Asil Nadir artık bundan sonra ne derse desin önemi yoktu, değil mi bana 50 milyarlık binayı veriyordu. Bende “eşşek şansı" var diye düşündüm, hatta o konuşmasını sürdürürken yüzümde silemediğim bir tebessüm vardı. Asil Nadir hızını alamamış, sigara üstüne sigara yakıp konuşmasına devam etmişti:

- Boracığım, benimle çalışan insanların para problemi olmaz. Bunu ileride daha da iyi anlayacaksın. Sen İstanbul’a geldiğinde hem maaşın için hem de masrafların için iyi bir sözleşme yapar, geleceğini güvence altına alırız. Sen şimdi bulara hiç düşünme, git Olimpiyatlara güzel güzel haberler yap.

Tekrar sarıldık, “sana iyi yolculuklar. çabuk dön, hemen bekliyorum. hadi başarılar" dedi.

42 numaralı Polly Peck’ten çıktım, 24 numaralı Günaydın’ın taşınacağı binaya doğru yürüdüm. Zevkten altımı ıslatacağım neredeyse. Temiz havayı içime çektim. “Başımıza devlet kuşu kondu. hadi Bora bu fırsatı iyi kullan"

24 numaralı binanın içinde bir sürü eşya var. Öyle satılmış bir hali de yok. İçeride ışıklar yanıyor. İyicene yaklaştım. Çok ayıp ama, elimi ön oda penceresine dayayıp bir de içeriye baktım. Burası da bir ofis. Üstelik telefonlu masada bir kız oturuyor. Benim ellerimi cama dayadığımı görünce, korktu kız, içeriye koştu. Utancımdan hızlı hızlı adımlarla kaçmaya başladım “küçükken zilleri çalıp kaçtığımız gibi" biraz uzaklaşınca tekrar arkama döndüm, 24 numaralı binanın önünde benden korkan kızla iki adam bana bakıyorlardı.

Hani satın almıştı Asil Nadir bu binayı Günaydın için?

Galiba, içindekiler birkaç güne kadar taşınırlar, sonra benim çok acelem yok, Olimpiyatlarda en az bir buçuk ay kalacağım için, döndüğümde 24'ü bomboş bulurdum herhalde.

Olimpiyatlara yarı buruk gittim. Asil'de inanılmaz bir karizma vardı. İnsanı tesiri altına almakta üstüne yoktu. O gün beni deliler gibi sevindirmişti ama, bana da hiç bir sual sordurtmamıştı.

- Benim maaşım ne olacak?

- 24 numaraya ne zaman taşınacağız?

- Kaç kişi çalıştırabileceğim?

- Kaç şirket kuracağız Londra'da?

Hiç birini soramamıştım. Üstelik 24 numarada da insanlar çalışıyordu. Yoksa. Asil Nadir. "hadi canım Asil Nadir hiç öyle yalan söyler mi, sonra ne mecburiyeti var ki"

Ama kazın yağı öyle değilmiş. Asil'in bu yağlı ballı sözleri, iltifatları, "şu karşıda satın aldım dediği bina", benim idareciliğim, kuracağımız şirketler, geleceğimin güvence altına alınması, maaş işim dahil hepsi boş çıkacaktı.

Seul Olimpiyatlarındayım.

Olimpiyat köyünün Basın Sitesindeki odamda oturduğum bile yok. Diğer Türk gazetelerinden en az ikişer veya üçer kişi birlikte haber izliyorlar. Bense tek başımayım. Sabah, listeye bir bakıyorum. "aman allahım, on beş yerde ayrı ayrı yarışmalar var" seç seçebildiğini, hepsini takip etmek mümkün değil ki.

On kilo verdiğim Seul Olimpiyatlarında, gecem gündüzüm belli değil, haber için gidiyorum, resimleri çekiyorum, sonra taksiye atlayıp, Seul şehrine iniyorum. Filmleri verip yaptırıyorum. onları alıp bir lokantada çay içerken, elimde seloteypim, makasım, kağıtlarını, kalemim, zarfım. haber yapıyorum, resimleri güzel güzel yapıştırıp altlarını yazıyorum. Haberi de yazdıktan sonra DHL adlı şirkete zarfımı veriyorum. Konşimento numarasını alıp doğru Seul Olimpiyat Basın Sitesine dönüyorum. Orada da iş bitmiyor. Basın odasında haber yazıyorum, haberi faksla gazeteye geçip, o gün kimsenin aklına bile gelmeyen zarf yollama konşimento numaramı veriyorum. Kimse şehre inip zarf filan atmıyor. Haberlerim orijinal resimleriyle safya sayfa çıkıyor Günaydın'da.

İçim rahat. "Herhalde Asil Nadir görüyordur", haberlerimi diye de seviniyorum. Yalnız bir problem var: para tükendi. Hesapta konşimento yaptırıp zarf yollamak, taksi tutmak, film almak, kart bastırmak gibi ekstra ödemeler yoktu. Üstelik bu Seul görülmemiş derecede pahalı bir şehir. Olimpiyat köyünde de bize tam turist muamelesi yapıyorlar, her yerde dolar geçerli.

Gazeteye telefon açtım, muhasebe müdürümüz Tayfun Karacebe karşımda. "Tayfun evdeki hesap çarşıya uymadı, sadece bin dolar yollarsanız kolumdaki saati satmadan dönebilirim Londra'ya" dedim. Tayfun anlayışlı bir arkadaş. "hemen paranı çıkarttırıyorum" diyerek içimi rahatlattı.

Gene en yorgun günlerimden birisi. Naim Süleymanoğlu'nun altın madalya aldığı gün. Resimler, fakslar, telefonlar, karanlık odalar, sanki yarın yokmuş gibi devamlı bir yarış. En son ne zaman yemek yedim, onu bile hatırlamıyorum.

Odama gelip, elbiselerimle kendimi yatağın üstüne attım. Yorguluktan, açlıktan oda döndü başımda.

Zırrrr, zırrrr, telefon.

- Alo buyurun ben Bora.

- Bora Bey, ben Nezih Demirkent. Gazetede idari değişiklikler oldu. Artık sorumlu benim.

- Tebrik ederim Nezih Bey.

Vay be, bir günde iki altın madalya; birisi Naim'de öbürü de Nezih'te.

Telefonun öbür ucunda benimle pek dostça konuşmayan bu Nezih Demirkent beyefendinin sadece ismini duyar dururdum, kendisini hiç tanımam. Bir de Gazeteciler Cemiyeti Başkanı olduğunu bilirim o kadar. Bana iletmek istediği iki mesaj vardı. Birincisi "kral benim" İkincisi de "sana para yok arkadaş"

Değişiklik dediği ise, Kemal Kınacı ve Rahmi Turan bir komployа getirilerek istifaya zorlanmışlardı. Gazetenin başına Nuyan Yiğit oturtulmuş, ona hiç aklında yokken has para kazanmanın sonsuz zevkini tattıracak ve binbir yolunu öğretecek olan Garbis Keşişoğlu da devreye girmişti. Nuyan ve Garbis ikilisinin ipleri ise Nezih Demirkent'in elindeydi. İşte, mumla aransa bir araya getirilemeyecek bir ideal kadro Günaydın'ın başına geçivermişti. Bunlara bir de Avukat Çetin Özek katılınca, akan sular durmayıp da ne duracaktı ki?

Telefon konuşmamız devam etti. Nezih Bey bana, gazeteden acele para istediğim için kızıyordu. Olimpiyatlarda masrafım fazla olmuş, on gün daha dayanabilmek için bin dolar kadar bir paraya ihtiyacım olmuştu.

Nezih Demirkent boğuk bir sesle devam etti:

- Siz buradan giderken bayağı büyük bir para almışsınız. Nasıl biter bu kadar para efendim.

- Nezih Bey siz hiç Seul'de Olimpiyat takip ettiniz mi? Burada her şey turistik, yalnız ben değil, bütün gazeteci arkadaşların da aynı

problemleri mevcut..

- Ben para filan verememem kardeşim, idare etmeye bakın o kadar.

diyerek telefonu kapatıvermişti. İşte Nezih Demirkent'le böyle müşerref oldum. Ama aradan yıllar geçti, ben Asil Nadir'le aynı ofiste birlikte çalışırken, birkaç kere Londra'ya geldi, hatta arabamla kendisini oteline kadar bile götürdüm, hiçbir zaman geçmişe dönmedik, hiçbir zaman Olimpiyatlardan bahsetmedik. Geçmişe mazi derler, kimseyi mahcup etmek bana düşmez.

Ondan bundan borç alarak Olimpiyatları yüzümün akıyla tamamladım ve Londra'ya döndüm. O sıralar Günaydın kaynıyordu. Tanımadığım bir sürü insan gökten zembille inmiş gibi, gazetenin orasına burasına oturmuşlar, imza yetkisi almışlardı.

Her gün bir bomba patlıyor, yeni atamalar birbirini takip ediyordu. Hürriyet'ten Seçkin Türesay, Erol Türegün, Ertuğ Karakullukçu ve Uğur Cebeci Günaydın'a transfer olduğu zaman Babıali birbirine girmişti. Hürriyet'in bel kemiğini teşkil eden bu yazı işleri kadrosu büyük vaadlerle gelmişlerdi gazeteye.

Allahtan yeni gelen yazı işleri kadrosuyla bir problemim yok. Problem, Asil Nadir'in bana vermiş olduğu sözlerde. İşte, Olimpiyatlardan döndüm, hani benim 24 numaralı Berkeley Square ofisim?

Gene aynı iş. Takıldım Asıl Nadir'in peşine gölge gibi, çıkmıyor telefonlara. öleceğim. her yeri zorluyorum. Asil Nadir'le konuşmak mümkün değil.

Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı durdu. Her sabah Polly Peck ofisine telefon ettim, notlar bıraktım, "Lütfen Asil Nadir beni acele arasın, telefonum şu" Hiçbir netice alamadım.

Sonunda Asil Nadir'in beni görmek istemediğine karar verdim, işleri

oluruna bıraktım. Asil'in bana vermiş olduğu sözler demek ki geçersizdi.

Sabah gün ağarıyor.

Kalkıyorum.

Tıraş oluyorum, saçımı yıkıyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum.

Ütülü gömlek bir de kravat takıyorum.

Kızarmış ekmek yiyip çay içiyorum.

Çocuklarımı öpüp. çıkıyorum.

Nereye?

Haldun Simavi'nin ofisine.

Ne var o ofiste? Sen Asil Nadir'e çalışmıyor musun?

Çalışıyorum ama. Asil yok ki meydanlarda. beni görmüyor ki.

Utanarak, Haldun Simavi'nin ofis binasının kilidini döndürüyorum.

Bir hırsız gibi içeriye girip, altı aydır taşıyamadığımız ofisime sanki bir şey yokmuş gibi kıçımın ucuyla oturuyorum.

Zırrr. zırrr telefon.

- Alo.

- Bora Bey lütfen.

- Benim buyurun.

- Burası Günaydın, bir dakika efendim dış haberler görüşecek. Bekliyorum. telefonda.

- Bora. ben Ardan Zentürk.

- Evet Ardan, naber.

- İyidir. yahu Bora, dün Hürriyet Londra'dan bir haber geçmişler. Kraliçe'nin kedisine doğum günü partisi yapılmış. Partiye Margaret Thatcher'in de kedisi gelmiş.

- Eee, ne yapalım çiçek mi göndermemi isterdiniz?

- Dalga geçme Bora, haberi atladık yahu.

- Sevgili Ardancığım, ne maaş alıyorum, ne gazete, ne ofisim var, ne de size haber verecek telefon ve faksım. ne de kameramda filmim var.

- Haklısın ama Boracığım, şu işlerini biran evvel hallet. Sen bizim kadrodasın ve bizim de görevimiz senden haber almak. Anlıyorsun değil mi?

Ardan Zentürk, dünya iyisi, akıllı, bilgili her şeyden önemlisi görgülü bir dış haberler müdürü, işini gayet iyi bilen ve personeline de

toleranslı davranan kıymeli bir arkadaş. Benim içinde bulunduğum durumu bilmesine rağmen, ona da yukarıdan baskı yapıyor olacaklar ki, bana “haber atladık" diyebiliyor, utanarak da olsa.

Yazı işlerine telefon ettim. “Arkadaşlar, Asil Nadir bana çalışacağım bir ofis gösteremedi. Günaydın’a kayıtlı bir telefon bile yok elimizin altında. Eşyalarım hala Haldun Simavi’nin bürosunda. Bu sorulara kim çare bulacak?"

Onlar da kendi açılarından haklılar. “Biz ofis işini bilmeyiz, sen bizim kadrodasın, haber isteriz"

Gazetenin başı Nuyan Yiğit.

Ona telefon ediyorum.

- Ben karışmam, sen en iyisi Asil Bey’le konuş. diyor.

Çıldırmak işten değil. Ne Asil Nadir’i görebiliyorum, ne de İstanbul’da Nuyan Yiğit ve ekibinden bir anlayış görebiliyorum. Önüme şapkamı koyup düşünmekten başka çare yok. Bir tek umudum var, o da gidip Haldun Simavi’yi görmek.

Haldun Simavi’nin Londra’da olduğu bir gün açtım telefonu.

- Haldun Bey sizi bugün görebilir miyim?

Haldun Simavi, büyük patron olmasına rağmen, kendisini kimseden saklamaz, kendi telefonuna kendisi cevap verir, kimseye hava basmaz. Ben de telefon edince hemen karşıma çıkıverdi.

- Tabii yavrum, hemen gelebilir misin?

- On dakika sonra oradayım, efendim.

- Tamam bekliyorum.

Karşılıklı geçtik, elimizde kahvelerimiz Haldun Simavi ile dertleşiyorum. Bütün problemlerimi döktüm. Sabırla dinledi. Sonra da aynen şunları söyledi:

- Bak Bora, Asil Nadir bir işadamıdır. Bunu hiç unutma. Gazetenin başına getirilen kadro ise seni ne kadar sever bilemem. Benim gördüğüm kadarı ile Asil Bey sana Londra'da bir büro kurmak niyetinde değil. Adamm böyle bir niyeti yoksa, senin İstanbul'u zorlaman gereksiz. Yapacağın bir iş var. Kimseyi rahatsız etme. Ne Asil Nadir'in ne de İstanbul'un ayakları altında dolaşma. Ortalarda boy gösterme. Gel benim ofisimden işine devam et. Ne kira isterim, ne telefon parası, ne de bir şey. Yeter ki, bu insanlara haber atlama, iyi gazetecilik yap, kafanı ofise filan takma, sadece işine ver kendini. Bundan sonra ofisim senin ofisin olsun, anlaştık mı?

Gözlerim yaşardı. Haldun Simavi'nin yaptığı bu babalık beni son derece duygulandırmıştı. Çünkü Asil'i görmedikçe derdime çare bulacak kimseyi bulamıyordum, tam ihtiyacım olduğu bir sırada yanında gazeteciliği öğrendiğim, böyle bir ustanın talebesi olmakla her zaman gurur duyduğum Haldun Simavi imdadıma yetişmişti. Demek ki, Haldun Simavi beni Asil Nadir ve avenesine karşı himayesi altına almıştı. Kendimi daha kuvvetli hissettim, görevime dört elle sarıldım.

Haldun Simavi sayesinde büro işimi halletmiş olmama rağmen, maaş problemimi çözemiyordum bir türlü. Parasızlık kapıyı çan çan çalıyor. elimde ne bir "iş sözleşmesi" var, ne de kaç para maaş alacağım belli.

Mutlaka Asil Nadir'le konuşmam lazım.

Polly Peck'e telefon açtım.

- Sorry, Mr. Nadir is in İstanbul.

Bak gördün mü, Asil burnumuzun dibinden kalkıp İstanbul'a özel uçağı ile gidiyor da haberimiz olmuyor.

Karar verdim, ben de İstanbul'a gidiyorum.

Polis hafiyeleri gibi peşine düşeceğim Asil Nadir'in, mutlaka bulup konuşacağım onunla. Sonra ben gazeteci değil miyim. böyle işlere alışkınım.

Önce Günaydın'a gittim. Nuyan Yiğit'in huzuruna çıkacağım. Eski müdürümüz Kemal Kınacı'yla Nuyan Yiğit'in bir farkı var. Kınacı'nın kapısı herkese açıktı. Nuyan'ınki ise sımsıkı kapalı. Nuyan'ın sekreteri içeriye haber verdi, "gelsin" demiş. Girdim. Merhabalaştık.

- Otur bakalım.

- Abi, şu benim maaş işini bir halledelim.

- Kardeşim, sen de öyle bir maaş alıyorsun ki, ben bile bu parayı alamıyorum.

Abi öyle hesaplama, ben İngiltere'de yaşıyorum, sokakta çişim gelse, 20 bin liraya işetiyorlar adamı.

- Bak Bora, bu kadar maaşın altına ben imza atmam, bu iş benim boyumu aşar.

- Eee, peki ne yapacağız?

- Ben bilemem onu, biraz indirim yaparız. makul bir seviyeye indiririz, olur biter.

- Hiç olur mu Nuyan abi, ben bu maaşı iki senedir alıyorum. Şimdi zam göreceğim yerde sen indirmeye kalkıyorsun.

- Ben anlamam Boracığım, sana kalmış.

Çok asabım bozulmuştu. Teşekkür ederek odadan çıktım.

Nuyan Yiğit'le filan halledilecek bir iş değildi bu. İstese yapardı ama ne için zorluk verdiğini çok iyi biliyorum. Kemal Kınacı'ya yakınlığımı bildiği için, bana da diş biliyordu.

Yazı işlerine bile uğramadım o gün. Çıkıp gittim. Alemdar mahallesinin yokuşundan yürüdüm, Sultanahmet'e çıktım. Turistlerin gezindiği park sıralarına oturup kendimi toplamaya çalıştım.

- Asil Nadir, Taksim'deki Sheraton otelinin 17. katında. O kat tamamen kapatılmış. Aşağıdan asansöre binildiğinde asansör o katta durmuyor. Ancak otelin özel bir asansörü ile çıkılıyor oraya. Başında da koruma polisleri vızır vızır.

Asil Nadir'in bir kral dairesi var. Hemen onun yanına koruma polisleri için bir odanın yataklarını çıkartmışlar. Onun da yanında kul köle misafirlerin, randevulu ziyaretçilerin icabında uzun saatler bekletilmesi için de bir diğer yatak odasını bozarak salon yapmışlar.

Sheraton oteline girdim. Asil'in katma çıkacak asansörü buldum. Başında genç bir sivil polis bekliyor. Çıkardım basın kartını gösterdim. "Ben Asil Nadir'in gazetesinde çalışıyorum"

- Randevunuz var mı? demez mi.

- Elbette.

- Buyurun, 17'ye basın.

- Teşekkürler.

Asansörün dört bir yanı ayna. kendimi seyrederek 17. kata çıktım. Kapıda iki koruma görevlisi göğüsledi beni. Tanıttım kendimi. tam derdimi anlatıyordum ki. Asil Nadir'in politik danışmanı Çavlan Süerdem gördü beni.

- Ne işin var senin burada Bora?

- Sormayın Çavlan Bey, mutlaka Asil Bey'i görmem lazım. Yardımcı olur musunuz?

- Bora, Asil Bey'in randevuları dolu bugün, öğle yemeğinden önce sadece Avukat Çetin Özek'i görecek, işleri erken biterse, belki sadece üç dakika görebilirsin.

Üç dakika ne demek. üç saniye yeter. Bir göreyim. gerisi tamam. Bekleme salonuna alındım. İnsanlar arı gibi kaynaşıyorlar. İstanbul ofisinin görevlisi Nil Adula Hanım, Manisalı Abide Gönültaş, Çavlan Süerdem. ellerinde bir yığın evrak her yöne koşuşturuyorlar. Çalışkanlık tablosu cidden görülmeye değer.

Bekleme salonunda sık sık nefes alan, kısa boylu bir bey var. Kalın gözlüklü, sigara üstüne sigara yakıyor. Küllerini kül tablasına filan attığı yok, uzayan küller kendiliğinden ya pantolonuna düşüyor ya da yeşil halı üzerine. Kucağında sımsıkı tuttuğu ilkokul talebelerinin mektep çantasına benzeyen deri bir çanta var. Sonradan Avukat Çetin Özek olduğunu öğrendiğim bu tıknaz zat, içeriye çağırıldı. İçimden dua ettim, "ah inşallah işi erken biter de, sıra bana gelir" dedim.

Abide Gönültaş eğri bacaklarını örtmek için her zaman olduğu gibi gene ayak bileklerine değen bir eteklik giymiş. İşi sadece moral bozmak. Bana yaklaşıp şöyle fısıldıyor: "Hiç sanmıyorum seni

göreceğini ama bir bekle bakalım" derken Nil Adula Hanım yaklaşıyor: “Tam da yemek saati Asil Bey’in, biliyor musunuz?" diyor.

Verecek cevabım yok, sadece yutkunuyorum.

Avukat Çetin Özek ahlaya puflaya çıktı odadan. Çavlan Bey bana doğru koştu:

- Aman Boracığım, seni görecek ama, lütfen çok kısa kes.

Neredeyse kalbim duruyordu. Neymiş be bu Asil Nadir’i görmek.

Çavlan önde ben arkada Kral Dairesinin kapısına geldik. Kapıyı araladım ve kalbim çarparak yürümeye başladım. Geniş bir holü geçip salona geldim. Beyaz gömleğinin üzerine açık bordo bir yelek giymişti Asil Nadir. Beni ayakta karşıladı. Her zamanki gibi sarılıp öpüştük.

- Boracığım nerelerdesin?

- Asil Bey ben buralardayım da, siz çok meşgulsünüz.

- Çok iş var başımda görüyorsunuz halimizi.

- Biliyorum.

Asil Bey bu kez bana daha samimiymiş gibi geldi. Zaten bu adam kötü olamazdı. İnsana şeker gibi davranıyor, konuşurken gözlerinin içine ilgiyle bakıyor insanın.

- Gel Boracığım sana gazetenin durumunu anlatayım, dedi ve karşılıklı iki geniş koltuğa oturduk. Son bir haftanın Günaydın gazeteleri, İstanbul ve taşra baskılarıyla yerlere serilmişti. Asil benim fikirlerimi sordu ve anlattıklarımı büyük bir ilgiyle dinledi. Bütün sordukları

benim konumun dışına taşıyordu. Benim esas problemim, Nuyan Bey'in kabul etmediği maaşım ve büro giderleri anlaşmasıydı. Ne diyecek, işi neresinden anlatmaya başlayacağıma bir türlü karar veremiyordum. Zaten Asil Bey de devamlı konuşuyor, bana fırsat vermiyordu.

- Hiç acele etme Boracığım, beraber yemek yiyelim.

- Bilmem ki, sizi rahatsız etmeyim, dışarıdan "çok kısa kes" dediler de.

- Bok yemişler. ne içersin?

Asil'le o gün iki saate yakın beraber olduk. Öğle yemek saati olduğu için dışarıda bekleyen Çavlan ve sekreterlerden başka kimse yoktu ortalarda.

Yemeklerimizi yerken ve biralarımızı içerken, Nuyan'la aramda geçen konuşmayı anlattım. Görünüşe göre çok bozuldu. Sonra aynen şunları söyledi:

- Boracığım, sen şimdi buradan çıkınca, ne maaş istiyorsan, ne kadar büro masrafı istiyorsan, Çavlan Bey'e yazdır, o da Nuyan'a benim emir verdiğimi söyler, olur biter. Londra'da tekrar görüşür, başka problemlerin de varsa çözeriz.

İstediğim olmuştu. Nuyan Yiğit artık önümde duramazdı. Çetin Özek bir iş sözleşmesi hazırladı, imzaladım ve beni tedirgin eden durum da ortadan kalkmış oldu.

Londra'ya döndüm.

Maaşım tıkır tıkır geliyor.

Yazı işleri ile uyuşum sağladım, iyi haberler geçiyorum.

Tek problem, hala Haldun Simavi'nin ofisinde çalışıyorum.

BİROL NADİR'İN KUMAR TUTKUSU

Haldun Bey sesini çıkartmadığı müddetçe, onun ofisini yüzüm kızararak da olsa kullanıyorum. Herhalde buna da bir çare bulacağım.

Çavlan Süerdem, Polly Peck'in 42 numaralı Bekeley Square ofisinde çalışıyor. Sanki dünyayı onlar yaratmış. Ezile büzüle giderdim Çavlan Bey'i görmeye. Odasına girdiğimde mutlaka elinde telefon, bir Paşa ile konuşurdu.

- Tabii paşam, siz hiç merak etmeyin paşam.

- Zaten Asil Bey de öyle istiyor paşam.

- Size güveniyoruz paşam.

- Kelime kelime söyleyeceğim kendisine paşam. der dururdu. Ben de Çavlan Bey'in telefonunun bitmesini beklerken sehpada duran dergileri karıştırır, okur gibi yapardım. Bir de kayık tabağın içinde "al beni ye" cinsinden meyveler dururdu. Kimsenin yediğini görmedim onları, öyle dururlardı süs diye. Canım çekerdi de yiyemezdim, aklım kalırdı.

Çavlan'a "ofis krizimizi" her defasında anlattığımda,

- Sen hiç merak etme kardeşim, ben hemen iletirim bu durumu Asil Bey'e. der sonra da Asil Bey'i gördüğü zaman ağzı dili tutulur bir kelime bile söyleyemezdi.

Çavlan telefondaki paşa ile konuşmasını bitirince, derdimi gene anlatmaya başladım:

- Çavlan Bey, aylar geçiyor, Haldun Simavi'nin ofisini kullanmak bize yakışmaz. Ne olur bir çare arayalım.

- Sen merak etme Bora, ben bugün söylerim.

- O zaman sizden cevap bekliyorum, yoksa artık tahammül edilecek gibi değil.

- Anlıyorum Boracığım.

Sonunda dediğim oldu hiç beklemediğim bir sabah Çavlan Bey telefon etti:

- Bora kardeşim bana gel de biraz konuşalım.

- Hemen geliyorum.

Çavlan'ın güzel meyve tabaklı odasına tekrar girdim. Asil Bey durumun ciddiyetini fark etmiş ve benim Günaydın gazetesinin başını sokacağı bir ofis binası kiralamamı istemiş. Bir hafta içinde, Londra'nın en güzel semti olan Mayfair'in Dunraven caddesinde yıllığı 25 bin sterlin'e (250 milyon lira) iki katlı 6 odalı dubleks bir daire buldum. Hemen Çavlan Bey'e telefon edip durumu anlattım. Sevindi:

- Bir saat sonra geliyorum, yeri bir görelim hemen karar veririz.

Bir saat sonra, yanına Asil Nadir'in Japon yüzlü Türk sekreteri Abide Gönültaş'ı da alarak geldiler. Ev sahibi Mr. Cedar binayı bir daha gezdirdi. Çavlan hiç beklemeden kararını verdi. "Asil Bey'e danışmaya gerek yok, ben beğendim hemen tutalım"

- Peki kira kontratını kimin üzerine yapacağız?

- Şu bizim South Audley şirketi üzerine, hani Asil Bey'in aile vakfı şirketi var ya.

- Haaa anladım.

Beş yıllık kira kontratı Asil Nadir'in bir aile yatırım şirketi olan SAM adına hiç Türkçe bilmeyen muhasebe müdürü Fuat Tekin adlı Kıbrıslı birisi tarafından yapıldı ve karşılıklı imzalar basıldı. Ev sahibinin 25 bin sterlin'i de (250 milyon lirası) peşin olarak ödendi. İş bitti. İki katlı bu nefis dubleks artık beş yıllığına bizim.

Bir yıla yakın ofis ofis diye inledim, şimdi de allah 6 odalı saray gibi bir bina verdi bana. Odaları seç seç al. Üst kattaki caddeye bakan aydınlık ve geniş odada şömine de var, çok beğendim. Bu odayı kimseye vermem. Yarın mutlaka taşınacağım.

Koskoca binada bir tek ben vanm. Haldun Simavi'nin ofisinden eşyalan bir çırpıda alıp yeni binaya taşıdım. Telefon açtırttım. Faks taktırdım. Duvarlara güzel resimler astım. Sonra da gidip "Günaydın Londra Ofisi" diye kağıt ve zarf bastırttım. Derhal büyükelçilik ve başkonsolosluk gibi önemli yerlere yeni Mayfair adresimizi bildirdim.

Yalnız, kiraladığımız bu Dunraven ofisi biraz büyük. Ben odama taşındım ama, diğer odalar bomboş duruyor. Asil Bey acaba bu boşlukları nasıl doldurmamı isteyecek?

Bu yeni ofisimiz, Asil Nadir'in Polly Peck binasına yürüyerek beş dakika mesafede. Günaydın gazetesinin de artık Londra'da çok güzel bir ofisi var. İçim çok rahat.

Tam ben Günaydın'ın yeni Mayfair ofisine yerleştiğim sıralarda, Asil Nadir'in büyük oğlu Birol Nadir de South Audley Management (SAM)'in Berkeley Square binasında çalışıyordu. Hani şu Asil Nadir'in "Günaydın için satın aldım" deyip de benim yüreğimi hoplattığı 24 numaralı binada. O satın aldım dediği bina satın alınmamış SAM için

aylığı 17 bin sterlin'e (170 milyon liraya) kiralanmıştı.

Kitabımda, en az Asil Nadir kadar ilginç yanlan olan, sizleri şaşırtmakta babasından pek geri kalmayacak olan Birol Nadir'i de tanıtmaya çalışacağım.

Birol Nadir, Asil'in iki kez evlenip sonra da boşandığı Ayşegül'den olma büyük oğlu. Hayatının 26. baharında. Babasının meselelerinden ötürü, doğup büyüdüğü Londra'ya gelmesi yasak. (Babası tarafından yasaklanmış sadece.) Şu anda, İstanbul'da ayda 6 bin dolar (30 milyon lira) kira ödediği boğazın serin sularına bakan dairesinde, İngiltere'den getirdiği 19 yaşındaki sarışın sevgilisi Lora ile yaşamını sürdürüyor. Altında son model spor BMW otomobili, bankada parası, çok sıkıştığı zaman Fotospor gazetesinin ilan gelirleri var. Ama daha da sıkışırsa, bir nefes ötedeki Asil'in eski yalısında yaşayan anası Ayşegül var. Onda da yağmurlu günler için sakladığı antika vazolar, yağlıboya resimler, Kütahya'lar, İznik'ler var.

Birol esasında acınılacak bir çocuk. Baba şefkati görmemiş, ana sevgisi desen hiç yok. Annesi Ayşegül'ün özel hayatı başkalarına ilginç gelebilir ama bir de Birol'a sorarsanız, çocuğu yiyip bitiriyor.

Ayşegül, doğumdan bu yana hiç yaşlanmamış. Dizleri yırtık Madonna usulü bluejean giyebiliyor canı çektiği zaman. Yalısında sabahlara kadar parti verip mahalle imamını uyutmadığı geceler de oluyor. Ara sıra gazetelerde hep beraber okuyoruz. Röportaj,beyanatlar veriyor:

- Asil için her şeyimi feda ederim.

- Mücevherlerin lafı mı olur?

- Asil'i ölünceye kadar desteklerim.

Okuyanların gözleri yaşanyor. Ancak bir de işin hakiki tarafını bilmekte yarar var. Ben Ayşegül'ü iyi tanırım. Çalışkan bir insandır. Antika işinden anlar. İngiltere'nin burnu havaya kalkık aristokrat

sosyetesinin içine sindiremediği Ayşegül'ün şüphesiz Türk sosyetesinde bir yeri var. Konumuz Ayşegül değil. Ancak olayların en kızıştığı devrede Ayşegül'le yaptığımız kısa bir telefon konuşmasını yazmadan geçemeyeceğim.

20 Aralık 1990

Binbir güçlükle bir araya getirilen ağır kefalet şartlan karşılanmış ve Asil Nadir, Londra'nın "Wormwood Scrubs" hapishanesinden yeni kurtarılmıştı. Ağır kefalet şartlarını karşılayanlardan biri de bildiğiniz gibi Ayşegül Nadir.

Ancak hapisten kurtulan Asil Nadir, Alfrod Street'teki alımlı villasında Ayşegül'ü kucaklamayacak, emektar sevgilisi Joanna'ya dönecekti. Dünya basını Asil'in hapishaneden evine dönmesini kameralan ile izlerken, Joanna ortalarda yoktu. Senaryo icabı, Ayşegül aynı gece Asil'i evinde ziyaret etti. Dışanda flaşlar patlıyor, gazeteciler birbirine giriyorlardı.

Hürriyet'ten Faruk Zabcı rahat durmadı. "Ben Ayşegül'le Asil'i başbaşa resimlerim, işte bu haber olur" dedi. Kapı önünde bekleşen gazeteciler, aralık ayının kemik sızlatan soğuğundan bıkmışlar, vakit ilerlediği için de ümitlerini keserek çekip gitmişlerdi. Tam o sırada, Londra başkonsolosumuz Doğan Alpan, Asil'e bir nezaket ziyaretinde bulunmak için kapıyı çalar. Faruk da rica etmiş, başkonsolos ile birlikte dalmış içeriye. Ayşegül'le Asil'in baş başa "mesut aile tablosunu" bir güzel görüntülemiş.

Nadir'lerin önce Hürriyet gazetesinde baş başa çıkan bu resimlerinden sonra, tahminler filizlenmeye başladı.

- Tekrar birleşiyorlar.

- Ayşegül "belli olmaz" dedi.

- Birbirlerini hala deli gibi seviyorlar.

İnsanlar resimlere bakıp aldanabilirler. Bu mesut aile tablosu, hakiki dünya ile ilgisi olmayan, o günün şartlarına uygun düşmesi için sahneye konmuş bir oyundu sadece.

Ben bile aileyi yakından tanımama rağmen “acaba mı?" diye kafamdan geçirmiştim. Aradan bir hafta geçti geçmedi, Asil’in emektar İngiliz sevgilisi Joanna, Alford Street villasına gelip yerleşiverdi.

İş hızını kaybettiği için, Asil’in kapısında artık gazeteciler de beklemiyordu. Fakat birkaç İngiliz gazetesi, Joanna’nın kapıdan çıkarken resimlerini çekip,

“Kimdir bu Asil’in hayatındaki kadın?", “Siyahlı kadının esrarı" gibi resimli haberler yaptılar.

Tam bu olayların ortasında, Ayşegül’le telefonda konuştum:

- İyi günler Ayşegül, ne haber?

- İyidir Boracığım.

- Memnun oluyoruz, Asil Bey’le birlikte çıkan resimleriniz bizi duygulandırıyor.

- Sağol Boracığım.

- Ne dersin, olabilir mi, bir birleşme söz konusu mu?

Ayşegül de oğlu Birol gibi Tophane argosuyla konuşmayı çok sever, ayrıca laflarını da hiç esirgemez, icabında hiç beklenmeyen bir anda okkalı bir küfür de basabilir.

- Sen dalga mı geçiyorsun allahaşkına?

- Yoo çok ciddiyim.

- İyi be. İşe bak, herif (Asil Nadir demek istiyor.) alacak karıyı evine aynı yatakta yatacak, sonra ben de gidip bir daha evleneceğim. İnsanın manyak olması lazım.

- Ama Ayşegül, bu kadar fedakarlık yaptın, garanti belgesi imzaladın.

- O başka iş bu başka iş. İmzalarım tabii. Artık o kadar olacak.

- Biraz gayret gösterseniz ikiniz de, haa ne dersin olmaz mı yani?

- Boşversene sen. Onun özel hayatı varsa, benim de özel hayatım var, ben de hayatımı yaşıyorum bildiğim gibi.

Durum anlaşıldığı için, fazla üstüne varmaya gerek yoktu. İyi günler diledik ve telefonu kapattık. Herkes gibi ben de Günaydın gazetesine, olayla ilgili haberler geçiyordum. Bir gün ofisin telefonu çaldı. Zırrr, zırrr.

- Bora, ben Ayşegül.

- Selam.

- Bora kardeşim, sen bana düşman mısın?

Hiçbir şey anlayamadım. Şaşırdım. Neden düşman olacaktım ben Ayşegül'e durup dururken?

- Hayırdır Ayşegül, n'oldu?

- Kardeşim, (Bana her zaman Bora diye hitap eden Ayşegül, kızgın olduğu için "kardeşim" diyor.) benim ismim ne?

- Ayşegül.

- Peki soyadım ne?

- Bilmem. Kimisi Nadir diyor, kimisi kızlık adınız Tecimer'i kullanıyor.

- Be kardeşim, sen benim Asil'le Türkiye'de hala evli olduğumu bilmiyor musun?

- Ayşegül, o kadar çok evlenme boşanma oldu ki, benim bunlarla uğraşacak vaktim yok, zaten beni de pek ilgilendirmiyor.

- Ama sen her yazdığın haberde. Ayşegül Tecimer diyorsun be kardeşim.

- Ben farkında değilim. Nadir bile yazsam, belki yazı işlerinde değiştirmiş olabilirler, çünkü onlar sizin ne zaman evlenip boşandığınızı, nerede boşandığınızı benden daha iyi bilirler. Ben sadece haber yaparım.

- Kim şimdi gazetenin başmda?

- Saruhan Ayber.

- Ben o zaman Saruhan'la konuşurum.

- Tamam, hoşçakal.

Ayşegül'e gerekirse ilerde yine dönebiliriz. Konumuz Birol'du biz de tekrar ona dönelim. Nerede kalmıştık? "Zavallı çocuk hiç ana şefkati görmedi ki" demiştik. Birol Nadir, babasının başının belaya girdiği olaylardan sonra pılısını pırtısını toplayıp alelacele İstanbul'a döndü. Ve hala da orada yaşamını sürdürüyor, aynen bir "sürgün" gibi.

Ama gene de şanslı çocuk, bir zamanlar babasına ait olan ama şimdi geçici olarak Günaydın çalışanlarının elinde bulunan gazete binasında başını sokabilecek bir odası var. Asil Nadir'in uzun süre maaş yollayamadığı ve bir sürü meslektaşımı aç susuz bıraktığı acı anıların kol gezdiği bu gazete binasında, gene de Birol Nadir'e dostluk gösteriyor herkes.

İyi kötü satan bir Fotospor gazetesi var. Değirmeni döndürüyor ama, değirmenin yükü çok ağır. Yalnız geçim olsa rahat karşılar da, bizim Birol'da yarış hastalığı ileri safhalarda, teşhise göre "kronik" Çocuk geçim sıkıntısı çekiyor.

Birol Nadir allahtan bir tek şey istiyor. "Londra'ya dönebilmek"

Babası "Oğlum unutur" diye sık sık telefon edip hatırlatıyor Birol'a. Her telefon açısında:

"Evladım Birol, biliyorum Londra'yı çok seviyorsun. Çok özledin buraları. At yarışlarım, köpek yarışlarını, sinemaları, tiyatroları, lokantaları, Rolls Royce arabanı, yüzme havuzlu evini, sevgililerini, çuval dolusu paraları. Ama biraz sabır ister bu işler. N'olur otur oturduğun yerde. Kımıldama. Bu İngiliz'lerin sağı solu belli olmaz. Bak beni nasıl uçaktan alıp üç gün üç gece sorguya çektiler. Sana da aynı şeyi yaparlarsa, sen tecrübesizsin, konuştururlar seni bülbül gibi. Bir çuval inciri bok ederiz. Sonra pirincimizi başkaları ayıklar"

Ama sanki bunları söyleyen Asil Nadir değilmiş gibi, Birol Türkiye'deki dağıtım şirketi Gameda'dan bir buçuk milyar kredi bulur. Bu kredinin bir milyarı nakit, geri kalan yarım milyarı ise gazete kağıdı karşılığı kredi. Ehh şükürler olsun, bir milyar nakit ne işler

görür biliyor musunuz? En azından on İngiliz atına bastırsan bu parayı, kim bilir belki de para ikiye katlanabilir, zevki de caba.

Sevincinden ne yapacağını bilemez. İçinde sönmeyen bir ateş çocuğun. “At yarışı, it yarışı". Kafasını kessen değişmez. Atlara para basmadan yaşamak onun için mümkün değil.

- Peki Türkiye’de at yarışı yok mu be kardeşim?

- Var ama, İngiltere’dekine benzer mi hiç?

Birol’un İngiliz iş arkadaşı var. İsmi Vince Cooper. Birol sürgün günlerini yaşadığı İstanbul’dan, Londra’daki Vince’le konuşmak için milyonlarca lira telefon parası harcıyor. Sabahleyin Birol kendisine İngiltere’den gönderilen “Sporting Life" gazetesini alıyor eline, o gün İngiltere’de koşacak at yarışlarındaki favorileri işaretliyor. Sonra da telefonu açıp Vince’le konuşuyor:

- Hello Vince.

- Hello Birol.

- Bak bugün Nottingham’da saat 2.45’te koşacak bir at var. İsmi “Solicitor’s Choice" bastır ona 500 sterlin (5 milyon lira).

- Tamam Birol, bastıralım. Bu at bire altı veriyor, fiyatı iyi.

- Bir de Lingfield’de engelli yarışlar var, orda da 3.00’te koşan “Lusty Lad" var, ona da bastır bir 500, tamam mı?

- Tamam Birol.

İşte günleri böyle geçerken Birol’un, gökte ararken yerde bulduğu bir

milyar liralık nakit kredi, uykularını kaçırdı. Huzursuz oldu. Çil çil paralar bankada duracak değildi ya. “Babama çaktırmadan, İngiltere yerine İrlanda’ya gidersem ne olur sanki? Orası da aynı ada değil mi? İrlanda’da at yarışları fıstık gibi.."

Birol kararını verdi.

Vince Cooper’a açtı telefonu.

- Vince yüklü bir para ile geliyorum.

- Aman Birol baban ne der sonra?

- Londra’ya değil. İrlanda’ya geleceğim.

- Anladım.

- Şimdi sen, öğren bakalım, orada at yarışları ne alemde? Sonra o bölgenin at yarışı gazetelerini alalım, bir bilgi edinelim en azından.

- Sen ne zaman geliyorsun.

- Şu paraları bozdurayım, yarın ordayım.

- Tamam.

Londra’nın Brixton hapishanesinden yeni tahliye olma, at yarış uzmanı Vince Cooper ile Londra’ya gelmesi sakıncalı Birol Nadir İrlanda’nın başkenti Dublin’de buluşurlar.

Birol ve Vince, ellerinde kiralık dürbünleriyle, Dublin’de ilk koşuyu izliyorlar. Ekonomik çöküntünün insanların yüzüne yansıdığı,

işsizliğin kol gezdiği bu darmadağınık bölgede torbalar içinde taşıdıkları deste deste paraları, tanımadıkları atların üzerlerine savuruyor bizim iki ahbap çavuş. At yarışları bitti mi, doğru it yarışlarına.

Köpek yarışları da bitti mi?

Eeee, şimdi ne yapalım?

Otelin kumarhanesine.

Peki gece ikiden sonra ne yapalım?

Lobide tekmelenmekten yumruklanmaktan içine çökmüş bir langırt makinesi var. Haaa ne dersin?

Dublin'de paralar suyunu çabuk çekti.

Birol kaldığı otelin yatağından doğruldu.

Tuvalete gitmek için ayağına giyeceği yumuşak terliği bile yok.

"Ulan enayilik ettik be" diye mırıldandı.

Tuvaletin gıcırdayan kapısını açtı, çıplak ayakları mermerin üstüne basınca üşüdü. Yüz havlusunu alıp ayağının altına serdi. İşini gördü. çabuk çabuk giyindi.

Olan olmuştu bir kere. Birol'u üzen iki şey vardı:

Birincisi babasının sözünü dinlemeyip Türkiye'den ayrılması. İkincisi, paraları har vurup harman savurması. Haklı olarak korkuyordu

babasından, yerin kulağı var derler ya, bir de duyarsa Asil Nadir, telefonlarda, avaz avaz bağıracaktı. Neler diyecekti kimbilir? Birol'u bir düşüncedir aldı, ama her problemin cevabını da kendi kendine veriyordu kafasının herhangi bir köşesinden.

Bir kere para hiç önemli değildi. Babasının parasını yememişti ya. Alt tarafı yalvar yakar alınabilen bir krediydi bu para. İlan gelirlerinden falan idare edilip nasıl olsa geri dönecekti bu paralar. Bu beygirlere ve itlere konan paralar.

Birol bunun gibi ne paralar yemişti, ne paralar batırmıştı. "Artık bu para meselesini düşünmeyeceğim" diye söz verdi kendine.

Söz verdi ama, gene de şeytan dürtüyor, zorla düşünüyordu. Fotospor gazetesinin muhasebesinde para vardı. Bir de laf çıkartmışlar. Ne zaman Birol'un paraya ihtiyacı olsa veya sevgilisi Lora'nın birkaç çift Vakko ayakkabı canı çekse, gidip muhasebeden para alıyor. O zaman da "bu çocuk muhasebeye gelip silahsız soygun yapıyor" deniyormuş. "Ulan gazete benim değil mi? Kim karışır benim ne çektiğime? Ne cins herifler var şu muhasebede de, be kardeşim".

Uçak İstanbul'a inerken, Birol babasını gözünün önüne getirdi. "İrlanda'ya gittiğimi duyarsa duysun. Ben zaten burada sürgün hayatı yaşıyorum, bir de böyle boktan şeyleri kendime dert edemem"

Uçak inişe geçmişti. Alçaldıkça Birol'un kulakları uğulduyordu. Kemerini bağladı, kafasını koltuk arkalığına dayadı. Önce Boğaz'a bakan lüks vilasını düşündü. Gözlerini kapattı. İngiliz dostu Lora'nın sarı saçlarının yumuşaklığını avuçlarının içinde, kıvrak ve dolgun vücudunu da kollarının arasında hissediverdi. İçine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Birol artık rahattı.

BİROL NADİR'İ TANIYALIM

İçim bir rahat bir rahat ki.

Şimdi tam "ohhh" demenin zamanı..

Az çekmedim ama.

Günaydın gazetesi el değiştirdi, ortalarda kaldım.

Asil'in peşinden koştum, bir türlü göremedim.

Bir yıla yakın başkalarının ofisinde eğreti çalıştım.

Doğru dürüst maaş alamadım.

Masraflarımı kendi cebimden ödedim.

"Sabrın sonu selamettir" demişler. Ben de sabrettim, işin peşini hiç bırakmadım. Ama sonunda Asil'i de gördüm, iş sözleşmemi de yaptım, maaşım da cebimde. Londra'nın Mayfair'inde yıllığı 250 milyon liralık dubleks ofisimiz de var. Ben ohhh demeyim de kim desin?

Asil Nadir ile aramız çok iyi. Artık telefon başlarında cinnet geçirmiyorum. Ne zaman arasam çıkıyor karşıma. Birinci sekreteri Daly Aisling soyadımı tam olarak ezberledi. Tatlı ve kibar sesiyle:

- Yesss, Mr. Paran, diyor.

Öyle kıvırtmak yok. "toplantıda, biz sizi ararız, not alalım" gibi güneşe

perde çekmek yok. Canım istediği zaman, keyfime geldiği gibi, her telefonu açışta, Asil Nadir'in ipek gibi sesi kulaklarımda:

- Nasılsın Boracığım?

Londra jet sosyetesinin Mayfair denilen bir avuçluk bölgesinde Asil Nadir'in 3 ofisi var:

1. Polly Peck International (42 Berkeley Square)

2. South Audley Management (24 Berkeley Square)

3. Günaydın London (2 Dunraven Street)

Polly Peck'de Asil Nadir, South Audley'de Birol Nadir, Günaydın'da da bendeniz Bora Paran varız. Bölge avcumuzun içinde.

İsminin kısa yazılışı (SAM) olan, Nadir'lerin İngiltere ve Jersey adasındaki mal ve mülklerinin denetimi için kurdukları South Audley Management, Polly Peck binasıyla karşı karşıya. Bu (SAM) dedikleri bir nevi özel aile yatırım ve denetim şirketi. Fakat Asil Nadir nedense bu SAM'e çok önem veriyor.

Şirketi gözünün önünde istediği için, Günaydın için satın aldım dediği binayı onlara verdi. Bakın bu şirkette kimler var. Asil Nadir'in Yunanlı arkadaşı Ted Petropoulos tarafından tavsiye edilen bayan Elizabeth Forsyth SAM'in müdürlüğünü yapıyor. Elizabeth Forsyth öyle yabana atılacak birisi değil. Orta yaşlı cin gibi bir İngiliz hanım. SAM'e müdür olmadan, Citibank'ın özel şubelerinde Asil Nadir gibi sivrilmiş işadamlarına milyarlık krediler bulan usta bir bankacı. Hisse senedi alım satımlarından iyi anlar. İşin kurdu.

Asil'in gözü tuttuğu için, Elizabeth'i SAM'in başına oturtmuş, bir dediğini iki etmiyor.

Bir de çiçeği burnunda gencecik Jason Davies var. Hani İngiliz polisinin Asil Nadir'le ilgili olarak sorguya çekmek istediği fakat İsviçre'de olduğu için epeyce uğraştıkları Jason Davies. Bu parlak zekalı gencecik Jason Davies, Asil'e, Birol Nadir'den bir yadigar. Jason'a borsa dedin mi. "avucumun içi" diyor. City'de çalıştığı birkaç işyerinde paralar batırmış ama olsun, bu işi biliyor ya.

Şimdi SAM aile şirketinde Elizabeth Forsyth ve Jason Davies var. Bu ikili, iddiaya göre, hiç üzerlerine vazife değilken, Polly Peck'in hisse alım satımlarına karıştılar diye polis tarafından sorgulanmışlar.

1989 yılında, South Audley Management, kahyalığını Elizabeth Forsyth'in yaptığı bir çiftlik sanki. Jason Davies de kahya yardımcısı. Türk ve Kıbrıslı vatandaşlar da çalışıyor bu işyerinde. Bir gün durup dururken Elizabeth Forsyth'in aklına parlak bir fikir geldi.

- Bu bir aile şirketi değil mi? Neden yönetim kurulu sırf hanımlardan olmasın? Hem fazla göze batmaz, hem bir başka saygınlık kazanır.

Dediğini de yaptı. Böylece SAM'in yönetim kurulu dişli değilse de tam dişi'li oldu:

Elizabeth Forsyth, Sharon Marsh, Patrica Phillips, Janet Pullinger, Sabire Djamgöz (Camgöz) ve Shirley Evennet..

Asil Nadir. "SAM bizim bir aile vakfıdır. Polly Peck'le kesinlikle ilgisi yoktur" demesine rağmen, Elizabeth Forsyth burnunu Polly Peck işlerine sokmaktan geri kalmadı.

Elizabeth Forsyth ve Jason Davies sürekli İsviçre'ye gidip geldiler. O sıralar Asil Bey, İsviçre'de İsviçre Frank'ı üzerinden hisse senedi çıkartmak istedi. Bu işle İsviçre'de özellikle Jason Davies'in uğraşması İngiliz polisini pirelendirdi. Jason Davies bir kere SAM'in müdürüydü, ne işi vardı Polly Peck'in İsviçre'de çıkartmak istediği hisse senedi oyunlarında?

İddiaya göre, Jason Davies, Polly Peck'in hisselerini alıp satmaya başlamış. Birol Nadir'in kendisine tanıştırdığı Orta ve Yakın Doğu'daki bazı yatırımcılara aracılık yapıp ve Polly hisselerinin satış işlerine de çoktan karışmıştı. Gene bir iddiaya göre, Jason, hızını alamayıp İsviçre'de Gateway Investments, Riverbridge Investments, Forum ve Tristan adlı şirketler için birer posta kutusu numarası vermiş ve İsviçre'de dört milyon Polly hissesi alım satım işine bulaşmıştı.

Ama Jason Davies İsviçre'de tozu dumana katadursun, bu arada Asil gibi bir işadamının "aile yatırım şirketi" kimliği altında gözünün önünde bulundurduğu ve üzerine titrediği SAM, Berkeley Square meydanında varlık içinde işlerini pekala yürütüyor.

Yalnız büyük bir problem var başlarında.

Hem de öyle büyük bir problem ki, Elizabeth Forsyth'i çileden çıkartıyor. İnsana saç baş yolduracak cinsinden, sinir bozucu bir durum var ortada.

- Neymiş bu problem? Paralan mı eksik?

- Yok canım, paranın lafı mı olur.

- Nedir peki, bu kadar zengin bir şirketin problemi?

- Birol Nadir. Evet yanlış okumadınız Birol Nadir.

Elizabeth Forsyth SAM'in kahyası ama, Birol Nadir de Asil'in oğlu. Gel de çık işin içinden. Kadın, Birol'u gördü mü tüyleri diken diken oluyor. Çıldıracak hırsından. Nefret ediyor Birol'dan. Zorla değil ya, kanı ısınmamış bir kere, kimin oğlu olursa olsun. Takmış kafayı Birol'a.

Birol da lafını esirgemez, dikleniyor ara sıra Elizabeth'e. Herkesin

içinde kadını azarlamaya yelteniyor.

Durum çok hassas. Birinden biri mutlaka yolcu. Ama kim?

SAM'in görkemli binasında Birol'un da hatırı sayılır bir odası var. Bu odada neler yok ki. At yarışlarını izleyebilmek için bir tonluk televizyon, arkadaşlarına yetecek kadar bol bol yeşil deri kaplı sandalyeler. Çerçevelenmiş at ve köpek resimleri. Masa üstünde, yerlerde, çöp sepetlerinde, raflarda "yarış gazeteleri" Mc Donald'ın Coca Cola bardakları, kesekağıtları, cips kutulan. Ağzına kadar izmarit dolu kül tablalan (Birolsigara içmez. Arkadaşları içmiş.)

Birol büroya geldi mi, hemen arkasından yarışçı arkadaşları da sökün etmeye başlar. Televizyonun sesi ağzına kadar bangır bangır. Bütün lüks yapıyı sarsan SAM'in yumuşak halılı merdivenlerinden, kristal avizelerle aydınlatılmış koridorlarından, mis kokulu çiçeklerinin süslediği hollerinden, Birol'un yarış meraklısı arkadaşları koşuştururlar. Konferans salonunda Elizabeth'in bankerlerle toplantısı varmış, kimin umurunda?

İşte böylece günün birinde, Elizabeth Forsyth'in sabri tükendı. Artık daha fazla dayanamayacaktı.

Asil'in karşısına çıktı ve dobra dobra konuştu:

- Senin oğlun bizim binadaki işlerimize engel oluyor. Bazen davet ettiği arkadaşlarından utanıyorum. Birol'un kaba saba arkadaşlarıyla, benim davet ettiğim bankerler, işadamları ve önemli kişilerin koridorlarda karşılaşması, bizim kredimizi düşürür. Bir çare bulup, Birol'u bu binadan uzaklaştırmazsan, ben gitmeyi düşünüyorum.

Asil olayı başından beri biliyormuş gibi acı bir tebessümle dinliyordu. Gayet sakin cevap verdi:

- Bana bir hafta müsaade et, sana söz veriyorum, Birol'u bir daha görmeyeceksin.

Elizabeth blöf bile olsa restini ustaca çekmişti. Forsunu Asil'e karşı bir kez daha kanıtladığı için gurur duyuyordu. Birol'u başından defetmenin tatlı rehavetini içine sindirirken, başı dik ayrıldı Asil'in yanından.

Günaydın'm yeni bürosunu çok sevdim.

Zevkten sabahın köründe işe geliyorum.

İngiltere İslam Partisinin bir haberini yazmakla meşguldüm.

Telefon. Zırrr, zırrr

- Buyurun Günaydın.

- Bora, ben Asil.

- Buyurun Asil Bey.

- Boracığım, şu bizim Birol'u biliyorsun, senin yeni binada ona bir odacık var mı? "Kıbrıs'lılar "cık" ekini bol kullanırlar"

Tabii Asil Bey, hem de bol bol odalarımız var, hemen gelsin yerleşsin.

Ben sana Birol'un iş telefonunu vereyim (SAM ofisindeki) bir telefon et, gelsin senin ofisini bir görsün.

- Merak etmeyin, hemen şimdi arıyorum kendisini.

Birol Nadir'in Elizabeth ile kanlı bıçaklı olduğunu bilmediğim için bir

anlam veremedim. Birol'un gelip benim yanımdaki odaya taşınmasında hiçbir mahzur yok. Telefonu açtım.

- Alo, Birol Nadir lütfen.

- Benim.

- Birol Bey, ben Bora. Günaydın gazetesinden.

- Evet.

- Biraz önce Asil Bey'le konuştum, galiba bizim yeni binamıza taşınacakmışsınız, öyle mi?

O zamana kadar ben Birol Nadir'i ne gördüm ne de konuştum. Tanımam kendisini, sadece ismini duyar dururum. Konuşma tarzını, huyunu suyunu hiç bilmediğim için, böyle hassas bir konuyu telefonda konuşmak biraz zor oluyordu benim için. Kendisine "taşınacakmışsınız" deyince, galiba tepesi attı:

- Kim söyledi size bunu?

- Asil Bey biraz önce telefonda söyledi.

Karşıda bir sessizlik oldu, sonra hiç beklemediğim bir laubalilikle Birol şöyle devam etti:

- Yahu manyak mı bu adam?

Şaşırdım kaldım. Asil Bey'in oğlu babasına "manyak" diyordu.

"Keşke bunları ben duymasaydım" dedim içimden, ama bir kere

bulaşmıştım bu işe. Ne cevap vereceğimi de şaşırdım.

- Birol Bey, ben durumu bilmiyorum, arzu ederseniz size adresimizi vereyim, bir zahmet gelin, hem tanışırız, hem de binayı görmüş olursunuz.

Birol Nadir, Kıbrıslı gibi konuşmuyordu. Asil Nadir'in oğluna yaraşır bir şekilde de ciddi değildi. Argo konuşmaya özen gösteriyor gibi geldi bana.

- Sen kaça kadar oradasın?

Gördün mü, "siz" derken birden "sen" demeye başladı, umursamadım.

- Akşam sekizden evyel aynlmam buradan.

- Tamam, saat verememem ama gelirim işte.

- İyi günler.

- Oldu.

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre düşündüm. Birol Nadir'i de tanımak varmış nasipte. Yazdığım yazıyı bıraktım artık. Kımıldamadan Birol'u bekliyorum.

"Hoş geldin" dedim, cevap bile vermedi, gözü içerideydi. Üzerinde lacivert takım elbisesi, beyaz gömleğinin üzerine pahalı bir kravat takılı Birol Nadir'in ayaklarında sürüklediği eski püskü tenis ayakkabıları dikkatimi çekti. Sonradan öğrendim ki ayaklan çok etli olduğu için, iskarpin giymek ayak parmaklarını vuruyormuş, onun için, ofiste otururken çorapla gezer, bir yere giderken de yumuşak olan, nasır yapmayan lastik ayakkabılar giyermiş.

Ellerini Prens Charles gibi ceketinin cebine sokmuş, sanki bir okulun açılışını yapıyordu.

- Eee, sen en kral odayı almışsın?

- Hiç önemi yok, ben öbürüne de taşınırım, sen hangisini beğenirsen söyle bana.

Benim yerleştiğim ve sevdiğim odanın bir avantajı çok aydınlık olmasıydı. Ama yandaki boş odanın lambri üzerine Victoria devrinden kalma oymalı duvarlan, meleklerin uçuşunu gösteren kabartma alçıdan da tavanı vardı.

Birol hemen karar veremedi. Dolaştı, dolaştı, sonra bana döndü:

- Tamam ben burayı istiyorum.

İçim rahatladı, eğer benim odayı isteseydi, bir kere daha eşyalan taşımak dert olacaktı.

- Oldu Birol, ne zaman istersen gel.

- Ben gelmem, dayım gelir yerleştirir buraları.

- Aynı şey.

- Tanıyor musun Tanju dayımı? (Ayşegül'ün abisi Tanju Tecimer).

- Evet bir kere görmüştüm.

- Sonra görüşürüz.

Bu sefer de ben aynen onun stilinde cevabı yerleştirdim.

- Oldu.

Sonra kapıyı bile kapamadan çıktı gitti. Artık tanıdıkça Birol'un birçok huylarını da öğrenecektim.

- Birol Nadir kapı kapatmaz.

- Ama neden?

- Birol Nadir kapı da açmaz.

- Sebebi?

- Soyadı Nadir. Anlamadın mı? Kapı açıp kapatmak onların işi değil de ondan.

- Haaa, anladım.

Asil Bey'in oğlu Birol Nadir'i de böylece tanımış oluyordum. Babası ile hiç ilgisi olmayan bir insandı. Asil Bey gibi trilyonların içinde yüzen başarılı bir işadamının en güzel çağındaki oğlu, babasının sahip olduğu şirketlerin ofislerinden kovuluyor, horlanıyor ve istenmeyen kişi ilan ediliyordu. İşin en acısı da, babasının tam sağ kolu olabilecek bu güzel ve genç yaşında, kendini sadece at ve it yarışlarına vererek ortalarda kalmış olmasıydı.

Birol Nadir'i artık daha iyi tanıyorum.

Yanımdaki odaya Tanju Tecimer dayısı ile beraber taşındılar, iki

masaları var. Birol'un telefonu hoparlorlü olduğu için, bütün gün bağıra bağıra konuşmalarını dinlemek zorunda kalıyorum.

Birol, sabahlan siyah Porsche otomobilinden, ipek eşofmanlan ile iniyor. Eline içi elli sterlin'lik (yanm milyon lira) banknotlarla dolu koca bir naylon torba alıp öyle dolaşıyor. İlk günler yadırgadım, "yahu bu çocuk neden hep böyle torbalarda, kesekağıtlarında para taşıyor?" diye sordum kendime hep.

Bu torbalar ve kesekağıtlarında taşınan ellilikler, hemen atlara bastınlıyor ve Betting Shop dediğimiz bahsi müşterek dükkanlarına yollanıyordu. Gün boyu telefonda at konuşuluyor, ofisin kapı zili çaldıkça para taşımaya gelen motosikletli adamlara kapıyı ben açmak zorunda kalıyordum. Çünkü benim ofisim caddeye baktığı için kapıya daha yakındı. Üstelik Birol'un kapı açmak gibi ona yaraşmayan huylan olmadığı için ve dayısı Tanju da (biz ona ağır hareket ettiği için "tek vites" derdik.) yerinden kalkıncaya kadar Üsküdar'da sabah olurdu.

Birol'un bir günde 20 bin sterlin (230 milyon lira) kaybettiğini çok gördüm. Bazen koca bir torba ile gelir, akşama torbasız dönerdi evine.

Birol kumar işini profesyonel bir şekilde yürütüyor. Yanında, Vince Cooper adlı 35 yaşlarında eski kumarbaz var. Vince denilen bu İngiliz için de, Birol'un ofisine küçük bir çalışma masası konuldu. Artık sabahlan Vince de geliyor büroya.

Birol'un Tanju dayısı ise çok üzülüyor. Gelip gelip bana dert yanıyor:

- Yahu bu çocuk sapıttı vallahi. Ne paralar kaybediyor be Boracığım, aklın durur. Beni hiç dinlemiyor, bildiğini okuyor. Aklımı kaçıracağım vallahi.

Sabahlan Vince ile Birol, önlerine gazeteleri yayıyor, bütün gün favori at seçiyorlar. Artık İngiltere'deki atlar da yetişmiyor, Fransız yarışlarına da dadandılar. Bir ay sonra beş ay sonra, dünyanın neresinde ilginç bir futbol maçı varsa onlar için de iddiaya giriyor, gene büyük paralar koyuyorlar.

Denizlerde kum eksilir mi? Birol'da da paraların biteceği yok.

Zaman zaman benim odama gelirdi:

- N'aber abi.

- İyidir Birol, haber yazıyorum.

Babasına ait haberlere ilgi göstermezdi. Aklı fikri, iddiaya girmekte.

- Abi sen hiç at yarışı oynamaz mısın yahu?

- Yok be Birolcuğum.

- Bak abi, bir saat sonra Goodwood'da "Gregory Baby" diye bir at koşuyor. Bastır bir on sterlin, gelirse 130 sterlin alırsın.

"Vay be, hiç de fena değil hani. Parayı 13'e katlıyorsun bir nefeste. Sonra Birol bu işi biliyor. Demek ki beni memnun etmek istiyor çocuk, hadi mahcup etmeyelim de bir on sterlin verelim" dedim.

- İşte al on sterlin. Şimdi n'olacak?

- Hiçbir şey olmayacak. Bekleyeceğiz.

Bende bir heyecan bir heyecan. İlk defa at yarışı oynuyorum. Bir yandan da kendimi yiyip bitiriyorum, "Yahu ben hiç kumar oynamadım hayatımda, acaba tiryakisi olur muyum? İşte o zaman yuvam yıkılır" Hem heyecan hem de dehşet içindeyim. Alt tarafı on sterlin, anasını satayım.

Birol aldı parayı benden ve koydu cebine. Bayram çocuklan gibi beklenti içindeyim. Ama bir tek şey dikkatimi çekti. “Yahu bu çocuk, benden aldığı parayı cebine koydu. Peki yarışçı dükkanına yatırmayacak mı?" Paranın önemi yok artık benim için, kafamda sualler ardarda. Gereksiz sualler sorup da acemi çaylaklar gibi suya da basmak istemiyorum.

Acı gerçek ortada. Birol bana at seçtirip, benimle iddiaya girmişti. Ortada sadece ikimiz vardık. Bahsi müşterek dükkanı filan yok. Benim at gelirse, Birol bana para ödeyecek. Gelmezse, Birol parayı cebine atacaktı. İki kere iki dört, bu kadar basit.

Ama bir gelirse? Haa bir gelirse?

Hemen günlük bir gazete buldum, yarışa bakıyorum. Bana teklif ettiği “Gregory Baby"nin şansı, benim İngiltere’ye başbakan seçilebilme olasılığımla orantılı. Paranın gitmesi önemli değil de. Anlamıyorum bu garip çocuğu. Benden vurduğu para devede kulak. Demek ki, mesele para filan değil, bu işin heyecanı.

O gün Gregory Baby’in koşmasını göremedim, çünkü bir işim çıktı ve bürodan ayrılmak zorunda kaldım. Akşama eve döndüğümde ben unutmuştum bile Gregory’i. Yorgun argın yemek yedim, televizyondan akşam haberlerini izledim, iyice uyku basmıştı beni, birden “Gregory Baby" filan diye bir şeyler işittim.

Koşu neticelerini veriyorlardı. Sürpriz, sürpriz! Benim Gregory Baby almış yarışı. Hem de bire on dört. Gidip bahsi müşterekçi dükkanlarına koysaydım, 150 sterlin alırdım. Sabahı zor ettim.

Birol içeride ama, odası sessiz. Girdim.

Kağıt paraları masanın üstüne dizivermiş, sayıp sayıp desteliyor, dağılmasınlar diye, üzerlerine ince lastik geçiriyor. Girdiğimi sadece hissetti, kafasını bile kaldırmadı. Kimbilir dudaklarını kımıldatarak saydığı elindeki ellilikler kaç bininciydi?

- Birol bizim at gelmiş haa?

- Evet geldi.

- Eee, görelim şu paranın rengini.

- Abi şunları bir sayayım, ben gelirim sana.

- Tamam, oldu.

Bir saat sonra, dışarıya çıkmadan önce geldi. Elinde dört tane 20'lik vardı. Yani seksen sterlin. Halbuki benim 150 almam gerekiyor.

- Bu nedir Birol?

- Kazandığın para.

- Kazandım, ama atın fiyatı bire on dört değil mi?

- Abi sen bu işten hiç anlamıyorsun, hemen belli oluyor.

- Neden?

- Ben sana ne fiyat verdiysem, o fiyatı alırsın. Sen televizyona bakma, ben sana bire on dört dedim mi?

- Peki kaça kaç be kardeşim? Kafamı karıştırıyorsun.

- Bire sekiz verdi, bunun vergisi de var. Tamamdır işte, seksen sterlin

yeter.

At yarışı zaten bana göre bir iş değildi. O gün hem parayı aldım hem de dersimi. Bizim Birol, parayla fazla oynadığı için yakın çevresine karşı duyarlı değil. Beş on kuruş için, kalp kırabilir. Bir de benden vergi kesmesi yok mu, tam onun gibilere uygun bir numara.

BİROL NADİR İLE VİDEO RÖPORTAJ

Artık maaşım muntazam geldiği için, çok özenip kendime 8 mm'lik video kamera aldım. Ofiste masanın üstüne serdim, makineyi öğrenmeye çalışıyorum. Bizim Birol Nadir girdi içeriye.

- Nedir bu abi?

- Video kamera aldım, öğrenmeye çalışıyorum.

- Abi, gel sana bir iyilik yapayım, ilk röportajını benimle yap.

- Çok güzel olur.

- Tamam on beş dakika sonra geleceğim.

- Oldu.

Birol'un verdiği sözde ne kadar samimi olduğunu bilemediğim için, bana yaptığı teklifi yarı ciddiye aldım. Ama her ihtimale karşı kamerayı ayak üzerine sabit bir şekilde oturttum. Benim çalışma masamı görüntüye getirdim. Her şey hazır. Birol gelirse, hemen başlayabiliriz.

Ofisimize Birol'un Türk arkadaşlan da girip çıkıyor. Bunların içinde de Cüneyt Ortan diye yakışıklı bir genç var. Cüneyt Ortan, İzmirli iyi bir ailenin oğlu. Yaşının 27 olduğuna bakmadan, ağzında kaim puroyla gezer, Porsche'den aşağıya inmez. Birol'un iyi arkadaşı ve hatta bir nevi iş ortağı. İkisi de Amerikan piyasasına dadanmışlar, Dow Jones Index oynuyorlar. Bir nevi Amerikan Borsası ama, bizim at yarışlarını andıran rizikosu bol bir yatırım, hatta rahatlıkla kumar da diyebiliriz.

Birol'un odasında at yarışı bitti mi hemen Cüneyt'le telefonlara sarılıp, Amerikan piyasasını tarıyorlar. Kağıt üzerinde petrol alıp petrol satıyorlar. Altın piyasasına da girmişler. Amerikan altını alıp, fiyat yükselince hemen elden çıkartıyorlar.

Geçenlerde, bizim Birol'la Cüneyt, İngiltere'den İstanbul'a uçarlarken, Amerika'yla İstanbul'un arasındaki saat farkı yüzünden ellerinden çıkarmaları gereken malları satamamışlar. Zarar ziyan 4.5 milyon dolar.

Birol umursamıyor.

Ama Cüneyt neredeyse kahrından ölecek.

Saçını başını yoluyor.

Bu iki ortağın birlikte çalıştığı ve iş yaptığı bankanın adı, Prudential Bache.

Banka hemen devreye girer. Birol'un ve Cüneyt'in mallarını ve bankadaki paralarını dondurur. İkisi de zor durumda. Ama Cüneyt daha zor durumda. Çünkü Asil Nadir onun babası değil ki, Birol'un babası sadece. Birol babasının iyi günlerine veda etmesine birkaç ay kala gider ve görür Asil Nadir'i. Şişman bir çek alıp işini görür. Cüneyt ise, Londra'nın Knightsbridge semtindeki o canım evini kaybetmek üzere şimdi.

İşte, böyle günlerden birine rastladı, Birol'un benimle görüntülü röportaj yapma hevesi.

Saçlarını taramış, gömleğini, kravatını düzeltmiş, avucunun içine de sevgilisi Aslı Berker'in makyaj aynasını almış bir vaziyette geldi ve benim çalışma masama oturdu.

Kamerayı ayarladım. Görüntü nefisti.

Birol röportaj sırasında bazen elinde oynayıp, bazen de ağzına sokup sokup çıkartmak için bir kalem aldı. Konuşurken öyle rahat edermiş. Yazılı hiçbir sualim yok, ama röportaja hazırız.

Hep birlikte ilgiyle okuyacağınız bu tarihi Birol Nadir röportajını, benim kendisine sorduğum sualleri aradan çıkartarak izleyelim.

Bakın Birol Nadir neler söyledi benim gıcır gıcır kamerama. Konuşmalarına, hiçbir eklenti veya düzeltme yapmadım. Aynen ağzından çıktığı gibi alıyorum. Gönül arzu ederdi ki, bunlan okuyarak değil de Birol'u kamera karşısında elinde kalemle oynarken ekranda görerek dinleyebilseydiniz.

Birol Nadir'i dinliyoruz:

-İçimdeki iş isteği ve babamın başarıları nedeniyle üniversite tahsili yapamadım. Üniversitede günde bir buçuk saat ders yapıyor, sonra da günün yüzde doksanını karılarla barlarda içki içerek geçiriyorduk. Bu iş pek sökmedi. Babama gidip, kendisiyle birlikte çalışmak istediğimi söyledim. Kabul etti. "Önce gemicilikle işe başla." dediği için, iki yıl süre ile gemicilik kurslarına yazıldım. Ama benim aklım fikrim borsadaydı. 86-89 yılları arasında babama bir borsacı gibi yardım ettim.

-Babam aklını gazetelere takmıştı, sonra da gidip aldı gazeteleri ve hepsini başımıza sardı. O günden beri de gazetecilik yapıyorum.

-Türkiye'de sürekli bir baskı altındayım. Bu kadar meşhur bir işadamının oğlu olmak herhalde kolay bir şey değil. Esasında büyük bir dezavantaj. Beni maalesef Birol Nadir değil de, Asil Nadir'in oğlu olarak görüyorlar.

-Ben hayatta daima kazığı kendi ailemden yemişimdir. En başta kuzenlerimden bir sürü kazık yemişimdir. Bunların içinde, birinciliği Tunç Kaşif (Asil Nadir'in kız kardeşi Meral Kaşif'in oğlu.) alır. Tunç

Kaşif çok sevdiğim bir kuzenimdir ama, hayatta beni her türlü boka, pisliğe de sürükleyen odur.

-Babamı seyrederek, yanında çalıştırdığı insanlara nasıl davrandığını öğrendim. Babam en alt kademeden en üst düzeye kadar çalışanlar grubunu kendisinin askerleri gibi görür. Çünkü hayatta yönetmek için liderler, yönetilmek için de askerler vardır. Babam ve ben birer lideriz. Babam der ki."Askerler bizi seviyor, kendi askerim beni hiç bir zaman vurmaz." Babamın bazen yanıldığı zamanlar oldu. Babamın güvendiği askerlerden bazıları ona silah doğrulttular ama, büyük şans hepsi ıskaladılar hedeflerini. Ben babamdan daha sertim ama bu sertliğin yanında da askerlerimin işleri dışındaki problemleriyle de ilgilenir, onlara yardımcı olmaya çalışırım. Böyle olunca bir saygı doğuyor. İşte Fotospor'un başarısı da bu "saygı" nedeniyledir.

-Başta ben olmak üzere Türk halkından hiç memnun değilim. Bir kere Türk halkı, tembelliğe, rahata ve cahilliğe alışmış. Ben Türkiye'de bulunduğum zaman, az bile olsa, kültür seviyem düşüyor.

-Türkiye'de eski spor yazarlarının hepsi bunak. Şimdi yeni genç bir nesil yetişiyor. Onlardan çok ümitliyim. Eskiden bir Namık Sevik, Necmi Tanyolaç, spor kültürü vardı. Şimdi yepyeni bir Birol Nadir spor kültürü doğmak üzere. Bu en büyük kültür olacak. Benim şahsi felsefeme dayalı olarak gerçekleşecek.

-Ne tip kadınlar mı severim? Sarışın veya kumral da olabilir. Açık renk gözlü, mavi veya yeşil. Çok uzun boylu olmasın, minyon tercih ederim. Aptal kadınları hiç çekemem. Kültürlü olması şart.

-Giyime çok para harcarım. Ben senede iki kere giyim alışverişi yaparım. Her defasında da 15 bin sterlin (200 milyon lira) bırakırım mağazalara. Üç dört takım elbise, beş on gömlek alırım bir çırpıda. Tercih ettiğim markalar: "Ferre, Marks and Spencer, Bally." Ayakkabılardan da yumuşak olduğu için Bally'i tercih ederim.

-İçki içmem, sadece karıların muhabbetini, sohbetini dinlediğim zaman kendimi şaraba doğru iterim. Rakıyı hayatımda içemem. İçkiyle hiç aram yok.

-Müziklerden Soul müzik severim. Zencileri tercih ederim. Müzik koleksiyonum çok büyük. Sybil diye zenci bir şarkıcının "Walk on by"ını çok seviyorum. Soul müzikten gelen "rock müziği" dinlerim.

-Benim inandığım şu: Bir "karı geceler"i vardır. Yemek, romans, beyin işletme filan, bir de erkeklerle cancan gırgır günleri vardır. Pazartesi, salı, perşembe benim erkeklerle gırgır gecelerimdir. Çarşamba, cuma, cumartesi, pazar kızlarla. Çin yemeği severim, Scotts'a giderek balık yeriz. Hard Rock'a gidip derileri çeker karı keseriz. Kızları bazen köpek yarışlarına götürürüm. Kız arkadaşlarıma yarış köpekleri alırım. Onların yarışı olduğu zaman hangi kızın köpeği koşuyorsa, o kızı o yarışa götürürüm. Benim bütün kız arkadaşlarımın köpekleri vardır. Mesela dün akşam İngiliz kız arkadaşım Jane'nin köpeği "Rosewood Rose" Romford'da kazandı. Cuma akşamı Türk kız arkadaşım Aslı Berker'in köpeği "Gizmo Pasha" Wembley'de kazandı. Gizmo'nun koştuğu gece İngiliz'i, Rosewood'un koştuğu gece Türk kız arkadaşımı götüremiyorum. Bana büyük problem oluyor.

-Tatilde mi ne yaparım?.. Önce ben sorayım. Yaz mı. Kış mı? Ama siz ikisini de soruyorsanız şöyle: Kış tatili, bir kere tatil dedin mi, karıyla gideceksin. Vaktin az, bazıları der ki, karıları es geçelim, orada karı buluruz diyorlar, karıyı orada avlarız diyorlar. Karı derdi yerine, al karıyı yanına tatile öyle git.

İki türlü tatil var. Yaz ve kış. Kış dendi mi akla kayak geliyor. Ben onun yerine herkesi çıldırtmak için, kış gününde Jamaica'ya gidip güneşte yanıp herkesi deli ediyorum. Aslında kayak severim, ama kayakta nasıl diyeyim, o elbiseleri soğukta giy, in çık. Karın içinde yuvarlanmak, kar topu oynamak, yüzme havuzlarında yüzmek, saunaya gitmek benim için daha cazip. Yaz tatillerimi ekseri Türkiye'de geçiririm. Çeşme'ye gideriz Cüneyt Ortan ile, orada bazı eğlenceler bizi bekler, ben yaz tatillerini sevmiyorum.

-Evlenmeye gelince, benim hayatta evlenebileceğim iki kadın var. Jane denilen İngiliz kız arkadaşım. Yedi senelik mazimiz var. Biri de Aslı diye 2.5 senedir çıktığım bir Türk kızı. Onunla da aram iyi ama, birinden birini seçeceğim. Arada tabii kaçamaklar da oluyor. Kaçamaklar daha ziyade piliçlerle oluyor. Arkadaşlarla piliç avına

çıkıyoruz. Yakalıyoruz, pişiriyoruz ve yiyoruz.

-Babam gibi olmak istemem. Babamın hayatta en sevdiği olay, iştir. Hobisi iş, işi iş. İş artı iş. Elde var iş. Hayatı iştir babamın. Bence çalışmanın zamanı vardır, eğlenmenin zamanı vardır. Hayatta hiçbir şeyi fazlasıyla yapmayacaksınız. Karısından, yemeğinden, kumarından para kazanmasından, işinden, sevgisinden tut, her şeyi ölçülü yapacaksın.

Röportajımız bitti. Birol odasına döndü. Şimdi, Fotospor gazetesinin yarınki başmakalesini yazdıracak Birol. Ama nasıl yazdıracak, gelin beraber izleyelim.

Odalarımız bitişik. Birol öyle eline telefon filan almaktan hoşlanmaz hiç. Bizim telefoncu Garbis Kiraz'ı çağırttırıp, özel hoparlörlü telefon taktırdı. Ahizeyi kaldırmadan yüksek sesle konuşup, karşısındakini de rahatlıkla duyabiliyor. O sıralar Fotospor gazetesinin başında Ersan Çelik var. Ersan, spordan anlayan mesleğini iyi bilen bir gazeteci. Bana sorarsanız, Fotospor bugünkü başarısını Ersan Çelik'e borçludur.

Fotospor'a başmakale yazmak sanıldığı kadar kolay bir iş değil. Hele Birol'un bu kadar önemli bir işi nasıl becerdiğine şahit olduktan sonra, hiç şüphem yok sizlerin de gözü korkacaktır başmakale yazdırmaktan.

Birol, telefonun numaralı tuşlarına hızlı hızlı bastı. Numarayı ezbere biliyor. Ersan Çelik hatta.

- Ersan n'aber?

- İyidir Birol.

- Dün kaç sattık?

- 190 bine geldik, hem de hediye bile vermeden.

- Güzel, güzel.

- Birol yazdıracak mısın bugünkü yazını?

- Evet

- Not alıyorum, hazırım ben.

- Bak Ersancığım, dün gece Arsenal'ın maçını seyrettim. Yahu adamlar çok güzel futbol oynuyorlar. Biz bunların yarısı kadar bile oynasak.

Bu konuşmaları duyan birisi Birol'un Ersan'la futbol sohbeti yaptığını sanır. Ne sohbeti? Birol Nadir yarınki Fotospor gazetesinin başmakalesini yazdırıyor Ersan Çelik'e.

Birol devam etti:

- Şimdi Ersancığım, bu Galatasaray, neden fazla gol atamıyor, haa neden? Çünkü herifler Arsenal gibi oynamıyorlar da ondan be kardeşim.

Ersan uyanık çocuk, hemen anladı.

- Tamam Birol Bey, Galatasaray'ı şöyle bir lisanı münasiple.

- Neyle, neyle?

- Yani üslubuyla demek istiyorum.

- Haaa.

- Galatasaray'ı harekete geçirelim. Ben de biliyorum, ne goller kaçırdılar değil mi cumartesi günü?

- Tabii yahu, sen esas rezalete bak be Ersancığım, geçen hafta Galatasaray maçında en az iki futbolcunun ayakkabıları çıktı ayaklarından. Olacak iş mi bu? Kimbilir ne ayakkabısı kullanıyor çocuklar, Macar mı? Rus mu? Neden almazlar be kardeşim İngiliz futbol ayakkabısı, yok mu bunların paraları? Ersancığım sen bir araştır, ne malı ayakkabı giyiyorlar diye, makalede bindirelim bu heriflere.

Birol'un gazetecilik damarı tutmuş, iyi bir konu yakalamıştı. Ersan hemen araştırma yapacak, futbolcuların ayaklarından ikide bir çıkan ayakkabılarını nerelerden, kaç paraya aldıklarını öğrenecek, sonra da "neden biraz paralarına kıyıp da ayaktan çıkmayan İngiliz futbol ayakkabısı almazlar" diye başmakaleyi patlatacaktı.

Ersan hemen lafa girdi:

- Birol Bey çok iyi düşündünüz. Ben hemen sizin başmakaleyi yazıyorum.

- Bak Ersan, bazen yazılarım iç sayfalara giriyor. İstemem öyle şey.

Çok kalın bir çerçevede "Birol Nadir" ismi görünecek. Sonra iyi bir resmimi bulun. Birinci sayfa sağ üst köşeden patlat, şu ayakkabı skandalını.

- Siz hiç merak etmeyin Birol Bey.

- Yazı bitince bana bir faksla geç olur mu?

- Her zamanki gibi Birol Bey.

Not: Bu kitabı yazdığım sıralarda, Ersan Çelik, Fotospor'da görevli değil artık. Üstelik Birol Nadir'le de mahkemelik. 15 Mart 1992 günü Ersan Çelik'i telefonla aradım. Birol Nadir'le ilgili bölüm hakkında fikirlerini sordum. Telefon konuşmamızı kaleme almakta yarar görüyorum:

"Eğer bugün Türkiye'de futboldan anlayan beş kişi varsa, hiç şüphen olmasın birisi de Birol Nadir'dir. Birol'un birçok hataları olabilir, ama futbol konusunda onun eline su dökecek çok az insan çıkar. Türkçesi ve dilbilgisi yeterli olmadığı için Birol yazı yazamaz, yazdırır. Benim zamanımda bu böyleydi. Şimdi nasıl beceriyor, bilemem. Birol hakkında bir tek şey daha söylemek isterim: "Futbola harcadığı zamanının onda birini babasının işlerine harcasaydı, bugün Asil Nadir'in sağ kolu olurdu"

YAZ TATİLİ

Temmuz 1989, yaz tatiline çıkıyorum. Çoluk çocuğu alıp Türkiye'ye gideceğim. Silivri'de bir kooperatif evi aldım. Henüz yerleşim yok, daha hazır değil" diyorlar ama, aldırdığım yok, bir kere kafama koydum, tatile çıkacağım. Asil Nadir'in gazetesinde çalışmanın insana verdiği bir güvence var içimde, ofis problemi, maaş problemi yok. Birol Nadir benden "beygir vergisi" kesti diye, çocuğa küs de değilim. Günaydın gazetesi ile aram çok iyi. İlk defa korkusuz bir tatile çıkıyorum.

Aslında Asil Nadir'i içli dışlı tanımadığım için ben öyle zannediyorum. Halbuki o yaz benim başıma gelen pişmiş tavuğun başına gelmedi.

Silivri'nin Kınalıköprü'sünde denize karşı 110 metre karelik evimizdeiz. Çok şirin ve şeker bir yer. Yalnız bir problem var, denize giremiyoruz. Sabah gün ışıdı mı, deniz de çıldırıyor. Bitmeyen bir rüzgar ıslık çalarak denizimizi dalga dalga, köpük köpük yapıyor. Birkaç kere denize girmeye teşebbüs ettim, etraftan bu işi bilenler yetiştiler: "Girilmez Bora Bey, görmüyor musunuz, deniz kuzu başı?" dediler. Yeni yeni tabirler öğreniyorum. Kuzu başı bitti mi, poyraz, karayel esiyor. O da bitti mi lodosun insanın kafasını ağrıtan, anasından emdiğini burnundan getiren vızıltısı göz açtırmıyor. Çocuklar evin içinde sızlanıyorlar. Eee, peki ne yapacağız? Bu ne biçim tatil?

Ver elini, Ataköy'deki Galleria'ya. Bütün gün Galleria'nın kapalı tavanları arasında dolaş dur. Neymiş, denize karşı yazlık evimiz varmış.

Günler geçiyor.

İyice öğrendim Silivri'yi.

Sabah kapıdan çıkar çıkmaz, ukala bir tavırla etrafıma bakınıp, bilmiş

bilmiş: “Bugün kuzu başı" veya “Şu karayele bak" gibi kehanetlerde bulunabiliyorum.

Tatilimizin tam ortası. Bir bomba patladı.

“Övül Tezişler, Asil Nadir’in Londra’da Basın Danışmanı oldu"

Övül Tezişler, benim Londra’dan tanıdığım bir gazeteci arkadaşım. Kendisi Anadolu Ajansı'nın Londra muhabirliğini yapar. Bundan evvel, Tercüman’da, Güneş’te filan çalışmıştı. Hiç birisi olmamıştı. Çocuğun şansı yaver gitmiyordu. Sonunda Anadolu Ajansı'nda götürüyordu işi.

Neydi bu haber aman allahım? İki gün ayrılalım dedik Londra’dan, bak şimdi neler oluyor orada. Övül Tezişler başa geçirilmiş. Tabii benim bir yıl açıkta bekleyerek, sonunda özenle kurduğum Londra Günaydın ofisine gelecek ve başa geçecek. Peki benim o güzel aydınlık odam ne olacak?

Dünya yıkılıyor başıma. Ağzımı bıçak açmıyor. Çok dertliyim. Kafam allak bullak.

- Övül’e ne görev verilmiş?

- Benim durumum ne olacak?

- Neden Asil Bey bana öyle bir şeyden bahsetmedi?

- Övül benim amirim mi olacak?

Kabus içindeyim. Derdimden öleceğim. “Yahu olacak iş mi bu?" Boş durmuyorum. Araştırmalar, soruşturmalar, öğrenmek lazım, neyin nesidir bu iş. Tatil piç oldu. Olayın detayını bilmemek kadar kötü bir şey yok.

Sonunda açtım telefonu. “Övül Tezişler" karşımda.

- Tebrik ederim Övül, yeni görevin uğurlu olsun.

- Sağol Bora. Asil çok ısrar etti, kıramadım.

- Ne iş yapacaksın?

- Koordinatör oldum.

- Ne koordinatörü?

- Asil’in Avrupa’daki bütün gazetelerinden ben sorumlu olacağım.

Bende bir sessizlik. Tamam işte. Bir bu eksikti. Yani ben Günaydın gazetesinin Londra muhabiriyim, Övül gelip benim amirim olacak.

Mümkün mü böyle bir şey? Düşünmesi bile abes.

- Vallahi güzel iş, eeee ne zaman başlıyorsun?

- Ağustos 1'den itibaren.

- Tebrik ederim.

- Boracığım sen tatiline devam et. Senin durumunda bir değişiklik yapmayacağım. Sen gelince arkadaşları (arkadaşlar dediği, Günaydın Londra binasına yeni taşınan Güneş muhabiri Jan Devletoğlu ve Birol’un dayısı Tanju Tecimer.) bir araya getirip toplantı yapacağım.

- Tamam hoşçakal.

Ne tatil, ne tatil. Yemeden içmeden kesildim.

Asil Nadir'i bulup mutlaka konuşmalıyım. Böyle kalleşlik olur mu? Neden Asil bana danışmadı böyle bir konuyu?

Asil Nadir ve Birol Nadir, bir şans eseri ikisi de İstanbul'dalar. Asil Bey, eskisi gibi gene Sheraton otelinin 17. katını kapatmış. Bu sefer bir değişiklik var. Yanında önemli bir misafiri var. Narin Hanım. Bu Narin Hanım, Kıbrıslı iri yarı bir hanım. Mesleği Avukat. Asil'le nişanlanmışlar deniliyor, ama işin içyüzünü bilen pek yok. Söylentilere bakılırsa, Asil Nadir. "Artık uslanmanın zamanı geldi, evlenip iyi bir aile hayatı sürdüreceğim" demiş. Canı gibi sevdiği Kıbrıs ve Kıbrıslılan sevindirmenin, onlara karşı daha da büyük saygı kazanmanın tek yolu, kendisi gibi Kıbrıslı bir hanımla baş göz olmak. Koca Sheraton otelinde Narin Hanım aşağı, Narin Hanım yukarı.

Asil'in İstanbul'daki şoförü ve koruması, sabahlan alıyorlar Narin Hanımı, o çarşı senin bu çarşı benim. Asil gündüzleri çok meşgul. Taksim ofisine gidiyor erkenden. Fahri Görgülü, Tahsin Karan, dev gibi işler peşindeler. Vestel gürül gürül çalışıyor. Niksar suyu şınl şınl akıyor. Polly Peck'in trilyonlan mı eksildi? Bir de Asil'in başında yeni yeni gazeteleri var. Nuyan Yiğit, Garbis Keşişoğlu ikilisi, bir gölge gibi peşindeler Asil'in. "Efendim" diyorlar. "Vallahi bir baskı makinesi bulduk ki hiç sormayın. Tam size layık. Feza teknolojisi bile su dökemez bu gavur icadına. Hiç kaçırmayalım, hemen alalım" Asil Nadir'in böyle küçük işlerle uğraşacak, hali mi var? Cevabını çabuk çabuk veriyor: "Alın o zaman, ne gerekirse yapın böyle birkaç milyarlık şeyleri de benden mi soracaksınız artık?" diyor.

Asil Sheraton'dan Taksim ofise, Taksim ofisten Sheraton'a çok yoruluyor. Sonra gelip otelin 17. katındaki Kral dairesinde istirahate çekiliyor. Korumaların söylediğine göre, ipek pijamalarını giyinip uzanıveriyormuş.

Sabahlan Taksim ofisinde randevulan var, gece de otelde Narin Hanımla çok meşgul. Bir de peşini hiç bırakmayan Nuyan ve Garbis

ikilisi var. Asil'i görüp konuşma şansım çok az. Ama mutlaka konuşmalıyım ve bu Övül muammasını kökünden halletmeliyim. Tek ümidim Birol Nadir. Birol'a telefon açtım.

Övül olayını anlattım. O da şaşırdı. Babasını görebilmem için bana yol gösterdi ve beni bu akşam saat sekizde otelin 17. katında bekleyecek. "Sen gel birlikte gireriz içeriye" dedi.

Akşam saat sekizi zor ettim.

Sheraton otelin 17. katına çıktım. Eski Emniyet Teşkilatından emekli sivil polisler, Asil'in koruması olmuşlar. Üç kişiydiler. Hepsinin kıç ceplerinden tabancaları görünüyor.

Seyrek saçlı olanı yaklaştı:

- Hoşgeldiniz, nedir?

- Birol Nadir Beyle buluşacaktık saat sekizde.

- O zaman bu odaya girip bekleyin.

- Teşekkürler.

Bekleme odasında çıt yok. Asil'in istirahate çekildiği Kral Dairesinin tam yanındayım. 20 dakika geçti, Birol yok ortalarda. Göz ucuyla kül tablasındaki sigara izmaritlerini sayıyorum, "Kimbilir kim içti bu sigaraları?" Onlar da benim gibi Asil'i mi beklediler acaba?

Üç koruma polisi dışarıda yumuşak halılarda ses çıkarmadan dolaşıyor. Yanımdaki koltukta, günü geçmiş eski bir Cumhuriyet gazetesi var. Bilileri bulmacasını çözmeye çalışmış, becerememiş. Gazeteyi aldım, okumadan sayfalarını çevirdim. Sonra şangırtılı bir ses duydum. Papyonlu iki garson, tekerlekli masada Asil Nadir'in

ısmarladığı yemekleri getirdiler. Üç kişilik hazırlanmış. Havyar, istakoz, daha göremediğim üstü gümüş kapaklarla kapalı tepsiler var. Ben de henüz yemek yememiştim. Sanki iştahım mı vardı?

Koruma iş olsun diye, gelen yemeklere şöyle bir göz attı. Göreviydi. Ne olur ne olmaz, bomba filan da olabilirdi allah korusun. Kar beyazı peçetelerin altlarına da baktı. Yoktu tehlikeli bir şey. Kafasıyla işaret etti, “Tamamdır" anlamında.

Koruma Polisi ile göz göze geldik. Gülümseyiverdi. Hemen sordum:

- Neden üç kişilik?

Fısıldadı:

- Narin Hanım, bir de Asil Bey’in küçük oğlu Serhan var ya.

- Haa, anladım.

Kral Dairesinden ses gelmiyor. Saat gecenin dokuzu. Birol’un falan da geleceği yok.

Korumalardan biri acıdı halime.

- Bora Bey isterseniz Asil Bey’e burada beklediğinizi haber verelim.

Düşündüm hiç de fena olmazdı:

- Size zahmet olacak.

Polisin girmesiyle çıkması bir oldu.

- Bora Bey, “Babam gelse, göremem" dedi.

Utancımdan saçlarımın dibine kadar terledim. Moralim ayaklar altında.

Ben bu durumlara da mı düşecektim? Yıkıla sürüne odadan çıkıp asansöre doğru yürüdüm. Asansörün çağırma düğmesine işaret parmağımla bastım. Gelen asansörden Birol Nadir iniverdi.

- Abi kusura bakma geç kaldım, n’oldu ha?

- Baban beni görmek istemedi.

- Yok yahu, hay allah.

- Zorla olmaz ya.

- Sen merak etme, ben şimdi konuşurum onunla, yarın sabah sana haber veririm, tamam mı? Neydi senin soracağın?

- Övül’ü soracaktım. İşe aldı ya baban onu. Nedir pozisyonu, nerede çalışacak, benim odayı mı alacak? Ben ne yapacağım?

- Tamam abi. Sen ara beni yarın. Hepsini söylerim sana.

- İyi geceler.

- Tamam.

- Bütün gece uyumadım. Ertesi sabah Birol’a telefon ettim. Babası ile bir kelime konuşamadığı belli. Telefonda beni oyalayıcı bir sürü

palavra attı. Söylediklerinin hiçbiri babasının ağzından değil. Kendisi uydurup uydurup söylüyordu:

- Ne dedi Asil Bey?

- Abi, tamamdır. Senin durumun sağlam.

- Anlamadım. Nasıl sağlam yani?

- Övül de çalışacak, sen de çalışacaksın.

- Peki Övül nerede oturacak, bodrum katında mı?

- Tabii be abi. Sen ne karışıyorsun, nerede otururşa otursun.

Yaz tatilimin zehir olmasına üzülüyorum, çoluk çocuk benim yüzümden ıstırap çektiler. Baba'nın yüzü gülmezse çocukların güler mi hiç?

Tatili yanda kesip, apar topar Londra'ya döndük. Övül Tezişler birkaç kere ofise telefon etti. Tek problem, Övül'in nerede oturacağı.

O sırada Güneş gazetesinin Londra muhabiri Jan Devletoğlu da bizim binanın bodrum katındaki büyük odaya yerleşmiş durumda. Övül gelirse, hem bodrum katında oturacak, hem de küçük odaya taşınacak. Asil Bey Övül'ü okkalı bir mevkiye getirmiş diyorlar. O zaman ne olacak? Koca koordinatör adam hiç gider de bodrum katındaki el içi kadar gün ışığı bile girmeyen karanlık odada oturur mu?

En güzel oda benim, ben de sadece Günaydın gazetesinin Londra muhabiriyim o kadar.

Övül çıktı geldi. Tabii hemen tutturdu: "Şimdi ben nerede

oturacağım?" diye. Bizim Jan Devletoğlu hır gürden hoşlanmaz. Övül'e kendi odasını teklif etti. Kendisi de küçük odaya taşındı oldu bitti.

Övül Tezişler, alt katta oturmaktan pek hoşlanmamıştı. Tepelerden konuşuyor, önüne gelene:

- Kardeşim ben koskoca Asil Nadir'i temsil edeceğim. Bu büroya Lord'lar, milletvekilleri, bankerler gelecek. Ben onları bu bodrum katında ağırlayamam ki.

Övül sonunda anladı. Gürültü yapmadan aramızda yaşamayı kabul etti. Şimdi sıra, Övül'ün ne iş yapacağına gelmişti. Övül, sabahlan hem Günaydın gazetesine hem de Güneş gazetesine bizden habersiz yazılar geçmeye başladı. Jan ve ben tetikteyiz. Mani olmaya çalışıyoruz. Ofis içinde sonsuz bir rekabet var.

Bir yandan da ofisin içindeki keşmekeşi önleyebilmek için Asil Nadir'i görmek istiyorum. Çavlan Süerdem'e telefon edip rica ettim: "Ne olur Çavlan Bey, Asil Bey'i sadece iki dakika göreyim yeter" O bile mümkün değil.

Günler, haftalar geçti. Asil Bey'in böyle acayip huylan olduğunu Çavlan Bey'den öğredim. Övül Tezişler'in nasıl işe girdiğinin hikayesini öğrenmek için bir gün Çavlan'la buluştum.

Övül, Çavlan Bey'den rica etmiş: "Anadolu Ajansından memnun değilim, beni şu Asil Bey'in yanına bir aldırsan" demiş. Çavlan da tutmuş Övül'ün elinden, Asil'in iyi günlerinden birini kollamışlar, vurup kapıyı içeriye girmişler:

- Getirdim efendim Övül'ü.

- Oooo hoşgeldin Övül, nasılsın?

- Çok iyiyim efendim sizi sormalı.

- Bomba gibiyim Övülcüğüm.

Asil kendisinden hatır soranlara mutlaka “bomba gibiyim" der. Bu onun değişmez cevabıdır.

Sonra Asil, uzun uzun sohbet edip, başanlarını anlatmış. “Bunlar henüz bir şey değil, dur bak daha ne şirketler satın alacağım" demiş. Zaten Övül Tezişler, ağzından ballar akan müthiş tatlı sohbetli bir arkadaş. Birbirlerini güldürmüşler, söyleşmişler. Asil Bey’in elinden gelse, herkesi genel müdür yapacak. Övül’e de:

- Bak Övül sen iyi bir gazetecisin. Haydi göreyim seni, demiş.

Demiş ama, ne gazeteciliği? Hangi gazeteye? Bunu ne Asil biliyor, ne de Övül. Tabii Övül bu laflan duyunca, haklı olarak kendi kafasında yorum yapmış:

Bir kere bana “İyi gazetecisin." dedi. Sonra “Haydi göreyim seni" dedi. Bunu anlamayacak ne var? İnsanın aptal olması lazım. Ben “Koordinatörüm".

Övül Tezişler, iyi bir aile babası. Çocuklarına çok düşkün. Pala bıyıklı, heybetli halli bir görünümü var, ama yufka yürekli. Dışandan göründüğü gibi değil, iyi bir televizyoncu, derli toplu haber yazmasını bilir. Kafasında haber şablonları var. Aralarını doldurup anında yeni yeni haberler üretir. İyi gününde Övül'ün tadına doyum olmaz. Tek kötü huyu, “Bu gazeteciliği ben yarattım" der. Ondan başka kimse güzel haber yazamaz.

Jan Devletoğlu ise, Güneş gazetesine haber yapıyor. Kendi gölgesinden korkan bir tip. Hayatı kendine zehir ediyor. Değil yarından bir saat sonrasından bile emin değil. Halbuki çok yetenekli, sözü, sohbeti, esprisi yerinde aydın bir arkadaş. Övül'ü yadırgadığı için, sık sık yanıma geliyor, Övül’ü çekiştiriyoruz. Çünkü Övül, eski Güneş gazetesi muhabiri olduğu için, “Ne olur ne olmaz, iki yazı geçer, beni yerimden

oynatır" diye huzursuz. O huzursuz olunca, gelip gelip beni dolduruyor, ben de Övül'e ters gidiyorum çoğu zaman.

Biz Asil'in bu yeni basın binasında birbirimizi yemekten başka bir şey yapmıyoruz. Bazı günler kimse kimseyle konuşmuyor. Herkes odasına çekilmiş çıt yok. Sadece Birol Nadir'in avaz avaz sesi var koridorlarda:

- Baby Face için iki bin sterlin.

- Crazy Tarzan için üç bin sterlin.

- Bu gece koşuyor mu bizim Gizmo Pasha?

- Dün o köpek yüzünden beş bin sterlin kaybettim.

- Yarın, altı kişilik yer ayırttım. Paris'e gidiyoruz. Oradaki yarışlar çok enteresan. Belki biraz para kaparız.

Övül, önüne gelene "Asil Bey'in "Basın Sözcüsüyüm. Her şey benden sorulur" gibilerden laflar ettikçe, millet beni sıkıştınyor.

- Bora Bey, Övül başa geçmiş haaa?

- Asil'in bütün gazetelerini Övül denetleyecekmiş?

- Siz şimdi Övül'e mi çalışıyorsunuz?

Bunlan duydukça moralim bozuluyor. "Yok be kardeşim, yok böyle bir şey, hepsi palavra" diyorum.

Asil Nadir'i kitabımın ilerideki bölümlerinde anlatırken, bu konulara çok değineceğim. Asil Bey'in her önüne gelene "Mavi Boncuk" dağıtma

huyu var. Hiç düşünmeden olmayacak yerlere insanlar tayin eder. Sonra aynı yerlerde eskiden beri çalışan insanlarla yeni atanmışları kafa kafaya getirir. Kavgalar, gürültüler. Asil Bey'e mektup yazmalar, şikayetler, kıyametler kopar. Asil Bey'in her daldaki işyerinde var bu gereksiz atamalar.

Birkaç ay huzursuzluktan sonra her şey anlaşıldı. Ofiste kimse kimsenin patronu değil. Nihayet Övül'e de bir iş bulduk. O da Nokta dergisine haftada bir yazı yazacak.

POLLY PECK'İN YÜKSELİŞİ VE DÜŞÜŞÜ

22 Mayıs 1990, Asil Nadir'in halka açık Polly Peck şirketler grubu artık başarıdan patlayacak durumda.

Çok önemli bir gün Asil Nadir için.

Alford malikanesinin üst katındaki yatağından doğruldu. Hayatını paylaştığı Joanna adlı sarışın İngiliz sevgilisi sırtını dönmüş, uyur gibi yapıyordu.

Pijamasının altını giydi, tuvalete doğru yöneldi.

Evin baş hizmetçisi Lolita, Asil'in o gün giyeceği Bijan marka siyah takım elbise, 41 numara siyah rugan McAfee ayakkabı, Turkuaz mavisi Armani kravat, YSL çorap, sakız beyazı kolalı Cartier gömleği hazır etmişti zaten.

En alt kattaki mutfağa indi. Asil'i gördükleri için kuyrukları sevinçten dimdik havaya kaldırmış ana kız Siyam kedileri, Asil'in terlikli çıplak ayaklarına sürtündüler. Şekersiz kahvesini yudumlarken, şoför Hasan'ın getirdiği yumuşak poğaçalara bir göz attı, alır gibi oldu ama sonra hemen vazgeçti. Göbeği yavaş yavaş yuvarlanıyordu. Akşamlan pahalı lokantalarda içkisiz şarapsız yemek yediği gece yoktu. Bu yüzden bayağı kilo almış, hatta beli kavuşmayan bazı pantolonlarını, önü iliklenmeyen ceketlerini bir torbaya koydurup Oxfam denilen hayır cemiyetinin önüne bıraktırmıştı.

Kravatını iki kere döndürüp kalın bağlamaya özen gösterirken, "Bugün çok iyi görünmeliyim" diye düşündü.

Yeni ve başanlı bir güne başlamak için hazırdı.

Merdivenlerden indi, evinin kapısını Londra'nın mis gibi bahar kokulu havasına açtı.

Şoför Hasan, yeşil Bentley otomobilin kapısını açmış, put gibi hazırolda bekliyordu. Asil, Hasan'a bakmadan yürüdü. Sadece 28 adım attı o kadar. Jet sosyetenin cirit attığı, Park Lane, Grosvenor House Hotel'in giriş kapısına varmıştı bile.

Otelde büyük bir faaliyet göze çarpıyor. Son derecede şık bir kalabalık var. Bankerler, borsacılar, hissedarlar, yatırım şirketleri genel müdürleri, mali uzmanlar, avukatlar, devlet büyükleri, gazeteciler doldurmuş etrafı. Bugün Asil Nadir'in başarıdan başarıya koşturduğu Polly Peck'in yıllık genel kurul toplantısı yapılacak.

Salonu dolduran bu elit tabaka, dünya ekonomisinin mucize duvarlarını delip geçen, Kıbrıslı işadamını alkışlamak için sabırsızlanıyor. Üniversite kitaplarının ticari teorilerini, kurallarını, kaidelerini ve yasalarını bir yana bırakıp, Lefke'nin yeşilliği bol gıdası ve pınl pırıl güneşiyle geliştirdiği keskin zekası sayesinde hem kendini hem de çevresini zengin eden, İrfan ve Safiye'den olma bu eşsiz insan Asil Nadir'in sesini duymak, onunla bir an dahi olsa göz göze gelebilmek uğruna, bu muhterem insanlar adeta birbirlerini itip kakıyorlar.

Asil Nadir'in toplantı salonuna girişi görülecek şeydi.

Herkes nefeslerini tuttu. Kalabalık insan kitlesi onun geçeceği kadar dar bir koridor açtı. Asil Nadir insanlara sürtüne sürtüne geçtikçe, etrafında bıraktığı tıraş losyonunun kokusu bile onlan mest etmeye kafi geliyordu. Bu insanüstü yaratık, onlar için sadece bir mucizeydi, ışık gibi göz kamaştıran zenginliğini onunla birlikte paylaşabilme mutluluğuna eriştikleri Tanrı lütfü bir mucize.

Polly Peck'in hisse senetlerinin yüklü bir kısmını elinde bulunduran Barclays de Zoete Weed (BZW) şirketinin müdürü, Lord'larla sohbet ederken şöyle yakınıyordu:

- Olamaz böyle bir şey, Polly Peck'in hisse senetlerinin hakiki değerinin 4 sterlin (40 bin lira) değil, 7 sterlin (70 bin lira) olması lazım.

Sonradan Asil Nadir'i dava eden, panik içindeki bankaların başını çekecek olan bu borsa simsarlık şirketinin müdürü konuştukça, onu dinleyen Lady'ler, Lord'lar ve diğer hatırı sayılır zengin çullu grup kafalarıyla tasdik ediyorlardı, "evet evet, 4 sterlin olur mu hiç, mutlaka 7 sterlin olmalı"

Asil Nadir, Polly Peck şirketinin vitesini yarış arabası kullanır gibi tutmuş, hız almasına lüzum görmeden devamlı yükseltiyor, masraf üstüne masraf yapıyordu. Del Monte adlı taze sebze ve meyve şirketini, ardından da Japon piyasasına girerek Sansui elektronik grubunu satın almıştı. Polly Peck'in direksiyonu Asil nadir'in elinde olduğu müddetçe ve onlara para kazandırdığı sürece kimsenin kendisini durdurmaya niyeti yoktu. Ancak, dünya ekonomisini iyi bilen, biraz daha temkinli davranılmasını isteyenbir avuç ukaladan başka, Asil'e itiraz edebilecek hiçbir münasebetsiz de çıkmıyordu ortaya.

Asil Nadir, Polly Peck adına bankalardan ağır bir şekilde borç almaya devam etti. Del Monte, Sansui gibi yatırımların ötesinde, Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta da büyük paralar harcıyordu.

Vestel, Niksar suları, Meyna gibi şirketlerin yanı sıra, Antalya'da Sheraton Voyager otelini 60 milyon sterlin (630 miyar lira) harcayarak meydana çıkartmış ve çalışmaya hazır vaziyete getirmişti.

Asil Nadir, Antalya'daki Sheraton Voyager'i çok seviyordu nedense. Buranın açılışı için gözünü kırpmadan 1.5 milyon dolar harcamaktan çekinmedi. Nasıl olsa para Polly Peck'in cebinden çıkıyordu, kim karışabilirdi ki?

Otelin birinci açılışında Cumhurbaşkanı Turgut Özal, eşi Semra Özal ve Başbakan Yıldırım Akbulut da vardı. Kesinlikle Türk müziğine yer

verilmeyen bu peri masallarına yaraşır açılış töreninde Los Paraguayos üçlüsü sabahlara kadar çaldı. Davetliler yediler, içtiler ve en önemlisi Asil Nadir'i doya doya, içlerine sindire sindire yakından seyrettiler.

İkinci açılış bir hafta sonra yapıldı. Asil Nadir gene ordaydı. Bu kez Turizm bakanımız, KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ve Sakıp Sabancı da hazır bulundular. Yenildi, içildi, el sıkmaktan Asil'in elleri, tebessüm etmekten yanak kaslan sabahlara kadar sızladı. Asil Nadir, sabahın beşinde kral dairesine çekildiği zaman başı kazan gibiydi. 3 aspirin alıp yorganın üzerine seriliverdi. Tavana bakarken, şirketlerinin isimleri bir şerit gibi geçti gözünün önünden, isimlerini bile hatırlayamadığı, yüzlerce şirketi vardı artık, binlerce insan çalışıyordu kendisine "Galiba biraz hızlı gidiyorum, ama çarem yok" diye düşünürken, dalıp gidiverdi.

Asil Nadir, silah namlusundan sıkılmış bir kurşun gibi hedef gözetmeksizin yol alıyor. Durması mümkün olmayan, değdiği yeri delip geçen bir deli kurşun gibi.

Antalya'dan Londra'ya döndü Asil Nadir.

Polly Peck'in çalışma odasında başını iki elleri arasına almış düşünüyor. Kapısı vuruluyor ama "Come in" demiyor ki.

Tekrar bir sessizlik. Bu kez sekreter Daly Aisling merak içinde, "neden açmıyor acaba kapıyı Asil?" diye endişeleniyor. Asil'le randevusu olan üç dört kişi iki saattir bekletiliyorlar boşu boşuna. Bayan Aisling, şaşkın vaziyette.

Yeniden Asil'in kapısını vurdu, bu sefer beklemeden yavaşça kafasını içeriye uzattı. Asil, sol tarafına düşen dev televizyon ekranından BBC 2'nin öğleleri oynattığı 1938'lerin siyah beyaz klasik bir filmini seyrediyordu.

- Asil, aşağıda bankerler, borsacılar bekliyorlar, randevun var.

- İptal et hepsini kimseyi görmek istemiyorum bugün.

- Ama Asil, hiç olur mu?

- İstemiyorum dedim ya.

- Peki.

Aisling çıktı odadan, Asil filmin sesini tekrar yükselterek seyretmeye koyuldu. Filme bakıyor, ama kafasından başka şeyler geçiriyordu:

“Bu İngiltere’den bir an evvel kurtulmam lazım, çok süratle hareket etmem lazım" diye düşünüyordu. Asil, şahsına ait olan bazı şirketleri ve servetini İsviçre'ye aktarmak istiyordu. İsviçre servet ve paraya daha bir başka anlayış gösteriyordu. Mutlaka bu işi yapmalıydı. Elinde üç pasaportu vardı Asil’in: KKTC, Türk ve İngiliz. Bunlara bir de ne olur ne olmaz diye İsviçre pasaportunu ilave etmek istiyordu. İsviçre’de oturma müsaadesi almak için, bazı yasal işlemleri tamamlaması gerekiyordu. Önemli derecede büyük bir yatırım yapmayanlara İsviçre kapılarını kolay kolay açmıyordu. Asil bir araştırma yaptı. İsviçre’de para kazanmaktan nasibini almamış ve devamlı zarar gösteren “Alptech" isimli bir bilgisayar şirketi keşfetti.

Eğer bu şirkete para yatırıp satın alırsa, İsviçreliler ne diyeceklerdi:

- Bravo şu Asil Nadir’e.

- Bak hiçbir yatırımcının cesaret edemeyeceği işi yaptı.

- Batık şirkete para yatırdı.

- Bu Asil Nadir hakikaten büyük adam.

Asil hiç beklemedi, kendisine ait olan (Nadir Investments) “Nadir Yatırımlar Şirketi" adına zararına da olsa, İsviçreli bilgisayar şirketi Alptech’i satın alıverdi. Böylelikle, İsviçre Asil Nadir’e “Hoşgeldin Asil, Buyur Ülkemize" diye bir davetiye çıkarttı. Artık Asil Nadir İsviçre’ye serbest girip çıkabilecek, istediği şirketi dilediği gibi kurabilecekti.

Asil bu kadar başarısına rağmen neden İsviçre’ye gitmek istiyordu? Bunun sebebi, İngiltere Vergi Dairesi'ydi. Asil, Polly Peck’ten kendi ismine aldığı hisse senetlerinin alım satımından büyük paralar kazanmıştı. Hatta, The Sunday Times gazetesi yaptığı bir inceleme anketinde Asil Nadir’i İngiltere’nin 33. zengini ilan etmişti. Eeee, vergi dairesi, enayi değil ya. Onlar da bir hesap kitap yaptılar. Asil’in ödemesi gereken vergi, akıllara durgunluk verecek kadar büyük olabilirdi. Bu nedenle, Asil İngiltere yerine vaktinin büyük bir bölümünü İsviçre’de harcarsa, bu vergi önemli bir derecede daha düşük olabilirdi. Bu nedenle Asil çabuk çabuk hareket ediyor, İsviçre’yle el ele tutuşup flört ediyordu.

Asil Nadir’in bir aile yatırım denetleme şirketi olan SAM’in müdürlüğünü yapan Jason Davies o sıralar, Asil’in Gökşin Sipahioğlu’ndan yüzde 49’unu satın aldığı Sipa Press’de de görev yapıyor. Fakat Sipa Press yerine Asil’in İsviçre’de görülmesi gereken acele işleri vardı. “Hayatımda görmedim, tanımam kendisini" dediği Jason Davies’i İsviçre’deki Nadir Invenstments şirketinin müdürü yaptı. Jason Davies, İngiltere’de başını zar zor sokabildiği bir gözlük odada yaşarken, şimdi İsviçre’nin Geneva gölünün kıyısına düşen Givrins kasabasında Asil’in satın aldığı bir malikanede yaşayacaktı.

Ortaya atılan iddialara göre, Asil Nadir’in İsviçre’de yaşatmaya çalıştığı Nadir Investments adlı şirketi, Asil’in özel olarak sahip olduğu Polly Peck’in bir kısmıydı.

Asil’in aklı fikri hep İsviçre’ye takılmıştı. Ama bir yandan da İngiltere’de elinden kaydığını hissettiği durumlara hakim olmak için mücadele veriyordu. Ağustos ayının başında Polly Peck hisselerinin değeri 434 pence oldu. 2 Ağustos’ta Saddam Hüseyin Kuveyt’i işgal edince. Orta Doğu’daki karışıklık nedeniyle Polly hissesi 393 pence’e düştü.

Asil Nadir, şapkasını önüne koydu, düşündü.

İsviçre'ye yönelmeye nasıl karar verdiyse, bu sefer de hiç vakit kaybetmeden Polly Peck'in tümünü kendi hesabına satın almayı deneyecekti. Ne vardı ki bunda şaşılacak? Alt tarafı 1 milyar sterlin'e (13 trilyon liraya) ihtiyacı olacaktı. Bunu da gözü kapalı olarak Türkiye'den temin edebilirdi. Veya ona öyle geliyordu.

Asil, zaten iki seneden beri kafasına koymuştu. Birgün Polly Peck'i kökünden satın alacaktı. Yakınlarına söyleyip duruyordu. Elizabeth Forsyth olayı şöyle anlatıyor:

"10 Ağustos 1990 Cuma günü Asil'le İsviçre'deki malikanede birlikte yemek yedik. Akşam saat 7'de, bana "Polly Peck'i satın almak için Yönetim Kurulunu olağanüstü toplantıya çağıracağım." dedi. Ben de kendisine bu işte ne kadar ciddi olduğunu sordum.

"Polly Peck'i satın almanın tam zamanıdır" dedi. Bu konuşmadan sonra Yönetim Kurulu üyelerine telefon etmeye başladım"

Asil, 11 Ağustos Cumartesi günü Londra'ya döndü.

Özel Mali Müşavirlik firması Rawlinson & Hunter yetkilisi ile acele bir görüşme yaptı. Aralarında Polly Peck'in yönetim kuruluna yapılacak olan "satın alma" teklifi görüşüldü.

Asil Nadir'i yakından tanıyanlar, Nadir'in haftanın yedi gününde de çalıştığını bilirler. Asil için pazartesi ne ise, pazar da öyledir. Bu sefer de öyle oldu. Polly Peck yönetim kurulunu pazar günü bir araya getirdi.

Asil Nadir için tarihi değer taşıyan bu olağanüstü toplantıda, SJ. Berwin avukatlık firmasından Avukat Robert Burrow, Asil'in yönetim kuruluna sunacağı "Polly Peck'i ben satın alıyorum" teklifini resmi bir şekilde kaleme almıştı.

Polly Peck binasında görülmemiş bir faaliyet var. Aşçı İhsan usta, somon balıklı kanapeler, madalyon büyüklüğündeki ekmeklerin üzerine Rus havyan, kahverengi ekmekten yapılmış üç katlı kulüp sandviçe de İrlanda karidesi ve Fransız mayonezi koyarak, buzlukta bekletttiği beş şişe Bruno Paillard şampanyasını gelecek misafirler için hazır tutuyordu. Yönetim Kurulu üyeleri pazar olmasına rağmen geldiler. Sekiz kişiden sadece altısı mevcuttu. Ekseriyet sağlanmıştı.

O pazar gününün Asil için başka bir burukluğu vardı. Observer ve The Sunday Times gibi İngiltere'nin önde gelen fikir gazeteleri, Asil Nadir'in İsviçre'de kurduğu ve adresleri sadece posta kutusu numarası olarak belirtilen birkaç şirketi için İngiltere Vergi Dairesi'nin soruşturma açtığını haber veriyorlardı. Bir yandan Asil, Yönetim Kuruluna "arkadaşlar ben Polly Peck'i satın almaya hazırım" derken, diğer yandan İngiltere Vergi Dairesi'nin hakkında soruşturma açması hiç de iyiye alamet değildi.

Polly Peck gibi dev bir şirketi satın almaya girişmeden önce, uzun uzun hazırlıkların yapılması gerekiyordu. Asil Nadir ise hiçbir hazırlık yapmadan "pat diye" "ben Polly Peck'i satın alıyorum" demişti bir kere. Artık bunun geriye dönüşü olamazdı. Avukat Robert Burrow, Asil'e sonsuz bir şekilde güveniyordu. Hiç çekinmeden sordu kendisine:

- Asil şirketi satınalmak için parayı nereden bulacaksın?

- Önemi yok, Türkiye'den getireceğim.

O zaman mesele yoktu tabii. Madem ki Asil Nadir, paralar Türkiye'den gelecek diyordu. O zaman paralar Türkiye'den gelecekti elbette.

Para bekliyoruz.

Nereden?

Türkiye’den tabii.

Ne kadar?

Asil için fazla sayılmaz.

Ne kadar dedik, insanı deli etme.

Canım, 13 trilyon lira.

Haaa.

Türkiye’den yaprak kımıldamıyor.

Paranın filan geleceği yok.

Başta avukat Robert Burrow ve bazı yönetim kurulu üyeleri endişe içindeler.

Avukat Robert Burrow durumu anlamakta gecikmedi. Asil’e çok acele para lazımdı. Bunu ciddi bir bankadan temin etme olasılığı vardı. George Magan adlı bir bankerin Asil’in istediği parayı tedarik edebilecek kapasitede Hambro Magan adlı bir bankası vardı. Asil’le pazar akşamı bir araya geldiler. George Magan işi yadırgamadı ama araştırma ve soruşturmalar için çok zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ertesi gün, pazartesi sabahı, yönetim kurulu esas toplantıya geçti. Asil teklif verecek ve bu teklif bir bildiri halinde ilan edilecekti.

Asil, dersine hiç çalışmamış talebelerin imtihana girdikleri gibi, yönetim kurulu karşısına hiçbir hazırlık yapmadan çıkıverdi.

Hep bir ağızdan sordular.

- Parayı nereden bulacaksın?

- Ben bulurum.

- Peki nereden bulacaksın, Türkiye'den mi?

- Yooo, ben paraların hepsinin Türkiye'den geleceğini söylemedim ki.

- O zaman nereden gelecek

Allahtan Mark Gllis imdada yetişti:

- Arkadaşlar, biz işin içine Türk bankasını katmadan, bu parayı Asil'e daha evvel kredi açmış sekiz ülkenin bankalarından buluruz.

İşler karışmıştı. Asil'in yönetim kuruluna hazırlık yapmadan ben bu şirketi alırım demesi intihar olacaktı. Davit Fawcus, Asil'i bir kenara çekti ve:

- Aman Asil, sen akıllı bir adamsın, ne olur yapma böyle çocukça işler.

- Ben yaparım.

- Ya parayı bulamazsan.

- Ben bulurum.

- Sen bilirsin.

Yönetim Kurulu üyeleri toplandılar, herkes Asil'in gözünün içine bakıyor.

- Arkadaşlar, ben bu Polly Peck'i alıyorum. İşte teklifim.

Çıt çıkmıyor koca salonda. Kimse birbirine bile bakmaya cesaret edemiyor. Asil teklif mektubunu masanın üzerine bıraktıktan sonra, başıyla hafif selam vererek odayı terk etti. David Fawcus'un yalvar yakar nasihatini dinlememiş, gene de teklifini vermişti. Ama neye dayanarak, bunu Asil'den daha iyi kimse bilemezdi ki.

13 Ağustos 1990.

Bütün gazeteler Asil'in teklif haberini veriyor. Olan oldu bir kere. Sağır Sultan bile duydu olayı, geriye dönüş yok artık. Ok yaydan çıkmış bir kere.

Asil'le pazar günü bir araya gelen banker George Magan ve Asil'in avukatı Robert Burrow da şaşırdılar bu teklife. Çünkü Magan, bu iş için çok zamana ihtiyacım var demişti, ama Asil onu dinlemeyip hemen teklifi vermişti bile.

Asil Nadir gibi patron bir adamın "ben Polly Peck'i kökünden satın alıyorum" demesi City'de olduğu gibi dünya piyasasında büyük bir haberdi. İşte o gün, Polly Peck'in hisse senetleri tavana vurdu. Görülmemiş bir yükseliş: 47 pence'lik bir sıçrayışla hisseler 450 pence.

Asil Nadir çok meşgul. Sabahın yedisinden beri avukatları, danışmanları, banka müdürleri, yönetim kurulu üyeleri ile görüşüp danışıyor. Her kafadan bir ses çıkıyor ama kimse de gelip Asil Nadir'i tebrik edemiyordu. Bu işte bir bit yeniği vardı.

Hadi gülüm, gel gülüm.

Para bekleniyor.

Yüksek voltajlı, müthiş gergin günler.

Asil Nadir gene Polly Peck'teki odasına kapandı çıkmıyor el yüzüne. Kimseyi görmek istemiyor artık. Yönetim kurulundan bazı kendini bilmezler, hırlamaya başladılar:

- Madem paran yoktu da ne diye bizi ayağa kaldırdın, ha neden?

- Yakışır mı senin gibi bir başkana?

- Şimdi ne halt edeceğiz. Rezil olduk?

- Bırak 13 trilyon lirayı, kuruş yok değil mi?

16 Ağustos Perşembe günü.

Asil Nadir yaptıklarına pişman.

"Hayatımın en büyük hatasını yaptım. Yooo, şirketi satın alacağım dedim diye değil, Türkiye'ye boş yere güvendiğim için. Türkiye'nin menfaatine bir iş olacaktı bu. Bir Türk işadamı olarak bütün dünyayı Türkiye'nin ayaklarına serecektim. Göremediler bu büyük fırsatı, ben de rezil oldum zaten"

Asil Nadir'in eski forsu yok artık. Hele iş piyasasında, herkes bu olayı konuşuyor:

- Nasıl oldu yahu. Asil para bulamamış.

- Bu kadar boş bir adam mıydı bu Asil Nadir?

- Peki şimdi ne yapacak? Nasıl bakacak milletin yüzüne?

Londra Borsası'nda, hissedarlar arasında bu konu konuşuluyor. “Kendini bilen bir Yönetim Kurulu başkanı nasıl olur da böyle mesuliyetsizce hareket edip, para bulmadan, hissedarlara danışmadan bu çılgınlığı yapabilir?" diyorlar.

İş sadece para bulmaya kalsa yine bir derece. En önemlisi yasalara göre böyle bir devirin gerçekleşebilmesi için, Asil Nadir’in şirket hisselerinin en az yüzde 90’ını elinde bulundurması gerekli. Oysa Asil’de sadece yüzde 26 oranında hisse senedi var. Evet, hissedarlara danışmadan, onların fikrini almadan, nasıl olur da “ben bu şirketi satın alıyorum" diyebilirdi Asil? İşte iş dünyası bunu asla kabul edemiyordu ve de etmeyecekti.

Olanlar oldu bir kere. Londra Borsa Kurulu derhal harekete geçti. Herkes soruyor:

- Hani Asil Nadir Polly Peck’i satın alıyordu, ne oldu?

- Asil para bulamamış.

- Ciddi mi?

- Evet, evet bulamamış, ne Türkiye’den ne de başka bir yerden.

- Yazık yahu.

- O zaman durum çok ciddi.

- Neden?

- Asil’in piyasada forsu kalmaz artık.

- Eee, kendi düşen ağlamaz.

Polly Peck hisseleri başaşağıya.

Bir anda 45 pence birden düşüş var. Daha da düşecek deniliyor. Hissedarlarda panik başladı.

Piyasa allak bullak.

17 Ağustos Cuma

Asil Nadir, avukatlarını topladı.

İşi başından beri takip eden avukat Robert Burrow dinliyor Asil’i.

- Ben o zaman teklifimi geri alayım, ha ne dersiniz?

- Asil Bey, geri alın ama, çok geçerli bir sebep göstermeniz gerekli, hem de bu sebebi Londra Borsası Denetleme Kurulu'nun kabul etmesi lazım.

- Etmezse ne olur?

- Polly Peck’in hisse senetlerinin satışını durdururlar.

- Hiç olur mu öyle şey?

- Evet olur.

- Ne diyelim peki, ne sebep gösterelim?

- Düşünüyorum işte.

Avukat Robert Burrow düşününceye kadar Asil Nadir buldu bile gerekçeyi. Herhalde “sarhoştum aydım, arkadaş ben bu işten caydım" demeyecekti.

Peki ne diyecekti?

Ellerinde Polly Peck’in yüzde 15 oranında hisselerini bulunduran 3 şirket Asil’e mektup yazacak, Asil’i görecek ve yalvaracaklardı. Hem de ne yalvarmak. Asil’in gözünden yaşlar gelinceye kadar yalvarmak.

Bu 3 şirket şöyle yalvaracaktı Asil’e:

- Asil sakın bizi bırakma, biz sensiz ne yaparız sonra, ne olur gel şu Polly Peck’i satın almaktan vazgeç.

Sonradan Borsa Denetleme Kurulu yaptığı bir araştırma ile Asil’in “bana yalvardılar" diyerek isim verdiği 3 şirketin böyle bir olaydan haberleri bile olmadığını ortaya çıkardı. İsmi geçen şirketler: “Biz Asil’e ne mektup yazdık, ne de konuştuk kendisiyle, bize hisse senetlerimiz için bir teklif verseydi, şüphesiz vereceği fiyata göre kabul ederdik" dediler.

Asil 17 Ağustos günü iyice düşündükten ve avukatlarına danıştıktan sonra.

“Ben Polly Peck’i satın alıyorum" teklifini geri alarak onun yerine “Ben Polly Peck’i satın almıyorum" bildirisini yayınladı. Gerekçe olarak da: “Bazı hissedarlar, teklifimi geri almamı istediler, ben de kendilerini kıramadım, bu sebeple de vazgeçtim" tezini ortaya attı.

Ama çocuk oyuncağı değil bu iş. Londra Borsası Denetim Kurulu hemen harekete geçti.

Pazartesi günü “Alıyorum" diyeceksin, hisse fiyatları çakacak. Cuma günü “Almıyorum" diyeceksin fiyatlar düşecek. Olacak iş mi bu? Bu işte bazı bit yenikleri mevcut. Yasal yollardan soruşturmaları lazım bu nedenleri.

Her şeyden önce, pazartesi günü ilan edilen: “Asil Nadir Polly Peck’i satın alıyor" haber bombasının Borsa Piyasasının üzerinde patlamasından sonra, Polly Peck’in hisse senetleri değeri bir saat içinde zirveye gelip dayanmıştı. Borsa Denetleme kurulu işte o günün üzerinde duruyor, o binde bir elde edilebilen “Altın fırsatı" kimlerin kullandığını ortaya çıkartmak istiyor. O göz açıp kapanana kadar değerlendirilmesi lazım olan bu limitli zaman çemberi içinde kimlerin kimlere ve ne kadar hisse sattığını, aradaki uçurum farkından kaç para vurup götürdüğünü öğrenmeleri ve ortaya çıkartmaları zaten görevleriydi.

Londra Borsası işi çok ciddiye aldı. Soruşturmalarının yanı sıra, bir de 4 maddelik bildiri yayınladılar. Bildiride şunlar var:

1. Asil nadir normal standartların dışına çıkarak, hazırlık yapmaksızın yönetim kuruluna “satın alma" teklifinde bulunmuştur.
2. Danışmanlarının itirazlarına aldırmadan, kendisine gerekli krediyi bulmakla görevlendirilen Hambro Magan bankası henüz çalışmalarına bile başlamadan, Asil Nadir'in her şey hazırmış gibi hareket ederek yönetim kuruluna teklifte bulunmaması gerekirdi.
3. Asil Nadir son derece önemli bir teklif için, yönetim kurulu üyelerine çok evvelden haber vermesi gerekirken, bu kuralın dışına çıkmış, yönetim kurulu üyelerini 24 saat içinde toplantıya çağırmıştır.
4. Hiçbir hazırlık yapılmadan ve bu hazırlığın varlığı tespit edilmeden Yönetim Kurulunun, Asil Nadir'in teklifini bildiri halinde yayınlamaması gerekirdi.

Asil Nadir, Denetleme Kurulunun bu raporuna o kadar bozuldu ki, bu

raporun ardından kendisi de bir bildiri yayınlayarak, böyle bir raporun “şöhretini zedeleyebileceğini" öne sürdü. Yönetim Kurulu toplantısından önce, gerek avukatlarıyla, gerekse banker George Hambro ile yaptığı görüşmelerin böyle bir teklif için yeterli olduğu kanaatinde olduğunu açıkladı.

Halbuki Asil Nadir’i sadece bu rapor kızdırmayacak, Londra Borsası Denetleme Kurulu'nun bu dört maddelik raporu -ihbar niteliğinde- hem Ticaret Bakanlığına ve hem de Ağır Dolandırıcılık Bürosu'na yollamaları deliye döndürecekti.

ASİL NADİR SORGUYA ÇEKİLİYOR

Ağacı kurt, insanı dert yer. Asil Nadir'in başına dünyalar yıkılmıştı artık. Margaret Thatcher'in serbest ekonomi politikasıyla İngiltere'de son on yıl içerisinde sivrilerek şampiyonluğa oynayan bu Kıbrıslı Türk'ün muhteşem saltanatı sona mı eriyordu acaba? "Allahım inşallah bu sadece bir kabustur" diyerek, inanmakta güçlük çektiği daha doğrusu inanmak istemediği olaylardan kendini uzak tutmak niyetindeydi. Etrafında ayaklarının parmak uçlarına basarak dolaşan, çaresiz ve ürkek bakışlı kurmaylarına da bir yandan anlatıyordu:

"Karakterimde var bu benim. Kafamı kesseler, değişemem. Bu iş dünyasında, bir karar verdiğin zaman, beklemek kadar hatalı bir iş olamaz. Oyalandın mı, yersin kurşunu"

Asil Nadir ve Polly Peck artık dimdik değildi.

Çalışma odasına girdi, bu sefer televizyonu bile açmadı.

Sekreteri Aisling'e haber verdi:

- Şu bizim doktor Alan'i çağır hemen gelsin.

- Nedir Asil, neyin var, rahatsız mısın?

- Biraz tansiyonum yükseldi galiba, midem de iyi değil.

- İhsan usta sana sıcak bir çorba yapsın mı?

- Bilmem iyi olur galiba.

“Ben nasıl yapanm böyle bir hatayı allahım, nasıl, nasıl, nasıl?" diye üzülüyor, kendini harap ediyordu. Geceleri de gözüne uyku girmediği için stresten ve yorgunluktan tansiyonu çıkıyordu.

Hulbuki Asil Nadir’in bitmez tükenmez çilesi daha yeni yeni başlıyordu. Koca Polly Peck imparatorluğunu peşinden başarılara sürükleyen Asil Nadir’in daima onikiden vuran mermisi bu kez uyuyan aslanı kuyruğundan yaralamıştı. Oysa Asil Nadir kurşunu öldürmek için sıkmıştı, yaralayıp da başına iş açmak için değil. Aslan can acısıyla yerinden fırlamış, başta kendine ateş açan Asil Nadir’i sonra da Polly Peck midir nedir, onu da yok etmeye karar vermişti.

Asil önde, aslan arkada Londra’nın Borsa ormanı içinde koşuyorlar.

Asil canını kurtarmak için kaçarken düşünüyor.

“Hayır, hayır katiyen kabul edemem, bu benim sonum olamaz"

Aslan daha hızlı koştuğu için Asil’i ha yakaladı ha yakalayacak. Asil nefes nefese. “Mutlaka bir çaresi var, biliyorum var"

- Evet evet buldum.

- N’apacaksın çabuk söyle?

- Ağaca tırmanacağım.

- Neden?

- Aslan ağaca çıkamaz da ondan.

- Sen bir harikasın.

Asil Nadir'in başı bu kadar belaya girmişken, tutup da sizlere La Fontaine hikayeleri anlatacak değilim. Olayları ben de Günaydın Londra bürosundan takip ediyorum. Üstelik boy boy gazete haberlerini tercüme edip, "aslan yaralanmadı, sadece silah sesine uyandı" gibilerden yumuşak haberler yazıyorum. Halbuki ne farkeder, aslan bir kere takılmış Asil'in peşine; şimdi de ağacın altında bekliyor. Ağacın üstündeki Asil'le ağaç dibinde bekleyen aslan hikayesine olayların gelişimine göre döneceğiz. Asil'i ağaç tepelerinde bekletmeye hiç niyetim yok.

Polly Peck yönetim kurulu üyeleri, bozguna uğramış askerler gibi darmadağınık. Beklemedikleri bu acı yenilgiyi yutmaya çalışıyorlar.

Polly Peck hisse senetleri, kuyruğu kopmuş bir uçurtma gibi, göklerden yeryüzüne doğru dikine inişe geçti.

5 Eylül 1990, Asil elindeki kartlara bakıyor.

Hisse senetlerinde düşen her bir penny, Asil'in servetinden yüzbinler, hatta milyonlar koparıp götürüyor.

Gazeteleri okuyoruz:

"Asil Nadir Bir Hafta İçinde Servetinden 250 milyon Sterlin Kaybetti"

İçler acısı, insanın yüreği dayanmıyor.

Asil harekete geçti. Beklemenin zamanı değil.

Derhal 11 milyon sterlin (130 milyar lira)'lık Polly Hissesi satın aldı. Aklınca, değer düşmesini önleyecek. Fayda etmiyor. Düşündüğü gibi olmadı.

Düştü, düştü, düştü. 243 pence'e kadar geldi.

Asil Nadir'i, itibarını kaybetmek, servetini kaybetmek, oldu olacak, koca Polly Peck'i kaybetmek ihtimalleri kadar bankalara olan özel borçlan da düşündürüyor.

Polly Peck hisselerinin iyi para ettiği günlerde, onlan bankaların kasalarına bir garanti belgesi olarak koyup karşılığında şahsı için aldığı borç paralar kafasını kurcalıyor, çünkü bankalar boş oturmuyorlar, harekete geçtiler. Toplu halde gelip Asil'i buldular ve söze başladılar:

- Asil Bey, gökte yıldız, sende borç.

Borçlarına karşılık elimizde tuttuğumuz hisse senetlerinin fazla bir değeri kalmadı artık. Daha doğrusu borcun, senet değerlerinin yüzde altmış üstüne çıktı.

- Evet, evet farkındayım. Üzülmeyin her şey düzelecek.

- Asil Bey, ya borcunu ödersin ya da elimizde tuttuğumuz bu senetleri yok pahasına satar, üstünü senden tıkır tıkır nakit alırız.

- Yahu paniğe ne lüzum var, biraz müsaade edin.

- Hayır olmaz, çok acele paramızı öde.

Bir zamanlar, birbirleriyle yarışa girip Asil Nadir'le iş yapabilmek, ona kredi verebilmek uğruna boğuşan bu bankerler şimdi resmen yan çiziyorlardı. İşte City'nin acımasız yasası buydu.

Asil sözünü esirgemez.

- Sayın bankacı arkadaşlarım, siz böyle davranırsanız, sadece kendi bindiğiniz dalı kesersiniz.

- Nedenmiş o?

- Çünkü, her yaptığınız hareketi Londra Borsası yakından izliyor. Sizin bana karşı göstereceğiniz her güvensiz hareket, hisse senetlerine yansıyacak ve hep beraber zarar göreceğiz.

- Biz bilmeyiz, paramızı isteriz, öde borcunu.

Doktor Alan Woodleaf içeriye girdiğinde, Asil, masasının başında üç düğmesi açık beyaz gömleği ile hiç hareket etmeden oturuyordu. Dr. Alan çantasından tansiyon aletini çıkarttı. Asil'in sağ kolunu sıvayıp aletin siyah bantını dirsek hizasında pazı üzerine iki kere sardı. Sonra da elindeki içi havalı yuvarlak lastik topu avucu içinde pompalamaya başladı. Bir ara havayı boşaltır gibi yaptı sonra tekrar durdu.

- Hımmmm, dedi sadece.

- Nedir yani çok mu kötü?

- Ehhh, küçük tansiyon biraz yüksek.

- Ne yapacağız şimdi?

- Kendini üzmeyeceksin, sigara da içmezsen çok iyi edersin.

- İkisini de yapamayacağıma göre, başka ne tavsiye edersin.

- İstirahat.

19 Eylül 1990 sabahı çok erken saatler.

Ağır Dolandırıcılık Bürosu, bütün tedbirleri almış. Hani bir zamanlar Asil Nadir'in "Günaydın gazetesi için satın aldım dediği" 24 Berkeley Square binası önünde pusu kurmuş bekliyorlar.

Park etmek yasak olmasına rağmen 24 Berkeley Square binasının önü siyah ve lacivert özel plakalı arabalarla dolu. İçlerinde kadınlı erkekli insanlar bekleşiyorlar.

SAM binasına ilk önce, ayak işleri gören Kıbrıslı genç Ufuk Hasan geldi. Bütün anahtarlar onun elindeydi zaten. Kapıyı açtı, sol duvara gelen alarm panelindeki düğmeleri aşağıya indirdi, tam kapıyı kapatacaktı ki, resmi elbiseli iki polis, onun arkasında en azından on kişi holleri doldurmuştu bile. Ufuk korkudan ne yapacağını şaşırdı, dili tutulmuştu. Polis, elindeki resmi belgeyi çıkartarak, Ufuk'a okumaya başladı.

"SFO teşkilatı olarak, bilmem ne kanununun bilmem ne numaralı, bilmem ne maddesi gereğince, bilmem ne mahkemesinin kararıyla, bugün bu saatte, South Audley Managemet binasını arama kararı aldık, tebliğ olunur"

Ufuk yarı anlamış yarı anlamamış, çöküverdi sandalyenin üstüne, bir daha da kalkamadı yerinden. Kapı çalındıkça, görevli polis açıyor, geleni içeriye alıp salonda bekletiyordu.

Ofisi basan resmi ve sivil polisler içerdeki personele hiç de iyi muamele etmiyorlar, göz açtırmıyorlar. Barbara Jackson Smith sıkışmış, tuvalete gitmesine bile izin vermiyorlar. Aman allahım bunlarda mı gelecekti Asil Nadir'in başına? Dediğim gibi, yaralı aslan ağaç altında beklemekten bıkmış, şimdi de Asil'in tırmandığı ağacı sallayarak onu yere düşürmeye çalışıyordu.

Bütün dosyalan naylon torbalara koyup mühürlediler. Bilgisayarların

disklerini çıkartıp özel çantalara yerleştirdiler. Sekreter masalarına kadar çekmece gözleri açılmış. Her yeri didik didik aradılar. Binanın içi yürekler acısı.

Önce düşünülmesi, sonra yenilip, yutulması hele hele sindirilmesi mümkün olmayan insafsız ve katı günler zinciri durmuyor, devam ediyor.

20 Eylül 1990, Londra'nın Elm Street caddesindeyiz.

Ağır Dolandırıcılık Bürosu (SFO) gökdelen binasının giriş kapısında Asil Nadir'in yeşil Bentley otomobili durdu.

Zorla değil, sadece gönüllü olarak sorguya çekilecek Asil Nadir. Bu kadar görkemli bir binanın lüks koridorları, lüks ofisleri olmasına rağmen, Asil Nadir'i kupkuru bir odaya aldılar. Duvarda tren istasyonlarındaki gibi koca bir beyaz saat var. Her saniye tik tik diye ses veriyor.

Sorguyu SFO mali uzmanı Davit Morrison ile avukat Robert Wardle yapacak. Asil'in her suale mutlaka cevap vermesi gerekli. "Buna cevap vermeyeceğim, avukatım gelsin sonra" falan demek yok. Her suale bir cevap gerekli.

Asil öyle kolay kolay köşeye sıkıştırılacak bir insan değil. Sualler başladı. Asil gayet sakin görünüyor, "al giymedim ki, alınayım" diye mırıldandı, korkacak bir şeyi yoktu ki Asil'in. Birinci suallerine cevap vermeden, aklına geldi:

- Beyler, beni sorgulamanıza bir itirazım yok. Ama ne olur ne olmaz bu konuşmalarımızı banta alalım, bir kopyası sizde kalsın bir kopyasını benim avukatıma gönderin, ha ne dersiniz?

David'le Robert birbirlerine baktılar, başlarına böyle bir şey gelmemişti. İçeriye girdiler, sordular, soruşturdular. Sonunda kabul ettiler. Masanın ortasına koca bir teyp konuldu. Asil'in içi şimdi çok

rahattı, sorsunlar sorabildikleri kadar.

Sorgulama üç saat sürdü. Asil'e bir bardak çay bile vermediler.

Olayları doğru yazmak boynumuzun borcu. SFO'nun gerek baskın olsun, gerekse sorgulama olsun, hiç birisini basına sızdırmaması gerekiyordu. Ama öyle olmadı. Asil'e burada büyük haksızlık yapıldı. O sabah SAM binası basılırken, basın oradaydı.

- Peki nereden haber almışlar?

- Kuşlar haber vermiş!

Aynı şekilde, Asil'in sorguya çekileceğini beş altı saat evvelinden City'deki bir banker bile haber almıştı.

- Peki ona kim söylemiş?

- Aynı kuşlar!

Asil Nadir için kötü olan şey, SFO'nun SAM'i basması, veya kendisinin sorguya çekilmesi değildi. Bu gibi olayların gizli kalması gerekirken, bazı basın mensuplarının, bazı bankerlerin koku almaları ortalığı daha da bulandırmıştı. İşte o kapkara günde Reuter haber ajansı bütün dünyaya saat 15.45'te şu haberi geçiyordu:

"Asil Nadir'in İntihar Etmiş Olabileceği veya Bir Suikasta Kurban Gittiği İddia Ediliyor"

Reuter haber ajansı belki de farkında olmadan büyük bir haksızlık yaparak, yangına körükle gidiyordu. Aynca haberi üstlenmiyorlar, kaynak bile göstermeden, "iddiaya göre" ibaresini kullanarak ileride başları ağrımasın diye şimdiden olaya kılıf hazırlıyorlardı. Reuter'in bu haberi bardağı taşıran son damla oldu. Panik şimdi başlıyordu.

Hem de ne panik.

- Asil'i vurmuşlar.

- Kim vurmuş yahu, ne zaman?

- Evet evet, galiba Rum teröristler vurmuş.

- Nerede vurmuşlar, yazık yahu.

- Uzakdoğu'da vurmuşlar, iş seyahatindeymiş.

- Alçaklar.

- Ama belki de intihar etmiş olabilir.

- Nereden çıktı şimdi bu intihar?

- Haberler öyle veriyor da ondan.

- Yahu intihar mı, suikast mı?

İşte bu son asılsız haber, her şeyi büsbütün berbat etmişti. Polly hisseleri sadece 108'de donmadı, Polly Peck'in böylelikle kalbi de durmuş oldu.

Polly Peck artık nefes almıyor.

Kalbi de çarpmıyor.

Öyle hareketsiz gözleri kapalı yatıyor.

Tim Hindle, Reuter'in vermiş olduğu bu yalan haberden sonra Londra Borsası'nın halini şöyle anlatıyor:

"O kara günde, Asil'e ve Polly Peck'e borç veren bankalar, sanki bir tren istasyonunda bomba ihban almış yolcular gibi kaçacak delik anyorlardı. Herkes kendisini Asil Nadir ve Polly Peck'ten uzak tutmak için sonsuz bir kaçışın telaşı içindeydiler"

Bütün dünya gözlerini dikmiş, İngiltere ticaret tarihinde eşine rastlanmayan bir şirketin insafsızca çökertilmesine tanık oluyorlardı. Birkaç gün içinde 1.5 milyar sterlin (20 trilyon lira) yeryüzünden yok oluvermişti. Neden?

Çünkü şirketin yönetim kurulu başkanı polis tarafından sorguya çekilmişti.

Neden?

Çünkü Reuter haber ajansı bir balon uçurup. Asil Nadir'i önce teröristlere vurdurmuş, sonra da intihar ettirmişti.

Neden?

Bankalar panik halindeydiler.

Neden?

Çünkü bu adam, Türkiye ve Kıbrıs'a yatırım yapıyordu.

Neden?

Polly Peck'i satın alacağım deyip almamıştı.

Daha yüzlerce neden sıralamak mümkün.

Piyasa kaynıyor, bankalar konferans salonlarında bir araya gelip "Şimdi ne yapacağız?" toplantıları yapıyorlar. Ülkede finans çevrelerinin saygın gazetesi Financial Times şöyle cesur bir yazı yazmıştı, fincancı katırları gibi ürken bankerler için:

"Beyler unutmayın, Asil Nadir'i kollarından sürükleyerek hapse bile atsalar, Polly Peck'in sadece Del Monte ve Sansui şirketleri bir milyar sterlin (12 trilyon lira) eder. oturun oturduğunuz yerde, çiğnemeyin birbirinizi"

Asil Nadir, ateş püskürüyor.

Üstüne yıkılan enkazı temizlemeye çalışıyordu.

İçine girdiği bu çamurdan, 250 milyon sterlin kredi bulursa hemen kurtulabilirdi. Sadece 250 milyon sterlin (3 trilyon lira).

New York seyahatinde Turgut Özal'la konuşmuştu. Polly Peck'in içine düşürüldüğü senaryoyu anlatmıştı ona. Turgut Özal da ertesi günü buluştuğu İngiltere başbakanı Margaret Thatcher'e durumu biraz açmıştı. Ama hiçbir faydası olmamıştı. Asil, Özal'dan son bir gayret 250 milyon sterlin bulmasını rica etmişti. İster hükümetin yardımı, ister hükümetin söz geçirebildiği bankalardan kredi olsun, sadece 250 milyon sterlin. Asil'e göre ona bu parayı verecek bir sürü banka vardı Türkiye'de ama, onlar da Asil iyi günlerinde kendilerine dirsek çevirdiği için, kuyruklarında acı taşıyorlardı. Hiçbiri Asil'in imdadına yetişmedi. Özal'a gelince, ülkede zaten bir çok şirket batmak üzereydi, onlar da hükümetten yardım istiyorlardı. Turgut onlara para veremezken, tutup da Asil'e böyle bir yardım yapması, kazanları havaya kaldırmaya yetecekti. Turgut Özal, düşündü taşındı, en iyisi olaylara seyirci kalmaktı; seyretmeye koyuldu, kılı bile kıpırdamadan.

ROLLS ROYCE VE ARSENAL KULÜBÜ LOCASI

Ahh, şu uğursuz eylül ayı bitmedi gitti.Asil Nadir boş oturmuyor. "Kanımın son damlasına kadar mücadele edeceğim, bu olayların perde arkasındaki güçleri gün ışığına çıkartmak için bir saniyem bile boş geçmeyecek" diyor.

Asil Nadir telefonda:

- Alo kaptan Dave.

- Evet, benim.

- Dave, saat birde uçuşa hazır olalım.

- Tamam, nereye uçacağız?

Boş ve soğuk bir sessizlik.

Dave denilen şu Amerikalı pilot hala öğrenemedi.

Yahu telefonda sorulur mu hiç Asil Nadir'e.

"Nereye uçacağız?" diye.

Elinin körüne, cehennemin dibine.

Bakalım Asil Nadir'in kendisi biliyor mu nereye uçacağını?

- Gelince konuşuruz.

- Peki Asil Bey, bekliyoruz.

Asil Nadir, Bentley otomobilinin arka koltuğunu hiç sevmez. Şimdi de şoförü Hasan'ın yanındaki koltukta oturuyor.

Luton Airport'a doğru yol alıyoruz.

Ağzını bıçak açmıyor. Sadece arabanın ön tarafındaki gül ağacı kaplamalı torpido gözünü açıp açıp kapatıyor. Arabanın iç döşemesi tatlı bir bej deriyle kaplı, gün gibi ışıl ışıl. Ama Asil'in içi kara. Düşünüyor sadece, kaset bile çalmak aklına gelmiyor.

Nereye mi gidecek? Önce ver elini İstanbul, orada bütün imkanlarını kullanması lazım, belki bir Ankara da yapabilir. Ankara'yı aklından geçirirken, avuçlarının içi terledi. "gene o ukala bakanlan göreceğim, işimiz onlara kaldı, bir de kasıyorlar ki kendilerini" diye düşündü.

Aradığı öyle büyütülecek cinsten büyük bir para değildi onun için. Asil'in standartlarına göre günlük iş hayatında 3 dakikalık bir telefon konuşmasıyla bile halledilebilecek cinstendi.. Sadece 250 milyon sterlin (3trilyon lira) şimdilik yetecekti ona. Önce korkarak kaçışan bankaları, ürkerek uçuşan hissedarları yatıştırması lazımdı.

Sonra?

"Sonrası Allah kerim, şu açlan bir doyurayım ilk önce, sonrasını sonra düşünürüz"

Luton Airprot'ta Manisalı Abide Gönültaş ile başdanışman Çavlan Süerdem karşıladı Asil'i.

Özel uçak havalandı.

İstanbul'a uçuş süremiz 4,5 saat.

Asil Nadir, önce İstanbul'a uzandı.

Sonra bir Ankara yaptı.

Derken bir daha İstanbul'a geldi.

Sonra, Kıbrıs'a uçtu. Kıbrıs'ta fazla kalmadı.

Akşam üzeri tekrar İstanbul'a döndü. Sheraton'un 17. katındaki odasına geldiği zaman, saat sabahın 01.30'u olmuştu. Ne fark eder, bütün kurmaylar yanlarında sekreterleriyle bekleşiyorlar, otel koridorlarında. Hiçbiri yarınından emin değil. Orada boy gösterenler:

"Ne gibi bir yardımımız olur?" diye değil de. "Şimdi biz ne halt edeceğiz?" diye sabahın köründe dikiliyorlardı, hem de fidan gibi sekreterleriyle.

Kurmaylar bir değil iki değil; sürüsüne bereket. Asil koridorda görünür görünmez, kurmaylar tek sırayı bozdular, itip kakmaya başladılar birbirlerini, gayeleri öne geçip Asil'e tam boy görünebilmek.

- Efendim ben buradayım.

- Sizi ben de bekledim efendim.

- Bekledik efendim, hep bekledik, bir emriniz olur diye.

Asil'in şimdi böyle maskaralıklarla uğraşacak ne hali vardı, ne de morali. Şu meret para işi yüzünden canı çıkıyordu. Çalmadık kapı bırakmamıştı. Kimseden fayda yoktu. Şimdi de bu zibidiler gelmiş, Asil'e boy gösteriyorlar.

- Arkadaşlar ilginize teşekkürler, ancak çok yorgunum, hemen müsaadenizi istiyorum. İyi geceler. dedi.

Kurmaylar, uyuşum sağlayamadılar, hep bir ağızdan "İyi geceler Asil Bey" diyemediler. Kimisi "Good Night" dedi, kimisi "Allah rahatlık versin", kimisi de "Hayırlı geceler" Tam bir çorba gibi, sesleri birbirine karıştı. Zaten Asil odanın kapısını çoktan kapatmıştı bile.

1990 Eylül'ü, Asil Nadir'in kara günleri bütün şiddetiyle devam ediyor.

Canı gibi sevdiği, üzerine titrediği Polly Peck'i fırtınalı sulardan limana çekmek için kapı kapı dolaşıp para arıyor. O araya dursun. Biz, gene Günaydın gazetesinin Londra bürosuna dönelim.

Günaydın gazetesinin Londra bürosu artık evlere şenlik. Ben gazeteye haber yazıyorum. Yan odada Birol Nadir, at ve it yarış faaliyetlerini önemli derecede arttırdı. Yanındaki İngiliz yardımcısı Vince Cooper'den sonra, şimdi Alex isimli bir Rum azmanını soktu içimize. Tıraş olsa bile yüzünün kara görüntüsü kaybolmayan bir doksanlık bu Rum çocuğu büromuzun her yerinde serbest dolaşıyor. Birol Nadir, ona da bir anahtar teslim etmiş. Sabahlan geldiğinde bizim Alex oturmuş Birol'un masasına ayaklarını uzatmış, elinde telefon Rumca bağırıp çağırıyor.

Birol Nadir'in odası insan dolu.

Kendisi, Vince Cooper, Alex ve dayısı Tanju Tecimer.

Birol hoparlörlü telefonundan, avaz avaz konuşuyor. Birol'un isimlerini bile bilmediği bir sürü yarış köpekleri var. Vince Cooper, işi

ayarlıyor, köpeklerin nüfus kağıdını getiriyor, basıyorlar parayı, bir daha da köpeği kimse görmüyor. Sadece ofise faturalar yağıyor.

Köpeğin adı: Gizmo Pasha

Haftalık bakım parası: 150 sterlin

Haftalık taktik parası: 150 sterlin

Yedi içti parası: 150 sterlin

Çayırda koşturdum parası: 150 sterlin

Kakasını temizledim parası: 150 sterlin

İçimize yeni giren bu Rum oğlanı Alex, insana ters ters bakıyor. Ben pek hoşlanmadım. Övül Tezişler de pirelendi. Kafa kafaya verdik, Birol'u uyaralım dedik. Çektik Birol'u bir kenara:

- Birol kardeşim, bu herif Rum yahu.

- Eee ne olmuş yani?

- Babanın başı zordayken, bu herifi içimize sokmak biraz garip değil mi?

- Nasıl yani?

- Babana yapılanlar için, "Bu bir Rum oyunudur.. " diye gazetelerde bar bar bağırıyoruz. Sen de tutup herifi içimize getiriyorsun. Hani baban bir duyarsa.

- Siz de söylemezsiniz, olur biter.

- Hadi biz söylemeyelim, ya bir gazeteci arkadaş duyarsa?

- Duymazsa hatırım kalır.

- Peki şimdi ne olacak?

- Hiçbir şey olmayacak, Alex bana at seçecek o kadar. Lüften büyütmeyin bu işi.

- Sen haklısın.

Odamdaki televizyon açık. Ekranda borsa fiyatları var. İçim cızlayarak gözlerim, Polly Peck'in ismini arıyor. Polly Peck: 1.08... Donduruldu. Yani, kalbi durmuş, morgun buzluğunda, gömülmesi için defin ruhsatını bekliyor.

Polly Peck'in at binip kılıç kuşandığı zamanlar, ofise geldiğimde ilk iş olarak Polly Peck'in hisse fiyatlarını kontrol ederdim. Borsadan anladığım için ya da alıp satıp para kazanmak için değil, sadece o gün Asil Nadir'in formunda olup olmadığını öğrenmek için izlerdim. Fiyatlar bir veya iki pence çıkış göstermişse, Asil o gün neresinden bakılsa yüz binlerce sterlin (milyarlarca lira) daha zenginleşiyordu. Ne olur ne olmaz, kendisiyle telefonda görüşmem gerektiğinde, bu konuşmayı kazançlı bir güne rastlatmak çok daha faydalı oluyor.

Tanju Tecimer, ağzından düşürmediği sigarasıyla girdi odama. Dert yanıyor:

- Bora bir bilsen neler oluyor?

- Neler oluyor be Tanju?

- Bu çocuk delirdi. (Bu çocuk dediği Birol Nadir.)

- Neden delirdi?

- Sen Arsenal ve Rolls Royce hikayesini bilmiyorsun herhalde.

- Nereden bileyim.

- Bak ama kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?

- Ayıp ettin, tamam.

Tam konuşuyorduk, tam bana son dedikoduları anlatacaktı, çıktı odadan ani olarak. Sonra elinde koca bir dosya ile döndü ve yanıma oturdu.

- Bak Bora, şu faturada ne yazıyor?

Tanju'nun elinden faturayı aldım. Fatura, Fotospor adına kesilmiş. Gönderen de, Arsenal futbol kulübü.

Total: 125 bin sterlin (1.5 milyar lira)

Merakım daha da arttı.

Acaba dedim, bizim Birol Nadir, Arsenal futbol kulübünden bir futbolcu mu transfer etti, patronluğunu yaptığı Çengelköy takımına? Çok ilginç geldi bana, faturanın sonunu okumadan, hemen sordum: .

- Kimi aldı Birol?

- Nasıl kimi aldı?

- Bir buçuk milyara kimi transfer etti?

- Ne transferi be Bora, kulüpten loca kiralamış.

- Anlamadım ne locası?

- Bu Arsenal kulübünün, maç seyretmek için özel locaları var. Locanın arka tarafı aynı bir apartman dairesi gibi, oturma odası, yatak odası, mutfağı, banyosu, tuvaleti, her şeyi var. İşte 1.5 milyarı basıp bu locayı kiralıyorsun. Bizim deli oğlan da, gidip kira kontratı yapmış. Hem de Fotospor'un üzerine. Para nerede, kim ödeyecek. Baksana herifler ne diyor. "Bu para bir hafta içinde ödenmelidir" diyorlar.

Üzülmek bir yana, merakım daha da artmıştı, hemen sordum:

- Peki ya Rolls Royce hikayesi nedir?

- O tam içler acısı.

- Anlat yahu çatlatma adamı.

- Bizim Fotospor gazetesi var ya.

- Eee, var.

- Seninki gidiyor (seninki dediği Birol Nadir), gazetenin adını veriyor, onlar da bir şey zannediyorlar, ne isterse takside bağlıyorlar. Asil Bey'in zaten başı belada, para nerede, nereden bulacak bu kadar parayı bu çocuk?

- Peki gazetenin parası yok mu?

- Yahu olur mu be Bora, kim verir 3 milyar lirayı, Birol üstü açık Rolls'a binecek, sonra da gidip duş alıp maç seyredecek diye?

- Vallahi ne söyleceğimi şaşırdım.

- Rolls Royce araba için aylık taksit ne biliyor musun?

- Hayır.

- 5.500 sterlin (60 milyon lira).

- Peki Arsenal, o ne kadar istiyor?

- Onlar bütün parayı peşin istiyorlar, yoksa mahkemeye verecekler.

- Peki başka ne borcu var?

- Bankaya bir milyon sterlin borcu var.

- Neeee, bir milyon sterlin mi? (10 milyar lira)

- Evine karşılık almış bu parayı, şimdi ev fiyatları düştü, evi o kadar para etmiyor, adamlar para diye tutturuyorlar, onlar da ayda 15 bin sterlin (175 milyon lira) istiyorlar.

- Allah bütün Nadir ailesine kolaylık versin. İşiniz çok zor.

Bizim tonton Tanju Tecimer, dünyada bir eşi daha olmayan lokum gibi arkadaş. Bütün hatası çok ağır hareket etmesi. Fakat hepimiz onu çocuk gibi seviyoruz ofiste. Kimseye zararı yok. Birol Nadir onun elinde doğmuş. Doğduğu günden bu yana hep onun kaprislerini o çekmiş. Hala Birol adına gelen faturaları Tanju Tecimer açıyor, o faturaların ıstırabını Tanju çekiyor. Birol'a kalsa, kapı açıp kapamayı küçüklük sayan bir adam, hiç üç kuruşluk fatura zarfını açar mı? Açmaz tabii.

Kim açar? Zavallı Tanju Tecimer açar.

- Peki kim ödeyecek bu dünya kadar borcu?

- Kimse ödemeyecek.

- Nasıl ödemeyecek yani?

- Bayağı kimse ödemeyecek. Yok ki para ödeyelim. Baksana Asil Bey bile para arıyor, bu çocuk hala babasının eski günleri geri gelecekmiş gibi yaşamını sürdürüyor, hiç mesuliyet duygusu yok.

Tabii aradan zaman geçti, söylemekte fayda var. Sizi meraktan çatlatacak değilim, ne öğrenmek istediğinizi elbette biliyorum.

Gelin önce şu Arsenal kulübünün 1.5 milyarlık loca işini halledelim. Arsenal kulübü

Günaydın gazetesinin Londra adresine "Fotospor" adına kesilmiş faturaları, aylarca bıkmadan usanmadan postalamaya devam etti. Sonra, galiba Fotospor'un İstanbul adresini de buldular, hatta telefon ve faks numaralarını da ele geçirmişler. Yazıyorlar cevap yok, telefon açıyorlar:

- Hello, this is Rolls.

- No speak English please.

- Is Mr. Birol? Çat kapa telefonu.

Bu arada Birol'un işleri çıkıyor, gidip de locadan maç seyretmeye vakti yok. İşte "içimize soktu diye" şikayet ettiğimiz Rum oğlu Alex burada işe yaradı. Birol, Arsenal'ın loca anahtarını her maç başı satsın diye ona verdi. Alex de sabahlan ofise gelip akşamlara kadar, Rum arkadaşlarına locayı okutmaya çalıştı durdu. Kim verir Arsenal'i seyretmek için bu kadar parayı? Ne Alex satabildi, ne de Vince satabildi. Locanın parası ödenmemişti ama, olsun, Arsenal "Birol iyi çocuktur, mutlaka öder" sandığı müddetçe, loca ellerindeydi. Ne gelirse kardır diye düşündüler. Ama satamadılar bir türlü. Arsenal'in en önemli maçlarında, millet tribünlerde birbirlerini yerken, stadyum önünde bilet bulamayıp polis atlarının ayaklan altında ezilirken, Birol'un parasını ödemeden beleş olarak elinde tuttuğu loca, hiçbir işe yaramadan öylesine bomboş kaldı durdu. Sonunda Arsenal futbol kulübü anladı ki, kovaladıklan keklik iyice çalılara dalmıştı, buişte artık hayır yoktu. Birol'u kovalamaktan vazgeçtiler. Posta pullarına yazık oluyordu.

Fakat 1.5 milyara taksitle alınan, boncuk mavisi spor Rolls Royce'un öyküsü, Arsenal'in WC'li, duşlu, yatak odalı locasından çok daha ilginç. Rolls Royce fena halde asılıyor.

Bilmezler ki, Birol'da para yok.

Bu Rolls Royce'cular öyle mektup filan da yazmıyorlar, utanmadan Birol'un telefonunu öğrenmişler, her saat başı telefonla Tanju Tecimer'i rahatsız ediyorlar.

- Beyler, arabayı aldınız ama daha bir kuruş ödemediniz.

- Öderiz ne olmuş.

- İki taksit geçti, hemen 11 bin sterlin (120 milyon lira) ödemeniz gerekli.

- Kolay.

- Ne zaman ödersiniz?

- Pazartesiye.

- Eminsiniz değil mi?

- Müsterih olun.

Ofisin oda penceresinden oturmuş Rolls'u seyrediyorum. Baktıkça iştahım açılıyor, şiirler yazmak istiyorum, bu güzelliğe.

Mavi koçum benim,

Dünyalar güzelim,

Alımına çalımına kurban. Derken, galiba fazla mırıldandım, karşımda Tanju Tecimer duruyor.

- Hayrola Bora, kendi kendine mi konuşuyorsun?

- Yoo, dalmışım da.

Muhteşem Rolls Royce bütün ihtişamıyla karşımda. Gelen geçen, lastiğine, camına, ön tarafındaki kanatlı melek kızın altın heykeline dokunup duruyorlar. Bazı enayiler resmini bile çekiyor.

Ama Birol bu arabanın sefasını iyi sürdü. Kimler binmedi ki bu arabaya. Saymakla bitmez. Ama içine en çok Bülent Şemiler yakıştı. Arabaya bir kuruluşu vardı ki görmeye değerdi. Benim de gazetecilik damarım tuttu bir gün, tam Bülent Şemiler arabanın içine kuruluyordu, fırladım dışarıya ve bastım deklanşöre, patlattım flaşı.

Şimdi o resme ara sıra bakıyorum. Ne Şemiler var ortalarda ne de Rolls Royce.

Aradan üç ay geçti. Bu Rolls Royce'cular iyicene azıttılar. Bayağı rahatsız ediyorlar Tanju Tecimer'i telefonla. Şimdi de tutturmuşlar, "arabayıgeri isteriz" diye. Olacak şey mi yani, araba geri verilir mi hiç?

Gene Tanju'nun telefonu çaldı.

- Sizi mahkemeye vereceğiz.

- Neden?

- Nedeni var mı, hem Rolls'u vermiyorsunuz, hem de para ödemiyorsunuz. Niyetiniz nedir?

- Gayet iyi niyetimiz var, ödeyeceğiz işte.

- Biz şimdi oraya geliyoruz, anlaşıldı mı, arabayı alacağız.

- Yok ki araba.

- Nerede?

- Bilmiyoruz, Birol da yok ortalarda, gelirse biz size telefon ederiz.

Bu adamların şakası yok. Sen almışsın bir buçuk milyarlık otomobili, adamları peşinde koşturuyorsun. Ya öde, ya da arabayı geri ver. Arabayı geri vermekle iş bitmiyor ki. Birol 1.5 milyar diye imza atmış. Adamlar alırlar arabayı isterlerse yarım milyara satarlar, Birol gene geri kalan bir milyarı ödemek zorunda. Bu yüzden Birol arabayı vermek istemiyor. Birol odama geldi.

- Ne haber abi?

- İyidir, senden ne haber?

Cevap vermedi o soruma, sadece benim masamın üstüne bir anahtarlık attı. Baktım, Rolls'un anahtarları.

- Hayrola, arabayı bana mı hediye ediyorsun?

- Abi, senin bu Tower Bridge'de kapalı bir garajın var değil mi?

- Evet var.

- Şu Rolls'u alıp oraya saklayabilir miyiz?

- Saklamayı bilmem ama, istersen aylık parasını ödersin, arabanı orada muhafaza edebilirsin.

- Bir de para mı ödeyeceğiz yani?

- Birol, orası benim babamın yeri değil, arabanı soktun mu parasını isterler.

- Veririz bizde, n'olmuş yani?

- Tamam o zaman.

Birol'un Rolls Royce arabasını aldık garaja götürüyoruz. Birol para verip de hiç benzin koyar mı arabaya? Koymaz tabii. Yolda arabanın benzini bitti. Onu da cepten ödedik. Sonunda Birol'un sakıncalı Rolls Royce'unu bizim garajın bodrum katına yerleştirdik.

Ofiste Jan ve Övül benimle dalga geçiyorlar.

- Bora, Asil Bey aylıklarını ödemezse, sen de Rolls'a el koyarsın.

- Hahh, hahhh. Gülüyoruz.

Araba benim garajımda tam beş ay saklı kaldı. Tanju Tecimer, kanının son damlasına kadar mücadele etti, benim garaj paralarını hiç ihmal etmedi, kuruşuna kadar ödedi. Ama Rolls'un parası öyle "erkeklik" yaparak ödenecek cinsten değildi. Birol, pılısını pırtısını toplayıp Londra'yı terk ettikten sonra, Rolls'cular zavallı Tanju'nun başına kaldılar.

Tanju dayı doğduğundan bu yana hiç yalan söylememiş, helal süt emmiş bir insan.

Açmış telefonu Rolls'culara:

- Bakın arkadaşlar, Birol attı tozunu çekip gitti, benim de hiç bir ilgim yok bu işle. Ben sadece onun dayısıyım. Gelin bu işe bir çare bulalım. Rolls'unuzu bulup size teslim edelim, siz de çocuğun borçlarını affedin. Rolls'cular düşündüler. Tanju haklıydı.

Ne para alabiliyorlardı ne de Rolls'u bulabiliyorlardı.

- Tamam, oldu bu iş, getirin bizim Rolls'u affedelim.

- Bugün yolluyoruz Rolls'unuzu.

- Oldu.

Asil Nadir'in annesi Safiye Hanım'ın erkek kardeşi Selçuk Mustafa Şevki, Rolls'un anahtarını aldı, benden de garajın giriş kartını, gidip Rolls'u alacak, sonra da galeriye teslim edecek. Selçuk dayı, Rolls'un içine girdi, kontak anahtarını çevirdi. Gik, giiiiik, gik, gik. Bitti.

Akü sizlere ömür.

Bu Selçuk dayı, 62 yaşında ama, güçlü kuvvetli, pazıları yerinde, blujinli gezer, kalın kayışlar takar, çizmeler giyer. Saçlarını da Valentino gibi, Kıbrıs'taki berberinden aldığı özel macunla arkaya doğru yatırır. Selçuk dayı başlı başına bir tip. Birol Nadir'in kaprislerini çekenlerden birisi deo.

- Dayı, yıka şu arabayı.

- Dayı, benim Mercedes 500 SEL'i al Türkiye'ye götür.

- Dayı, git benim evin kilidini değiştir.

- Dayı, benim pasaportları götür de uzatıver..

- Dayı, dayı, dayı.

Selçuk dayı, "tüküreyim ben bu işin içine" dedi.

"Şimdi ben nereden bulacağım, Rolls'a akü?"

Üç saat uğraştı bizim Selçuk dayı, sonunda cebinden para ödedi, yeni akü aldı ve taktı. "Ohhh be" dedi.

Bindi içine yine Rolls'un. Kontağı çevirdi.

Gırrrr, gırrrr, gırrrr, gırrrr.

Araba çalışmıyor, korktuğu başına geldi, Selçuk dayının. Bu sefer de arabada zırnık benzin yok. Hayatında hiç ağlamamış Selçuk dayı. Dokunsan boşalacak. Gitti garaja, benzini avcunun içine dolduracak değil ya. 5 sterlin (65 bin lira) verip kırmızı bir bidon satın aldı. Onun da içine 3 sterlin'lik (38 bin lira) benzin koydu.

Tekrar geldi Selçuk dayı garaja.

Benzini boşalttı.

Kontajı çevirdi. Gırrrr. Gırrrr.

Brummmm. Çalıştı araba yaşasın.

Otomotiği P'den çekip D'ye yerleştirdi. El frenini boşalttı. Canım Rolls, sülün gibi oynadı yerinden. Havalı direksiyonu sola kıvırdı, hareket ediyoruz. O ne? Pırrrt, pırrrt, pırrt. Bastı frene durdu. İndi arabadan, sol arka lastik patlak.

Evet Rolls'un ve çilekeş Selçuk dayının macerası o gün akşama doğru sona erecekti. Tanju Tecimer, arabanın temiz kağıdını aldı, artık Birol'un borcunu sildirmişti. Heyecanlandı, "Bu güzel haberi Birol'a hemen ulaştırmak lazım" dedi ve açtı telefonu:

- Birol.

- Evet

- Rolls'culara verdik arabayı, borçlarını sildiler.

Birol aynı heyecanı paylaşmadı dayısıyla. Sadece "tamam" dedi.

- Dayı.

- Evet..

- Çıldıracağım burada, şu "Köpek dergilerini" muntazam yollamıyorsun.

- Birol'cuğum postada gecikiyorlar.

- O zaman konşimentolu yolla.

- Ama Birol büyük para isterler, yarım milyon liradan aşağıya değildir.

- Yap işte bir şeyler, bana dergiler lazım.

- Olur Birol.

- Birol'un sadık dayıları Tanju ve Selçuk büyük bir iş başarmışlardı. Ama Birol için ne ifade ediyordu bu uğraşı. Hiiiiiç. Hakikaten sevindi mi? Yoksa, Rolls'um gitti diye buruldu mu? Ne fark eder ki!

ASİL NADİR'İN TUTUKLANMASI

Polly Peck'te durumlar çok kritik. Kurumuş, çatlamış topraklarına yağmur bekleyen çiftçiler gibi bütün gözler Asil'in yağdıracağı rahmette.

Asil'in eski günlerinde yağmurun lafı mı olurdu hiç. Nereye baksa, istediği zaman, istediği kadar yağmur yağdırabilirdi.

Anlaşıldı, Türkiye'den paranın geleceği yok.

Polly Peck'in yönetim kurulu alarmda. Hergün bir araya geliyorlar. Asil'in ağzmın içine bakıp bakıp:

- Asil Bey, tek umudumuz sensin.

- Kurtar bizi bu fırtınadan.

- Hani Türkiye ve Kıbrıs'a bu kadar yatırım yaptık, bize neden el uzatmıyorlar tam ihtiyacımız varken?

- Alt tarafı bir 250 milyon sterlin, hepsi o kadar.

Asil, o canım Bijan elbiseleri içinde gene de çakı gibi. Saçları biraz dökülmüş, alnı hafif açılmış, tepesi de seyrekleşmiş ama ensesinden perçem perçem saç sarkıtmış bembeyaz kar gibi gömleğinin yakasına. Bir havası var, sımsıcak tropikal palmiyelerin altında uzanılıvermiş gibi ılındırıyor insanın içini, bir rüzgarı var meltem gibi.

Ya konuşması? Yılanı deliğinden çıkartan o inandırıcı tatlı sözleri:

- Arkadaşlar, benim Türkiye'de ve Kıbrıs'ta o kadar çok malım mülküm var ki, ben bile hesabını şaşırdım. Polly Peck hisselerimin değerini ikiye üçe katlar. Bu nedenle, sizleri sakin olmaya davet ediyorum, daha elimizdeki kartlarımızın hiçbirini kullanmadık.

Yönetim kurulu üyeleri, bir ohhh çektiler.

'Tabii be kardeşim, bu adam öyle yabana atılacak birisi değil. Kim ne derse desin. Hep birlikte kurtaracağız, bakın göreceksiniz" dediler. İçlerinden biri çok uyanık, olmayacak bir sual patlattı, hiç hakkı yoktu diğer arkadaşlarını daldıkları bu rüyadan sıçratıvermeye, ama sordu işte:

- Asil Bey, biliyoruz zenginsiniz, ama Polly Peck'i alacak kadar şahsi paranız çıkışmadı, şimdi bize saydığınız mal ve mülkünüzü toplasak ne kadar eder?

Bu münasebetsiz amma da cüretkardı, sorduğu suale bak. Mecbur mu Asil Nadir, senin şirketini kurtarmaya, kendi parasıyla?

Asil, bizim sinirlendiğimiz kadar tepki göstermedi. Biliyordu bu keçi heriflerin ciğerlerinin kaç para ettiğini.

- Arkadaşlar yanlış anladınız beni.

- Neden?

- Ben ihtimallerden bahsediyorum.

- Peki Asil Bey, gazeteleriniz, bankalarınız ve mallarınız kaç para eder sizce, haaa kaç para?

- Hesaplamadım ama, çok para eder.

- 250 milyon sterlin eder mi?

- Su içinde.

- O zaman ne üzülüyoruz? Kurtardık Polly Peck'i gitti.

Salonda heyecan son haddini buldu. Asil, satar mı? Satmaz mı? Ayağa kalktı Asil:

- Beyler konuşmaları başka yönlere çekiyorsunuz, benim size tavsiyem heyecansız iş görelim, sakin olalım. Bana bırakın kendinizi, yolumuza devam ediyoruz, dedi ve ceketinin düğmelerini ilikleyerek salondan çıktı.

Yönetim kurulu üyelerinin gene ağızlan açık kalmıştı bir karış. Üç beş dakika sessiz durdular, sonra birisi konuştu:

- Yahu ne dedi Asil?

- Anladımsa Arap olayım.

- "Para var" dedi, sonra "beni yanlış anladınız" filan dedi galiba.

- Eee başka ne dedi?

- Yahu iyi dinleyemedik adamı, tühh kaçırdık konuşmalan.

* * * * *

Ekim 1990 sonlarının yaprakları dökük Londra'sında Polly Peck'in canına okuyacak olan bankerler, alacakları olan 250 milyon sterlin'i

kurtarmak için toplandılar. Toplantının en önemli yanı, Asil'in de konuk olması.

Bankerlerin çoğu Asil'i tanıyor. Toplantı saati geldi, ama Asil gelmedi henüz. Bekliyoruz. Alacaklılar endişeli, aralarında konuşuyorlar, kulak misafiri olalım:

"Bu sefer Asil Nadir konuşurken, gözlerinin içine kimse bakmasın". Çünkü Asil'in gözlerine baktılar mı, işleri ters gidiyor, ne diyeceklerini şaşırıyorlar. "Bu sefer elimizde bir kalem tutalım, veya çakmağımızı çıkartıp onunla oynayalım, ama ne yaparsak yapalım bakmayalım şu Asil'in gözlerine". Bir diğeri tasdik etti: "Evet, evet, katiyen Asil'e bakmak yok"

Oracıkta anlaştılar.

Asil, masmavi sulardan denizaltının yükselişi gibi insanları yara yara salona girdi, yerini aldı. Sigara paketini önüne koydu, hafifçene öksürdü, etrafına gülümseyerek bakındı. Toplantı başlamıştı.

- Asil Bey, duyduk ki, sizin Türkiye ve Kıbrıs'taki mal varlığınız tahmin edilemeyecek kadar yüksekmiş.

"Şu yöneticilere bak be, hemen yetiştirmişler" dedi içinden Asil.

- Vaaarrr.

- Hahh, işte o mallan satsanız da, şu Polly Peck'in borçlarını biraz ödeyip işi rahatlatsak, ne dersiniz?

- Neden ben ödeyecekmişim?

- Siz bir yönetim kurulu başkanısınız da ondan.

- Hiç olur mu? Benim diğer hissedarlardan ne farkım var?

- Ama siz patronsunuz efendim.

- Benden başka kimse kalmadı mı kurtaracak Polly Peck'i? Herkes elindeki hisse sayısına göre bassın parayı ben de payıma düşeni vereyim.

Bankacılardan birisi unuttu, Asil'in gözünün içine bakmaya kalktı, yanındaki anladı hemen ayağına bastı.

- Ama sizin malınız mülkünüz çok.

- Eee ne yapalım yani, çoksa.

- Polly Peck'i siz yarattınız ,siz kurtarın.

- Hiç anlamam, elimi cebime sokarsam adam değilim.

Öyle kaleme bakmakla, çakmağı evirip çevirmekle olacak iş değildi bu. Anlamakta geçikmediler. "Asil bize zırnık vermez"

* * * * *

Polly Peck gitti gidiyor.

Yönetim kurulu toplandı gene, "son çare toplantısı".

Fazla çene çalmadan, karar alındı.

Karar: "Polly Peck'in elinde ne kadar işe yaramaz şirket varsa okutalım"

- Ne var elimizde işe yaramayan şirket?

- Hong Kong'da Shell Electronic diye lüzumsuz bir şirket var.

- Okutalım mı?

- Ne bekliyoruz?

Sattılar, aldıkları para 5.5 milyon sterlin. Diş kovuğunu doldurmaz.

- Bu para yetişmedi arkadaşlar.

- Başka neyimiz var?

- Hani şu Kıbrıs'ta (Salamis Bay) oteli var ya. Onun da meraklısı KKTC hükümeti, verelim gitsin.

- Tamam verelim.

Sattılar, bizim Kıbrıslıların ne canı var ki? Ne ödeyebilirler ki? Al aşağı ver yukarı, 12 milyon dolara sattılar. Zavallı KKTC, otelin sadece yüzde 93'ünün tapusunu alabildi. İşler çok ağır gidiyor, ihtiyaç 250 milyon sterlin, elde var 10 milyon sterlin. Olacak iş mi bu.

Akıllı olanı gene konuştu:

- Arkadaşlar iğneyle kuyu kazmayı bırakalım.

- Ne yapalım yahu söylesene?

- Vestel'i satalım.

Bir uğultu, bir inilti.

- Satalım da, kim alır bu kadar büyük bir organizasyonu?

- Ne demek kim alır, Türkiye'yi siz ne sanıyorsunuz?

- Peki kim alır?

- Hıımmmm. Dur bakalım. Kim, kim?

- Tamam, buldum işte. Sabancı'lar alır, Koç'lar alır.

Koç'lar ve Sabancı'larda para tonla. Denizde kum onlarda para. "Peki ne diyeceğiz, gidip adamlara? "Satın alır mıydınız?" diye soracak mıyız?" O zaman fiyatı düşürürler. Bir balon uçuralım piyasaya, diyelim ki. "Vestel'e talip çıkarsa, satmayı düşünebiliriz" gibilerden, hani biz satmak niyetinde değiliz ama, ne bileyim, "iyi bir teklif karşısında da düşünürüz" falan gibi.

Balonlar uçtu, hem de kurdelaları allı güllü.

Ama Koç ve Sabancı'larda yaprak kımıldamıyor. Gidip de adamlara "arkadaş bizi neden oyalıyorsunuz, alacaksanız alın, insanın canını tükettiniz vallahi, zaten moralimiz bozuk" kim diyebilir?

Başta Asil, hiç kimse anlamadı Koç ve Sabancı'yı. "Amma adamlar be. Hiç ilgilenmediler, ne biçim ticaret yapıyorlar?"

Koç ve Sabancı'lardan çıt çıkmayınca, yönetim kurulu gene "Offf be" toplantısına oturdu.

- Muhterem Polly Peck yönetim kurulu üyeleri. Bugün burada önemli bir konuyu görüşmek için toplanmış bulunuyoruz. Şirketimizin kurtulması için, derhal 250 milyon sterlin'e ihtiyaç var. Bu para bulunmalıdır arkadaşlar.

Salonda tıssssss.

Asil Nadir söz aldı: "Benim eskiden iş yaptığım Çukurova grubu var. Mehmet Karamehmet iyi adamdır, onlara satarız. Dünyanın sonu gelmedi ya. Siz bana bırakın bu işi"

Asil saatine baktı.

Saat kaç?

Ben diyeyim sekiz, siz deyin dokuz.

Telefonu eline aldı.

- Hello Dave.

- Yessss.

- Bir saate kadar uçuşa hazır olalım.

- Yer sir.

İstanbul'a uçuş süremiz dört saat. Bulutların arasına girdik, sonra üstüne çıktık. Ne trafik ne de insanların telaşı var bu sonsuz

beyazlıkların üstünde.

- Merry büyük bir bardağa whiskey lütfen.

- Yess sir.

- Merry, bir de İstanbul'dan Fahri Bey'i arayın.

- Yess sir.

Bu, Mehmet Karamehmet'in cebinde akrep var sanki. Bir "alacağım" diyor, bir "nasıl yapsam bilmem ki?" diyor. Koca Vestel kaldı ortada, kimse yüzüne bakmıyor. Taksim ofisinde Asil'in gözü telefonda. "Karamehmet telefon numaramı bir kenara yazmıştı, kaybetti mi acaba?" Asil çıldıracak. "Ne işe çattık be. Kimsede para kalmadı mı yahu? Nereye saklıyorsunuz paralarınızı, yastıklarınızın altına mı?"

Mehmet Bey işadamı.

Oyalamak hoşuma gitmez.

"Ben üzüleceğime onlar üzülsün" der ve açar telefonu:

Zırrrr.

- Alo Asil.

- Evet Mehmet.

- Ben alamıyorum bu Vestel'i kardeşim.

- Neden be Mehmet?

- O kadar paramız çıkmaz be Asilciğim.

- Tühhh.

Peki şimdi ne olacak? Koca Polly Peck bulamayacak mı 250 milyon sterlin?

Yönetim kurulu yine "aman allahım" toplantısında.

Ellerinde Polly Peck'in yıllık bilanço raporları var. Hepsinin de yanakları al al bugün. Ağlamaklı bir halleri yok. En akıllısı söz aldı.

Belki de Polly Peck adına en önemli konuşmayı yapıyordu. Bu konuşmayla Polly mutlaka kurtarılabilirdi. Hatta "konuşma bitince, ismim tarihe geçecek" diye düşündü.

- Muhterem arkadaşlar.

Sadece birkaç kişi öksürdü o kadar..

Devam etti.

- Bizim Polly Peck'i kurtarmamız için kaç paraya ihtiyacımız var?

Bunun cevabını beklemiyordu, herkes biliyordu 250 milyon sterlin olduğunu.

- Bu elimde tuttuğum nedir?

- Polly Peck yıllık bilançosu.

- Evet bildiniz.

Sonra hiç durmadan devam etti:

- Bu bilançoda diyor ki "Polly Peck'in kasalarında şu anda nakit 250 milyon sterlin mevcut"

- Evet, evet var tabii, nasıl da düşünemedik?

- O zaman neden üzülüyoruz, alırız bu 250 milyonu öderiz paramızı.

- Bak hiç düşünmemiştik bunu.

- Biz bu parayı hemen alalım, bir toplantı yapıp bankacı arkadaşlara verelim müjdeyi. Hem borcumuzu azaltalım, hem de piyasanın bize güvenini arttıralım.

- Harika, yaşasın, ohhh be.

Konuşmacı, oturdu, yanındakiler omzunu sıvazladılar. Bir diğeri çok heyecanlandı, kapıya doğru gidip aşçı Ihsan'a seslendi:

- İhsaaannn bize şampanya getir.

Tekrar içeriye girdi, sevincinden uçuyordu.

Tam birbirlerini kucaklayacaklardı ki, baktılar Asil Nadir'in gıkı çıkmıyor. Yanan sigarasını kül tablasının etrafında gezdirip onu seyrediyor.

- Ne oldu Asil Bey, neden bu zevkli anı bizimle paylaşmıyorsun?

- Paylaşmak isterim ama sevinmek için vakit daha çok erken.

- Nedenmiş o?

- Bu paralar nerede?

- Ne demek nerede, şirkette tabii.

- Ama nerede, hangi şirkette?

- Hımmm, dur bakalım, burada diyor ki. Evet buldum işte. Diyor ki, birazı Türkiye'de birazı da Kıbrıs'ta.

Asil bu yönetim kurulu üyelerinden artık bıkmıştı iyicene. Hepsi de mektep talebesi gibi davranıyorlardı. Neymiş efendim, 250 milyon nakit varmış, Türkiye ve Kıbrıs'ta. Delirmiş bu herifler. Var ama, ben o paraları bankaların tozlu raflarında mı saklayacaktım yani. Paralan kullanıyoruz, onun bile farkında değil bu koca alıklar. Kıbrıs'ta yaptığımız otelleri görmüyorlar mı? Onlan bedava mı yapıyoruz sanki?

"Bunlara tam bir nasihat çekmenin zamanı" dedi Asil.

- Sevgili arkadaşlar, Polly Peck'in Türkiye ve Kıbrıs'ta raporlar üzerinde parası var gözüküyor. Biz de yok demiyoruz ki, var amma bir yandan yatırım yaptığımız için, oradaki nakiti kullanıyoruz habire, yeni bilançolar gelince göreceksiniz. Oradaki nakit bizim işimizi görmez.

Elinde şampanya tepsisiyle, İhsan görünüverdi kapı aralığından. İçlerinden zayıf uzun boylu olanı, İhsan'a bir kafa işareti çekti. "şimdi

istemez kaybol ortadan" der gibilerden.

* * * * *

Kasıma giriyoruz neredeyse.

Asil uçaklardan inmiyor hiç.

Kayışlan bağlayın iniyoruz İstanbul'a.

Hadi bağlayın iniyoruz bir yerlere işte.

Elleri bomboş Asil'in.

Polly Peck yönetimi bu defa, "ben bu işin içine ederim" toplantısı için masa başındalar. Artık patrona saygı filan da göstermiyorlar. Söğütlüçeşme'deki Osman'ın kahvesinde konken oynar gibi serbest hareket ediyorlar. Birisi dedi ki:

- Arkadaşlar, işimiz Çapanoğlu. Para anyoruz gene Çapanoğlu. Ben şahsen bu Çapanoğlu'ndan hiç hoşlanmadım. İstifamı kabul edin.

- Ben de.

- Ben de.

- Arkadaşlar durun bakalım, istifaya lüzum yok.

- Ne yapacağız peki?

- Bir tek şansımız var. Biz kenara çekilelim ve Polly Peck'i

kayyumların eline teslim edelim. Bırakalım onlar bulsun paraları, onlar kurtarsın şirketi.

Asil Nadir şoke oldu, böyle bir karara.

Ama itiraz etmedi. Ordu bozguna uğramıştı bir kere. Koca Polly Peck kalesini Kayyum denilen yabancı generallere teslim edeceklerdi. Yalnız o değil, merasimle hepsinin apoletleri de sökülecekti teker teker.

Karar alındı. İmzalandı.

Asil kimseyle konuşmadan çıktı, Alford malikanesine geldi. Pijamalarını giydi. Lolita'ya bir şişe whisky getirmesini söyledi. İçti, içti, gün ışırken hala sızdığı divanın üzerinde pijamalanyla oturuyordu.

* * * * *

Kayyumlar kollan sıvadı.

Amaç, Türkiye ve Kıbrıs'ta Polly Peck'e ait paraları ortaya çıkarıp o paraları borçlara yatırmak, sonra da şirketi eski çalışır haline getirmek için yapılandırmak.

Michael A. Jordan, Richard Stone ve Christopher Morrris böylece Polly Peck'in kontrolünü ellerine aldılar. Şirketin kitaplarına ve defterlerine bakılırsa, Türkiye ve Kıbrıs'ta yatırımlar bomba gibi, hem sağlam hem de para var.

"Önce bu paraları bulalım" dedi Michael.

"Hadi ne bekliyoruz" dedi Richard.

"Ben hazınm" dedi Christopher.

Bizim güzelim Kıbrıs, Rum'undan çekmiş, İngiliz'inden çekmiş. Ağzı yanık gavurlara karşı. Bir karış topraklan var zaten. Çoğunluk Asil Nadir'in kurduğu işyerlerinde çalışıyorlar, beş on kuruş alıp gül gibi de geçiniyorlar. Asil Bey'e de toz kondurmuyorlar. O onlar için bir kurtancı, büyük adam. Çok değil, geçen sene birlikte San Lorenzo'da yemek yerken milliyetçilik konularını ele almıştık. Asil'e şöyle dediğimi anımsıyorum:

- Asil Bey, ne şanslı insansınız, Kıbrıslılar size adeta tapıyorlar.

- Boracığım, tapmayıp da ne yapacaklar, benden başka ne alternatifleri var ki, demişti. Hey gidi günler hey.

İşte, Asil'e adeta tapan Kıbrıslılar bir de ne duysunlar. Kayyum denilen insan kılığındaki bu şeytan herifler, ülkelerine gelecek ve Polly Peck'in altını üstüne getirecekler, defterleri tetkik edecekler, bankalara gidip sualler soracaklar, işyerlerine uğrayıp, sen git, sen kal diyecekler, adam alıp adam atacaklar, nerede bu bolluk.

Bizim portakal toplayıcı arkadaşlar bir araya gelmişler "biz bu yabancıları topraklarımızda istemiyoruz" diye mahkemeye müracaat etmişler. Mahkeme de."haklısınız siz" diye karar almış.

Bizim kayyum adlı üç silahşor, büyük umutlarla Kıbrıs'a ayak bastılar. Kendilerini güler yüzlü insanlar karşıladı. Hayatlarında görmedikleri lüks otellerde kaldılar. Havuz kenarında yemek yediler. Karınlan doyunca birlikte karar verdiler: "Bu Kıbrıs'ın güler yüzlü insanlan ne kadar da cana yakın"

Kıbrıs'ın ekimi de kasımı da ılımlı.

Ilık bir havaya uyandılar. İşe giriştiler.

Kıbrıslılar cana yakın da, işe gelince pek ciddileşiyorlar. Bizim kayyumlara dokunsanız ağlayacaklar.

Nereye gitseler "Yassak hemşerim", kime başvursalar "Stop hemşerim" Başlan dönmüş adamların. Herkesin elinde tapu gibi mahkeme kararı var: "Git işine" diye.

Kıbrıs'tan eli boş sadece Asil dönmez ya.

Bizim üç silahşörler de, tam takır kuru bakır Londra'ya inerler. Hem de kafalan tam karışmış olarak.

Bu arada SAM binasını basan Ağır Dolandıncılık Bürosu, harıl harıl çalışmalarına devam ediyor. Asil Nadir'i ve Polly Peck'i mıhlamak için SFO'ya çalışan hesap uzmanlan, avukatlar, müşavirler ordusu hepsi kafa kafaya iz sürüyorlar. Ellerinde yeterli delil yok. En iyisi, Polly Peck binasına içlerinden bir muhasebeciyi yollatıp, olayı içerden takip etmek diye düşündüler. SFO, kayyumlara telefon etti.

- Alo, Mr. Stone.

- Yes.

- Burası SFO.

- Evet

- Sizin Polly Peck binasına bizim bir muhasebecimizi yollasak, orada incelemeler yapabilir mi?

- Fazla ayak altındaı dolaşmazsa gelsin bir mahzuru yok.

SFO'nun muhasebecisi bay Peat Marwick. Kendi halinde bir adamcağız. Ağzı var dili yok sanki. Sinsi sinsi iniyor aşağı kata, ona verilen masaya oturuyor. Çayını içtikten sonra ayaklanıyor. Başlıyor orayı burayı karıştırmaya. Bilgisayarların diskleriyle oynuyor, muhasebe kayıtlarına bakıyor, çekmeceleri karıştırıyor, elinde dolaştırdığı evrakları tarih sırasına göre istifliyor. Kimse ses etmiyor kendisine. Her dosyadan bir kopya çıkartıyor. Fotokopi makinesini eskitecek neredeyse. Bunlarda casusluk tohumu var, fotokopilerini çektiği dokümanları öyle zarfa filan koymuyor, illaki naylon torbaya koyacak. Polly Peck'in giriş kapısında çalışan bir Nizayi var. Asil'in en sadık adamlarından birisi. Niyazi, Peat Marwick'in elinde o naylon torbalan görünce, kan tepesine çıkıyor. Hatta bir gün sormuş:

Size büyük zarf lazımsa bana söyleyin.

- Yok naylon torbayı tercih ederim.

Sonunda bizim Peat Manvick, SFO'daki patronlarına bir rapor çıkarttı: "Beni binaya sokuyorlar ama, bodrum katından da yukarıya çıkartmıyorlar. Üst katlarda neler oluyor allah bilir"

Bundan daha güzel bir fırsat olur mu?

"Demek bizim adamımızı bodrum katından yukarı bırakmadınız haa, siz şimdi görürsünüz" Mahkeme ışık hızıyla karar aldı: "Baskın yapmak serbesttir. Didik didik arayın da görsünler günlerini"

12 Kasım 1990, Sabahın 07.00'si.

Asil Nadir, evinin alt katındaki mutfağında sabah kahvesini içerken bir yandan da The Financial Times gazetesine göz atıyor. Bugünün diğer günlerden bir farkı yok onun için artık. Büyük bir sabır işi bu, kim soğukkanlı davranırsa o kazanacak. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Şu kahvem bitsin de tuvalete gideyim" dedi.

07.30

42 Berkeley Square'deki Polly Peck binasının çift girişli yolunu polisler kesti. İki trafik polisi gelen arabaların yollarını değiştiriyor. Her yere beyaz kordon taktılar. Bilen bilmeyen "bomba ihban var" sanıyor. Kokuyu alan gazetecilerle, daha evvelden haber alan gazeteciler, hatta televizyon kameraları bile var. Beş polis arabası binanın etrafını sardı. Resmi ve sivil polisler, Polly Peck'i basıyor. Saat tam sabahın sekizi.

İhsan, Niyazi, Selçuk, Hasan giriş kapısındaki büyük koltuğa oturturuldular. Başlarında polis bekliyor.

Hasan derdinden ölecek. Asil'e gizlice telefon edip haber vermek istiyor. Yoksa Asil böyle şeylerden hiç hoşlanmaz. "Ya gelirse Asil Nadir, ne yaparız?" diyor içinden. Niyazi ayağa kalktı. Polis hemen omzundan bastırdı otursun diye.

Niyazi eski mücahitlerden:

- Çişim geldi, buraya mı edeyim?

- Hayır etme buraya.

- Nereye edeyim peki?

- Git tuvalete et.

Niyazi fırladı tuvalete diye, alt kattan koridoru geçti, avluya bakan yerin solundan yukarıya kıvrıldı, oradaki telex odasından telefona yapıştı hemen:

- Asil Bey, Asil Bey.

- Ne var Niyazi n'oluyor?

- Gelme buralara, bastılar bizim binayı polisler.

- Tamam anladım.

Niyazi çişini mişini unuttu, doğru geldi giriş kapısındaki koltuğa oturdu. Polisler o canım binanın içinde vızır vızır. Asil Nadir'in odası içler acısı... Açamadıkları çekmeceleri zorla çekerek kınp açıyorlar. İnsaf yok. Yerlerde kağıtlar uçuşuyor. Asil Nadir'in defterleri, kitapları, telefon numaralarını yazdığı deri kaplı adres defteri, ne varsa, gene naylon torbalara doldurdular. Asil'in gardırobundaki elbiselerin iç ceplerine kadar karıştırıyorlar.

Canım antika eşyaların, kristal avizelerin aydınlattığı bu klasik üslupla döşenmiş zevkli ofislerin içine yakışmıyor "baskıncılar". Kaba ve kötü niyetli duruyorlar. Torbalar dolusu evrak, kutular dolusu defterler, özel polis kamyonuna taşınıyor durmadan.

Asil'e baskının bittiğini haber verdiler.

Gelip görmek istemedi, ofisinin içler acısı halini.

Orayı kendi canı gibi seviyordu. Polislerin insafsızca dağıttıkları, kırdıkları, döktükleri o pahalı dekorlu odasının feci durumunu görmek o manzaraya şahit olmak istemezdi elbet

* * * * *

Polisin baskın sırasında alıp götürdüğü Asil Nadir'in bond çantasındaki pasaportları iade edildi bugün. Asil Nadir istediği ülkeye seyahat edebilir. Allahtan bir kısıtlama yok.

Asil gece yatıyor, gündüz kalkıyor. Aklında bir tek şey var. Bankerler.

Bu ismi duyduğu zaman, tüyleri diken diken oluyor. İki türlü banker var Asil'in rüyalarına giren, ona kabus geçirttiren. Birincisi Polly Peck'e borç veren bankalar. Bunlar 250 milyon sterlin için kazan kaldıranlar. Bir de Asil Nadir'in 50 milyon sterlin borç aldığı bankalar var. Hani bu 50 milyonla Asil, Polly'nin hisselerini satın almıştı da gene de fiyat düşüşünü durduramamıştı. Bu bankerler Asil'i deli edecekler.

Londra'da toplandılar, Asil'i ve avukatlarını da çağırdılar. Hiç şakaları yok.

Hemen kızgın bir bankacı çıkarttı baklayı ağzından.

- Ya 50 milyon sterlinimizi verirsin, ya da iflas edersin.

- Beyler insaf edin, şimdi küt diye ben nereden çıkartırım 50 milyonu?

- Hiç bize ağız yapma. Veriyor musun, vermiyor musun?

- Bari bana iki hafta müsaade edin, hepsini kuruşuna kadar ödeyeceğim. Söz.

- Ama bir atlatırsan bizi.

- Yok atlatmam, inanın atlatmam.

Asil'in kafasında kırk tilki dolaşıyor. Kuyrukları birbirine değmeden tur atıyorlar o daracık yerde.

İş ciddi "hemen bulmam lazım bu parayı" dedi Asil.

Asil havalandı, gene bulutların arasmdayız.

Bu kez yükseklik ve uçuş süresi gerekmiyor. İstikamet İstanbul.

Taksim ofisinde Asil.

Kimse başsağlığı dilemeye cesaret edemiyor. Kimin haddine düşmüş. Herkesin yüzündeki maske aynı. Ciddi, hafif endişeli, ama her fedakarlığı yapmaya hazır. "öl de ölelim, kal de kalalım"

Fahri Görgülü karşısında oturuyor.

Asil lafa girişti:

- Para lazım para.

- Biliyorum da, bu kayyumlar bizi didik didik ettiler. Kasalarımızdaki parayı bizden daha iyi biliyorlar.

- Peki n'apalım?

- Şu Güneş'e ait birkaç parça bina filan var, satalım mı?

- Hemen

- Bir de istersen Impexbank'ı okutalım.

- Tamam oldu, kime?

- Reşat ve Hasan Karamehmet'lere.

- Hay allah Vestel'in işine çevirmesinler.

- Yok, yok satarız.

Satışlar oldu. Küp gene dolmadı. Bankerlerin beklediği paranın onda biri yok Asil'de. "Ne günlere kaldık be. Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi bu günleri göreceğim" diye hayıflandı kendi kendine.

Fehim Nevzat, Asil'in kız kardeşi Bilge'nin kocası.

Çetin Kürşat, ise Kıbrıslı bir mimar. Polly Peck'e 5 sene evvel Pearl İnşaat şirketini satmış, hem de öyle bir paraya ki, sorma gitsin.

Asil Nadir, Fehim ve Çetin kemerleri bağladılar. Londra'nın Luton havaalanına iniş için alçalıyorlar. Pilot Dave, iniş takımlarını henüz açmadı ama Luton kontrol kulesiyle irtibat kurmaya çalışıyor.

- 3825, 3825 Gulfstream, can you hear me?

- Roger, go ahead.

- This is Heathrow Control Tower, can you read me?

- Yes Heathrow go ahead.

- Your flight has been diverted to land to Heathrow not Luton Airprot, I repeat Heathrow Airport.

- Roger and out.

Neden Luton hava meydanı yerine, Heathrow dediler, anlamadı Dave. Asil Nadir'in altıncı hislerinin hiç şakası yok, hepsi ayaktalar.

- Nedir Dave, ne konuşuyorlar?

- Luton yerine, Heathrow'a inin diyorlar.

- Anlaşıldı, beni tutuklayacaklar.

- Hiç sanmam, dedi Fehim.

- Bak gör, dedi Asil.

- İnanmam, dedi Çetin.

Gulfstream'in tekerlekleri Heathrow'a değdiği zaman, Asil küçük cama ellerini dayayıp dışarıya baktı, görünürlerde bir şey yoktu. "Follow Me" yazan arabayı takip etti uçak. Uzunca yol aldılar. Heathrow hava meydanının batısına düşen, hangarların olduğu kuytu bir yerde durdular. En azından dokuz polis arabası var ışıklan yanıp yanıp sönen.

Uçağın kapısı açılır açılmaz, polisler içeriye hücum ettiler. Sanki teslim olmaya razı olmuş eli silahlı ve bombalı teröristleri yakalayacaklardı. Polislerin amiri, filmlerdeki gibi bağırdı. "Teslim olun, kimse kımıldamasın" Bir diğer polis: "Kimse elini bir şeye sürmesin" Uçağın içinde en az sekiz polis vardı. İki tane de ellerinde köpekleriyle girdi. Köpeklerin zincirlerini çözdüler. Hayvanlar uçağın içinde yıldırım hızıyla dolaşıyorlar, koklamadık yer bırakmadılar. Kırçıllı tüyleri olan köpek Asil Nadir'in ayakkabılarını sevdi herhalde hep onları kokluyor.

Polis şefi, Asil'e döndü:

- Sen bizimle gel.

- Peki gelirim.

Aldılar Asil'i aralarına, birisi koluna yapıştı, diğeri ceketinin eteğini tuttu. Uçağın daracık merdivenlerinden iniyorlar. Bıraksalar sanki kaçacak Asil Nadir. Piste ayak basar basmaz, Asil'in yanındaki polislerin sayısı hemen on'a çıkıverdi. Her biri Asil'in bir yerini tutmak istiyor. Rover marka, cilalı polis arabasının önünde durdular. Arka kapı açıldı. İki polis Asil'in kafasından tutup aşağıya doğru bastırdılar. Asil mecburen eğildi. Sonra arkada bekleyenlerden üçü, Asil'i sırtından kabaca arabanın açık kapısından içeriye itiverdiler. Asil bir çuval gibi düşüverdi arabanın arka koltuğuna. Öbür kapıdan da polis şefi geldi. Asil'i ortalarına aldılar. Fehim'le Çetin'i de bir başka polis arabasına bindirdiler.

Asil'in bindirildiği Rover polis arabası, alarmını açtı, 150 km hızla şehre doğru ilerliyor. Holborn polis karakolunun önünden kıvrıldı araba, arka yola düşen elektrik kapılı garaja girdiler. Dar asansöre binip karakolun birinci katına geldiler. Sivil elbiseli bir polis, elindeki kağıttan Asil Nadir'e okumaya başladı:

"Bilmem ne yasasının, bilmem ne maddeli, bilmem ne numaralı bölümünün, bilmem ne paragraflarına göre, sizi tevkif ediyoruz. Sorgunuzu bu karakol istasyonunda yapacağız"

Asil dinlemiyordu bile, bıçakla kesseler kanı akmazdı ki artık.

HOLBORN POLİS KARAKOLU VE SORGULAMA

Kapısında küçücük "gözetleme deliği" olan yüksek tavanlı karakol hücresini sadece 40 Watt'lık tozlu bir ampul aydınlatıyordu. Odanın yarısından fazlasını kaplayan iki karış enindeki dört ayaklı ranza üzerine oturdu Asil Nadir.

"Yani şimdi ben burada mı uyuyacağım?" diye sordu kendi kendine. Daracık ve kasvetli hücrenin çirkin sürgülü kapısında iki tane kocaman anahtar deliği var. Görünürlerde, elektrik düğmesi yok ama onun yerine avuç içi büyüklüğünde bir zil takılı duvarda. İki saati aşkın bomboş oturduğu bu hücredeki "zilin ne işe yaradığını çözmem lazım" diyerek yerinden kalktı. Üzerinde "Ring" yazan düğmeye bastı ve merakla beklemeye koyuldu.

Çok geçmedi, kapının kilitleri döndü, sürgünün pimi düştü, sonra şraaakkk diye yana itilip kapı açıldı. Sağ ve sol ceplerinde zincirlere bağlı anahtarlar gezdiren, lacivert üniformalı şişman polis, ne var gibilerden Asil'in yüzüne baktı sadece. Dudaklarını sımsıkı kapatmış, geviş getirir gibi sakız çiğniyordu bir yandan.

Asil zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı. Polis hemen sordu:

- Ne istiyorsun, çay mı?

- Bilmem size zahmet olmazsa memnun olurdum.

Polis bu nazik konuşmadan bir şey anlamadı. Tekrar sordu:

- Yes or no?

Asil, "yes please" dedi.

Kapının bu kez sadece bir kilidi kapandı. Yandaki hücrelerden anormal bağırmalar ve çığlık sesleri geliyor. Hele bir kadın sesi var ki avaz avaz küfürler savuruyor etrafına. On dakika geçti geçmedi, polis tekrar geldi. Kapı kilidini açtı. Ayağıyla ittiği kapıyı yarım araladı, sonra iki eli dolu olarak girdi içeriye. Önce, ince plastik bardağa yarısına kadar boşaltılmış soğuk çayı uzattı. Sonra, elinde tuttuğu leğen biçimindeki "oturağı" ranzanın ayak ucuna bıraktı.

Bu domuz yüzlü polisin konuşmaya hiç niyeti yok. Suratından düşen bin parça olacak. Asil, çevreye uyum sağlamayan kibar tavrıyla tekrar yalvarır gibi fısıldayan bir sesle sordu:

- Bu oturak nedir?

- Buraya yapacaksın, işini ve çişini.

- Sonra ne olacak?

- Sabah altıda, kapın açıldığı zaman tuvalete gidip, oturağı boşaltıp yıkayacaksın o kadar.

- Peki tuvalet kağıdı filan yok mu?

Polis, meslek hayatında böyle bir sualle belki de hiç karşılaşmamıştı. Vücudunun yansı hücre kapısından dışarıya çıktığı halde, durdu, kafasını içeriye uzattı:

- Yastığınız da kuş tüyü mü olsun?

İki kilidin çelik dilleri ardarda yuvalarına yerleşti. Etrafta o kadının feryadından başka ses yok artık. "Sürgüyü çekmeyecek galiba polis" diye tam içi rahat ediyordu ki, "Şrrraaaakkkk" sesiyle yüreği hopladı.

Yanılmıştı.

* * * * *

Olaylar çok çabuk geliştiği için "SFO'nun Elm Street'teki modern binası dururken, neden beni bu karakola getirip, bir sürü it kopukla bir araya kapattılar?" diye acı acı iç geçirdi Asil. Zaten kafası durmuştu. Beyninden dışarıya fırlayacakmış gibi üst üste binen düşünceleri, sıralarını şaşmp gelişigüzel gözünün önüne geldikleri için, işin içinden çıkamıyordu bir türlü.

Yastıksız yorgansız, sabahı zor etti. Allahtan oturağı pek öyle dolu dolu değil. Tuvalete gidip onu güzel bir boşalttı, sonra, ılık suya tutup bir güzel çalkaladı. Yüzüne de su serpip hücresine döndü.

Üzerinden iki gündür çıkartmadığı gömleğinin dışa bakan yaka kısımlan da artık siyah siyah kir tutmuştu. Hayli uzamış sakalı da cabası.

Biraz sonra iki genç polis, Asil'i hücresinden aldılar. Ne koluna yapıştılar, ne de ceketinin eteğine asıldılar. Ona hiç değmeden beşinci kata kadar çıkartıp, penceresiz ve dört sandalyeli bir odaya soktular.

Odada iki kişi var. Biri gözlüklü, diğeri kabak kafalı ve sıska. Masanın üstü, dosya ve evrak dolu. Geri kalanlar ise, yerlere serilmiş, ağızlan mühürlü naylon torbalar içinde. Asil'e gülümsediler. İkisi de çok nazik

"Good morning sir" demeyi ihmal etmediler.

Biraz daha insaflı görünen gözlüklü olanı söze başladı.

- Asil Nadir'siniz değil mi?

- Evet benim.

- Hızlı konuşursam veya anlamakta güçlük çekerseniz, beni ikaz edebilirsiniz. Çünkü bu söyleyeceklerim büyük bir önem taşıyor.

- Anlaşıldı.

- Bu sizin bildiğiniz sorgulamaya benzemeyecek. Her şeyden önce, bütün suallerimize cevap vermeniz gerekiyor. Sebebi ne olursa olsun, cevap vermediğiniz sualler için hakkınızda yeni davalar açılabilir. Bunun cezası çok büyüktür. Burası bir polis karakolu olabilir ama, sizi sorguya çeken SFO adına bizleriz. Bu nedenle içinde bulunduğunuz durumu anlamanız gerekir.

- Siz hiç merak etmeyin, sorun ne sormak istiyorsanız.

- Şimdi, siz 1988 yılının 10 Haziran günü, Polly Peck'ten 6 milyon sterlin çekmişsiniz. Ne oldu bu para?

- Anlamadım, nasıl n'oldu?

- Yani bu 6 milyon sterlin'i nereye harcadınız?

- Beyler, aradan iki sene geçmiş. Ben öyle çek defterimi çıkartıp para çekemem Polly Peck'ten . Böyle bir suale cevap verebilmem için, şirketin muhasebe kayıtlarına, yönetim kurulu oturum tutanaklarına göz atmam gerekir. Sorduğunuz sual öyle ezbere cevap verilecek cinsten değil. Sonra kim hatırlayabilir iki sene öncesinin herhangi bir gününü?

Suali soran hesap uzmanı sivil polis, ukala bir yaklaşımla:

- "Ben hatırlardım şayet 6 milyon sterlin çekmiş olsaydım" diye yapıştırıverdi.

- Ben sadece 6 milyon değil, ona benzer daha ne harcamalar yaptım ama, insaf edin, nasıl ezbere hatırlamamı isteyabilirsiniz bu kadar geçmiş zamanı?

- Peki aynı gün, Uni-Pac Packaging Industries Ltd. şirketinden de 8 milyon sterlin almışsınız. Onu nereye harcadınız?

- Beyler bu sorgulama değil, oyun oynamaya benziyor. Tutup da size mutlaka cevap vermem gerekiyor diye uydurma şeyler söylememi beklemiyorsunuz herhalde, değil mi? dedi.

Sivil polisler, göz göze baktılar, dışarıya çıkıp aralarında konuşmaları gerekiyordu.

Çıktılar.

- Yahu bu adam pek bir şey söylemiyor.

- Ne yapsak?

- Konuşturalım o zaman.

- Nasıl?

- Sualleri direkt olarak değil de, dolambaçlı ve şaşırtmacalı soralım.

- Evet, evet öyle yapalım.

Girdiler içeriye.

- Çay içer misiniz?

- Fena olmaz.

- Asil Bey, daha yakın bir tarihe dönelim.

- Dönelim.

- Yıl 1989, sımsıcak bir Haziran'ın 9'u. Uni-Pac'tan 8 milyon daha çekmişsiniz. Ona ne oldu peki?

- Ben bu suallerden pek bir şey anlamıyorum. Beyler, bu çektiğimi söylediğiniz paralarda ben bir anormallik görmüyorum. Varsa öyle bir şey mutlaka şirket muhasebe kayıtlarına bakmak gerekir. Ayrıca çekilmiş de olabilir, biz şirketin parasını daima yeni yatırımlara yöneltiriz, bunda ne gibi bir anormallik var?

- Sualleri siz değil biz soruyoruz, lütfen bunu unutmayın.

- Unutmam.

- 22 Aralık 89, 8 Ocak 90, 20 Temmuz 90. Bu tarihler size bir şey anımsatıyor mu?

- Hayır.

- Bu tarihlerde, siz Polly Peck ve Uni-Pac muhasebe kayıtlarında tahrifat yaparak, zimmetinize para geçirmişsiniz.

- Ben muhasebe defterlerinin nerede olduklarını bile bilmem. Bu gibi işlere muhasebecilerimiz bakar. Ben değil defterlerde tahrifat yapmak, bize çalışan muhasebecileri ve hatta hangi odada oturduklarını bile bilmem.

- Muhasebecinin hangi odada oturduğunu bilmemek, sizi bu suçtan kurtarmaz.

- Hangi suçtan?

- İşte bu saydığımız suçlardan.

Havanın kararıp kararmadığını anlamak mümkün değil. Çünkü sorgulamanın yapıldığı odanın pencereleri yok.

* * * * *

Holborn polis karakolunun önü panayır yeri gibi. Ben dahil en az 30 gazeteci allahın bu soğuğunda ağzımızdan burnumuzdan dumanlar çıkartarak bekleşiyoruz. Arasıra, kapıya başkomiser geliyor. Hepimiz başına toplanıyoruz bu beyaz saçlı "sır kutusu"nun. Her kafadan bir ses, bir sual.

- Ne oldu?

- Gözaltı devam ediyor mu?

- Tutuklama ne zaman?

- Bir suçlamada bulundunuz mu?

- Daha ne kadar kalacak içeride?

- Suçu neymiş?

Başkomiserin bir şey söylemeye zaten niyeti yok. Bütün işi vakit

kazanmak, ama gazetecilerin de tahammülü kalmadı. Gazetelerine bir haber geçmeleri lazım. Kimsede elle tutulur, veya haber haline getirilebilir malzeme yok.

Başkomiser: "Arkadaşlar, Asil Nadir'in sorgulaması devam etmektedir. Bu nedenle, size bunun ötesinde fazla bir bilgi veremeyeceğim. Hepinize iyi akşamlar"

Gazetecilerden biri ayağını Holborn Polis Karakolu'nun cam kapısı arasına soktu. Komiserin kapamaya çalıştığı kapı, gazetecinin ayağına takıldı ve yarı açık kaldı.

- Komiser bey Asil Nadir'e ciddi bir suçlama yapmadan daha kaç saat içeride tutabilirsiniz?

Bomba gibi bir sualdi bu. Bazı gezeteciler bu zaman süresini 36 saat, bazıları da 24 saat olarak biliyorlardı. Komiser de başını kaşıdı ve kısaca: "Bu sorgulama diğerlerine benzemiyor. Cevabını ben veremeyeceğim ama, biraz sabırlı olursanız, ilk fırsatta size bilgi verilecek"

Yusyuvarlak laflar, incir çekirdiğini doldurmaz laflar, haber niteliği olmayan üstü kapalı sözler.

İkide bir arabama gidip, oto telefonumdan Günaydın'ı arıyorum. Onlar da merak içinde benden haber bekliyorlar. Ama bu aşamada geçilecek bir haber yok ki. Sadece "sorgulama devam ediyor" diye yavan bir haber yapmanın da anlamı yok.

16 Aralık 1990, Pazar akşamı.

Holborn Polis Karakolunun önünde toplaşan gazeteciler hala sersefil bekleşiyorlar. Haber sanki karaborsada, çıt yok içeriden.

Derken gecenin karanlığından bizim şoför Hasan göründü. Karakola

doğru yürüyor.Yaklaşmadan durdurdum.

- Ne oldu Hasan nereye gidiyorsun?

- Ustaya gidiyorum. (Kıbrıslılar Asil Bey'e patron olduğu için hep Usta derler.)

- Peki nasıl gireceksin içeriye?

- Asil Bey'in avukatları telefon ettiler, onun için geldim.

Biz Hasan'la konuşurken, diğer gazeteciler, kokuyu aldı, etrafımıza mısır atılmış cami güvercinleri gibi toplaşmaya başladılar.

Hasan, karakolun kapısından elini kolunu sallayarak girdi içeriye. Girişteki polisle bir iki kelime konuştular. Sonra polis tamam anlamında kafasını salladı ve Hasan'ı önüne katarak bizim görebildiğimiz camlı kapının görüntüsünden uzaklaştılar.

Hasan on beş dakika sonra çıkıverdi.

- Bütün gözler bende ve Hasan'da.

Hasan'a rahat yürümesi ve oradan uzaklaşması için yaklaşmadım bir süre. İyicene uzaklaşmıştı ki, koşarak yetiştim.

- Gördün mü Asil Bey'i, iyi mi kendisi?

- Eyidir gendi.

- Peki ne istedi?

- Perrier (Fransız'ların yeşil şişe içinde sattıkları sodalı su), tıraş makinesi, gömlek, kravat, atlet, don, çorap ister.

- Başka ne istedi?

- Sigara ister.

- İçeride kimler vardı?

- Usta'nın da avukatları oradadırlar.

- Tamam Hasan hadi sen hemen git al istediklerini.

Döndüm geldim, gene Holborn Karakolu'nun önündeyim,

İngiliz gazeteci yaklaştı yanıma:

- Kimdir bu karakola girip çıkan?

- Tanımıyorum.

- Nasıl tanımıyorsun, konuştunuz ya.

- Konuştum ama hiç tanımıyorum kendisini.

Gazeteci anladı durumu, ellerini üşüyormuş gibi hohladı ve uzaklaştı yanımdan.

Hasan karakola dönmeden, başkomiser iniverdi aşağıya. Elinde koca

bir kağıt var. Cam kapıyı açtı ve okumaya başladı:

"24 saattir göz altında bulundurulan Asil Nadir'e sorgulaması sonunda 18 ayrı suç isnad edilmiş ve suçlamaların detayı kendisine tebliğ edilmiştir. Asil Nadir, yarın saat 14.00'de Bow Street Sulh Ceza Mahkemesine sevkedilecek ve ilk duruşması yapılacaktır"

* * * * *

Sabahın altısında uyandırdılar Asil'i.

Önce oturağını döküp çalkaladı. Sonra Hasan'ın getirdiği jilet ve sabunla sinekkaydı tıraşını oldu. Koltuk altlarını yıkadı. Orada duran tuvalet kağıdından bolcana çekip, hem yüzünü hem de vücunun ıslak yerlerini kuruladı. Fanilasını ve külotunu değiştirdikten sonra, yeni gömlek ve kravatını da taktı, yargıç önüne çıkmaya hazırdı artık.

Londra'nın tiyatrolar merkezi olarak bilinen Strand'ın kuzey kesimine düşen Bow Street'te bir kaynaşma var. Sulh Ceza Mahkemesinin önü hıncahınç. Resmi elbiseli polisler mahkeme kapısındaki fotoğrafçıları zaptedemiyorlar. Çift taraf kordon altına alındı. Son dakikada yazdıkları pankartlarla bir avuç fedakar ve sadık Kıbrıslı vatandaş, Asil'e moral vermek için yerlerini aldılar kapı önünde. Pankartlarda: "İngiliz adaletine güveniyoruz", "Asil suçsuzdur", "Asil we love you" yazıyor. Önce Ayşegül Nadir geldi. Deklanşörlerin ve flaşların keskin ışığı etrafı sarıyor. Derken Asil'in kız kardeşleri Bilge ve Meral geldiler. Ben de hiç vakit kaybetmeden mahkeme salonuna girdim. Sanık sandalyesine bir metre mesafedeki altı kişilik basın locasında yerimi aldım. Yargıç Sir David Hopkin, salona girdi. Herkes ayağa kalkıp oturdu. Salonun dinleyicilere aynlan cam bölmeli kısmında, insanlar nefes alamayacak kadar birbirlerine yakın ayakta duruyorlar. Salon daha fazla kalabalığa tahammül edemeyecek. Kapılar kapatıldı. Salonun dinleyicilere aynlan önden üç sırasında, Ayşegül Nadir, Bilge Nevzat, Meral Kaşif yanyana fakat birbirlerine bakmadan oturuyorlar.

Salonun sağına düşen iç kapısından Asil Nadir göründü. Resmi elbiseli iri yarı mübaşir, Asil'e nereye oturacağını gösterdi. Tam benim önüme gelen etrafı yeşil boyalı demir parmaklıklarla kapatılmış, beş kişilik

sanık sandalyesinin kenarına oturdu. Ayak ayak üstüne atmak istedi. Ama yerin darlığından ayaklarını döndüremedi sonra vazgeçti.

Göz göze geldik. Gülümsedi.

Sonra arkasına döndü, eski karısı Ayşegül ve kız kardeşlerini de gördü.

Sağ elini ağzına götürerek, kendisine her beş dakikada bir gelen devamlı öksürüğünü gizlemeye çalıştı.

Salonda çıt çıkmıyor. Sir David Hopkin, Asil'e ayağa kalkmasını söyledi. Asil kalktı, iki eliyle önündeki demir çerçeveyi tuttu.

- Adınız?

- Asil.

- Soyadınız?

- Nadir.

- Adresiniz.

Asil yerine oturdu. SFO'yu temsil eden savcı bayan Lorna Harris söz aldı. Asil'in 18 suçunu sıralayıp okudu. Sonra, tekrar özetini yaptı: "Karşınızda gördüğünüz Asil Nadir'in, Polly Peck ve ona bağlı şirketlerinden 14 kere hırsızlık ve 4 kere de evraklar üzerinde tahrifat yaptığı ve zimmetine para geçirdiği gerekçesiyle, mahkemeden tutukluluğunun devamını istiyorum"

Asil'in avukatı bay Anthony Scrivenor: "Bizlere, bahsi geçen suçlamalarla ilgili tebligatta bulunulmadığı için, bu aşamada, onları incelemek ve savunmamızı sıhhatli bir şekilde yapabilmemiz için,

zamana ihtiyacımız olacak. Asil Nadir'in bu süre içerisinde, kefaletle serbest bırakılmasını talep ediyorum"

Asil'in avukatıyla, SFO'nun savcısı zaten bir gün evvelinden anlaşmaya varmışlardı bile. Asil'in kefalet şartlarının ne denli ağır olduğunu biliyordu, Mr. Scrivenor. SFO savcısı, kefalet şartlan için mahkemeye talepte bulunacak, buna da anlaşma icabı Asil'in avukatı itiraz etmeyecekti. İngiltere'de bu gibi davalarda iki taraf avukatlarının bir hafta evvelinden hatta bir gün öncesinden anlaşmalan doğal sayılıyor.

Savcı, İngiltere rekoru kıran kefalet şartlarını sıralayıverdi. Başta İngiliz gazeteciler dondular, sonra dinleyiciler, sonra Asil Nadir, sonra da hepimiz donakaldık.

Yargıç Sir David Hopkins, savcının kefalet şartlarını uygun buldu ve tekrar etti:

- Asil Nadir, lütfen ayağa kalkınız.

Asil ayağa kalktı.

Yargıç, yarım gözlüklerini taktı ve okumaya başladı:

1. Londra'nın Mayfair adresindeki evinde yatıp kalkacaksın.
2. Savile Row polis karakoluna her akşam saat 7 ile 9 arası gidip, "ben burdayım" defterine imza atacaksın.
3. Elinde bulundurduğun bütün pasaportları polise teslim edeceksin. Üzerinde hiçbir seyahat belgesi, uçak bileti hatta tren bileti bile bulundurmayacak ve kullanmaya teşebbüs etmeyeceksin.
4. Görülecek olan davanın yönünü değiştirebilecek nitelikteki iş arkadaşlarınızla, şahitlerle ve üçüncü şahıslarla kesinlikle görüşmeyecek, mektuplaşmayacak, telefonlaşmayacaksın.
5. Bow Street Sulh Ceza Mahkemesinin dilediği zaman çekebileceği 2 milyon sterlin değerindeki çeki avukatınıza Vizard firmasına ödettireceksiniz. Ayrıca, en fazla beş kişinin koyacağı 1.5

milyon sterlin'lik garanti belgesi vereceksin.

Şartlar çok ağır. Asil'i geldiği yan kapıdan tekrar içeriye, tutukluların bulunduğu odaya götürdüler. Asil Nadir için gerekli 3,5 milyon sterlin bir saat içinde bulunmazsa mahkeme avlusunda bekleyen hapishane arabasına bindirilip Wormwood Scrubs Cezaevine sevkedecekler.

Asil'in kız kardeşleri, akrabaları, dışarıda bekleşen bir sürü Kıbrıslı işadamı, ellerinde telefonlarla para arıyor. Mahkemenin giriş salonu uğultu içinde. Görevli polisler, şaşkın vaziyetteki bu kalabalığı bir an önce dışarıya çıkartabilmek için uğraşıyorlar.

- Beyler lütfen ilerleyelim.

- Unutmayın burası bir tiyatro salonu değil, mahkemedesiniz.

- Lütfen binayı terk edin.

- Başka mahkemeler de var, bari onlara hürmet gösterin.

Uyarmalara rağmen, kimsenin kılı kıpırdamıyor. Kimsenin binadan dışarıya çıkmaya niyeti yok.

Ayşegül. Bilge, Meral kafa kafaya verdiler.

Yok mu bunun çaresi?

Ayşegül: "Ben yarım milyon sterlin verebilirim"

Bilge: "Ben de sağa sola telefon ederim"

Meral: "Ben en fakirinizim, hiçbir şey yapacak halim yok"

Bu iş böyle oturup konuşmayla olacak gibi değil. Şakası yok, istenilen para 40 milyar lira, dile kolay. Bir saat çoktan geçmişti. Asil'i sessizce mahkeme avlusundaki koca hapishane arabasına bindirdiler. Arabanın içinde sekiz bölmeli hücre var. İnsanın ancak dizini kıvırabileceği kadar küçük ve havasız. Dört numaralı bölmeye soktular Asil'i.

Araba hareket etti.

Gidiş süremiz 45 dakika. İstikamet Wormwood Scrubs hapishanesi.

WORMWOOD HAPİSHANESİNDE İLK GECE

Hapishane arabasının el kadar kutu hücresine gün ışığı bile sızmıyor. Zifir gibi kapkara her yer. Asil, el yordamıyla kendine bir oturumluk yer buldu. Çelik kutunun içine diri diri gömülmüştü sanki. Araba hareket etti. Gitti durdu, gitti durdu. Giderken pek öyle kötü olmuyordu da, durduğu zaman yan hücrelerden diğer mahkumların sesi geliyordu. Küfür ediyorlardı bol bol, sonra içinde bulundukları çelik kutulan yumrukluyorlardı.

Yolculuk sanki bir ömür boyu sürdü. Önce araba durdu, sonra da motor sesi kesildi. Arabanın içindeki bütün hücreler açıldı, kilit sesleri, zincir sesleri, mahkumların bağırtılan, gardiyanların emirleri, çınlattı ortalığı. Asil karanlıkta hiçbir şey görmeden sadece bekledi. Sesler daha da azaldı. Sonra arabanın dışa açılan kapısı da kapandı.

Asil bugüne kadar korku nedir bilmezdi. "Acaba bu adamlar beni burada unuttular mı?" diye geçirince içinden, korku denilen görüntüsüz şey iki eliyle yapışır gibi oldu yakasına. Dehşete kapıldı. Kalbi dışarıya fırlayacakmış gibi çarptı. Kimsenin duymayacağını bildiği halde, minicik hücresini tekmeledi, tekmeledi, sonra yumruklarıyla dövdü. Ağlamaklıydı. Önce nefesi daralır gibi oldu, midesinden yükselen bir ağn, kalbine doğru topak topak geldi ve bütün göğsüne serince yayılıverdi. Bitkin kafasanı çeliğin soğuğuna dayadı ve öylece kımıldamadan durdu.

Asil hareketsiz ne kadar beklediğini bilmiyor. Bir ara ayak sesleri işitti, sonra yaklaştılar ve hücresinin kapısını açtılar. Arabanın içi loştu, ama giren ışık Asil'in gözlerini kamaştırmaya yetiyordu. İki gardiyanın arasında ana binaya doğru yürüdüler. Asil hiç konuşmadı, gardiyanların da zaten konuşmaya niyetleri yoktu.

Lacivert üniformalı, parlak düğmeli, cilalı siyah ayakkabılı dört gardiyan Asil'i karşılarına aldılar küçük bir odada.

Şefleri sordu:

- Adın?

- Asil.

- Soyadın?

- Nadir.

- Üstünde ne varsa şu masanın üstüne çıkart.

Asil, çıkarmaya başladı. Zaten imza karşılığı cüzdanını almışlardı, Holborn karakolunda. Kolundaki saati çözdü, ceketinin cebinden, yanında her zaman taşıdığı babasının altın zincirini çıkarttı. Pantolon ceplerini yokladı. Çıkmadı bir şey. Gardiyan tekrar sordu:

- Hepsi bu mu?

- Evet

- Şimdi üzerindeki elbiseleri de çıkart.

Asil pek anlamadı, sual sormaya çekindiği için, sadece yüz ifadesiyle, "anlayamadım" der gibilerden baktı dört gardiyanın yüzüne ayn ayrı.

- Bütün elbiselerini çıkartıp, anadan doğma kalacaksın.

Kendisiyle alay edildiğini sandı. Böyle şakaların hiç de zamanı değildi. Sordu:

- Neden ama?

- Sen önce soyun bir kere.

Asil, önce ayakkabılarını, sonra çoraplarını çıkarttı. Pantolonunun kemerini açtı, fermuarını indirdi. Önce sağ bacağını sonra da solunu çıkarttı. Kravatını gevşetip genişletti, sonra bağını bozmadan kafasından geçirerek çıkarttı. Gömleğini de çıkarttı. Ayaklan çıplak yere basarken, bir fanila bir don kaldı. Sonra bekledi.

- Fanila ve donunu da çıkart.

Bugüne kadar kimsenin önünde soyunmamıştı Asil.

Nedenini anlamadan, dedikleri gibi yaptı.

Odanın ortasında, çınlçıplak, anadan doğma duruyordu Asil Nadir. İki eliyle edep yerlerini örttü. Gardiyanların ikinci emrini bekledi.

- Şimdi bizi takip et.

Gardiyanlar önde Asil arkada, taş koridoru geçtiler.

Mahkumlar hamamının önünde durdular. Önce iki gardiyan girdi, sonra Asil ve diğer iki gardiyan da onu takip etti.

Genç olan gardiyan, Asil'e küçük bir sabun uzattı.

- Yıkan, seni bekliyoruz.

Asil anlamıştı şimdi. Hapishaneye girerken yıkanmak adettendi.

Gardiyanların bakmalarına aldırmadan, duşu açtı. Önce soğuk aktı, sonra ılındı ama hiçbir zaman istediği sıcaklığı bulduramadı. Sabunlandı, her yerini yıkadı, oğdu ve durulandı.

Gardiyan çağla yeşili havluyu uzattı Asil'e.

Asil önce donunu geçirdi bacağına. Fanilasını da giydi. Mavi beyaz çizgili mahkum gömleğinin düğmelerini ilikledi. Lacivert pantolon belden bol geldi ama rahat oturdu. Gardiyan, Asil'in kendi çorap ve ayakkabılarını da bir kutu içinde getirip yere bıraktı.

Hücrelerin bulunduğu iç avludan, demir basamaklı merdivenlere basa basa üçüncü kata tırmandılar. Soldan dördüncü kapıyı açıp Asil'i içeri soktular. Bir karış kalınlığındaki gri renkli metal kapıyı hemen kapatıverdiler. Kol kadar sürgüsünü de dışarıdan çektiler.

17 Aralık 1990, Pazartesi.

Gecenin onu.

Hücrede 28 yaşlarında bir zenci var. Çift ranzalı bu çirkin odanın alt yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturmuş. Hiç konuşmadan Asil'i seyretti. Bu allahın cezası hücrenin içinde Asil nefes diye, sadece zencinin pis ve sıcak kokusunu çekiyordu ciğerlerine.

Zenci bozuk İngilizcesiyle konuştu:

- Yukarıda yat istersen.

- Olur.

- Sen ne çaldın?

- Çalmadım bir şey.

- Birini mi öldürdün yoksa?

- Yok, yok kimsenin kılma bile dokunmadım.

- Neden buradasın o zaman?

- Şanssızlık, hepsi o kadar.

Zenci, Asil'in kibar hareketlerinden hoşlandı. İlgisi daha da arttı. Devamlı konuşmak istiyordu. Asil ise, yorgunluktan gözleri kapanıyor, bazen zenciyi bile duymak istemiyordu. Ama zenci zoraki konuşmasına devam etti:

- Ben pantolon kayışı çaldım.

- Neden?

- Çok güzeldi, param da yoktu. Çaldım işte.

- İyi etmişsin.

- Ben Trinidatlıyım biliyor musun?

- Hayır bilmiyorum.

- Hiç gittin mi sen oraya?

- Vaktim olmadı.

Zencinin susacağı yok. Asil uyur gibi numara yaptı. Ama o konuşmaya devam etti:

- Sen zengin misin?

- Fena sayılmaz.

- Ne iş yapıyorsun?

- Ticaret.

- Yani ne satıyorsun?

- Televizyon, meyve, sebze, aklına ne gelirse.

- Kaç ekran televizyon var sende satılık şimdi?

- Sayılarını bilmiyorum ama çok var.

Asil doğruldu yerinden, ranzasından indi. Tur atacak sadece üç adımlık yer var kapıyla, karşı duvar arasında.

- Doktor nasıl çağırılır burada?

- Nedir, hasta mısın?

- Uyku ilacı istiyorum da onun için.

Zenci kapının yanına gidip, "guard, guard" diye uzun uzun bağırdı. Biraz sonra, gardiyan geldi.

- Nedir?

Asil söz aldı:

- Hem göğsümde bir ağn var, hem de uyku girmiyor gözüme.

Gardiyan açtı kapıyı, Asil'i önüne kattı. İki kat daha tırmandılar. Üzerinde "Surgery" yazan kapıdan girdiler.

Doktor, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, renkli televizyon seyrediyordu.

- Nedir problem?

- Benim göğsüm ağnyor da biraz.

- Neden ağrıyor?

- Bilmiyorum, bugün biraz üzüldüm, ondan olabilir belki.

Doktor Asil Nadir'i tanıyıverdi birden.

- Sen Asil Nadir değil misin?

- Evet benim.

- Ben de Kıbrıslıyım.

- Ya öyle mi ne tesadüf.

Asil hemen anladı. Doktor Kıbrıslı bir Rum'du.

Rum yakınlık gösterdikçe, Asil pişmanlık duydu. "Bu gece koyunlan sayar, gene de Rum'un elinden ilaç almam" diye karar verdi.

- Sana ağrı kesici bir ilaç vereyim.

- Hayır şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, ilaca gerek kalmadı.

- Dur gitme, konuşalım biraz.

- Çok uykum var, özür dilerim, iyi geceler.

- Ne zaman istersen gel de, biraz konuşuruz.

- Teşekkürler.

Asil gardiyanın arkasına takılıp hücresine kadar yürüdü. "Bu cehennemin dibi yere domuz bağlasalar yaşamaz" dedi içinden.

Zenciye konuşmadan eliyle bir selam verdi ve üst ranzaya sıçrayıp uzandı. Asil gözlerini yumdu. Sırtı ve başı, uzandığı çadır bezi kadar sert kumaşın üzerinde hiç rahat değildi. "Bitsin bu acı günler" diye yakardı içinden.

RAMADAN GÜNEY İMDADA YETİŞİYOR

Aynı hücrenin içinde Asil'i 23 saat kapalı tutuyorlar her gün.

Her şey paraya bağlı.

İstenilen 3,5 milyon sterlin (40 milyar lira).

Londra'da Bilge Nevzat.

Kıbrıs'ta Aziz Menteş.

Türkiye'de de Bülent Şemiler, kollan sıvadılar, kapı kapı dolaşıyorlar. Avukatlık firması Vizard'a yatırılması gereken 2 milyon sterlin sonunda bulundu ve şöyle: Aziz Menteş 450 bin sterlin'i Kıbrıs'ta yönetim kurulu başkanı olduğu bankadan pakete koyup getirdi. 1 milyon 550 bin sterlin ise, Özal'ın ricalanyla Türkiye'deki birkaç bankanın ortaklaşa gösterdikleri gayretlerle bir araya getirildi. Yatınlacak olan bu paranın Asil Nadir ve ailesiyle hiçbir ilgisi olmaması gerekiyordu zaten.

Garanti belgesi olarak, gereken 1.5 milyon sterlin'in 500 binini Asil'in evlen boşan, evlen boşan emektar eşi Ayşegül Tecimer çıkartıp getirdi. Evinden topladığı antika vazo ve bazı mücevherlerine değer biçtirip bunlan bankanın kasasına kapattırmış, sonra da garanti belgesinin altına imzasını atıvermiş.

Her şey tamam o zaman.

2 milyon sterlin Vizard'a yattı.

Ayşegül yarım milyon sterlin garanti belgesi verdi.

- Tamam mı?

- Hayır.

- Neden?

- Daha 1 milyon sterlin lazım, ikinci garanti belgesi için.

- Peki şimdi ne olacak?

- Onu da Bilge Hanım bulacak.

Bilge Nadir, Asil'in kız kardeşi.

Bir elinde telefon, öbüründe mendil.

Bir milyon sterlin öyle kolay kolay çıkacak para mı?

Çaldırmadığı telefon zili kalmadı.

İşadamlan, cemiyetler, akrabalar, herkes denendi. Yok, yok, yok. Bilge'ye dediler ki. "Londra'da Ramadan Güney adında biri var. Bu adam, beş vakit namazında abdestinde. Avrupa'nın en büyük mezarlığının da sahibi. Allah'ına inanan, içi vatan ve millet sevgisi dolu bir para babası. Verse verse bunu Ramadan verir. Bir dene bakalım"

Bilge hiç vakit kaybetmedi, öyle yaptı.

Açtı telefonu Ramadan'a gece yarısı:

- Alo Ramadan Bey.

- Evet.

- Asil Nadir'i tanırsınız?

- Tanırız tabii.

- Ben onun gız gardaşı, adım Bilge'dir.

- Evet biliriz.

- Ramadan Bey, Assil'i isterler bıraksınlar hapiste. Ama yoktur biz oturalım. Lazımdır ki bulalım bir milyoncuk isterlin de gurtaralım gendini.

İşte halis muhlis Kıbrıs Türkçe'siyle yapılan bu telefon konuşması, Ramadan Güney'i çok duygulandırdı.

Heyecandan telefonda sesi titredi. Sadece:

- Lafı mı olur, Asil kardeşimiz için canım feda olsun.

- Ramadan beğciğim, yarın Bow Street mahkemesine sabahtan gelseniz de avokatlanmız da oraşta olacaklar.

- Sen merak etme Bilge Hanım.

Ramadan alev alev.

Allaha karşı dini görevlerini zaten yapıyor. Şimdi de vatan ve millet için kendisine düşen bu vazifeyi seve seve yapacak.

Asil Nadir'i hapisten kurtaracak.

Bütün gece gözüne uyku girmedi. Yatağında döndü durdu.

"Bak bu kadar adam dururken, bana geldiler, bana telefon ettiler" diye çocuklar gibi sevindi.

O gece uyuyup uyumadığını pek bilmiyor Ramadan.

Ramadan Güney, aslen Kıbrıs'ın Trodos Dağlan'nın eteğindeki Baf kazasının Vrecca köyünden. Şimdi oraya Dağaşan köyü diyorlar. Varlıklı bir ailenin çocuğu. Rumların'ın zulmüne karşı boş durmamış, zaman zaman dağlara çıkıp elinde silahla mücahitlik yapmış. Sonunda Rumlar'a karşı "Volkan" adlı bir direniş grubu kurarak, İngilizler'in sabrını tüketmiş. İngilizler hiç hoşlanmaz böyle direnme ve mücahitlik işlerinden. Kaşık kadar adanın içinde takılmışlar Ramadan'ın peşine. Yakalasalar tıkacaklar içeri. Sonunda Ramadan'a dar etmişler o canım Kıbrıs'ı. O da almış çoluğu çocuğu yanına, ver elini İngiltere'ye.

Ramadan Güney, ekmek parası uğruna ayırım yapmadan önüne gelen işleri yapmış Londra'da. 1958 tarihinde ayak bastığı bu büyük kentte nasıl para kazanmaya başladığını ve o günlerden bugünlere nasıl geldiğini şöyle anlatıyor:

"Oxford Street'te bir çaycı dükkanında kapı ve cam silerek hayata atıldım Londra'da. Sonra Allah'a sığındım, parama sahip çıktım. Ne kumar oynarım, ne de içki içerim. Türkler'in bol bulunduğu Green Lanes'de "Müzik Dünyası" adlı bir kasetçi dükkanı açtım. Türkler'e müzik kasetleri, müzik aletleri, Türkçe kitaplar, gazete, dergi satmaya başladım.

Dinime çok bağlı olduğum için, Londra'daki Türkler'in çektiği sıkıntıları gördüm. Bu dünyada insanın dirisi de olur, ölüsü de. Ölüsü olan, gidip Pakistanlılar'ın eline düşüyordu. Bu adamlar Müslüman ama, bizim gibi cenaze kaldırmıyorlar, namazlarından tutun, her şeyleri değişik ve ters bizim için.

Mahallemizde kimsenin kullanmadığı, kapısında otlar bitmiş bir Yahudi havrası vardı. Kafamı oraya taktım. Önünden geçerken, hep düşünürdüm, "şurayı bir cami yapabilir miyiz?" diye. Brunei Sultanından, Arap şeyhlerine kadar herkesin kapısını çaldım. Yardım istedim. Sonunda "İngiltere Türk İslam Cemiyeti"ni kurdum. Türkler'e ilk hediyem Shackweel Lane Türk Camisi oldu.

Eksikler bitmiyordu. Bir de Türk mezarlığı satın aldım. O gündür bugündür, sadece dinime ve Müslümanlara hizmet ederim. Benim işlerim çok zaman aldığı için, "Müzik Dünyası" adlı dükkanımızda eşim Süheyla çalışıyor"

19 Aralık 1990, Çarşamba.

Ramadan Güney sabah namazını kıldı.

Sakallarına limon kolonyası sürdü, sonra bir çırpıda giyindi.

Ağzına bir lokma ekmek atmadan, doğru Bow Street Magistrate Sulh Ceza Mahkemesine gitti.

Bilge Nevzat ve Asil'in avukatları, sokakta altın bulmuş gibi Ramadan'ın etrafını sardılar. Önüne uzanan beş altı eli birden sıktı Ramadan. Adetleri olmadığı halde İngiliz avukat Ramadan'ın sırtını bile sıvazladı. Yüreği kabardı Ramadan'ın, hayatının en büyük rolünü işte şimdi oynuyordu.

Yargıç önüne çıkıldı.

Heyecan son haddinde.

Yargıç sordu:

- Adın?

- Ramadan.

- Soyadın?

- Güney.

- Asil Nadir'le bir akrabalığın, yakınlığın var mı?

- Hayır yoktur.

- Bir milyon sterlin'lik garanti belgesi imzalayacakmışsın. Bunu kimsenin zoruyla değil de kendi arzunla yapıyorsun değil mi?

- Elbette.

- Asil Nadir'in 18 suçunun neler olduğunu biliyor musun?

- Biliyorum. (Halbuki ne gazete okumuş, ne de ilgilenmişti. Asil'in 18 değil, 180 suçu olsa gene basardı imzayı gözü kapalı.)

- Neyine karşılık bu belgeyi imzalayacaksın?

- Mezarlığıma karşılık.

- Kaç para eder mezarlığın, tapuları var mı yanında?

- Çok para eder, buyurun koçanlarını. (Kıbrıs'lılar tapuya koçan derler.)

Yargıç yanındaki hesap uzmanlarını çağırdı. Ramadan'ın mezarlık koçanlarına baktılar. Oldu bu iş diye kafa salladılar. Sonra yargıç tekrar konuştu:

- Mr. Ramadan. Seni uyarmam lazım. Asil Nadir ola ki kefalet şartlarına uymayıp da bir iş karıştırırsa, senin bir milyon sterlin de yanar bunu biliyor musun?

Ramadan kuru yutkundu. "Koca Asil Nadir ne iş karıştırabilir ki?" diye geçirdi içinden.

- Evet biliyorum.

- O zaman at imzayı şu kağıdın altına.

Dışarıya çıktılar.

Sanki biraz evvelki kahramanlığı yapan Ramadan değilmiş gibi onu herkes unutmuştu. Bilge Hanım ve avukatlar ordusu başka bir telaşın içindeydiler. Her şey güzeldi de, Türkiye'den beklenilen 1 milyon 550 bin sterlin hala görünürlerde yoktu. Bu yüzden de Asil Nadir, üçüncü gecesini harcamak zorunda kalacaktı, Wormwood Scrubs hapishanesinde. Ramadan mecburen kulak misafiri oldu konuşmalara. Dayanamadı ve lafa girdi:

- Bilge Hanım, ben sizin istediğiniz 2 milyon sterlin'i de hemen verebilirim. Bırakın bu Türkiye'yi filan, ben ne güne duruyorum burada.

- Ah Ramadan Bey, ne kadar iyisiniz.

Asil'in avukatlan ne oluyor diye Bilge'ye sordular:

- Ne diyor Ramadan Bey?

- İsterseniz 2 milyon daha veririm diyor.

Avukatlar heykel gibi oldular. Kaskatı kesildiler. Bu büyük fedakarlık karşısında Türk olmadıklarına pişman bile oldular belki.

Hemen yargıca sordular:

- Efendim, Mr. Ramadan 2 milyon daha koyarım diyor.

- Olmaz.

- Neden efendim?

- Aynı adam iki kere para koyamaz da ondan.

20 Aralık 1990, Perşembe.

Londra'da ısı sıfırın altında.

Bir gün geçikmeli de olsa, Türkiye'den beklenilen para geldi. Wormwood Scrubs hapishanesinin önü gazeteciler, fotoğrafçılar, televizyoncularla dolu. Hatta bazıları Asil'in çıkışını görmek için merdiven bile getirmiş. Aynen Türkiye'deki gibi araba içinde sandviç yapıp çay satan seyyarlar da bekleşenlere servis yapıyor.

Hapishane müdürünün faksına bir mesaj geldi.

"Tahliye Belgesi. Asil Nadir için gerekli kefalet koşulları yerine getirilmiştir. Kendisinin derhal serbest bırakılmasını rica ederim. İmza: Deputy Chief Clerk, Bow Street Magistrates Court 28 Bow Street, London WC2E 7 AS"

Müdür mesaja bir daha baktı. Sonra gözlüğünü taktı. Noktalarına ve virgüllerine de göz attı faksın. Telefona uzandı, Bow Street Sulh Ceza Mahkemesinin numarasını çevirdi ve bekledi.

Karşıda bir ses var:

- Alo. dedi.

- Evet, dediler.

- Bu Asil Nadir'in tahliyesi faksla olmaz, dedi.

- Neden? dediler.

- Bana bunun orijinali lazım, dedi.

Asil'in avukatları mahkemede bekleşiyorlar. Aziz Menteş, Bilge Nevzat, Meral Kaşif, Ayşegül Tecimer, avukatlar, şaşkın bu faks olayına.

Bilge kızıp kızıp söyleniyor:

- Aha bulduk parayı, gene de bırakmazlar gendini.

Avukat cevap veriyor

- Sakin olun lütfen, mektubu bir taksiye koyar göndeririz.

Londra'da aynı soğuk gün devam ediyor.

Saat 15.25. Mahkeme on beş dakika sonra kapanacak. Yargıcın haberi olmadan hapishane müdürünün istediği orijinal "tahliye belgesini" kimse vermiyor.

- Yargıç nerede?

- Şimdi tuvalete gitti, bekleyin çıkacak.

Çıktı tuvaletten, ellerini mendiline kuruluyor yargıç.

Karşısına geçtiler?

- Nedir?

- Efendim, Asil'i bırakmıyorlar hapisten.

- Nedenmiş o?

- Tahliye belgesi yazıldı ya. Onun orijinalini isterlermiş.

- Haaa anladım, biz de postalarız.

- Efendim, siz postalayana kadar iki gün geçer, biz Asil'i şimdi çıkartmak istiyoruz. Siz bize verirseniz mektubu biz kendimiz götürürüz hapishaneye.

- Ama size zahmet olacak.

- Olmaz efendim, siz yeter ki verin şu mektubu.

- Tamam o zaman, verelim.

Saat 16.25

Hapishane müdürünün istediği orijinal belge, taksiyle yola çıktı.

Müdür belgeyi aldı, baktı.

- Katibi çağırın.

- Buyurun efendim.

- Asil Nadir'in çıkışını verin.

- Derhal efendim.

Asil Nadir, bütün gazetecileri atlattı o gün. Yan kapıdan taksiyle değil de, avukatın arabasıyla sıvışıverdi sessizce. Bu sefer, bütün gazeteciler Asil'in 3 numaralı Alford Street malikanesinin önüne toplaştilar. Mahallesakinleri pek alışkın değil böyle, yığın yığın fotoğrafçı görmeye caddelerinde.

Soruyorlar:

- Ne oluyor?

- Asil Nadir gelecek.

- Kim?

- Asil Nadir.

Bentley arabasıyla çıkageldi Asil Nadir. Flaşlar patlıyor. Kıyamet kopuyor. Asil evinin kapısından içeriye giremiyor bir türlü. Döndü gazetecilere:

- Ne olur panik yapmayın. Bırakın da geçeyim.

- Ama bize bir iki kelime söyleyin lütfen.

- Şimdi aklıma bir şey gelmiyor, konuşacağım zaman hepinizi davet edeceğim, söz.

Flaşlar gene patlıyor. Vizards avukatlık firmasından Peter Knight, Asil'in koluna girdi, İngiliz korumalar kalabalığı yararak yol açtılar. Lolita kapıyı yarım açmış bekliyor. İlk adımını içeriye attı Asil, sonra iki elini havaya kaldırarak gazetecilere "iyi geceler" diledi.

Kimsenin bir yere gideceği yok. Bu gece çok önemli misafirleri olabilir Asil'in diye düşünüyor herkes.

Aradan bir saat geçmeden Jaguar arabasıyla Ayşegül Tecimer geldi. Sonra mahkeme kararıyla görüşmeleri yasak edilen kız kardeşi Bilge Nevzat, kızı Tijen ile birlikte içeriye süzüldüler. Onları da başkonsolos Doğan Alpan takip etti. Hapse girmeden önce Asil'in bu malikaneyi birlikte paylaştığı emektar sevgilisi Joanna nedense yoktu ortalarda. Fotoğrafçılar teker teker evlerine gitmeye başladılar. Sonunda 3 numaralı Alford Street malikanesinin önü boşaldı. Gece saat 10.45. Asil, sıcacık mis gibi duşunu aldı. Saçlarında köpüren şampuanın kokusu aynen bir müzik gibiydi, hiç ilgisi yokken, ona Bahama'da

kaldığı deniz kıyısındaki villayı anımsattı.

Kurulandı.

Saçlarını geriye taradı.

İpek pijamalarını geçirdi ayağına.

Televizyonun karşısına geçip tüy gibi yumuşak koltuğa uzandi.
"Seyredebildiğim kadar bakar, sonra da sızarım burada" diye düşündü.
"İnsanın evi gibi var mı?" diyecekti ki.

Kapı zili. Zırrr zırrr zırrr.

Kalabalık bir grup, kalın kalın erkek sesleri var aşağıda.

Toparlandı Asil. Bekledi.

İngiliz koruma yukarıya geldi.

Asil merakla sordu:

- Kimdir?

- Mr. Ramadan ve arkadaşları.

Asil Nadir hayatta Mr. Ramadan Güney'i tanımaz.

Namaz kılmazdı ki camiye gitsin.

Ölüsü yoktu ki mezara gömdürsün.

Yolu geçmezdi ki "Müzik Dünyası"ndan kaset alsın.

Onun için hiç görmemişti Ramadan'ı, ayıp değil ya.

Son günde duymuştu, Ramadan Güney'in yaptığı insanlığı, erkekliği. Herhalde gecenin bu geç saati de olsa, geriye çeviremezdi onlan.

- Gelsinler yukarıya.

- Yes sir.

En azından on kişilik grup halısı bol, geniş merdivenlerden yukarı kata tırmandılar. Asil merdivenin tepesinde bekliyor. İşin kötü tarafı kimin kim olduğunu bilmiyor. "Hangisi bunların Ramadan, Allahım bana yardım et" dedi içinden.

Birbirlerini takdim etmeden teker teker Asil'e sarılıp yanaklarından öptüler. Sakallı olanı Ramadan'dı. İçlerinde gözyaşı dökenler de oldu. "Geçmiş olsun" dediler. Sonra odanın muhteşem zenginliğine şaşkın şaşkın bakarak, bulabildikleri yerlere oturuverdiler.

Her kafadan bir ses çıkıyor. Ramadan Bey'in arkadaşı misafir Kıbrıslılar, İngilizler'e ateş püskürüyor:

- Bilin Assil beğciğim, sen occuz gurtardın gendiğni.

- Bu İngilizler Assil beğciğim, isterler seni susturmak.

- Bunların hepsi Rum gavurunun oyunudur.

Asil şiddetli bir şekilde yalnız kalma ihtiyacını hissetti.

Artık dinlemeye hiç tahammülü yoktu. Zaten onu sadece Ramadan Güney ilgilendiriyordu. Konuşmaları izlemeden sadece Ramadan Güney'e bakıp gülümsedi durdu bütün gece.

Saat gecenin bilmem kaçı olmuştu artık.

Müsaade istediler.

Asil hepsini tekrar kucakladı.

Sonra Ramadan'ı bir kenara çekti:

- Ramadan Bey, yapmış olduğun bu erkeklik gözümü yaşarttı.

- Sana canım feda olsun Asil Bey.

- Ben bunun altında kalmam.

- Aman Asil Bey o da ne demek?

- Senden bir ricam var.

- Emret.

- Yarın sabah saat onda bana gel.

- Tabii gelirim.

- Ama kimsenin haberi olmasın yalnız gel.

- Hiç merak etme.

ASİL NADİR VE RAMADAN GÜNEY YAKINLAŞMASI

Duymayan kalmadı. Herkesin ağzında o var şimdi. Asil Nadir'i, yağdan kıl çeker gibi hapisten kurtaran bu fedakar, iyiliksever Kıbrıslı konuşuluyor her yerde. Türkiye onu konuşuyor, Kıbrıslılar'ın ağzında o var. İngiltere gazeteleri karış karış onu yazıyor.

Sabahın karanlığında, çıktı yatağından.

Daha gün mün ışımamış. Bir çay yaptı.

Elbise dolabına bir göz attı. Kumaşı parlak gri takım elbisenin yakasından çekti baktı. "Bugün bunu giyerim, Asil Nadir'e" diye kararını verdi.

Saat tam ona on kala Alford Street malikanesinin önüne geldi. İki tarafı çiçeklikli giriş kapısının altın gibi parlayan pirinç ziline baktı. "Daha on dakika var, acaba ayıp olur mu? diye düşündü.

Kapıyı İngiliz koruma Steve açtı.

- Yes.

- Ben Ramadan, Asil Bey'e geldim.

- Haberi var mı?

- Var tabii, onda randevumuz var.

Kendisine böyle bir randevudan bahsedilmediği için Steve önce tereddüt etti. Sonra istemeyerek kapıyı araladı.

- Burada bekleyin, haber vereyim.

Ramadan Güney, evin holünde ayakta kalakaldı.

Bekledi sabırla. Çok geçmeden, Steve merdiven başından aşağıya inmeden "yukarıya buyurun" gibilerden işaret etti.

Asil Nadir, beyaz gömleğine kravat takmamıştı. Elinde sigarasıyla, birdenbire odanın içinde beliriverdi. Sarıldılar. Sanki birbirlerini yıllar öncesinden tanıyan iki samimi dost gibiydiler. Asil, kıymetli bir vazoyu kırılmasın diye itinayla yerine koyar gibi, Ramadan'ı da kollarından nazikçe tutup, oturacağı yere kadar götürdü. Karşılıklı oturdular. Nihayet yalnız kalabilmişlerdi. Asil, Ramadan'la konuşmadı bir süre, sadece onu doya doya seyrediyormuş gibi yaptı.

- Ramadan Bey sana söyleyeceklerim çok ciddidir. Beni çok iyi dinlemen lazım.

- Evet Asil Bey dinliyorum seni.

- Sen yalnız beni değil, Türkülüğün de şerefini kurtardın.

- Lafı mı olur.

- Sen artık benim kardeşimden de yakınsın bana.

- Ben de öyle hissediyorum zaten.

- Senin hakkını ölünceye kadar ödeyemem.

- N’olur Asil Bey, unutalım artık geçmişi.

Asil tüm kontrolü eline aldı. İltifatların ardı arkası kesilmedi bütün sabah. Birlikte kahve içtiler. Güldüler, söylediler. Ramadan Bey, Asil’in rahmetli babası İrfan Bey’i tanırdı eskiden, ondan bahsettiler uzun uzun.

Asil Nadir ve Ramadan Güney ikilisinin sıcak dostluklarının ilk tohumlan Alford Malikanesinde atılmıştı bile.

Ramadan, giderayak konuştu:

- Bize de bekleriz.

- Kardeşimin evine gelmez miyim hiç?

- Ne zaman gelirsin Asil Bey?

- Yarın öğle yemeğine sizdeyim.

- Çok sevindim.

O canım yeşil Bentley araba, Green Lanes caddesi üzerindeki "Müzik Dünyası" kasetçi dükkanının önünde durduğu zaman, Asil’in içinden çıkıp şöyle bir etrafına bakışı vardı ki, işte o bakış görülmeye değerdi. Gözünden güneş gözlüklerini çıkarttı, rüzgardan uçmasın diye, önü açık ceketini eliyle bastırarak dükkana doğru yürüdü. Ramadan Güney ve eşi Süheyla oracıkta bekliyorlardı zaten bu şeref misafirleri olacak ender insanı.

Sarıldılar, kucaklaştılar, sonra da öptüler birbirlerini. Asil’i ömründe ilk defa görmenin verdiği heyecanla kalbi duracak gibi güm güm atan Süheyla Hanım da tanıştı Asil’le. Ramadan Bey’in kızlan, oğullan,

damadı, birkaç önemli Kıbrıslı misafiri de bu önemli günde hazır bulunuyorlardı.

Ramadan Bey'in eşi Süheyla Güney tipik bir Kıbrıslı ev hanımı. Dünyaya iyilik yapmak için gelmiş sanki. Eli açık, cömert, kapısı herkese açık, sokakta aç gördü mü karmlarını doyuran, kılıksız gördü mü üst başveren cinsten, tek kelimeyle melek gibi bir kadın.

Asil Nadir'e bir sofra hazırlamış ki, yazıyla tarifi mümkün değil. Saraylarda krallara layık bir sofra. Ne çeşit yemekleri varsa Kıbrıslılar'ın, hepsi Ramadan Bey'in zengin sofrasında resim gibi. Agrelli, Puncolos, Bullez, Mücendra, Molahiya, daha ne istersen hepsi var. Bunlan hazırlarken, Süheyla Hanım çok düşünmüş: "Bu adamın helal süt emmiş karısı yok ki, ona baksın, onu yedirip içirsin. Bari ben yapayım da özlediği Kıbrıs yemeklerini seve seve yesin" demiş.

Besmele çekip oturdular sofra başına.

Asil'in tabağı hiç boş kalmadı. Tam bitmesine yakın, hem Süheyla Hanım hem de kızlan hiç itiraz dinlemeden doldurdular tepeleme. Asil hem ağız dolusu yedi, hem de konuştu sofradakilerle:

- Ahh ne zahmetler etmişsiniz benim için.

- Ellerinize sağlık, ne de lezzetli olmuşlar.

- Beni çok şımartıyorsunuz.

- Şu mücendrayı ne de severim bir bilseniz.

Ama Süheyla Hanım'ı en çok içlendiren, onu en çok duygulandıran Asil'in gitmeden önce söylediği güzel sözleri oldu:

- Allah sofranıza bereket versin. Artık burası benim evim sayılır, ne

zaman acıkırsam, çat kapı çıkıp gelirim, sakın şaşmayasınız.

Aman ne sevindiler, ne sevindiler. Asil'i arabasının başına kadar geçirdiler. Herkes onun arabaya binişine, gözlüklerini takışma, el sallayışına, gülüşüne hayran kaldı.

* * * * *

Ertesi sabah Asil Nadir, büroya biraz geç geldi. Selam sabah etmeden, hemen odasına süzülüp kapısını kapattı. Abide Gönültaş hiç durur mu? O da girdi içeriye. Çok geçmeden ikisi de peş peşe çıkıp benim odaya girdiler. Asil yeşil deri kaplı sandalyeye oturdu: "Dün az kalsın ölüyordum" dedi.

Çok meraklandım, abaca neden ölüyormuş Asil Nadir diye. Kaza filan mı geçirdi? Yoksa başına bir şey mi düştü? Binbir sual takıldı kafama. Ama benim sormama gerek kalmadan o anlattı:

- Boracığım, dün Allah bana acıdı. Ramadan'larda yemeğe davetliydim. Zorla yedirdiler. Bir ara ölüyorum sandım. Ben alışkın değilim böyle ağır yağlı yemekleri yemeye. Yere tükürsem tüküremem, kussam kusamam, boncuk boncuk terledim, anamdan doğduğuma pişman oldum. "Şu ziyafetten bir kurtulursam, belki de gidip, arabayı bir hastanenin önünde durdurur midemi yıkattırırım" diye düşünüp durdum.

- Sonra n'oldu peki? Yıkattınız mı midenizi?

- Allahtan ona lüzum kalmadı. Hemen eve geldim. Bizim babadan kalma bir usulümüz vardır. Sağ elimin işaret parmağını gidebildiği kadar gırtlağıma soktum. Mücendralar, molahiyalar, bullezler, puncoloslar, hepsi çıktı içimden. Allahıma bin şükürler olsun.

- Aman Asil Bey, büyük geçmiş olsun. Bir daha dikkat edin, öyle olur olmaz şeyleri yemeyin.

- Bu bana bir ders oldu Boracığım, bir kere daha böyle bir yemek felaketine uğramıştım Kıbrıs'ta. Bizim Polly Peck yönetim kurulundan Radar Reşat'ın karısı köfte yapmıştı. O günü hatırladıkça, köfteden nefret ediyorum.

Ramadan Güney, karısı Süheyla'nın karşısına oturmuş sabah çayını içiyor. "Ne iyi ettik de Asil'i yemeğe davet ettik. Kıbrıs yemeklerini ne kadar da özlemiş adamcağız, yedikçe iştahı açıldı. Helali hoş olsun, afiyet olsun" diye sevindiler. Sonra birlikte karar verdiler: "Asil'i ilk fırsatta tekrar yemeğe çağıralım"

Artık gün geçmiyor ki, Ramadan Güney'in telefonu çalmasın.

Zırrr, zırrr.

- Alo buyrun.

- Ramadan Bey, ben Asil.

- Aaaa, evet Asil Bey buyrun.

- Bana haksızlık ediyorsun sen.

- Neden Asil Bey, ne yaptım ki?

- Hiç aramıyorsun beni.

- Sizi rahatsız etmek istemiyorum da ondan Asil Bey.

- Beni gene gücendiriyorsun Ramadan Bey, hani biz kardeştik?

- Öyleyiz tabii.

- Gel de bir yüzünü görelim Ramadan Bey, hadi bekletme artık.

- Ne zaman istersiniz gelmemi?

- Canın ne zaman isterse, şimdi gel, yarın gel, davet mi bekliyorsun?

- Geleceğim Asil Bey, hiç merak etme.

- Hanımına, çoluğa çocuğa selamlar Ramadan Bey.

- Sağolun size de.

Ramadan eski Ramadan değil artık.

Bazen oturduğu yerde dalıp dalıp gidiyor.

Omuzuna dokunmadan kendini toparlayamıyor.

Ne düşünüyor ki acaba. Bir derdi de yok. Üstelik Asil Nadir gibi bir adamın gözdesi oldu, onun kardeşi oldu, her şeyi oldu, en sevip saydığı adamı oldu. Neden üzülecekmiş ki? Yok ki bir sebep, durup dururken dalıp gitmesine.

Ramadan'ın çıtı çıkmıyor. Çekilmiş köşesine. Elinde tutup da ikinci yudumunu almayı akıl edemediği buz gibi çayına baka baka derinlere dalmış:

"Bak Allah için konuşuyorum, bu Asil Nadir bambaşka bir insan. Konuşmasını, oturup kalkmasını, giyinip kuşanmasını, insanlara davranmasını, yemesini içmesini, para kazanmasını, her şeyi bizden

daha iyi biliyor. Allah benim temiz kalbimi okuyor. Onun için yolladı bana bu Asil Nadir'i. Kime nasip olmuş Asil Nadir'le kardeş olmak, onu istediği zaman görebilmek, birlikte yemek yemek. Kime? Haa kime nasip olmuş?" Yanıbaşında duran telefonun zili üç kere çaldı.

Ramadan tatlı bir rüyadan uyanır gibi oldu. Telefonu kaldırdı.

- Alo.

- Alo, Ramadan Bey, ben Asil.

- Evet Asil Bey.

- Hadi bekliyorum, gel de biraz konuşalım.

- Hemen geliyorum Asil Bey.

Ramadan öyle dalıp dalıp gidiyordu ama, bir sebebi vardı bu dalmalarının. Asil Nadir gibi büyük bir işadamının dostluğunu, kardeşliğini, yakınlığını içine sindiriyordu. Bu da öyle bir iki günde olacak iş değildi. "Sevincimi kontrol etmeliyim" diyerek yerinden kalktı. Hazırlanıp hemen Asil Nadir'i görmeye gitmesi lazımdı. Hem de hiç vakit kaybetmeden.

Ramadan Alford Street malikanesine geldiği zaman, kapıyı bile çalmadı. İngiliz korumalar, kendisini yolda karşıladılar. Bir hafta evvel, Ramadan'a kapıyı yarım aralayıp şüpheyle bakan Steve, şimdi kuzu gibi olmuştu. Ramadan Bey'e nasıl yağ çekeceğini bilemiyordu.

Asil birinci katın merdivenlerinden koşarak indi. Ramadan'a sarıldı. Yukarıya çıktılar.

Karşılıklı geçip oturdular. Lolita çayları getirdi.

Çayın yanında ne de güzel bisküviler var. Hele gümüş tepsi. O kaşıklar. Asil, oturduğu yerden kalktı, gelip Ramadan'ın yanına oturdu. Hiç bu kadar yakın olmamışlardı şimdiye kadar. Elini Ramadan'ın omzuna koyup, gözlerinin içine baktı:

- Ramadan Bey, seni daha evvelden tanımamak ne büyük kayıp biliyor musun? Neden biz seninle daha evvel bir araya gelemedik? Gene de şükrediyorum, geç bile olsa kader yollarımızı şimdi birleştirdi.

- Allah sonumuzu iyi etsin.

- Ramadan Bey, bana yaptığın iyiliğin altında kalacak değilim elbette.

- Asil Bey beni üzüyorsun, ben bunu karşılığında bir şey bekleyerek yapmadım ki.

- Dinle beni Ramadan Bey. Sana hayatında ummadığın kadar çuvalla para kazanmanın yollarını öğreteceğim. Bunun mektebi yok biliyorsun.

- Evet yok Asil Bey.

- Şimdi, buradan çıkıp hemen bankaya gitsen kaç para çekebilirsin en fazla?

Ramadan, kendini trenin altında kalıyormuş gibi hissetti birden. Durup dururken böyle bir sual beklemiyordu hiç. Kafası karıştı.; Ne cevap vereceğini bilemedi. Merak etti, ama hiç anlamadı, aklı kesmedi Asil'in neden böyle bir sual sorduğuna.

- Bilmem ki Asil Bey, belki hiç bir garanti göstermeden 200 bin sterlin (2,5 milyar lira) çekebilirim, gider gitmez.

Sonra Asil'in yüzüne baktı. Memnun olup olmadığını araştırdı. Asil düşünceye dalmıştı. Hiçbir şey belli etmiyordu yüz ifadeleriyle. Bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kapadı, sonra:

- Yetmez ama, şimdilik işe yarayabilir.

- Ne yapacaktınız Asil Bey bu parayı?

- Ben bir şey yapmayacağım, sana hemen para kazandıracağım, o paranı üçe beşe katlayacağız.

Ramadan'ın kalbi çarpmaya başladı 200 bini üçe beşe katladı mı, su içinde bir milyon sterlin cebe girecekti. Heyecanını belli etmedi. Şimdi bütün kapılar Ramadan'a açılmak üzereydi. Büyük paralar kazanmanın, tam eşiğinde hissetti kendini. Gözlerini bulundukları odanın duvarlarında gezdirdi. Aman Allahım neydi o canım tablolar. Kimbilir bunlara kaçar para ödemişti Asil? Odanın her tarafından pahalılık akıyor, zevk akıyor. "Bu muhteşem ortam çok geçmez benim de evimde olur" diye düşündü.

- Asil Bey ben bir şey bilmiyorum, sen emret ben öyle yapayım.

- Sen vakit kaybetme, çek 200 bini, hemen gel bekliyorum.

Ramadan saatine baktı. Bankaların kapanmasına daha bir saat vardı.

Ayağa kalktı, merdivenlere doğru giderken Asil durdurdu.

- Araban var mı?

- Hayır yok.

Asil, aşağıdaki İngiliz korumaya bağırdı:

- Alan.

- Yes sir.

- Mr. Ramadan nereye isterse oraya götüreceksin kendisini, sonra bekleyip buraya getireceksin.

- Yes sir.

Asil'in Range Rover arabasına bindiler. Vrmmmmm. Araba hareket etti. Ana yola çıkmadan yol ağzında bir süre bekledi, sonra sola kıvrılıp gözden kayboldu.

* * * * *

Ramadan'ın elinde çantası yoktu.

Aynen gittiği gibi döndü bankadan.

Asil, tekrar kucakladı kendisini, sarılırken ellerini Ramadan'ın vücudunda ustaca gezdirdi. Asil'in az kaldı yüreğine iniyordu. 200 bin sterlin dediğin cebe konulacak kadar küçük olamazdı. Asil, 200 binin şeklini, demetini, ağırlığını, tutacağı yeri ismi gibi ezbere biliyordu. "Kalıbımı basarım, Ramadan eli boş döndü" diye düşünüp içi cız etti.

- N'oldu Ramadan Bey?

- Tamamdır Asil Bey.

- Nasıl tamam yani?

- 150 bin çek vereceğim, 50 bini de nakit

Asil'in yüreği ferahladı. Sular serpildi. Neşesi yerine geldi, bir sigara yaktı, sonra:

- Ramadan Bey ne içersin?

- Bilmem ki.

Asil kalktı yerinden:

- Lolitttaaa.. diye bağırdı.

- Yesss.

- Bize demli bir çay yap.

- Hemen.

Asil önce çeki aldı. Evirip çevirip baktı. Sonra dudak büktü.

- Aman Ramadan Bey bu çek olmaz.

- Neden olmaz?

- Baksana üstüne "Asil Nadir" yazmışsın.

- Ne yazacaktım?

- Cash yazarsan isteyen çekebilir, yoksa Asil dersen, "Asil bu parayı ne yapacak?" derler şüphelenirler. Ah Ramadan Bey sen bilmezsin, bu kayyumlar filan çok hain insanlar. Yerin kulağı var. Sen şimdi buna "cash" "nakit" yaz lütfen.

- Derhal.

Ramadan kalemini çıkardı. Yakın gözlüklerini taktı. Asil'e verdiği çeki iptal etti, sonra küçük parçalara yırtarak cebine koydu. Çek defterini çıkartıp, "Cash" 150.000 sterlin yazdı. İmzasını attı ve Asil'e uzattı.

Sonra da, iç ceplerinden bankanın pembe plastik poşetlerine sarılmış dört parça para demeti çıkardı. Hepsi ellilikti. Her pakette 12.500 sterlin vardı.

Asil çok teşekkür etti.

Yerinden kalkıp, Ramadan'ı iki yanağından öptü. Ramadan kendini daha da emniyette hissetti. Artık para içinde yüzecekti. "Bunun aksini düşünmek enayilik olur" dedi.

Asil paraları, oturma odasının hemen yanına düşen, camekanlı kapı arkasındaki masanın üst gözüne gelişigüzel koydu.

Asil çayını çabuk çabuk içti. Eski sabrı yok gibiydi. Oturduğu yerden ikide bir kalkıyor, ayakta dolaşıp dolaşıp tekrar yerine oturuyordu. Ramadan buna bir mana veremedi pek. Belki de kalkmanın zamanı gelmişti artık. Asil'i fazla meşgul etmenin hiçbir anlamı yoktu. Sonra kendisi de yorulmuştu.

- Ben artık gideyim, müsaade ederseniz, Asil Bey.

- Tabii Ramadan Bey, ben seni yarın sabah arayacağım.

- Beklerim telefonunu Asil Bey.

- Hoşçakal.

Ramadan merdivenlerden inerken biraz yavaşladı. Asil'in aşağıya. "Alaannn" diye bağırmasını bekledi. Hani bankaya giderken emrine şoförlü Range Rover vermişti ya. Belki şimdi evine giderken aynı şeyi yapacaktı Asil.

Asil'in şoför moför çağırmaya hiç niyeti yoktu. Öylece merdiven başında veda etti Ramadan'a. Merdivenlerden inerken, kalbine tuhaf bir sıcaklık yürüdü, hafif de olsa burulmuştu. Ama çabuk toparladı kendini, Allah'a inanan bir insan olduğu için, böyle küçük şeylere gücenmemesi gerekiyordu: "Adamın kafası zaten dolu, beni mi düşünecek şimdi?" dedi ve teselli etti kendini.

Çıktı kapıdan.

İlk geçen taksiyi durdurdu.

"Green Lanes" dedi.

* * * * *

Ocak 1991

Asil Nadir'in durumu şöyle:

Polly Peck kayyumların elinde.

Asil Nadir'i bin sterlin haftalığa bağladılar.

Berkeley Square ofis binasına girmesi yasak.

Yalnız yasak olan o değil, şirkette çalışanlarla da görüşmesi yasak, oğlu Birol Nadir dahil.

Ama Asil konuşması yasak olan herkesle konuşuyor. Yasaklılara yeni yeni isimler takıldı. Onlara yeni isimleriyle telefon ediliyor. Alıştılar isimlerine, artık yadırgamıyorlar.

Asil'in şahsi borcu olan 60 milyon sterlin (600 milyar lira) için bankalar köşeye sıkıştırmaya devam ediyorlar. "Ya öde, ya da namusunla iflas et" diyorlar.

Her iflas mahkemesine çıkışta, Asil Nadir, bankalardan zaman istiyor. Yeni ödeme planları teklif ediyor. Adamların sabırları tükendi ama, Asil'in neyi var ki, nesini alacaklar elinden?

Asil'in avukatlar ordusu, ellerini açmışlar her ay bir milyon sterlin'e yakın para istiyorlar. Paralar nereden mi geliyor? Şimdilik Kıbrıs'tan geliyor. Ama paraların transfer edildiği Londra'daki bankalar bu işten hiç hoşlanmadılar. Asil'in hesaplarını iptal edip duruyorlar. Asil yeni hesaplar açtırmak için kıyı köşe bankaların peşinde. Arap bankaları, hacı hoca bankaları, hepsi "No, thank you" diyorlar.

Asil Nadir, Alfrod Street malikanesinin alt giriş katının hemen sol tarafına düşen odaya bir ofis kurdu. Odadan girince, sağ tarafta masası var, pencereye yakın sol tarafta da bir toplantı masası ve 8 sandalye var. Telefonları, faksı, fotokopi makinesi, her şeyi yerli yerinde.

Bu Alford malikanesinde, Asil, hayatını Joanna dediği sarışın İngiliz sevgilisiyle paylaşıyor. Kimseden gizlisi saklısı yok. Joanna, evin içinde ev işleri yapıyor. Ofiste ise, sekreterlik yapıyor. Ama Joanna'e diyor ki: "Bende sekreterlik yapacak bir gramlık bile beyin yok" Hep merak ettim durdum, bu kızcağız neden kendini bu kadar hor görüyor diye.

Asil Nadir artık yatıp uyumak istiyor bu gece.

Elinde su bardağı ile en üst kattaki yatak odasına çıktı. İki uyku hapı aldı, attı ağzına. Yatağının kenarına usul usul ilişti, peri kızları gibi uyuyan Joanna'yı uyandırmamaya gayret gösterdi. Terliklerini çıkarmadan gözü daldı, düşündü: "Para içinde yüzen Nadir, problemler içinde yüzüyor şimdi" diye içi daraldı.

Neydi Asil Nadir'i 1991 yılının bu ilk ayında üzen problemler:

- SFO başına çorap örüyor, yakasını bırakmıyor.
- "Daha bir sürü suçlamalar getireceğiz" diyorlar.
- Polly Peck binasından içeriye giremiyor artık.
- Kristal avizeli, bol sekreterli bir ofisi yok.
- Avukatları paraya doymak bilmiyor.
- Yurtdışına çıkışı yasak.
- Her allahın akşamı karakollara gidip "ben buradayım" defterini imzalıyor.
- 60 milyon sterlin şahsi borcu için bankalar burunlarından soluyorlar.
- Bankerler "Asil'e iflas" diye tutturdular.
- Zar zor başını sokabildiği Alford malikanesinin bile borcu var.
- Cebinde beş parası yok.
- Londra'da bankalar hesap açmak istemiyorlar Asil ismine.
- Kapı kapı Arap bankası, hacı hoca bankası aramaktan hali kalmadı.
- İsimleri gerekmeyen yurtdışındaki bir sürü insan maaş, avukat ve "işte sen bilirsin" parası istiyorlar.
- Kız kardeşinin yönettiği Noble Air havacılık şirketi biriken borçlarını ödeyemiyor.
- Noble Air'de pilotlar, teknisyenler isyan ediyorlar.
- Hava şirketinin borcu yüzünden, uçaklara el koyacaklar.
- Türkiye'de işler çok karışık.
- Güneş gazetesine "Aşırı solcular, Kürtçüler" doldu haberleri geliyor.
- Güneş gazetesi çalışarılan kazan kaldırıyor.
- Günaydın gazetesi yürekler acısı. Maaş alamayan personel işe yaya gidip yaya geliyor.
- Günaydın gazetesi Babıali fukarası oldu, önüne gelenden kağıt dileniyor.
- Tirajlar tepetaklak.

- Günaydın'dan kırk milyar lira alacaklı İmar Bankası personelin bile maaşına pençe atmış, çalışanlara nefes aldırmıyor.
- Mesajlar geliyor, "Günaydın ve Güneş elden gidiyor" diye.
- Polly Peck işyerlerinde başı çeken Türk kurmaylar, kayyumlarla içli dışlı.
- Kurmaylar Asil'e sırt çevirdiler.
- Türkiye'den fazla ilgi yok, sadece başkonsolos ve büyükelçi hal hatır soruyor kuru kuru o kadar.
- Ayşegül Tecimer, "oğlundan küçük bir gençle yaşıyor" haberleri geliyor.
- Oğlu Birol Nadir paraları çar çur ediyor.
- Avukat Çetin Özek ile Fahri Görgülü geçinemiyorlar.
- Kıbrıs tam yürekler acısı.
- Orada bir anacığı var hepsi o kadar. Geri kalanlar tepiyor Asil'i sırası geldikçe.
- Safiye Nadir, sırf oğlunun avukat parasını karşılamak için Kıbrıs'taki mallarını üç beş kuruşa elden çıkarttı.
- Denktaş'ın da sabrı tükendi. "Buraya gelip yüzünü göstermezsen, daha fazla destekleyemem" diyor.
- Aziz Menteş bir alem. Çok hızlı hareket ettikçe, Asil'in gözünden kaçıyor hep.
- Asil'in iyi günlerinde boyunlarında yağ tenekesi taşıyanların şimdi hiçbiri yok görünürlerde.

Uyku hapı hemen kanına karışmıştı bile. Gevşedi.

"Aklıma iyi şeyler getirmeliyim, yoksa gene kabus görür, yatağımdan bağırarak kalkarım" dedi ve başını yastığa koydu.

RAMADAN GÜNEY ASİL NADİR'İN BORÇLARINI YÜKLENİYOR

"Arkadaşlar, daha ne kadar Asil'in martavallarını dinleyeceksiniz?" diye kızgın kızgın sordu, ceketinin yaka cebinden kırmızı ipek mendil sarkan bankacı. Sonra devam etti:

- Arkadaşlar, Asil Nadir'in temsil ettiğimiz bankalara olan borçlan 60 milyon sterlin'in üzerinde. Günler, haftalar, aylar geçiyor. Her defasında. "yeni bir ödeme planı" sonra bir "ödeme planı" daha. Ama kasalarımıza bir kuruş girmiyor. Sizlere açık açık soruyorum. Daha ne kadar martaval dinleyeceğiz. haaa ne kadar?

Den Norske bankasının yetkilisi söz aldı:

- Bana kalırsa, bu işi bir an önce bitirelim. Asil Nadir artık ödeme kabiliyetini yitirmiştir arkadaşlar. Bize bir kuruş ödeyecek hali yok.

İsviçreli kibar bir bankacı söz aldı:

- Yalnız bu Asil Nadir, milyonluk villalarda oturuyor, duvarlarına milyonluk resimler asıyor. Aşçılan var, şoförleri var, altında lüks arabalan var. Peki bunlan nereden buluyor?

Kırmızı mendilli banker gene ayağa kalktı:

- İyi ya işte, iflas ettirelim hiç beklemeden. Hemen (mal varlığı) tespiti yapanz. Her şeyine el koyanz.

- Çok iyi fikir, dedi en uzak köşede oturan kısa boylusu.

- Ama paramızın hepsini alamayız Asil iflas ederse.

- Etmezse, zaten hiç alamayacağız ya.

- Doğru.

- Ettirelim de, gerisi kolay.

- Evine, mobilyalarına, resimlerine, arabasına, yatağına yorganına haciz koyanz.

- Nesi var bu Asil'in arkadaşlar, "Mal Varlığı" listesi var mı?

Norveçli banker, zaten Asil'in nesi var nesi yok, hepsinin listesini çıkartmış, bankerlere dağıtmak için de fotokopilerini çıkartmıştı.

- Hepinize birer kopya dağıtıyorum arkadaşlar.

Kopyalar elden ele dolaştı. Sonra koca salon bir kütüphane sessizliğine bürünüverdi. Her bankacı, hayretle ellerindeki kağıda bakakaldılar. Sonra sessizlik bozuldu, her banker yanındaki arkadaşı ile konuşmaya başladı. Hiç yoktan bu kadar malı olan Asil Nadir'e bir ders lazımdı. Ne kopartırlarsa kardı çünkü.

- Anlaştık mı arkadaşlar, artık şakamız yok değil mi? Asil'in işini bitiriyoruz, önümüzdeki celsede.

- Evet, evet, hiç yolu yok.

- Anlaştık.

- Söz değil mi?

Hep bir ağızdan: "Sööözzz".

- İtirazı olan var mı?

Kimin itirazı olabilirdi ki. Sandalyelerini düzeltip ayağa kalktılar. Karar çoktan alınmıştı. İlk mahkeme kararı ile Asil'in iflasını isteyecekler, malına, mülküne nesi varsa her şeyine el koyacaklardı.

O gün bankerlerin ellerinde dolaştırdıklan ve onlara umut veren Asil Nadir'in İngiltere'deki mal ve mülk varlığı, değerleri ve borçlan şöyleydi:

- 5 Wilton Cres London SW1 - 3 milyon
- 3 Alford St. London W1 - 1.2 milyon
- 4 Alford St. London W1 - 1.2 milyon
- 39 Curzon St. London W1 - 1.1 milyon
- 65 Wimpole St. London W1 - 200.000
- 30 Commercial Rd. London - 675.000
- 38/40 Commercial Rd. London - 1 milyon
- 42 Commercial Rd. London - 1 milyon
- 44 Commercial Rd. London - 1 milyon
- Burley on the Hill Rutland - 12 milyon

Asil'in elinde değeri 25 milyon sterlin olan mal mülk vardı. Buna karşılık da bu mülklerin 5 milyon küsur sterlin borcu kalmıştı. Neresinden bakılsa, binaların içindeki mobilya, resimler ve kıymetli antika heykel ve vazolarla su içinde bir 40 milyon sterlin kurtarabilirlerdi. Karar çoktan alınmıştı. Maksat, Asil'i hiç ürkütmeden sessiz sedasız bu işi götürmekti.

Asil gibi kurnaz bir adam,bankerlerin iflas kararı aldığını öğrenirse, mutlaka ona göre bir tedbir alır, bankerlerin iştahını kursaklarında bırakabilirdi. Karşılarında mücadele ettikleri, Asil Nadir'di. İsmi bile onlan titretmeye, soğuk ter döktürtmeye kafi geliyordu.

* * * * *

Akılları sıra, Asil'e tilkilik yapacaktı bu bankerler. Ama gizli tutmaya çalıştıklan iflas kararı hiç sekmeden anında Asil'e ulaştı bile.

Sabahın köründe kalktı yatağından. Lolita, yeni öğüttüğü Brezilya kahvesini beyaz Wedgewood fincanına döktü. Ev mis gibi kahve koktu. Salona çıktı. Kahvesini yudumladı. "Bu bankerlerde hiç kafa yok" diye düşündü, elinde olmadan gülümsedi.

Saatin kaç olduğunu öğrenmek için uzaktan kumandalı televizyonu açtı. Ne kolunda ne de duvarda saat var. Sabah televizyonun sağ alt köşesinde 08.20 yazısını görür gibi oldu. "Bari Ramadan evden çıkmadan, yakalayan kendisini" dedi. Açtı telefonu:

- Ramadan Bey.

- Evet Asil Bey.

Zaten Ramadan dünden beri telefonun başında bekliyordu. Evde herkese de tembih etmişti. "Asil'den telefon gelirse, çok iyi not alın" diye.

- İşler iyi gidiyor, hemen sana ihtiyacım var.

- Ne zaman buluşalım.

- Hemen atla eve gel.

- Bir iki saate kadar oradayım Asil Bey.

- Bekliyorum.

Fazla geçmedi. Ramadan, kapının pirinç ziline dokundu.

Asil yukarı salonda bekliyordu. Tıraş olmuş. Gene gömleğine kravat takmamıştı. Bu sefer gömleğinin üzerine çok kıymetli ve pahalı görünüşlü lacivert bir gemici hırkası geçirmişti. Beyaz yakasının üzerine düşen kıvırcık saçları Asil'e iyi bir görünüm veriyordu.

Sarıldılar, kucaklaştılar.

Ramadan da mis gibi Brezilya kahvesinden yudumlamaya başladı.

Asil iş yerine, SFO'dan bahsediyordu devamlı olarak:

- Bak göreceksin Ramadan Bey, iki üç hafta içinde her şey düzelecek.

- Allah büyüktür Asil Bey, ümit kesilmez.

- "Önce pasaportunu alacağız geriye" diyor avukatlar. Alırsam pasaportları, seninle beraber özel uçağımızla bir Kıbrıs'a ineriz ki, millet parmağını ısırsın.

- İnşallah o günleri de göreceğiz Asil Bey.

Ramadan'ın içi tez, devamlı pır pır ediyor, "şu benim 200 bin sterlin ne oldu acaba?" diye düşünürken, bir yandan da Asil'in anlattığı iyimser haberleri dinlemek zorunda kalıyordu. Ama bir kere kafasına takılmıştı, düşünmeden edemiyordu: "Ben beşe katlama filan bilmem, eğer üçe bile katlanmışsa razıyım, 600 bin sterlin alırım, az para mı?"

Dere tepe konuştular hep. Öğleye doğru acıktılar. Asil'in alt kattaki çalışma odasının toplantı masasına Lolita, bir sofra kurdu ki, Ramadan cebinden mendili çıkartıp alnının terini sildi. Bu sofranın bardakları bile değişik şekilli şeyler. Sonra, her tabağın yanında üç çatal, iki

bıçak filan var. "Mutlaka bir sebebi var, öğreniriz" dedi Ramadan.

Ramadan Müslüman adam, öyle şarap filan içmez ki. Portakal suyu ne güne duruyor. Yemekler geldi. Kuzu fırın. Yanında nefis fırında patates. İçinde domatesi olmayan sırf yeşil sebzelerden yapılmış salata da kondu orta yere. Afiyetle yediler. Yemekte de pek öyle ipe sapa gelecek bir şey konuşmadılar.

Yemekten sonra, tekrar yukarı salona çıkıldı.

Bu kez Asil hiç vakit kaybetmeden anlatmaya başladı:

- Ramadan Bey, sana bazı karlı işler yapacağız demiştim. Şimdi sırası geldi onların, hemen anlatayım.

- Dinliyorum.

- Benim malım mülküm çok bilirsin.

- Evet doğrudur.

- Ama bazılarının çok az borçları var.

- Evet anlıyorum.

- Önce ilk işimizi konuşalım. Leicester'de benim bir şatom var. Bu şatonun güzelliğini tarif edemem sana. Şatonun etrafı ormanlık bölge. Bize ait 3.600 dönüm arazi var. Bu şatonun değeri 10 milyon sterlin. Benim şatoya sadece 2.5 milyon sterlin borcum kaldı. Eğer biz bu parayı bulup hemen vermezsek, şato elimizden gidebilir.

Ramadan pek anlamadı. "Durup dururken neden alsınlar şatoyu Asil'in elinden?" diye dertlendi.

Asil devam etti:

- Biz bu şatoyu 80 yataklı bir otel yapacağız. Etrafındaki araziye de, tenis ve golf sahaları olacak. Bu otel projesinin imar planı, belediye tarafından onaylandı. Japon bankası da gereken bütün krediyi üstlendi.

Ramadan bir yutkundu ki, kendi bile hayret etti.

Asil'in anlattıkları, sonu daima iyi biten pürüzsüz, ipek gibi kaygan peri masallarına benziyordu.

- Aman Asil Bey, ne kadar güzel.

- Güzel ama, her güzelin bir kusuru bulunur, bunun da bir kusuru var.

- Neymiş kusuru?

- Şimdi Japonlar bize şart koşuyorlar: "Proje için ne kadar para isterseniz vermeye hazırız. Yalnız, bize şatonun tapusunu göstermeniz gerek" diyorlar.

- Eee, biz de gösterelim.

- Aman Ramadan Bey, tapuyu almak için 2.5 milyon lazım.

- Peki ne yapacağız?

- Biz bu işte biraz geç kaldık. Şimdi işi 2.5 milyona da kurtaramıyoruz.

- Peki neden?

- Başka bir firma uyandı onlar şatoya 3,5 milyon teklif etmişler.

- Bak görüyor musun sen.

- Evet, adamlar uyandı, çünkü bu işte çok para var.

- Ne yapmamız lazımsa söyleyin yapalım.

- Onlar 3.5 milyon teklif verdiklerine göre, biz de 3 milyon 850 bin sterlin teklif edeceğiz.

- Parayı nereden bulacağız?

Ramadan pat diye çıkarmıştı ağzından bu suali. Asil bile beklemiyordu Ramadan'dan böyle bir şey.

Asil cevabını zaten hazırlamıştı:

- Ramadan Bey. Dinle beni şimdi. Bu 3.5 milyonların veya 5 milyonların hiç önemi yok. Çünkü Japonlar prensip sahibi insanlar. Gösterin diyorlar tapunuzu verelim paranızı. Bizim şatoyu almak için vereceğimiz para devede kulak. Alır almaz, Japonlar bizi paraya boğacaklar.

- Evet anladım da.. Ne yapsak acaba?

Ramadan köşeye sıkışmış, kaçacak yeri kalmamıştı. "Asil bende milyonların olduğunu sanıyor galiba?" diye irkildi.

- Ramadan Bey. Madem ki biz 3.850.000 teklif vereceğiz. Önce bize

hemen bunun yüzde onu olan 385 bin sterlin lazım.

- Nasıl yani?

- Canım önce teklif vereceğiz. "Biz bu şatoya 3.850.000 veriyoruz" diyeceğiz ve 385 bin sterlin kapora bırakacağız.

- Peki sonra?

- Tamam işte.

- Peki paranın geri kalan 3.5 milyon sterlin'ini nasıl ödeyeceğiz?

- O kolay canım. Onu ben ödeyeceğim.

- Sende para var mı Asil Bey?

- Olmaz mı be Ramadan Bey?

Ramadan'ın içi bir rahatladı ki, sımsıcak tatlı bir sızı ta kalbinden ayak parmaklarına kadar yürüdü ve durdu.

- Tamam o zaman.

- Ama benim param burada değil ki. Biliyorsun, çok büyük bir para bekliyorum birkaç ay içinde. Gelince hepsini sana öderim. Üstelik seninle de ortak olmuş oluruz ne dersin?

Ramadan bir hesap bir kitap yaptı kafasında. Pek toparlayamadı ama, neresinden bakılsa, milyonlarca sterlin'lik bir projenin sahibi oluyordu. Japonlar da parayı basıp otel yapılınca, Ramadan İngiltere'nin en lüks otellerinden birinin, koyacağı üç beş kuruşla

ortağı oluyordu.

- İyi olur da Asil Bey, benden bu kadar nakit para çıkmaz ki.

- Olur mu hiç Ramadan Bey, senin mezarlığın eder sadece üç, dört milyon. Sen at mezarlığın tapusunu önlerine her şey olur biter. Zaten biz şatoyu devir almadan bütün paraları ben ödeyeceğim, sen merak etme.

Ramadan'ı bir düşünce aldı ki, beyni çatlayacak. Mutlaka yalnız kalıp, defter kalem üzerinde hesaplar yapması gerekiyordu. Sızlayan kafasında bir sürü rakamlar uçuştu. Bunların hepsini bir kağıda yazmak gerekiyordu. Sonra da oturup iyice düşünmesi lazımdı. Ama ne de olsa Asil Bey'in teklif ettiği şartlar hiç de yabana atılacak cinsten şeyler değildi. Sonra bu Asil Bey, dünya piyasasını elinde tutan bir işadamı. Elini nereye atmışsa orayı altın etmiş bir kişi. "Asil'in yanılma payı sıfır bence" diye de verdi kararını.

- Asil Bey, ne zaman lazım bu para?

- Ramadan Bey, hemen imzalamak gerekiyor.

- O zaman ben şu 385 bin sterlin'i bulmaya çalışayım.

- Ondan evvel, hemen bir şirket kur. Teklifi kurduğun şirket adına verirsen, daha iyi olur.

"İyi fikir" dedi Ramadan.

Kucaklaştılar. Ramadan'ın kafası dolu dolu, çıktı Alford Street malikanesinden. Ciğerlerine temiz hava çekti. "Off be, amma da gün geçirdim" dedi ve ona doğru gelen taksiye işaret etti.

* * * * *

Ramadan'ın bir elinde telefon, para pul sahibi olan arkadaşlarını arayıp duruyor. Heyecanla, "Nadir, Şato, Otel, Japon" projesini anlatıyor, durup dururken onların da kalplerini hızlı hızlı çarptırıyordu.

Ramadan akıllı adam:

"Neme lazım, ben birkaç arkadaş daha bulayım da, benden gideceğine onlardan da gitsin biraz" dedi.

İstenilen 385 bin sterlin hemen bulundu.

Yıltan Kanlı 200 bin sterlin verdi.

Muhasebeci Osman'ın bulduğu bir Arap 100 bin sterlin yatırdı. Ramadan sadece 45 bin sterlin koydu. Eniştesi Kınal Faik de 35 bin sterlin attı ortaya. Geri kalan minnacık 5 bin sterlin'i de Mehmet Oğuz çıkardı. Al sana koca bir 385 bin sterlin.

Hiç vakit kaybetmenin zamanı değil. Ramadan avukatına telefon etti:

- Ben Ramadan Güney.

- Yes Mr. Ramadan.

- Benim şirket kuruldu mu?

- Evet kuruldu. İsmi "Modia Investments"

- Çok güzel.

- Hemen gelip birkaç yerini imzalamanız lazım.

- Geliyorum.

Ramadan, yeni şirketinin tüzüğünü aldı, 385 bin sterlin'i de koydu cebine. Atladığı gibi taksiye, doğru Alford Street malikanesi.

Kapı zili. Zırrrr.

İngiliz korumalar çok iyi tanıyorlar Ramadan'ı.

Gelen Ramadan ise, öyle hollerde filan bekletmek yok. Asil'in iki eli kanda olsa, Ramadan Bey mutlaka ağırlanmalı, herhangi bir şeyle meşgul edilmeli. Sonra vakit geçirmeden, hemen salona alınmalı. Hali hatırı sorulup, çayı kahvesi verilmeli.

Gene öyle oldu. Ramadan bir anda kendini yukarıdaki salonda buldu. Epeyce heyecanlandı. Bir cebinde şatonun kaparosu, diğerinde de şirketinin tüzüğü vardı. Asil'e müjdeyi bir an evvel verebilmek için artık tahammülü kalmamıştı. Verdikleri çayı bile içemedi çarpıntısından.

Asil girdi salona.

Ramadan'ın gülen nurlu yüzünden her şey okunuyordu zaten. Asil de anlamakta gecikmedi. Ramadan bugün bayağı yüklüydü.

- Hayırdır Ramadan Bey?

- Her şey tamamdır Asil Bey.

- Zaten biliyordum bulacağını.

- Şimdi ne yapmam lazım.

- Önce yeni kurduğun şirketin adına teklifi vereceksin. Benim üzerimdeki borcu sildirip, senin şirketini borçlandıracaksın. Zaten bunları yapman için de parayı yatırman gerekecek. Hazır değil mi?

- Tabii hepsi burada. Hem de banka mektubu var elimde.

- Ohh ne güzel.

Ramadan hemen sordu:

- Peki Asil Bey, geri kalan 3,5 milyonu siz ödeyeceksiniz değil mi?

- Tabii be Ramadan Bey, kim ödeyecek ki?

- Hayır ne bileyim, bizden böyle bir para çıkmaz da onun için.

- Sen hiç merak etme. Ben ana parayı zaten senin şirketin adına koyacağım ve şato senin şirketinin üzerine olacak.

Ramadan'ın yüreğine biraz su serpildi. Hiç olmazsa şato, Modia Investments'in olacaktı.

Atladığı gibi taksiye avukatının bürosuna gitti. Onu da yanına alıp Modia Investments adına, 385 bin sterlin tutarındaki kaparoyu Burley on the Hill şatosu adına yatırdılar. Asil Nadir'in Vemak (Jersey) Ltd. şirketinin üzerindeki borcu sildiler. İş olup bitmişti. Asil'in şirketi Vemak aradan çekilmiş, Ramadan'ın şirketi Modia Investments hem kaparo ödemiş, hem de 3.5 milyon sterlin borcun altına girmişti bile.

Asil Nadir'i sanki minik bir tavşanmış gibi kovalayan bankerler bir kere daha yanılmışlardı. Şimdi istedikleri gibi uğraşsınlar, "Burley on the Hill" şatosunun Asil'le bir ilgisi kalmamıştı. Bankerler bu şatonun üzerine ölseler yatamayacaklardı artık.

Asil, bir Silk Cut sigarası yaktı. Durup dururken kendi kendine gülüverdi: "Bu bankerler cidden kafasız insanlar" dedi.

"Elde var birrrr" diye uyandı yatağından Asil. Saat 09.30 "Biraz geciktim ama olsun" diyerek çabuk çabuk hareket etti. Sıkıştığı halde tuvalete gitmedi. Önce telefonla Ramadan'ı aradı:

- Ramadan Bey, hiç vakit kaybetme, hemen gel lütfen.

- Ne oldu Asil Bey, önemli bir şey mi var?

- Telefonda söyleyemem, işler bomba gibi. Hadi gel bekliyorum.

- Şimdi yola çıkıyorum.

Tuvalete girdi Asil.

İşlerini gördü.

Ağzına doladığı: "Ayılana gazoz, bayılana limon" şarkısını mırıldanarak sinekkaydı tıraşını oldu.

Eski günlerde Polly Peck'in yönetim kurulu toplantılarına giydiği Bijan lacivertlerini çekti üzerine. Hiç takılmamış Hermes kravatının ambalajını da açtı ve özenle bağladı..

Aşağı katta, giriş kapısı yanındaki odaya kurduğu ofisine gitmek için merdivenlerden indi. Çalışma odasının önünde hazırol vaziyette

bekleşen erkek kalabalığına şöyle bir baktı. Şoför Hasan, Ali Şefik, İngiliz korumalardan Steve ve Alan Asil'i selamlamak için sıraya dizilmişlerdi.

Sağ elini omuz hizasını aşmadan yarım kaldırarak "Haay" dedi. Sonra bu iri insanların arasından ofisin kapısını bulup içeriye girdi.

Deri kaplı döner koltuğuna oturdu.

Masanın üstü evrak dolu. Bir yığın da açılmamış mektup zarflan var. "Şimdi bunların sırası değil" diyerek Joanna'i çağırdı.

Alford malikanesini ve yatağını paylaştığı emektar İngiliz sevgilisi Joanna'e için Asil zaman zaman değişik isimler kullanır, bazen sevgilim anlamında "Darling" bazen de balım anlamında "Honey" derdi.

Asil'in acelesi vardı:

- Darling, şu masayı bir toparlar mısın?

- Tabii darling.

- Ramadan Bey gelmeden hepsi kalksın şu avukat mektuplarının ortadan.

- Sen merak etme darling.

- Üç beş dakika içinde, Asil'in çalışma masasının yeşil deri üzerine altın simle işlenmiş desenleri ortaya çıktı. Boşalan ve yüzü gözü ortaya çıkan masada, yirmiye yakın gümüş enfiye kutusu (Asil enfiye çektiği için değil, sırf antika merakından) telefon, not defteri, iki tane gümüş kalem, bir de insan kafası büyüklüğünde kristal sigara tablası vardı sadece.

Tesadüf, Ramadan da bugün en güzel elbiselerini giymişti. Ali Şefik, tepsiyi içeriye getirip, toplantı masasının kenarına iliştirdi. Sonra, ses yapmaktan korkar gibi ürkek adımlarla kapıya doğru gidip gözden kayboldu.

Asil'le Ramadan, toplantı masasındaki çay takımının yanına geçtiler. Asil, beyaz porselen çaydanlığı alıp, Ramadan'ın fincanını doldurdu:

- Süt alır mısınız Ramadan Bey?

- Evet biraz.

- Şeker.

- İki kaşık lütfen.

Ramadan'ın kafasında o kadar çok iş vardı ki, ömür boyu bu kadar işi bir arada hiç düşünmemişti. Şimdi işler çoğaldıkça, kafası zorlanıyor, ayak uydurmaya çalışıp, bocaladığı anlar oluyordu.

Asil çayları boşaltıp, şekerlerini karıştırırken, Ramadan gözünü onun yeşil fonlu, san ve siyah benekli Hermes kravatına daldırmış:

"Benden beşe katlayacağım diye aldığı 200 bin sterlin ne oldu acaba? Hiç de bahsetmiyor ki. Acaba unuttu mu?" diye düşünürken, Asil çayını uzatıverdi Ramadan'a.

- Ramadan Bey, bugün seni neden çağırdım biliyor musun?

Ramadan tahmin eder gibi oldu içinden, yüzünün kızardığını belli etmemek için, gayret gösterdi:

- Hiçbir fikrim yok Asil Bey.

- Bugün senden para istemeyeceğim. Sana para vereceğim.

Asil'in şarkı nağmesi gibi fısıldayan o tatlı sesiyle:

"Sana para vereceğim" demesi öyle bir rahatlattı ki Ramadan'ı sorma gitsin, onu bir Ramadan bir de Allah bilir.

İlk defa çayını zevkle dudaklarına götürdü, küçük fincandaki çayın yansını bir nefeste içiverdi.

"İşte gördün mü? Benim 200 bin kimbilir kaça katlandı. Ben 600 bine razıyım, öyle milyonlarda filan gözüm yok" diye geçirdi içinden.

- Ne parası Asil Bey, benim 200 bin kaça katladı bu kadar kısa zamanda?

Asil pek memnun olmadı bu 200 bin lafından. Anlaşılan Ramadan Bey, bayağı umutlanmıştı "param Asil'de çalışıyor" diye.

- Ramadan Bey, şimdi bu küçük işleri bırakalım.

- Daha mı büyük işler yapacağız Asil Bey?

- Elbette, sıkı dur. Başın dönmesin hemen. Daha dün bir bugün iki. İmparatorluk öyle iki günde kurulmaz.

- Bu işleri siz biliyorsunuz Asil Bey.

- Bak Ramadan Bey. Geldik ikinci karlı işimize. Benim Polly Peck'ten

evvel ilk işe başladığım Commercial Road binalan vardı ya, hatırladın mı?

- Evet hatırladım.

- Şimdi, bu binaların değeri milyonlarla ölçülemez.

- Tabii, oralar hep işyeri dolu.

- Tamam işte. Şimdi benim bu binaların tapusunu alabilmem için 750 bin sterlin gibi küçük bir borcum kaldı.

- Eveeettt.

- Binanın sahipleri, bana baskı yapıyorlar. "Hemen parayı öde" diyorlar. Şimdi ben hemen bu parayı ödersem, hakkımda soruşturma yapan insanları şüpheye düşürebilirim. Bu nedenle, şimdi sana bu paranın yüzde onu olan 75 bin sterlin'i vereceğim. Sen de gidip: "Benim adım Ramadan, ben bu Commercial Road'u 750 bin sterline almaya razıyım. Buyurun kaparonuz. Gerisini de bir ay içinde öderim" diyeceksin.

- Peki gerisini nasıl ödeyeceğim?

- İlahi Ramadan Bey, kaparosunu bile ben ödüyorum. Tabii ki gerisini de ben ödeyeceğim. Yalnız bir değişiklik olacak. Binanın tapusu benim adıma değil de, senin adına çıkacak. Yani parasını ben ödeyeceğim, binanın sahibi sen olacaksın.

Ramadan'ın hoşuna gitti bu iş. Bir kere kaparoyu Asil ödüyordu. Geri kalan ana parayı da ödeyince, tapu zaten Ramadan'ın ismine çıkartılacaktı. Bunda kaybedecek değil, kazanılacak çok şey vardı. Kim olsa gözü kapalı girerdi bu yağlı işe.

Ramadan'ı gülme tuttu:

- Asil Bey bana neden bu kadar itimat ediyorsunuz?

İşte sırası gelmişti. Asil tekrar elini Ramadan'ın omzuna koydu:

- Bir kere Müslüman bir insansın. İkincisi, bana yaptığın iyiliği sana ömür boyu ödeyemeyeceğimi biliyorum. Sana inanmayım da kime inanayım Ramadan Bey?

Ramadan'ın neredeyse gözünden yaş akıyordu. Zor tuttu kendini. Yüreği daraldı. "Yemin ederim şu Asil Nadir büyük adam. Sapına kadar da erkek adam" diye bir kere daha karar verdi.

Asil, öyle çek filan vermedi. Çalışma masasının gözünden gıcır gıcır ellilikleri çıkardı, 75 bin sterlini saydı ve Ramadan'a teslim etti. Sonra Commercial Road'la ilgili bütün evrakları bir zarf halinde Ramadan'a uzattı:

- Senin avukatların yaparlar bu işin gerisini artık.

- Sen merak etme Asil Bey.

- Ramadan Bey, sana belki biraz hızlı gidiyoruz gibi gelecek ama hiç korkma. Başarıya giden işler hep böyle sürat isterler.

- Öğreniyoruz Asil Bey, sayenizde öğreniyoruz hepsini.

- Beni telefonla ara Ramadan Bey, işin arasını soğutma.

- Yarın sabah ararım seni Asilciğim.

Ramadan ilk defa ağzından "Asilciğim" kelimesini çıkartmıştı. Fazla aldırmadı. Perçinleşen dostluklarının ilk belirtileriydi bu samimi çağrılar.

Merdivenlerden indi. Dört erkek aşağı holde bekliyorlardı. Birisi, kapıyı açtı. Diğeri Ramadan'ın paltosunu tuttu. Öbür ikisi kapı önüne çıktılar ve uğurladılar Ramadan'ı.

Ramadan elindeki bond çantasını sol eline aldı. Sağ eliyle de taksiyi durdurdu.

- Green Lanes please.

- Yes sir.

GÜNAYDIN GAZETESİ KİMLERİN ELİNE KALDI

Hala Ocak 1991.

Asil hapishaneden kurtuldu. Alford malikanesinde yaşamını sürdürüyor. Gündüzleri alt kata kurduğu ofisinin telefonlarından Türkiye, Kıbrıs ve İngiltere'deki işlerini kontrol altında tutuyor. Etraftan el ayak çekilince, Jersey, İsviçre ve Bahama adalarını da arıyor. Fakat Suudi Arabistan, Brunei gibi ülkeleri telefonla düşürmek bayağı zoruna gidiyor. Adeta bir cehennem azabı.

Hava kararmaya yüz tutunca, Asil'in sinirlerini kontrol etmek mümkün değil. İki bardak whisky içmeden Savile Row karakolunun yolunu bulamıyor. Her akşam 7 ile 9 arası oraya gidip, "Bir yere kaçmadım, işte buradayım" defterine imza atması gerekiyor.

Geceleri ise, Alford malikanesinin en üst katında, İngiliz Joanna ile yatağını paylaşıyor. Joanna'i bazen annesinin evine yollarsa, başkalarıyla da paylaştığı oluyor o geniş yatağını.

Ramadan Güney ile dostlukları son derece iyi maşallah. Konuşmadıkları, buluşmadıkları gün yok gibi.

Ben, Günaydın gazetesinin Mayfair'deki lüks binasında, çalışmalarıma devam ediyorum. Sabahlan, erkenden ofise gelip, Asil Nadir ile ilgili haberleri toparlıyorum. Telefonlanm hiç durmuyor. Bir de faksıma kağıt yetiştiremiyorum. Asil Nadir adına: "Gizlidir", "Çok Gizlidir" başlıklı mesajlar geliyor durmadan.

Öyle kıymetli oldum ki, ben bile inanamıyorum. Asil Nadir' le görüşmek isteyenler eskiden Çavlan Süerdem'i arardı. Çavlan, mahkeme kararıyla: "Asil'le Görüşmek Yok" listesine alındığı için, şimdi sadece ben varım. Kim Asil'le görüşmek isterse beni aramak zorunda:

Telefon zilleri çalıyor. Zırrr, zırrrr.

- Bora Bey, ben Asil Bey'le on dakika kadar görüşmek.

- Aman Bora Beyciğim, Asil Bey'e çok önemli şeyler söylemek.

- Efendim, bize de Asil Bey'den bir randevu.

- Kardeşim, ben Asil'in rahmetli babası İrfan Bey'i çok iyi.

- Beyefendi, bendeniz Asil Bey'in anne tarafından akrabası olurum.

- Bay Bora, sizin faks numaranıza Asil Bey için bir mesaj.

- Sen mi bakaysun Asil Beyun rantevilerine?

- Vakit geçmeden Asil Bey'i mutlaka görmem lazım.

- İşin şakası yok, Asil Bey'le konuşacaklarım onun kendi menfaatine.

Telefonlar geldikçe bayağı gurur duyuyorum.

Kendimi inandırdım artık:

"Asil Nadir benden sorulur"

Bu ne duygudur bir bilseniz. Omuzlarım havaya kalkık yürüyorum, Londra'nın o çamursuz, tozsuz, sakız gibi yollarında.

Birol Nadir'i artık Londra'da göremeyeceğiz ne yazık ki. İstanbul'a göç etti. Babası gel demeden gelemez. Ara sıra İrlanda'ya at yarışlarına kaçamak yapar ama, Londra'ya asla. O da bana telefon ediyor durmadan:

- Abi babam nasıl?

- Bomba gibi Birol.

- Nedir durumlar?

- Avukatlar öncelikle pasaportunu geri almak için uğraşıyorlar.

- Alacak mı dersin?

- Zaten bir alsa, her şey düzelecek.

- Vermezler be abi.

- Neden?

- Bilmem, öyle işte.

- Asil Bey'e kalırsa, "mutlaka alacağım" diyor.

- Hadi bakalım görelim.

Ne bereketliymiş şu 1991'in Ocak ayı.

Asil, Alford malikanesinde, ben de Günaydın'ın Mayfair ofisinde çalışa

duralım. Günaydın gazetesi acemi kaptanların elinde, habire kayalara vurup duruyor. Delik deşik oldu, su aldı, yana yattı.

Eskilere dönmeye gereken yok. Hepiniz biliyorsunuz. Asil Nadir Günaydın'ı Haldun Simavi'den satın aldığı gün, gazetede 400 personel çalışıyordu. Gazetenin yıllık karı 5 milyar civarındaydı.

Başarı çizgisinden ayrılmayan eski Günaydın'ın başında Kemal Kınacı, Rahmi Turan ve ekibi gibi usta kaptanlar vardı. Asil Nadir: "Ben bu Günaydın gemisini daha hızlı yüzdürmek istiyorum. Bu nedenle kumandayı Nuyan ve Garbis'e bıraktım" demişti.

Der ya.

Gazete onun değil mi?

Nasıl yüzdürecek Günaydın'ı daha hızlı?

Nasıl geçecek diğer gemilerin önüne?

Kolay.

Sen paradan haber ver.

Önce masraf yapmak lazım.

Bırak öbür gazeteler döküntü makinalarla uğraşsınlar, Nuyan ve Garbis gazetemize "Uzay Teknolojisi" getireceklermiş, bekleyelim bakalım.

Meydan boş ya, Nuyan bana telefonda anlatıyor:

"Bak Bora, Hürriyet dünün teknolojisini, Sabah bugünün teknolojisini, Günaydın yarının teknolojisini kullanacak. Bu yarının teknolojisini ben getireceğim Günaydın'a. O zaman ne olacak, haa, ne olacak? Sorarım sana, kim durabilir Günaydın'ın önünde?"

Nuyan Yiğit, o zamanlar Asil Nadir'den sonra taçsız kral. Cevap bile veremezdim. Bugün gibi hatırlıyorum. Beni ne zaman görse bir de şunu söylerdi:

"Bu Asil Nadir ışıklı bir trendir Boracığım. İstasyonlarda bir saniye ya durur ya durmaz. Treni yakalarsan ne ala, bir de kaçırırsan, arkasından ışıklarını seyredersin o kadar"

Nuyan ve Garbis, yanlarında karıları dünyayı dolaşıyorlar. Ellerinde bir liste var. Dünyanın hangi ülkesinde, hangi şehrinde olursa olsun, matbaa makineleri ile ilgili bir fuar mı var? Atla uçağa, first class, hop oradalar.

- Neden gidiyorlar bu fuarlara?

- Yarının teknolojisi oturduğun yerden alınmaz ya?

- Neden karılarını da götürüyorlar?

- Onların da fikirleri çok önemli de onun için.

- Haaa.

Haftalar geçiyor, aylar geçiyor, neredeyse sene dolacak. Hala şu Günaydın'ın teknolojisi gelemedi gitti. Söylenene bakılırsa, avuç dolusu milyon dolarlar harcanıyormuş. Hala gazetenin baskısı çamur gibi. Nereye gidiyor bu milyon dolarlar. Ne bitmez tükenmez satın almaymış bu allahın cezası teknoloji. "Off yeter be" diyenler var. Ama Asil, "off be" demezse, kimseye laf düşmez. Asil bıkıncaya kadar, Amerika'danne kadar hurda makine varsa alınacak tabii.

Ben mecbur muyum dedikodu dinlemeye? İnanın bu insanlarda hiç utanmak yok. Bir fısıltı, bir fısıltı. Hep de beni bulurlar.

Günde birkaç ihbar geliyor.

Telefon çalıyor: Zırrrr.

- Alo buyurun ben Bora.

- Efendim, size bir ihbarda bulunmak istiyorum.

- Ne ihbarı?

- Efendim, Asil Nadir'in paralarını yiyorlar.

- Kim yiyor?

- Siz gazetecisiniz ama, uyuyorsunuz be kardeşim.

- Her şeyi de bilemem ki. Bazen ben de uyurum tabii.

- Bu Nuyan ve Garbis var ya.

- Evet var.

- İngiltere'nin Jersey adasında "Print Consultants Limited" diye bir şirket kurmuşlar. Günaydın için aldıkları makinelerden cebe komisyon indiriyorlarmış.

- Önce isminizi alabilir miyim?

- Sen ne biçim gazetecisin be kardeşim?

- Neden?

- Yahu sana ihbar yapıyorum. Yarın gidersin, halka açık olan şirket kayıtlarına bakarsın ve görürsün.

- Teşekkürler.

- Çatt.

Bu insanlar hep beni bulurlar. Sanki bana vazife mi? Çalıştığım, ekmeğini yediğim gazetenin genel müdürü için ihbar yapılmışsa, beni ilgilendirmez ki. Neymiş? Şirket kurmuşlar da, komisyon alıyorlarmış.

Deli bunlar vallahi.

Aldırmadım.

Günler geçiyor.

Nuyan ve Garbis, yanlarına karılarını da almış, Las Vegas'a uçuyorlar. Vayyy be. Yok, yok, kumar oynamaya değil. "Gazete Makineleri Fuarı" varmış da ona bakmaya gittiler. Ama akşam yollan düşer de Alaaddin Cave'de bir rulet döndürürseler kim ne diyebilir ki? Veya Nugget'te bir Black Jack çekmişlerse, size mi kaldı "bak görüyor musun?" demek.

Söylentilerin ardı arkası kesilmedi.

Hep kulak misafiri oldum.

Gene ofisimde otururken, bir telefon daha.

Zırr, zırrr.

- Alo buyurun ben Bora.

- Biz Asil Bey'e bir mektup yazdık ama cevap alamadık.

- Kimsiniz lütfen, ne mektubu?

- Yahu Asil'in milyonlarını götürüyorlar sizin kılınız bile kıpırdamıyor.

- Kim götürüyor beyefendi?

- Nuyan, Garbis, kim olacak.

- Madem ki Asil Bey'e mektup yazmışsınız, mesele yok o zaman.

- Ama cevap vermedi bize.

- Onu bilemem.

- Bak kardeşim, seninkiler gitmişler, "tam sayfa faks" geçen makineleri yapan Ricoh adlı firmanın Avrupa temsilciliğini almışlar, onlardan mal alıp Günaydın'a satmak için bir de "New Fax International" diye paravan bir şirket kurmuşlar.

- Bir dakika, bir dakika. Neden bunlan bana söylüyorsunuz?

- Ya kime söyleyeceğim?

- Bunlan madem ki Asil Bey'e yazdınız.

- Sen gazeteci değil misin? Acımıyor musun Asil Bey'e?

- Ben bu paravan, komisyon işlerinden pek anlamam da.

- Bakınız, malı alan bunlar, malı satan bunlar, komisyonu istedikleri gibi kendi bankalarına da koyan bunlar, yetmez mi?

- Yeter, isminiz lütfen.

- Çattt.

Ben üstüme vazife olmayan şeylere kulak asmam. Böyle ihbarlara ise hiç itibar etmem. İhbar dediğin, isimli, adresli, imzalı olmalı. Yoksa, o bunu yaptı, şu bunu kaptı, sonra da çatt telefonu kapa. Olmaz öyle şey.

* * * * *

Bu gibi dedikoduların en yaygın olduğu günlerden birinde, Nuyan Yiğit adeti olmadığı halde, bizim Günaydın gazetesinin Londra bürosunu ziyaret etti. Övül Tezişler'le beni yemeğe davet etti. "Hadi çocuklar sizi bir Çin yemeğine götüreyim" dedi.

Bir süre büroda oturduk sağdan soldan konuştuk, sonra kalkıp Poons adlı Çin lokantasına gittik. Yolda giderken, bizim Övül Tezişler tabancayı çekip adam vurur gibi bir sual sordu Nuyan Yiğit'e:

- Abi senin için: "milyonları götürdü" diyorlar, aslı var mı?

Nuyan Yiğit, kireç gibi oldu bu sual karşısında. Bir süre, cevap vermedi, yüz mimikleri şekilden şekile girdi. Övül de sanki kendisine: "Abi kaç çocuğunuz var" gibilerden basit bir sual sormuş gibi, tebessümle cevap bekledi.

Nuyan Yiğit sonunda cevap yerine bize Nasreddin Hoca'nın "Kedi" hikayesini anlattı. Detaya filan hiç inmedi:

"Hocanın karısı bir kilo eti tek başına yemiş, akşama da hocaya: "ahh, hoca hiç sorma eti kedi yedi" diye yalan söylemiş. Hoca hiç bozmamış. Kediyi yakaladığı gibi kantara koymuş. Kedi bir kilo gelince, karısına sormuş: "Yahu bu kedi bir kilo geliyor, eğer kedi bir kilo eti yediyse, eti bulduk, peki kedi nerede?"

O gün gülmüştük bu hikayeye. Bizim Övül Tezişler, gazetecilik mesleğinin verdiği alışkanlıkla lafını hiç esirgemeden pat diye sual sorar. Sorduğu suallerin karşı tarafta bıraktığı şiddet derecesini filan da ölçmeye lüzum görmezdi. Nuyan Yiğit de böyle bir sual beklemiyordu. Allahtan aklına cevap yerine Hoca'nın hikayesi geldi. Hikayenin bitiminde, Övül'ün bana bakışını hiç unutamıyorum. Gözlerini kısmış, bir eliyle de bıyığını buraraktan bana bir gülümseyişi vardı ki. O bakışı hala gözümün önünden gitmez bir türlü.

* * * * *

Sonunda bu işlerin iyice cıvığı çıktı. Günaydın için harcanan para 20 milyon doları filan buldu. Hala ortada elle tutulur gözle görülür bir "Uzay teknolojisi" olmadığı gibi, evvelsi günün bile teknolojisine hasret kaldı Günaydın.

Fakat bu insanlar bütün paraları Amerikalıların hurdalarına harcamadılar, bazen de tam istenileni aldılar. Allah var şimdi. Günahlarını almamak lazım.

- Ne aldılar son model?

- Elektronik arşiv makinası..

- Ne marka?

- Harland Simmon. İngiliz malı..

Dünyada bir eşi daha yok. Makinalar şimdi Günaydın'ın alt katındaki depolarda çürüyorlar.

- Neden?

- Kullanmayı bilen yok da onun için.

- Öğrensinler.

- Öğrenmek makinenin fiyatından daha fazlaya mal oluyormuş.

- Haaa.

Derken büyük bomba patladı. Artık bu dedikodu mu, değil mi pek emin değilim. Benim göz yumduğum, aldırmadığım ihbarcılardan birisi gitti Asil Nadir'e ve her şeyi anlattı. Asil Nadir, "çok üzüldüm" dedi. SAM ofisinden muhasebeci Avni Mete'yi görevlendirdi. Görevi: "Nuyan ve Garbis'in İngiltere'de kaç şirketleri var?"

Asil Nadir küplere bindi. Nuyan ve Garbis İstanbul'dan getirtilip, huzura çıkartıldı. Bir rivayete göre, Asil fazla konuşmadan, Avni Mete'nin hazırladığı dosyaları yüzlerine fırlatıp, işlerine hemen orada son vermiş.

Öyle son vermiş, veya böyle son vermiş. Vermiş ya. Olan oldu bir kere.

"Gelen gideni aratır" derler, doğrudur. Gitti Nuyan'lar, geldi Mehmet Bayraktaroğlu ve ekibi. Allah düşmanımın başına vermesin böyle bir ekip. Girdikleri günden itibaren, benim "zorunlu tasarruf", "yardımlaşma sandığı" ne varsa, bir kuruş bile koymamışlar. Kasalar tam takır. Bugün bile onların devresine rast gelen tarihlerdeki haklarımı alamıyorum.

Bu Bayraktaroğlu hakiki bir faciaydı. Tek kelime ile bir kötü rüya, anlatımı imkansız bir kabus.

Bu ekibin Günaydın gazetesinden ayrılacakları günü anımsıyorum. Çünkü ben de İstanbul'daydım tam o sırada. Metin Özer'in ofisinde olaylan takip ediyorum. Telefonun bir ucunda Fahri Görgülü, diğerinde Metin Özer. Deliler gibi Bayraktaroğlu'nun alıp da geri getirmeye niyeti olmadığı, üstüne yatmaya çalıştığı son model BMW arabayı izliyorlardı. Sonunda BMW gitti gürültüye. Arkasından da "alacaklarımız var" deyip, Günaydın gazetesinin ilan gelirlerine el koydu bu Bayraktaroğlu ve ekibi. İşte Günaydın'ın "Utanç defterine" yeni bir yaprak daha eklenmişti. Bu yüz kızartıcı utanç yapraklan daha da devam edecekti tabii.

"Gün doğmadan neler doğar?"

Doğrudur.

Sabahın alaca karanlığında bir güneş doğdu. İşte o gün Saruhan Ayber diye bir Türk vatandaşı, Günaydın gazetesinin Genel Yayın Müdürü oluverdi.

Bir başka gün bir başka güneş daha doğdu. O gün de Kemal Gönül denilen vatandaşımız, Günaydın gazetesinin Genel Müdür sandalyesine kuruluverdi.

Kadro tamam mı?

Tamam.

O zaman, hemen benim 1991 günlüğüme dönelim ve anlatmak istediğim olay lan birlikte Londra'dan izleyelim.

BORA PARAN, 1991 GÜNLÜĞÜNDEN

9 Ocak 1991

Günaydın gazetesinde durumlar çok ciddi. Kağıt bile alacak paraları yok. Bütün günleri ona buna yalvar yakarla geçiyor. Son çare olarak gazetenin genel yayın müdürü Saruhan Ayber, Asil Nadir'i görmek için Londra'ya geldi.

Asil, Dunraven ofisinden beni aradı:

"Söyle Saruhan'a kendisini yarın göreceğim"

10 Ocak 1991

Saruhan Ayber için kötü bir gün.

Asil telefola beni yine aradı:

"Saruhan'ı saat 12'de göreceğim"

Bir daha telefon etti:

"Saruhan'ı saat 13'te göreceğim"

Bir telefon daha Asil'den:

"Saruhan'ı 17.30'da göreceğim"

Yandık. Saruhan Ayber'le beş saat baş başayız.

Saruhan opera kasetlerine çok meraklı:

- Hadi çıkalım da Oxford Street'ten biraz kaset alalım.

- Tamam alalım.

Oxford Street alabildiğine kalabalık.

Bizim Saruhan Ayber'in kötü bir huyu var. Yolda yürürken insanın koluna giriyor hep. Sokakta iki koca adam, biri öbürünün koluna girmiş. İngilizler alışkın değil böyle şeylere. Sadece yadırgayarak değil, bazıları dehşetle, bazıları da gülerek bakıyorlar.

Utancımdan ter döküyorum. Nasıl söylemeli, Saruhan'a? "Kardeşim bu ülkede erkekler kol kola girmezler" diye.

Söylesem acaba kalbini mi kırarım?

Koca genel yayın müdürüne ben mi "görgü dersi" vereceğim?

Sonunda dayanamadım:

- Saruhan'cığım, yollar kalabalık. Sen benim koluma girersen karşıdan gelenlere zorluk oluyor, yollarını kapatıyoruz.

- Boşver, bize ne.

- Hadi dönelim artık ofise.

- Daha erken yahu.

- Olsun, ben bazı telefonlar bekliyorum da.

On dakikada döndük ofise. Yer yarılsaydı da içine girseydim keşke. Saat 16.00. Saruhan Ayber'le ofiste Asil'in randevu saatini bekliyoruz. Saruhan çok heyecanlı Asil'i görecek diye.

Saat 16.10

Telefon: Zırrr, zırrr.

Asil Bey'in şoförü Hasan telefonda:

"Usta'nın midesi zehirlendi. Göremeyecek o misafiri"

Saruhan Ayber, yemyeşil oldu.

Cebinde fazla parası da yok. Çılgına döndü. Dokunsan ağlayacak. Ermeni Manukyan'ın bitli oteline götürdüm. Morali çok bozuk. Yarın sabah erkenden İngiliz Hava Yolları ile İstanbul'a dönecek.

11 Ocak 1991

Saruhan Ayber'i Manukyan'ın otelinden almaya gittiğimde, giyinmiş bir vaziyette, ağzında sigarası ile duman duman beni bekliyordu. Heathrow havaalanına doğru yol alırken ağzını bıçak açmıyordu. Veda ederken şöyle konuştuk:

- Bora senden bir ricam var.

- Söyle Saruhan.

- Ne olur kimse bilmesin, benim Asil Bey'i göremediğimi.

- Ayıp ettin.

- Sonra millete rezil olurum. Herkes benden iyi haber bekliyor.

- Peki sen ne diyeceksin soranlara?

- Canım bir şeyler söylerim ben.

- Anlaşıldı.

Saruhan Ayber Londra'dan acı anılarla İstanbul'a dönünce boş oturmadı tabii. Her geçen gün acısı daha arttı. "Neden görmedi beni bu adam, ha neden görmedi?" diye yiyip bitirdi kendini. Günaydın'da para yok pul yok. Kimin ne yaptığı belli değil. Asil'in başını kaşıyacak vakti yok ki Günaydın'la uğraşsın. Bizim Saruhan Ayber ve arkadaşlan kafa kafaya verip, bir duyuru yayınladılar.

Duyuru üzerinde hiçbir değişiklik ve düzeltme yapmadım:

"Tarih: 17 Ocak 1991

Kamuoyuna Duyuru

Biz Veb Ofset çalışanları (Günaydın, Tan, Ekonomik Bülten), dört aydır

Babıali tarihinde görülmemiş güçlükler içinde, büyük fedakarlıklar göstererek görevimizi yapmaya çalışıyoruz. Bu süre içinde maaşlarını gecikmeyle alabilen, yeni yıl zammı ve iki ikramiyesini alamayan bizler, ocak ayı maaşının da verilmemesi karşısında durumumuzu kamuoyuna bildirmeyi gerekli gördük.

Bizler, işyerine gelecek paramız dahi olmadığı günlerde, her şeyden önce kamuoyuna karşı olan görevlerimizin bilinciyle, sizlere elden geldiğince iyi bir gazete sunma çabası içinde olduk. Ancak üzülerek söylüyoruz, işveren ne yazık ki aynı sorumluluğu göstermemiş, elle tutulur bir açıklama bile yapmaya tenezzül etmemiştir. Halen belirtelim, bu süre içinde gazetemizde, gerek idari gerek yayın kadrolarında önemli değişiklikler yapılmıştır. Bu nedenle, özellikle şu anda gazetenin yayın kesiminin başında bulunan kadronun, çalışanlara yardımcı bir tutum sergilediğini vurgulamak istiyoruz.

Aylardır haklarını almak için çalmadık kapı, başvurmadık yetkili bırakmayan bizler, doğru dürüst bir cevap almak bir yana, dilenci durumuna düşürüldük. Aylardır işveren, temsilciliklerinden "akibetimiz" hakkında bilgi almaya çalışıyoruz. Gayri resmi ve "kapı arası" açıklamalardan başka bir şey elde edemedik. Son olarak bugün işveren temsilcisiyle yapılan görüşmede, bize gazetenin çıkmama tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğu, ancak bir süre daha olanakların zorlanmasında fayda görüldüğü bildirildi.

Haklarını almak konusunda kararlı olan bizler, son bir kez daha, ülkemiz basınında yeri olan bir gazeteyi yaşatmayı kendi çıkarlarımızın önüne alarak işimizin başında olmaya devam edeceğimizi duyururuz.

Ancak yapılan tüm temaslardan çıkan ibret ve endişe verici bir başka sonuç daha var. Aynı grup içinde bulunan diğer basın-yayın organlarıyla, gazetemizin çalışanlarına farklı davranılmasmda ifadesi bulunan ve grup yönetiminden kaynaklandığı anlaşılan bazı tutumlar bizleri derinden yaralamıştır. Üzülerek söylüyoruz, üst düzey yöneticiler arasındaki çekişmelerden kaynaklanan ve "Günaydın'ı yutma çabaları" şeklinde yorumlanan bir komployla karşı karşı olduğumuz izlenimini edindik. İnanmak istemesek de, bugün gelinen noktada ortaya çıkan tablo, ne yazık ki grup içi dayanışmayla bağdaşmayacak bir tablodur.

Bu durumun sorumlularının biz Veb Ofset çalışanlarının mesleklerine gösterdiği saygıyı yanlış anlamamasını ve bir an önce camiamıza yakışmayan tutumlarından vazgeçmesini diliyoruz.

Son olarak, Babıali'de sendikalaşmamasıyla "ün" yapan gazetemizi bu

ayıptan da kurtarmayı kararlaştırdığımızı duyurmak istiyoruz.

Saygılarımızla."

11 Ocak 1991

Asil'den alacaklı dört uyanık banka ellerini Türkiye'ye uzattılar.

- Barclays de Zoete Wedd Securities Ltd.
- Merrill Lynch Bank (Suisse) SA
- Lehman Brothers Securities
- Carr Kitkat & Aitken Limited

Avukat Çetin Özek boş durmuyor. Asil'e haber salıyor.

Bakın neler diyor Çetin hoca:

"Burada, sizin iflasınıza karar verildiği takdirde, teminat vereceğimiz hisse ve temlikin de elden gideceği söylenip duruyor. Ben de, neredeyse, tüm şirketleri keyfi olarak elden çıkartan kişi durumuna düştüm. Aldırdığım yok, fakat, bu konuda görevli ve yetkili olduğumu teyit ederseniz memnun olurum. Söylenti, hukuku bilmemekten kaynaklanıyor. Böyle bir durum söz konusu değil. Zira, Allah korusun, iflasınıza karar verildiği takdirde, teminat olarak verilen hisse ve temlik tutarının İngiltere'ye transferini önlemek mümkün."

Çetin hoca bu kadar canla başla çalışıyor ama hala Asil Nadir'in bazı huylarını öğrenemediği için yadırgadığı bir durumu da Asil Nadir'e lisanı münasiple şöyle soruyor:

"Asil Bey, Avukat Mehmet Bey de beni ziyaret etti ve şimdi Taksim Ofis'te kendisine oda tahsis edilmiş. Kendisine verilen yetki ve görevi bilemiyorum. Yetki ve işlem yapma dağınıklığı, birbiriyle uyumsuz ve sonradan giderilmeyecek durumlar yaratan davranışlara neden olabilir. Bu nedenle, Avukat Mehmet Bey'in görevini öğrenebilirsem, belirtilen türden aksilikleri önleyici şekilde çalışabilirim"

Haklı, Çetin hoca.

Hem de köküne kadar haklı.

Şu Asil Nadir'in yaptığı işe bakın.

Alacaklı bankalar gırtlağına sarılmışlar. Türkiye'deki mallarına mülklerine göz dikmişler. Çetin hoca, bütün hukuk bilgisinin gücüyle bu adamlara tam çalım atacak, nereden geldiklerini şaşırtacakken, sen tut, başka bir avukatı getir ve oturt Taksim ofisine. Sonra kimdir bu Avukat Mehmet, Allahaşkına?

12 Şubat 1991

Asil Nadir, hangi biriyle uğraşsın?

SFO'ylamı?

Bankerlerle mi?

Aç sefil dolaşıp, bildiri yayınlayan gazetecilerle mi?

Zaten o da şaştı kaldı bu işe.

"Bu Günaydın gazetesi çalışanlarının niyeti kötü. Buna bir çare bulmam lazım" dedi.

Türkiye'deki gazetelerinin başına güvendiği bir adamı getirmesi gerekli.

- Kim var?

- İzzet Aygün.

- Kimdir İzzet Aygün?

- Günaydın'ın Almanya bürosunu yöneten pırlanta gibi bir çocuk.

- Yapar mı bu işi, para bulabilir mi?

- Hem de nasıl.

Asil Nadir, derhal İzzet Aygün'ü Londra'ya çağırdı. Avukat Çetin Özek de Londra'da.

İzzet Aygün'le bir anlaşma olursa, kanuni gerekçelerini ve evraklarını Çetin Özek tamamlayacak. Her şey hazır. Asil'in Alford malikanesinde bir faaliyet bir koşuşturmadır gidiyor.

İzzet Aygün, Veb Ofset'in koordinatörü olacak.

14 Şubat 1991

Ve Asil Nadir erdi muradına. İzzet Aygün, Veb Ofset'in koordinatörü oldu. 25 Şubat'a kadar da para bulacak.

19 Şubat 1991

Kim çomak soktu?

Haaa kim çomak soktu, İzzet'in işine?

Durup dururken İzzet'in işi olmuşken yattı.

Övül Tezişler'den aldığı ödünç daktiloyla, Asil Nadir'in ağzından bir bildiri hazırlamış. Asil de gözü kapalı basmış imzayı. İşte Çetin Özek'in Türkçesi ile Günaydın'a geçilen bildiri:

"Sevgili Günaydın Çalışanları,

Çok zor bir dönemi birlikte aşıyoruz. Sizlerin 4 aydan beri yaşadığınız sıkıntıların şüphesiz en yakın tanığı benim. Ve gösterdiğiniz özveriyi saygı ile karşılıyorum.

Gazetecilik mesleğinizin onuru içinde vekarla görevlerinizi yürütüyorsunuz. Sizin bu direnciniz sürerken bazı dedikodularla rahatsız edildiğiniz yolunda yöneticilerinizden bilgiler aldım. Bu dedikoduların bütünü asılsızdır ve başta Saruhan Ayber ve Tayfun Karacebe olmak üzere tüm arkadaşlarım tam yetki ile görevlerini sürdürmektedirler.

Şunu belirtmek isterim ki, Günaydın'da benim zor günlerimde bana destek olan arkadaşlarımla beraberliğimi sürdürmeye her zaman olduğundan daha fazla kararlıyım.

Son dönemdeki bu olumlu gelişmelerden hepiniz haberdarsınız. Önümüzdeki günlerin de yeni olumlu gelişmelere gebe olduğunu bitiyorsunuz. Gelecek hepimiz için aydınlıktır. Sîzlerden, duyduğunuz dedikodulara inanmadan başarılı çalışmalarınızı sürdürmenizi istiyorum. Ayrıca benim dışımda benim adıma yapılacak açıklamalara inanmamanızı rica ediyorum.

Benim size söyleyeceğim ise, başlangıçta olduğu gibi ilerde de daha rahat çalışma ortamı içinde birlikte olacağımızdır.

Hepinize sevgilerimi sunuyorum.

Asil Nadir"

"Siz dedikodulara inanmayınız" diyorlar.

Ne dedikodusu? İki gün evvel İzzet Ay gün koordinatör ilan edilmişti. Şimdi, "yok böyle bir şey, hepsi dedikodu" diye bildiri yayınlıyorlar. Peki neden böyle oldu? Neden İzzet Aygün'ün iki günde ayağı kaydırıldı?

- Çetin Özek, Garbis Keşişoğlu'nun has adamı.

- Garbis Keşişoğlu'nun çöplüğü Almanya'da.

- Garbis, Almanya'da nereye gitse ayağının altına İzzet dolanıyor.

- Çetin hoca yaşatır mı İzzet'i?

- Yaşatmaz.

- Ne yapar?

- Kazan bile kaldırsalar, Saruhan Ayber ve ekibini dizginleyip görevlerinin devamını sağlar.

- Nasıl yapar?

- Kendi hazırladığı bildiriyi, Asil'e imzalattırır ve işi bitirir.

- Haaa, şimdi anladım.

1991 Şubatı'nın sonları

- Asil Nadir ofisinde oturmuş whisky'sini içiyor. Girdim içeriye.

- Nasıl gidiyor Bora?

- İyidir Asil Bey.

- Neler dönüyor İstanbul'da gene?

- Asil Bey, çocuklar parasızlıktan şikayetçiler. "Resmen sürünüyoruz" diyorlar.

- Ne yani, lokum mu istiyorlar?

- Bilmem ki ne desem. Acaba bir bildiri yaymlasanız.

- Ne diyeceğiz?

- Biraz moral verin çocuklara yeter. O da parayla değil ya.

- Boracığım, bu adamların lisanından sen anlarsın. Yaz işte bir şeyler de sussunlar.

Şimdi yüzüm kızararak anımsıyorum. Dört paragraflık bir yazı yazdım. "Mezarımı taştan oyun" der gibi acıklı bir yazı. Altına "Asil Nadir" dedik. Okumadı bile. Bastı imzayı sadece.

Bu bildiri, ona göre, sadece bir "lokumla ağız tatlandırma, "şu adamların" dediği gazeteci arkadaşlarımın çenesini birkaç gün kapatacak "aldatmaca"ydı sadece.

İşte Asil Nadir'in parasızlıktan sersefil olmuş gazeteci arkadaşlarıma sunduğu tatsız "Lokum" bildirisi:

"İçine düşürüldüğüm anlamlı oyunların karşısında geçirdiğim zor

günlerimde, şahsıma karşı göstermiş olduğunuz iman dolu samimi güvence ve azimli desteklerinizle bugün dimdik ayakta durarak başarı tünelini aşıyoruz.

Önce yüce Tanrının, sonra da sizlerin bana vermiş olduğu olağanüstü güç beni yaşatıyor, çalışma azmimi arttırıyor.

Mücadelem, canımı hiç çekinmeden feda etmeye hazır olduğum vatanım ve vatandaşlarım içindir.

Benim şahsımda, vatanınıza karşı göstermiş olduğunuz yıkılmaz destekleriniz için, Tanrının huzurunda teşekkür ederim.

Asil Nadir"

ASİL NADİR'E PARA TOPLAMAK İÇİN KURULAN VAKIF

Ocak 1991'i bitirirken, Asil Nadir'in mahkeme kararıyla alınan kefalet koşullan biraz hafifletildi. Savile Row karakoluna her akşam gidip imzaladığı o kara deftere, bundan sonra sadece haftada bir pazartesi akşamlan imza atacak.

Bow Street Magistrate mahkemesinde umduğumuzu bulamadık. Ağır Dolandıncılık Bürosu, durmadan horozlandı yargıç önünde:

- Asil'e getirdiğimiz 18 suç, yeni getireceklerimizin yanında hiç kalır.

- Nisan ayında 60 tane daha suç getiriyoruz Asil'e diye ortalığı karıştırınca, Asil'in pasaportunu geri alma şansı da suya düştü. Umudumuz 23 Nisan'da.

Şubat 1991'in soğuk günlerinden birindeyiz.

Telefon zili çaldığı zaman, Ramadan daha yatağından yeni kalkıyordu. Besmele çekti önce: "Hayırdır inşallah, kimdir acaba sabahın bu erken saatinde?"

- Alo.

- Alo Ramadan Bey. Ben Asil.

- Evet Asil Bey, buyurun.

- Ramadan Bey, sabahtan bana gelebilirsen memnun olurum.

- Gelirim tabii.

- Bekliyorum.

Ramadan aşağı kata indi. Çalışma masasının üzerindeki dosyalar ve gelen zarflar bayağı yer tutuyorlardı. Aynı Asil Nadir'in masasının üstü gibi. Burley on the Hill şatosunun yazışmalan, avukat mektuplan, Commercial Road binasının ödenen kaparo mektuplan, devir alma kontratları. Ramadan'ın gözünde dağ gibi büyüdü her şey. "Şimdi bunlan kim koyacak bu dosyalara?" diye dert edindi. En çok korktuğu, gelen mektupların ve zarfların evin içinde kaybolma tehlikesiydi.

Acele acele giyindi.

Atladığı gibi taksiye, Alford Street malikanesinin önünde buldu kendisini.

Sarıldılar, dört günün hasretini çıkarırcasına yanaklarından öptüler birbirlerini.

Asil bu sefer hiç beklemeden konuya girdi:

- Ramadan Bey, şu benim beklediğim büyük bir para var ya?

- Evet var tabii.

- O para galiba biraz gecikecek, ne yapsak acaba?

- Bilmem ki Asil Bey. Siz söyleyin biz onu yapalım.

- Bana çok acele para lazım. Hiç şakası yok, çok acele.

- Evet anlıyorum.

Ramadan'ın kafası çınladı. Kulaklarından ateş çıktı sanki. "Korktuğum başıma gelirse" diye bir şimşek çaktı beyninin ensesine yakın olan bir yerinde.

"İster misin bir de, parası gelmesin. Sonra ne halt ederiz? Şatonun 3.5 milyonunu nasıl öderiz? Yoksa kaparomuz yanar mı? Ya Commercial Road? Onun 750 bin sterlin'ini kim öder sonra? Aman Allahım, ya benim bir türlü katlanamayan 200 bin sterlinim?"

Asil hayretle Ramadan'ın yüzüne bakıyordu.

- Neden daldın Ramadan Bey?

- Haaa, ne bileyim ben işte, belki de uykusuzum.

- Evet Ramadan Bey, nasıl biraz para bulabiliriz.

- Biraz dediğin ne kadar Asil Bey?

- Bankalar benim iflasım için uğraşıyorlar. Adamların önüne ne atarsam kardır. Ha ne dersin, kaç para çıkartabilirsin?

Ramadan dalmasın da kim dalsın? Ama akıllı adam Ramadan. Gözünü daldırdı bir noktaya. Sonra Asil'in güzel desenli kırmızı kravatına baktı: "Yahu bu adam nereden buluyor bu güzel kravatları? Sorsam ayıp mı olur?"

Konudan uzaklaşmıştı Ramadan yine. Aklına parlak bir fikir geldi.

- Tamam, tamam buldum.

- Nedir Ramadan Bey, beni meraktan öldürme n'olur?

- Bak Asil Bey. Londra'da bir sürü Kıbrıslı Türk var. Türkiyeli Türkler de var. Seni herkes seviyor. Bir hayır cemiyeti kuralım, onun yararına sana para toplayalım, ha ne dersin?

Asil "hayır cemiyeti" lafından hiç hoşlanmadı. Biraz tuhafına gitti.

- Olur mu Ramadan Bey, neymiş hayır cemiyeti. Sanki cami yaptırır gibi?

- Yanlış anladın Asil Bey, bir vakıf kuralım demek istedim.

- Hahh şimdi daha iyi oldu. Ne vakfı kuracaksınız?

- Bilmem ki Asil Bey, bana müsaade edin bir düşüneyim, sonra hemen size cevabımı veririm.

- Aman Ramadan Bey hiç vaktimiz yok. Bir an evvel telefonunu bekliyorum.

- Sen hiç merak etme.

- Hoşçakal.

- Selametle.

Hep Ramadan'ın telefonu çalmaz ya. Bu sefer de, sabahın köründe Asil Bey'in telefonu çınlattı ortalığı: Zırrr, zırrr.

- Alo ben Lolita, buyurun.

- Lolita, Asil Bey lütfen.

- Kimsiniz?

- Mr. Ramadan Güney.

- Bir dakika.

Bütün sabah Günaydın gazetesinden aramışlardı kendini. Lolita alışmıştı artık. "Evde yok" demeye. Asil, Ramadan'ın ismini duyunca, yüzü yarı sabunlu çıktı tuvaletten:

- Günaydın Ramadan Bey.

- Günaydın Asil Bey, tamamdır biz kurduk vakfı.

- Nedir ismi?

- Hukuk Dayanışma Vakfı.

Asil çok beğendi ismi. Çünkü öyle para istemeye yarayan vakıftan ziyade, içinde "hukuk" kelimesinin geçmesi işe bir ağırlık bir ciddiyet kazandırıyordu.

- Çok beğendim, çok güzel bir isim.

- Asil Bey, yarın akşam, bizim Kazım'ın Efes II lokantasında saat sekizde Türk işadamlarını topluyoruz. Sizin de gelip bir konuşma yapmanız lazım.

- Olur gelirim.

- İyi olur Asil Bey

- Tamam geleceğim

- İyi günler.

* * * * *

Asil'in bir buçuk milyarlık yeşil Bentley'i, Gt. Portland Caddesinde 175 numaralı binanın önünde durdu. Hasan kontak anahtarını çevirmeden, fırladı arabanın önünden dolandı ve Asil'in kapısını açtı. Hava epey kararmıştı. Etrafta gören olmadı pek kendisini. Ön taraftaki camekanında "Efes II" yazan lokantaya girdi.

İki katlı lokantanın üst katı, sırf Asil Nadir için kapatılmıştı. Gelen müşterileri girişin hemen sağ tarafına düşen merdivenlerden aşağıya alıyorlardı.

Bu önemli geceye davet edilen Türk işadamlanyla doluylu salon. Aman Allahım, o ne karşılamaydı Asil'i. Onu yanaklarından öpmek için uzun uzun kuyruklar oldu. Tanıdığına tanımadığına hep sarıldı durdu. Sonra, salonun öbür ucundaki bara aldılar kendisini. Birkaç kalantor idaşamı etrafını sardı. Birlikte whisky içtiler.

Ne olacaksa bu gece, ona göre uzun uzun masalar hazırlanmıştı. Yemek yemek için değildi bu masalar. Yarım saat içinde salon tamamen doldu. Herkes istediği yere oturdu. Uzun masalar iki sıra halinde dizilmişlerdi. Masaların sonundaki yuvarlak masada Asil Nadir, Ramadan Güney ve elinde defter kalemiyle muhasebeci Osman oturuyordu.

Ben de tam Asil'in karşısına gelen masada, yanımda işadamı Vural

Akyüz'le oturduk. Karadenizli Vural, benim 20 senelik arkadaşımdır. Kendisi Londra'ya geldiği zaman, şoförlük yaptı, sonra kebapçı oldu. Ama şimdi koca Burberry'in mallarını yapan bir fabrika sahibi.

Masaların üzerlerine vuruldu. Herkesi sessizliğe davet ettiler. Asil yerinden kalktı. Bütün masalara göz gezdirdi sırayla, acele etmeden. Sonra konuşmaya başladı:

"Sevgili, saygıdeğer arkadaşlarım, kardeşlerim. Bir savaşın içine atıldım. Bu mücadelemi sizlerin yardımlarınızla elbette ki kazanacağım. İçinizde bana eski günlerden buruk olanlarınız var biliyorum. Beni iyi günlerimde görmek isteyip de aylarca, senelerce bekletilmiş kardeşlerim de var aranızda. Yaptıklarımdan şimdi utanç duyuyorum. Kara gözlük takmış gibi sizleri etrafımda göremedim. Halbuki şimdi bu bana bir ders oldu. Kapım herkese açık. Beni eski davranışlarımdan ötürü ne olur kınamayın. Biliyorsunuz para bulmak zorundayım. Avukatlarım para diyor, alacaklı bankalar para diyor. Beni köşeye sıkıştırmışlar, para diye inletmek istiyorlar. Ama sizler varsınız, sizlere güveniyorum. Buraya sizlerden yardım istemeye geldim, bütçelerinizi sarsmayacak kadar hepinizden yardım istiyorum. Teşekkür ederim buralara kadar geldiğiniz için"

Böyle bir konuşmanın ardından ne olur? Büyük bir alkış kopmaz herhalde. Aynen öyle oldu. Kimse duyduklarına inanamadı. Asil Nadir'in bu konuşması insanları büyülemişti. Kimi acıdı, kimi dudak büktü. Ama kimse alkışlamaya cesaret edemedi. Salona bir ölüm sessizliği çöktü. Sonra taa uzak masadan birisi iki avcunu birbirine vurarak. "şak. şak. şak" yaptı. İsteksiz de olsa, o şak şakı birkaç kişi daha devam ettirdi. Sonra bayağı alkışlamaya başladılar. Hatta, Asil oturduğu yerden bir kere daha kalkıp selam vermek zorunda kaldı.

Bu kez Ramadan Güney söz aldı:

"Arkadaşlar Asil Bey'i birlikte dinledik. Bu önemli günde, hangi iyiliksever arkadaşımız Asil Bey'e yardımcı olmak istiyorsa masamızda oturan mahasebeci kardeşimiz Osman vereceğiniz miktarı ve isminizi deftere kaydedecek. Hepinizin cömert yardımlarını bekliyoruz. Bu arada, Asil Bey'e yardım kampanyasını ben 200 bin sterlin'le açıyorum. Teşekkürler"

Asil Nadir, heyecandan yaprak gibi titredi. Anlayamadı, Ramadan'ın ne demek istediğini: "Acaba şu mübarek Ramadan Bey, yeniden bir 200 bin sterlin mi veriyor?" diye çocuk gibi sevindi. Halbuki, Ramadan akıllılık yapıyordu. Daha önce Asil'e katlatmak için verdiği 200 bini sanki şimdi koyuyormuş gibi söyleyerek, oradaki işadamlarına örnek olmak istiyordu.

Ramadan'ın düşündüğü de doğruydu zaten. Birkaç işadamı:

"Vay anasına be, Ramadan 200 bin vermiş. Şimdi biz ne halt edeceğiz" diye korkuya düştüler.

Masaların öbür ucundan birisi ayağa kalktı.

Yüksek sesle:

"Adım Tekin Mehmet. 500 sterlin" dedi. Sonra yerinden kalktı, Asil Nadir'in oturduğu masaya doğru yürüdü. Cebinden çek defterini çıkarttı. Yazdı ve imzaladı. Muhasebeci Osman'a teslim etti. Asil Nadir ayağa kalktı.Tekin'e sarıldı. İki yanağından öptü.

Diğer masadan bir ses daha:

- Adım Hasan Ömer. 1000 sterlin. O da yürüdü Asil'in masasına. Çek değil, nakit para saydı. Muhasebeci Osman aldı. Asil ayağa kalktı. Hasan'a sımsıkı sarıldı. Onu da iki yanağından öptü.

Gene bir ses:

- Adım Mustafa Can. Ben de 100 sterlin. Kalktı, masalardan geçti. Asil'in masasına beş tane 20'lik bıraktı. Sonra Asil'e sarılıp iki yanağından öptü.

Beklediğimiz büyük paralar çıkmadı bir türlü. Adem Ziya, Şadan Çekin, Mehmet Emin Hasan, Mehmet Halim hepsi teker teker 5000 sterlin ödediler. Sonra, sırasıyla, Süleyman Birışık, Aysel Ömer biner sterlin ödediler. Ramadan'ın ödediği para hariç o gece 85 bin sterlin toplandı.

Yanımda oturan Vural Akyüz'ün hiç sesi çıkmayınca, sordum:

- Vural sen ne vereceksin?

- Bırak be Boracığım, bu herif bize zamanında çok kötülük etti. Bizim bir dikiş sendikamız vardı. "Gel şunu destekle" dedik, bize cevap bile vermedi. Ben mi kaldım bu dilenciye para verecek demişti.

Ama sonradan, bu yufka yürekli mert arkadaşım Vural Akyüz, gidip Asil Nadir'e 10 bin sterlin yardım etti.

Ramadan ve Asil istedikleri coşkunluğu bulamadılar. Çok daha fazla para bekliyorlardı. Ama oraya gelenler, esasına bakılırsa, birkaç kişi hariç Londra'nın kalbur altı idaşamlanydı. Bu nedenle fazla para toplanamadı. Asil'i sevenler mi eksildi?

Bu sefer de Akıl Bilgili, Soner'in Black Cat düğün salonunda buna benzer "hadi biraz daha gayret" gecesi tertip etti. Orada da işler kesat gitti. Sadece 20-30 bin sterlin toplanabildi.

Biraz geç olmakla birlikte, işin hakikati anlaşıldı. Asil'e para yardımı yapmak isteyen işadamları özel gecelerde para vereceklerine, Asil'in evinin kapısını çalarak hem yüz yüze konuşuyorlar ve hem de istedikleri yardımı yapıyorlardı. Kalabalık yerlerde yapılan yardımlar sanki onlara kaynayacakmış gibi geliyordu İbrahim Hulisi, Asil'in evine özel olarak gidip 10 bin sterlin verdi. Sonra "Sam" lakabıyla meşhur Hasan Şehzade, kendisine 150 bin nakit vermiş. Bir ay geçtikten sonra parasını istemeye gittiğinde, Asil şunu söylemiş kendisine:

- Sam, sana bütün paranı Kıbrıs'ta ödesem olur değil mi?

- Ne zaman?

- Çok yakında, gel istersen sana bir senet yapalım.

- Sen bilirsin.

- O zaman sen bana 50 bin sterlin daha ver de toparlak olsun, 200 binlik senet yapalım.

- Tamam Asil Bey, buyur 50 bini.

Bir de bizim meşhur İskender var. Asil'in İngiliz korumaların elinden aldığı Range Rover'i hediye ettiği İskender. Dünya iyisi bir çocuk. Hiç durmadan gelir Asil'i arar durur. Kıbrıslı filan da değil. Londra'da iyi bir işyeri var, giyim üzerine. Eli para tutuyor. Asil'i candan sevdi. Onu hiç yalnız bırakmadı. Sonunda duyduk ki, İskender de 250 bin sterlin nakit para ödemiş.

MART KEDİLERİ

Mart 1991

- Mart ayında n'olur?

- Kedilerin çiftleşme zamanıdır.

- N’aparlar yani?

- Azıp azıp dama çıkarlar.

- Hep kediler mi azar mart ayında?

- Yoo, insanlar da azar.

- Taksim Meydanında.

Asil Nadir’in bir tahterevallisi var. Bir ucuna Çetin Özek oturmuş, öbürüne Fahri Görgülü. "İn baba inelim, çık baba çıkalım"

Birinin poposu yere sürterken, öbürünün kafası havalarda uçuyor.

Fahri ile Çetin şiddetli geçimsizlik yüzünden, yeri göğü oynatıyorlar. Sarsıntının şiddetini ben bile Londra’da hissedebiliyorum.

12 Eylül döneminin Emniyet Genel Müdürü Fahri Görgülü, şimdi Asil Nadir’in Türkiye’deki kilit adamıdır. Polly Peck’in Meyna’sı bir yana, Asil Nadir’in tüm basın kuruluşlarının da Yönetim Kurulu Başkan Vekilidir. Güneş gazetesinin en üst katındaki manzarası bol, yayla gibi

ofisinde oturur ve gazeteyi bu görkemli bürodan evirir çevirir ve yönetir. Astığı astık, kestiği kestiktir. Personel fazlası varsa, elini matbaaya daldırıverir. Aynı tombala torbasından numara çeker gibi, avucuna gelen gazeteci ve teknik elemanı hemen kapı önüne koyar.

Günaydın gazetesi de Fahri Görgülü'nün yakın kontrolü altındadır. Kilit noktalarında sadık adamları vardır. Fahri'nin emirlerine karşı gelebilecek cinsten insanlar barındırılmaz Günaydın'ın çatısı altında.

Fahri Görgülü'nün bir de yurtdışmda adamları vardır. Londra'daki has adamı, bizim Güneş gazetesinin muhabiri Jan Devletoğlu idi. Birbirlerine öylesine yakındılar ki, Asil Bey'in bile dikkatini çekmişti. Bir gün Asil Bey bana: "Yahu bizim Fahri, senin Jan'ı oğlu gibi seviyor nedense" demişti. Çünkü Jan onun gözü ve kulağıydı Londra'da.

Ben Fahri Görgülü'yü hayatımda bir kere gördüm. Günaydın gazetesi Mehmet Bayraktaroğlu ve arkadaşlarının yönetimine geçtiği zaman, maaş transferlerinde büyük aksaklıklar oldu. Daha doğrusu bir süre parasız bırakıldım. Bunlan halletmek için İstanbul'a gelmiştim. Fahri Görgülü'yü tanımak, gerekirse onun da yardımını rica etmek için açtım telefonu.

Sekreteri karşımda:

- Ben Bora Paran, Londra'dan geldim. Bugün Fahri Bey'i görmem mümkün mü?

- Bir soralım efendim.

Bir süre sessizlik içinde bekledim. Sonra kızcağız geldi:

- Bora Bey, Fahri Bey bugün çok meşguller, kusura bakmayın.

Minicik otel odamın duvarlan sanki üstüme yıkılıyormuş gibi oldu. Sarsıldım. İnsan hiç olmazsa, telefona gelir ve:

"Bora Bey kardeşim, bugün olmaz, yarın da olmaz, durun bir bakalım, hahh öbürgün olabilir" filan diyebilirdi. Demedi, ben ısrar ettim ve konuşmamı sürdürdüm.

- Peki hanımefendi, bugün meşgulse, ne zaman görebilirim?

- Ayrılmayın onu da soralım.

Gene yıllar geçti sanki o bekleyiş süresinde. Telefonda hışırtı ve:

- Bora Bey, ne konuda görmek istiyorsunuz kendisini?

Tabii "elinin körü konusunda" demek bana yakışmaz. Sinirlerim kontrol altında devam ettim:

- Sadece kendisi ile tanışmak istemiştim. Bir nezaket ziyaretinde bulunup halini hatırını soracaktım o kadar.

- Bir dakika daha bekler misiniz?

- Tabii.

Bu sefer sekreterin telefona gelmesi uzadı. Bir ara telefon hattı kesildi sanıp paniğe kapıldım. "Bora Bey?" dedi, telefondaki o nazik hanım sesi:

- Sizi yarın saat 13.30'da görebileceğiz.

- Ah, çok teşekkür ederim.

- Güneş'in binasına geleceksiniz, en üst kattayız.

- Teşekkürler.

Ertesi günü biraz merak biraz da heyecanla tanışabildim Fahri Görgülü ile. Öyle kulağıma fısıldandığı gibi, fırtınalar yaratıp, insanlara kötülük yapacak tipte birisi değildi. Üstelik gayet mert ve babacan bir görünümü vardı. Konuştukça sevdim bile kendisini. Bir saate yakın sohbet ettik. Ben kendi derdimi anlatamadan o Nuyan Yiğit'i ele aldı. Nuyan'ın ne nankörlüğünü bıraktı ne de karaktersizliğini. Kafayı Nuyan'a takmıştı bir kere. Çünkü Nuyan onun için "Polis Fahri" lakabını kullanıyordu. Fahri Görgülü de böyle sululuklardan hiç hoşlanmaz. Nuyan'a veryansın ettî hiç susmadan.

Söz sırası bana gelince, maaş problemimi anlattım. Kılı bile kıpırdamadan, beni de fazla oyalamadan, kafasındakileri konuşuverdi:

- Bakın Bora Bey, bizim gazetelerin yurtdışı bürolarının bir fayda sağladığına inanmıyorum. Bana çok fuzuli geliyorlar. Açık konuşalım, ben hepsinin kapatılmasına taraftarım demişti.

İşte öyle tanıdım kendisini.

Bir daha da hiç görmedim. Ben Londra'ya döndükten sonra, Asil Nadir'le ilgili haber küpürlerini devamlı olarak kendisinin özel faksına geçmemi istedi. Ben de aynen dediği gibi yaptım. Ara sıra telefon eder, Asil Bey'in durumlarını sorardı, ben de cevaplardım.

Asil Nadir'in hapse atılıp, sonra da Bow Street Sulh Ceza Mahkemesi önüne çıkartıldığı gün, kefalet koşullan içinde Asil'le görüşmesi yasaklananlar listesinde "Fahri Görgülü" de vardı.

Çetin Özek fırsatlan iyi kullandı.

Hiç öyle uzun uzun hesaplamaya da gerek görmedi.

Gitti Asil Nadir'i gördü:

"Ya Fahri, ya ben" dedi.

- Aman Çetin beni zorlama n'olur.

- Hayır şakam yok. Ya o, ya ben.

- Adamı bürüp bürüp sepete atamam ya.

- Ben bilmem.

Tahterevalliyi tutan perçinler sanki yerinden çıkacakmışlar gibi sallandılar. Çetin aşağı, Fahri yukarı, Çetin yukarı, Fahri aşağı.

* * * * *

Fahri'nin ağrına gitti. Hem de çok ağrına.

Güneş gazetesinin denize bakan tepedeki odasında, sessizce "İstifa Mektubu"nu yazdı ve altını imzaladı. Sonra açtı telefonu Asil'e:

- Asil, ben istifa ediyorum.

- Aaaa, öyle mi? Sen bilirsin.

Uzun ve kalleş bir sessizlik.

- Gazetelerin hepsini bırakıyorum.

- Oldu Fahri.

"Benim bildiğim Asil Bey bana öyle cevap vermezdi. Amma da değişmiş" diye düşündü ve üzüldü. Aralarında artık konuşulacak bir şey kalmamıştı. Usul usul kapattılar telefonları.

Haber İstanbul'da bir bomba gibi patladı.

Yönetim Kurulu: "Gitti Gülsüm, geldi Gülsüm" acil toplantısına oturdu. Gündemindeki konular görüşüldü:

"Veb Ofset İleri Matbaacılık Anonim Şirketi, İlyay İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik Anonim Şirketi, Güçlü Gazetecilik Yayıncılık ve Matbaacılık Anonim Şirketi, Tan Pazarlama Anonim Şirketi, Günaydın Pazarlama Anonim Şirketi, Tan Gazetecilik ve Matbaacılık Anonim Şirketi, Veb Holding Anonim Şirketleri için;

1. Fahri Görgülü'nün Yönetim Kurul Başkan Vekilliğinden ve üyeliğinden istifasının kabulüyle, imza yetkisinin kaldırılmasına.

2. İstifa ile boşalan Yönetim Kurulu üyeliğine, ileride Genel Kurul'un tasvibine sunulmak üzere Çetin Özek'in atanmasına

3. Kimisine Ömer Erdal Yılmaz'ın atanmasına.

4. Kimisine de Güven Toğrul'un atanmasına karar verildi.

Asil Nadir - Birol Nadir"

* * * * *

Fahri Görgülü istifa etti ama, Asil'le ilgisini kesmedi. Çetin Özek ön plana geçti ama, nereye kadar? Ben bu ikiliden hangisinin daha kuvvetli olduğunu anlamak için Asil'in ağzının içine baktım durdum. Anlamak mümkün değildi. Ne zaman Fahri ve Çetin'in isimleri geçse, ikisi için de ağza gelmeyecek şeyler söylüyor, hatta yüz kızartacak olaylar anlatıyordu. Ama onlarla telefonda konuşurken, kendilerine iltifatlar yağdırıyor, şakalaşıp kahkahalarla gülebiliyordu.

Pond Street'teki Drones lokantasında bir akşam yemeği yerken Asil ikinci şişe şarabından sonra iyice açılmıştı. O gün Bülent Varnalı'nın kendisine anlattığı hikayeleri bana da anlatıp gözlerinden yaş gelinceyekadar gülüyordu. Bir ara, konuşmamız "sağ kollara" geldi. "Asil Bey sizin sağ kolunuz kim?" diye soruverdim:

- Benim hayatta sağ kolum olmadı Boracığım.

- Ya Fahri Bey?

- O cüce mi benim sağ kolum. Onun bana oynadığı oyunları bir bilsen Boracığım. Nil Adula denilen kadınla bir oldular, bana ne kazıklar attılar. Hatta istersen sana teypten seslerini bile dinletebilirim.

Hayretler içinde kalmıştım.

Hem ağzına geleni söylüyordu, hem de Türkiye'deki işlerinin başında tutuyordu Fahri'yi. Nedenini "kendi bilir" diyerek hem bağlantı kurmaktan hem de sormaktan vazgeçtim.

Çetin Özek için de anlattıkları yabana atılır şeyler değildi. "Boracığım bu adama para yetiştiremiyorum inan bana. Milyarlara doymuyor" demişti.

Bir konuşmamızda da:

- Hürriyet gazetesinin, bünyesinden on senede zar zor temizleyebildiği

bir adamı biz aldık içimize soktuk.

- Peki nasıl yaptınız bu hatayı?

- Etrafımdaki ukalaların laflarına inandım da ondan.

- Haklısınız.

Londra'daki Günaydın bürosunun faksı hiç boş durmuyor artık. Çetin Özek, Asil Nadir'in telefon hatları dinleniyor diye, hep benim faksımı kullanıyor. Bazı günler beş on metreyi bulan yazılar geliyor. Faksa kağıt yetiştiremiyorum. İş çığrından çıktı. Ciddi yazışmaların dışında: "Sayın Asil Nadir, rahatsızlığınızı öğrendim, çok üzüldüm. İyileştiğinizi umut ederim" gibi A ve B vitamini bol yazılar da geliyor Çetin hocadan.

"Sabreden derviş muradına ermiş..."

Tahterevallinin bir ucu boş kalınca, Çetin Özek derin bir nefes aldı. Ellerini vücudunun gerisinde birleştirerek uykudan kalkmış gibi zevkle gerindi. Artık Fahri Görgülü filan yoktu dengeyi bozacak.

Sigarasını yakmadı, ağzındakinin dumanlan tütüp duruyordu. Kısa kısa düşündü: "Önce Bora'nın faksına bir not yollayacağım" diye karar verdi:

Faks notuna "Çok Acele" yazıp altını kalın kalın çizdi. "Çok acele yazmazsam, belki Bora: "Haa bu acele değilmiş" der, notu bir iki ay sonra verebilir diye düşündü.

İki sayfalık mesajı koydu faks makinesine, numarayı çevirdi ve bastı düğmesine:

Kime: Sayın Bora Paran

Kimden: Çetin Özek

Çok acele Sayın Asil Nadir bey'e imzalatıp, tarafıma iadesini rica ederim.

İlgililere,

Basın Grubundaki şirketlerin organizasyonunun yeniden gerçekleştirilmesi koşuluyla ve salt kağıt vesair zaruri malzeme bedelleriyle, personel ücretlerini tediye etmek üzere yeddiemin olarak kendisine teslim edilecek 5.000.000.000 (Beş milyar) TL'sini belge karşılığı ödemek ve yeni organizasyon konusunda her türlü kararı almak hususunda Çetin Özek'in, beni temsilen tam yetkili kişi olduğunu bildiririm.

Saygılarımla,

Asil Nadir

"Çok acele" mesajı "Çok acele" olarak Asil Bey'in önüne uzattım. Bastı imzayı, sonra kendi el yazısıyla üç satırlık bir not düştü ve onu da imzaladı.

"Basın grubunun sağlığı ve istikbali için herkesin yardımcı olmasını, olgunluk göstermesini bekliyorum.

Asil Nadir"

ASİL NADİR'LE YENİ OFİSE TAŞINIYORUZ

Mart 1991

Taksim'de Nippon otelinin 715 numaralı odasındayım. Sabahın erken saatinde bir telefon:

- Alo, Bora bey bir dakika ayrılmayın lütfen sizi Asil Nadir arıyor.

Heyecanlandım. "Mutlaka önemli bir şey oldu" dedim.

- Alo buyrun.

- Bora, ben Asil.

- Günaydın Efendim.

- Bora, saat kaç orada şimdi?

- 08.30

- İlk uçakla seni Londra'ya bekliyorum. Hiç vakit kaybetme lütfen. Ne uçağı bulursan atla.

- Hemen şimdi hareket ediyorum.

- Teşekkürler.

Beni bir düşünce aldı. "Çok acele gel" dediğine göre, mutlaka bana ihtiyacı vardı. Sağa sola telefonlar yağdırdım, tek gidiş şansım yarın sabahki Türk Hava Yolları. Yerimi ayırttırdım.

2 Mart 1991, Cumartesi.

Sabah 11.30 Londra Heathrow'dayım.

Telefonu açtım, karşımda Asil Nadir:

- Asil Bey, geldim Londra'dayım.

- Boracığım, yarın sabah 09.00'da eşinle birlikte bana gel lütfen.

- Memnuniyetle.

3 Mart 1991, Pazar.

Alford malikane kapısının pirinç ziline dokunduk. Giriş katının sol tarafına düşen çalışma odasına girdik. Beyaz spor gömlek giymiş Asil Nadir. Lacivert pantolonunun üzerinde de gümüş simlerle işli bir deri kemer takmıştı. Formunda görünüyordu. Çaylarımızı içtik. En azından yarım saat SFO'yu anlattı bize. Dosyalardaki yazışmaları teker teker gösterip okumamızı istedi. "Boracığım, bak göreceksin bir aya kalmaz her şey bitecek" dedi.

Esas konuya geldiğimiz zaman, bardaklarımızdaki çaylar bitmişti. Asil Bey, Silk Cut sigarasını yaktı ve söze başladı:

- Şimdi size bir müjdem var.

- Aman Asil Bey nedir? İyi habere susadık artık.

- İki hafta içinde yeni ofisimize taşınıyoruz.

- Bundan daha güzel bir haber olamazdı. Nereye?

- 24 Berkeley Square'e taşınıyoruz.

Yüzünün ifadesi görülmeye değerdi. Çocuklar gibi sevinçliydi.

Devam etti:

- Benimle birlikte çalışmanızı istediğim için sizi buraya çağırdım.

- Teşekkür ederiz.

- Boracığım, başında da söylemiştim, sen çok kabiliyetli bir insansın. Bir daha benim yanımdan hiçbir yere ayrılmanı istemiyorum. Seninle yapılacak çok işlerimiz var.

- Siz nasıl istersiniz öyle olsun Asil Bey.

- Feryal Hanım da bizimle çalışacak. Ona da ihtiyacımız var.

Feryal hemen evet demedi, durumu anlatmayı uygun gördü:

- Asil Bey, bizim iki küçük kızımız var. Bunlar ilkokula gidiyorlar. Sabah okula götürüp, akşam da 3.30'da okuldan alıyorum onları. Bu bakımdan benim ofiste çalışmam biraz güç olacak.

Asil Bey, "sanki bu da problem mi?" der gibilerden gülerek cevap verdi:

- Sakın böyle küçük şeyleri düşünmeyin. Çocuklara bir dadı tutarız. Okula da götürür, okuldan da getirir, evde de bakar.

Böyle bir teklife ne denebilir ki?

Biz "dadı" lafını duyunca gevşedik hemen. Kulağımıza bir hoş geldi, bir hoş geldi ki. Bir kere dadı tutmak zengin ailelere mahsus bir işti. Şimdi biz karı koca, hem Asil Nadir'in yanında çalışacağız, hem de çocuklarımızın dadısı olacak. Tabii hemen orada "Yaşşşasınnn" diye bağırmadım ama çok sevindim.

Hemen sordum:

- Asil Bey, Günaydın'ın Dunraven'deki ofisi n'olacak peki?

- Artık oraya ihtiyacımız kalmadı.

- Övül Tezişler'le Jan Devletoğlu için ne düşünüyorsunuz?

- Beni hiç ilgilendirmez.

- Yani işten mi çıkartıyorsunuz onları?

- Ne isterlerse yapsınlar.

- Ama Asil Bey, çocuklara ofisi kapatacağımızı haber versek.

- Beni hiç ilgilendirmiyor Boracığım.

Asil Beyle birlikte çalışacağım için sevinmiştim. Ama iyi kötü

günlerimizi birlikte geçirdiğimiz Övül ve Jan için de üzülmüştüm. Ben Günaydın'dan, Jan Güneş'ten, Övül de Nokta'dan bir kuruş maaş alamıyorduk. Fotospor ise, Birol Nadir'in İstanbul'a kaçışıyla zaten anlamını kaybetmişti. Bir de Birol Nadir adına gelip de ödenmeyen faturalar vardı. Rolls Royce ve Arsenal rezaletlerinden sonra Tanju Tecimer de ne yapacağını şaşırmıştı.

Demek ki, Günaydın, Güneş, Nokta ve Fotospor'un büyük umutlarla yerleştiği Dunraven'deki ofisimize artık veda etmenin zamanı gelmişti. Hem de ne olacakları belli olmayan Övül'ü ve Jan'ı parasız pulsuz ortalarda bırakarak.

Ama iş burada da bitmiyordu ki. Bir kere Dunraven'in kira kontratı beş yıl üzerine yapılmıştı. Ev sahibimize "biz ayrılıyoruz" dediğim zaman, adam küplere binmiş ve bizi mahkemeye vereceğini söylemişti. Mr. Albert Cedar haklıydı. Kira kontratımızın bitiminden üç yıl evvel ayrılmaya karar verdiğimiz için üç yıllık kira ödememiz gerekiyordu. Yani bir milyar liraya yakın bir para. Ceplerimizde trene binecek paramız yokken kim düşünebilirdi bu kadar para ödemeyi?

* * * * *

18 Mart 1991 Pazartesi

Yeni ofisimize taşındık.

Adresimiz 24 Berkeley Square.

Asil Nadir, Abide Gönültaş, Feryal ve ben, besmele çekerek girdik binadan içeriye.

Birinci katın caddeye bakan odasına Asil Nadir taşındı. Bu oda eskiden Elizabeth Forsyth'in kendisi için dayayıp döşettiği ofisti. Onun karşısına düşen geniş odaya da, şimdilik kaydıyla, Abide, Feryal ve ben taşındık.

Halbuki binada en azından 5 oda boş duruyordu.

Maksadımız, Asil Bey'in odasının hemen yanında olmak, bir şey istediği zaman vakit kaybetmeden yardımına koşmaktı.

Binanın en alt katında, Asil'in 3 İngiliz koruması Steve, Alan ve Sandy ile Asil'in şoförü Hasan var. Giriş katında Elizabeth Forsyth zamanından kalma Ufuk Hassan, hem kapıya, hem de telefonlara bakacak. Bir de Ramadan Güney'in tavsiyesiyle alınan Ali Şefik adında Kıbrıslı bir arkadaş var.

Kollan sıvadık.

Herkes, bir şeyler yapıyor.

Ben masamı düzene soktum. Öbür ofisimden bazı eşyalarımı getirdim. Daktilomu, fotokopi makinamı, faksımı da masamın üzerine yerleştirdim. Asil Bey odasına bir girdi mi bir daha da dışarıya çıkmıyor kolay kolay. Zaten odasında özel tuvaleti olduğu için, mecbur kalmadıkça, etrafta pek görünmüyor. Onun odasına sadece Abide girip çıkabiliyor.

Saat ikiye doğru Asil beni odasına çağırdı.

Elime kağıt kalem alıp girdim içeriye. Masanın üzeri, gene dosya dolmuştu. Yüzü gülüyordu. Alford caddesindeki evinin alt katından böyle ciddi bir ofise taşınmak onu fark edilir derecede rahatlatmıştı. Gözümden hiç kaçmadı.

Bir dosya kağıdına yazdığı notlan eline alarak bana yapacağım işleri sıraladı:

- Boracığım, şimdi bizim bu ofise 10 telefon hattı çektirelim. Telefon idaresinden yeni ve akılda kalabilecek numaları isteyelim.

- Merak etmeyin.

- Sonra en mühimi benim ofisimdeki televizyonun anteni yok. Sen bir de bu anten işini hallediver.

- Tamam Asil Bey.

- Haaa, en önemlisini unutuyordum. Bak Boracığım, bizim telefonlan dinleyebilirler. Onun için sen gidip kendi ismine bir el telefonu al. O telefonla ben istediğim kişilerle rahat konuşabileyim hiç olmazsa. Parasını ben veririm sana.

- Onu da yaparım Asil Bey.

Hiç vakit kaybetmeden, Asil Bey'in istediği telefon işlerini hallettim. Ofise 12 hatlık yeni telefon sistemi bağlattırdım. Sonra da gidip kendi adıma bir el telefonu aldım. Numarası 0831 587 559. Asil Bey bu telefonla "gizli görüşmelerini" yapabilecek.

Her şey tamam da, ahh şu anten işi beni öldürecek. Bizim 24 numaralı binamız, iki dev iş hanının tam ortasına düşüyor. Damımıza anten taktırmak mümkün değil. Çünkü iki tarafından kapalı. En az dört antenci çağırdım. Dama çıktılar. Netice aynı: "Bu dama takılacak anten çalışmaz"

- Peki ne yapacağız?

Yanımızdaki binaların birinden müsaade isteyeceğiz. Sonra da anteni takıp, kablosunu Asil Nadir'in odasına indireceğiz.

İşi gücü bıraktım, Asil Nadir televizyon seyredecek diye, kendimi parçalıyorum. Yanımızdaki binanın sahiplerini araştırdım. Bize daha uygun olan binanın sahibi İsviçre'de yaşıyormuş. Adamın adresini alıp mektup yazdım. Durumumuzu anlattım ve masrafları bize ait olmak

üzere, anten takma müsaadesi istedim. Bir hafta sonra cevap geldi. Diyor ki: "Binanın mimarı, falanca beyle temas edin, o uygun görürse benim için problem yok" Gittim falanca beyi buldum. Durumu anlattım.

"Lütfen bu söylediklerinizi yazılı olarak bildirin" dedi. Öyle yaptım. On gün sonra cevap geldi. "Anteninizin kablosu binanın dışından sarkıtılırsa çirkin bir görünüm ortaya çıkar. Bu nedenle, sizin anten kablosunun telefon hatlarının yerleştirildiği plastik tüp içinden geçirilmesi en uygundur. Ancak bunun için de telefon idaresinden onay almanız gerekiyor"

Kafayı oynatmak işten değil.

Geceleri antenle yatıyor, antenle kalkıyorum.

Her ofise geldiğimde, Asil Bey bana "günaydın" demeden, "N'oldu bizim antene Boracığım?" diye soruyor.

Açtım telefonu, Telefon İdaresinin en üst düzeyindeki müdürü karşımda. En azından beş dakika süreyle hep ben konuşup derdimi anlattım. Adamcağız da dinledi. Sonra:

"Efendim, bizim telefon kordonlarının geçtiği plastik tüplerinin içine yabancı bir kablo girerse, yasa dışı iş yapmış oluruz. Siz başka yollan deneyin" demez mi?

"Ölsem bile bu allahın belası anteni çektireceğim" karanmı verdim. Ve bu işi bitirene kadar da yeni taşındığımız binaya gitmeyeceğim artık. Sabah erkenden gelip, bizim mimarın kapısında bekliyorum. Adam bıktı benden. Mimar binayı teftişe gidiyor, ben de peşinden takip ediyorum. Sonunda arkadaş olduk. Acıdı halime: "Kimse senin antencilerin, yarın gelsinler de beni görsünler, belki o aşağıya inen tüpün dışından geçiririz senin kabloları"

Sevinçten uçuyorum.

10 senedir tanıdığım "Progressive Aerial" adlı antencilere telefon ettim. Adamlar bir haftadan önce gelemiyorlar. Bekleyecek durumda değilim. Yalvardım yakardım, "paradan korkmayın, neyse vereceğiz, hatta fazlasıyla" dedim. Kabul ettiler. Yarın sabah saat onda gelecekler.

Sabahtan geldi antenciler. Komşunun damına çıktılar. Kocaman bir televizyon anteni taktılar. Telefon kablosu tüplerinin dışından 35 metre kablo geçirdiler. Kabloyu damdan bina içine, bina içinden tüplerin dışına, tüplerin dışından, bina mahzenine, mahzenden bizim binanın alt katma, oradan da yağmur oluğunun arkasına gizleyerek, Asil Bey'in birinci katına getirdiler antenin beyaz kablosunu. Camın tahta pervazını matkapla deldiler. İki antenci yedi saatlik çalışma sonunda kablonun ucunu Asil'in televizyonuna sokup işi halletti.

Başardığım bu anten işi sonunda bana çok pahalıya, hem de çok pahalıya mal olacaktı. Yalnız o değil, Asil Beyin gizli konuşmalarını rahatlıkla yapabilmesi için kendi ismime aldığım el telefonu da başıma ne işler açacaktı, hem de ne işler ama o anda bunları kestiremediğim için ben sadece başarılı olmanın keyfini sürüyordum.

* * * * *

Artık ofisimize alışıyoruz, ama Abide Gönültaş'a alışamadık bir türlü. Asil Nadir, Abide'yi (Abiş) diye çağırıyor. Asil'e çok yakın olduğu için binada çalışan gariban takımına kan kusturuyor bu kız. Artık süratle öğreniyorum kimin kim olduğunu. Bu Abiş, Asil Nadir'in nesi değil ki? Yakın arkadaşı, sekreteri, tüm gizlilerini bilen sır ortağı, icabında Asil'in ayaklarını sıcak suyla yıkayarak rahatlatan bir hizmetkarı, Asil'in yiyeceği yemeklerin kalorilerini hesaplayıp onun kaç lokma yiyebileceğine bile karar veren "şey yedi başısı". Asil'in yeni keşfederek koluna taktığı sevgililerine servis yapan, hizmet eden, onu kızdırmamak için sabırla sırasını beklemeyi bilen Japon yüzlü geyşası.

Almanya'da çalışan Manisalı bir işçi ailesinin kızı olan Abide Gönültaş, Londra'da pencereleri Regents Park'a bakan Crown Court adlı binanın dördüncü katındâki apartman dairesinde oturuyor. Dayalı

döşeli, üç yatak odalı, iki tuvaletli, sekiz kişilik nüfusu barındıracak büyüklükte oturma odası olan bu lüks dairenin haftalık kirası 600 sterlin (7 milyon lira). Allah Asil Nadir'in kesesine bereket versin.

Asil Nadir'in avukatlarının itirazlarına rağmen, sokak kapısının dışına bir tabela yaptırıp astırttım. Asil'i ziyarete kim gelirse gelsin, içeriye girmeden önce, san pirinç üzerine siyah oyma harflerle "Nadir Investments" yazısını okuyor.

Yeni ofisimizdeki ortamı daha iyi anlayabilmeniz için, bu işyerinde Asil Nadir'e kimlerin ve ne şartlar altında çalıştığını da bilmeniz gerekir.

Binamızın en alt katında iki çalışma odası, bir banyo ve mutfak var. Mutfakta, Asil'in eski karısı Ayşegül'den transfer ettiğimiz İtalyan aşçı Michael çalışıyor. Çünkü Ayşegül, artık Londra'da yaşamıyor. Eaton Square'deki 80 numaralı dairesini boş bırakarak İstanbul'da Asil'in yalısına yerleşti.

Ayşegül'ün emektar aşçı ve şoförü Michael, ailenin iyi günlerinde fazlaca şımartıldığı için ayda 2.500 sterlin (30 milyon lira) almaya fena alışmış. Londra'da bir şoför veya bir aşçı için bu para olağanüstü bir şey.

Ayşegül giderayak Asil'den bir ricada bulundu: "Aman Asilciğim Michael'i ortalarda bırakma. Gelsin sana yemek yapsın. Geçineceği kadar para ver yeter ona" dedi.

Asil'in parası yok ki, Michael'e versin. Sonra öğlenleri Asil, Abiş'in yaptığı soğan çorbası ile idare ediyor durumu. Hem ekonomik, hem de kalorisi az.

Asil biraz düşündü ve karar verdi: "Gel başla" dedi Michael'e. Michael'de bir sevinç bir sevinç, piyango çıksa bu kadar sevinmezdi belki. Asil Nadir'in yanında işe girmek kolay mı? Michael'a öyle bir alım bir çalım geldi ki, yürüyüşü bile değişti.

Michael, pazartesi sabahı erkenden kalktı.

En güzel elbiselerini giydi. Sinekkaydı tıraşını oldu. Ofis binamızda çalışan herkese kendisini tanıttı, onlarla tokalaştı ve işe başladı. Aradan birkaç gün geçmesine rağmen, Michael'e "şunu yap, bunu yap" diyen yok. Sabahın köründe gelip, mutfağa giriyor, tencereleri, kazanlan yerlerinden oynatıp biraz gürültü yapıyor, sonra onları tekrar eski yerlerine yerleştiriyordu. Su kaynatıp çay yapmaktan başka da yapacak hiçbir iş yoktu Michael için.

Mutfağın buzdolabı tamtakır. İçinde şehir suyuyla doldurulmuş kirli plastik bir şişe, birkaç çürük domates var. Dolap açıldığında boş bir beyazlık insanın gözünü alıyor. Michael düşündü taşındı: "Bu iş böyle olmayacak" dedi. Ne de olsa, eskiden iyi maaş alıyordu. Cebinde birkaç kuruş parası vardı. Hayırlı bir perşembe sabahı kalktı erkenden çarşıya çıktı. Kasaptan Asil'in ağzına layık altı dilim bonfile kestirdi. Salatalar aldı. Çavdar unundan yapılmış taze ekmeği de unutmadı.

Michael güzel bir tepsi hazırladı. Birinci kata çıktı. Asil'in oda kapısını tek eliyle tıklattı ve beklemeden açıp girdi. Tepside Asil'in sevdiği Mouton Cadet kırmızı şarâbı bile vardı. Asil çok memnun oldu. Hiç beklemiyordu doğrusu bu kadar zahmetlere katlanacağını Michael'in. Yerinden kalktı, pantolonunun kayışını düzeltip, ellerini cebine soktu ve Michael'e şunları söyledi:

- Her şey güzel olmuş. Kusura bakma seni birkaç gündür göremedim. İşlerim çok yoğun. Benden istediğin bir şey olursa, hiç çekinme gel gör beni.

Michael, Asil'in söylediklerini tatlı bir tebessümle karşıladı. Tepsiyi odanın ortasındaki cam sehpaya yerleştirdi. Kolalı peçeteyi özenle açarak Asil'e uzattı. Oda hararetindeki Mouton Cadet şarabından kristal bardağa iki parmak döktü. Asil dudağının ucuyla usulen tadıverdi. Pahalı lokantalarda her akşam yaptığı gibi, önce şarabı ağzının içinde gezdirdi. Bir an için tek bir noktaya daldırdı gözlerini, sonra başını iki kere "evet tamamdır" anlamında öne doğru salladı.

Michael, Asil Nadir'e ilk servisini yapmıştı. Bunun zevkini İtalyan aşçısından başka kimse bilemezdi. Sevinçle çıktı odadan. Ağzı kulaklarına varıyordu. Merdivenlerde rastladığı Ali Şefik'e "merhaba" bile demedi. Artık kasmalıydı kendisini.

Günler, haftalar geçti. Michael işini seviyordu da, bir tek şey kafasına takılmıştı. Kendi kendine konuştu: "Yahu, maaş almayı bırak, bir de cepten para vererek her gün Asil Nadir için erzak alıyorum. Bir allahın kulu çıkıp da: "kardeşim sen bu kadar para harcıyorsun, sana yazık değil mi?" demiyor.

Biraz geç de olsa, Michael'in jetonları düştü: "Kimsenin bana para filan vereceği yok" dedi.

Michael, artık eskisi gibi erkenden işe gelmiyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmıyor. En önemlisi, elinde naylon torbalarla erzak getirmiyor artık. Mutfak da, kazan ve tencereleri de birbirine vurup ses çıkartmasına hiç gerek kalmadı. Para almıyor ki, çalışıyor gibi görünsün.

Binanın alt katındaki mutfağa bitişik, malzeme odasında, şoför Hasan'ın yazıhanesi var. Hasan oradan buradan istenmeyen artıklan toplayıp, kendisine bir ofis kurmuş alt katta. Neler yoktu ki bu odada. Asil Nadir'in depoya kaldırdığı eski deri koltuğu, ceviz kaplama masası, telefon, fotokopi, faks makinesi. Akla ne gelirse, şoför Hasan'ın ofisinde bulmak mümkün. Ben bile bazen yukarıdan inerek: "Hasan sende şu var mı? Bu var mı?" diye soruyorum.

Hasan 30 yaşlarında, uzun boylu, bar fedaileri gibi cüsseli, iri kıyım bir Kıbrıslı. Asil'in yanında çalışanların en kıdemlisi. Yıllardır Asil'le beraber. Asil nerede, Hasan orada.

Türkçesi var denilemez. Koyu ve anlaşılmaz bir Kıbrıs şivesinin yanı sıra, insanı saatlerce düşündürecek cinsten deyimleri de eksik değil.

Hatırladıkça hala gülüyorum. Bu şoför Hasan, Asil'in Alford caddesindeki evine gider, orada temizlik filan yapardı. Bir öğle üzeri,

Asil Bey'le acele konuşmam gerekti. Eve telefon açtım. Zırrr, zırrr. Karşımda Hasan:

- Hasan ben Bora, Asil Bey'i versene.

- Yok, olamaz.

- Neden?

- Asil devrildi.

Şoke oldum. Kafamda şimşekler çaktı. Demek koca Asil Nadir devrilmişti. Ama nasıl devrilmişti? Kalp krizi mi geçirdi? Merdivenlerden mi düştü? Yoksa biri çekip tabancasıyla mı vurup devirdi?

- Hasan, nasıl devrildi Asil Bey?

- Bir saat evvel devrildi.

- Kim devirdi yahu? Öldüreceksin beni.

- Yoktur öyle devrilmek, vardır yatakta uyumak gibi.

İçimden "dilini eşşek ansı soksun" dedim. Tabii sonradan bu "devrilmek" tabirini inceledim. Kıbrıslılar bunu "uzanmak" anlamında kullanıyorlar.

Hasan'la Abiş, çok iyi geçiniyorlar. Hasan da binada çalışan garibanlara eziyet etmekte birebir. Asil'in koruma görevlisi İngilizlere bile diş geçiriyor. Hiç üstüne vazife değilken bile, bodrum katındaki ofisinde kağıtlara eğri büğrü şeyler yazıp çiziyor. Zavallı Kıbrıslıların ve İngilizlerin mesai saatlerini ayarlıyor. "Sen yarın gelmeyeceksin.

Cuma günü Ufuk gelecek. Sandy öğle vakti giderse, onun yerine Steve bakacak" Hepsi Hasan'dan Allah gibi korkuyorlar. Çünkü Hasan her akşam Usta'yı (Asil Nadir'i) lüks arabasına bindiriyor, yan yana oturuyorlar. Bir ağzını açarsa Hasan, garibanların işi bitmiş demektir. Bu nedenle, Hasan'a yan bakmak kimsenin işine gelmiyor.

Hasan'a bu görevi kimse yazılı çizili vermemiş. Cahil ama, ustası Asil Nadir'le uzun yıllar beraber çalıştığı için fazla uyanık. Daha doğrusu son derece kurnaz.

Bir yandan Nadir'in işleriyle uğraşırken, öbür yandan da Hasan'ı yakından kontrol altına aldım. Üstüne vazife olmayan şeylere karışmasına tahammül edemiyorum.

Hasan'ın bana karşı saygısı sonsuz. Asil Bey'le olan samimiyetimi biliyor. Akşamlan beraber yemeğe gittiğimizi görüyor. Bazı geceler bizi lokanta dışında beklerken küfelik olmuş Asil'in benim kolumda nasıl dışarıya çıktığını da hayretle izlediği oluyor.

Başta Hasan olmak üzere, kafayı Abiş'e de taktım. Bu tehlikeli ikili, özellikle büroda ayak işlerinde çalışanlara nefes aldırmıyor. Köpek muamelesi yapıyor, onları küçük görüyorlar. Tam anlamıyla tetikteyim. En küçük bir yanlış hareketlerinde zımbalayacağım ikisini de.

Uzun süre beklememe gerek kalmadı. Hasan ilk falsosunu verdi. Günlerden cuma, akşamın beşi. Asil Bey odaya girdi. Hasan'la Abiş gene burun buruna oturuyorlar. Elinde elli sterlin'lerden kalın bir demet para var Asil'in. Yanıma geldi:

- Boracığım, biliyorum mağazalar kapanıyor ama, çok acele bir bond çantasına ihtiyacım var, senin zevkine güveniyorum. Sen ne yapar yapar becerirsin bu işi. dedi.

Hiç vakit yoktu. Piccadilly yakınlarında, çanta satan büyük bir mağaza biliyorum, ama onlar da beş buçukta kapatırlar. Hiç vakit kaybetmeden, yollarda koşmaya başladım. 15 dakika sonra nefes

nefese mağazaya girdim. Kasalarını kapatmak üzereler. Problem, Asil'in ne derisinden, ne renkte ve ne şekilde bir çantadan hoşlanacağını bilmemem. Ona da çare buldum. Mağazanın müdürüne benzeyen kibar gençle konuştum:

- Sizden altı tane bond çantası alıp hepsinin parasını ödeyeceğim. Bunlan benim patronum için istiyorum. Kendisinin bu çantalardan hangisini seçeceğini bilmiyorum. Sizden ricam beni yarım saat daha bekleyin. Çantalardan hangisini beğenirse onu satın alacağız. Diğerlerini de geriye getireceğim. Kabul mü?

Hemen kabul etti. İngiltere'de şiddetli ekonomik kriz var. Beklemeyip de ne yapacaklar?

Çantalan bez torbalara koydular. Kapının önünden hemen bir taksi çevirdim ve ofise geldim.

Hiç şüphem yok ki, Asil'in çok hoşuna gidecek bir şey yapmıştım. Çantalan görünce şaşıracak hatta gözlerine inanamayacaktı. 20 dakika içinde koca dükkanı ayağına getirmiştim Asil Nadir'in. Abiş ve Hasan gene yanyana oturuyorlardı. Belli ki bu çanta işi yüzünden rahatsız olmuşlardı. Asil'in odası kapalıydı. Koskoca mağaza bir çanta satmak için fazla mesaiye kalırken, onlan daha fazla bekletemezdim. Tam içeri girecektim ki, Abiş ayağa kalktı. Çantalara şöyle bir göz attı. Sonra sinirlerimi bozan bir ukalalıkla şöyle dedi:

- Sen bunlan hiç Asil Bey'e gösterme, ben onun zevkini bilirim. Bu desenli siyah olanını seçer.

Hasan da boş durmadı, lafa karıştı:

- Usta yoktur sevsin böyle renkleri.

Tepem fena attı. İkisinin de yüzüne ters ters baktım. Çantaları aldım. Kapıyı tıklayarak içiriye girdim. Asil, ayaklarını masaya uzatmış, televizyon seyrediyordu. Sevinç ve hayretle bana baktı:

- Aslan Bora. dedi.

Durumu anlattım, çok hoşuna gitti. Çantaların üzerlerinde fiyat etiketleri yoktu. Hangisinin pahalı, hangisinin ucuz olduğunu da bilmiyordu. Tutup, hiç ilgisi olmayan, sütlü kahverenkli ve en ucuz olanını seçti. Çantayı ona bıraktım. Diğerlerini alıp odadan çıktım. Hasan ve Abiş meraktan çatlıyorlardı.

Bir kelime bile konuşmadım. Süratla mağazaya yetiştim. Asil'in seçtiği çanta o kadar ucuzdu ki, elimde geriye 970 sterlin kaldı. Tekrar ofise döndüm. Asil'e vermek için tuttuğum paraları Abiş gördü. Hemen atladı:

- Bora, o paraları bana ver istersen, ben kasa hesabına geçerim.

- Ben önceAsil Bey'e teslim edeyim de o nasıl isterse öyle yapsın. Doğrusu da bu değil mi?

Asil, ceketini giymiş eve gitmeye hazırdı. Paralan kendisine vermek istediğim sırada, Abiş hemen araya girdi:

- Kasamda para kalmadı, ben alabilir miyim bu paraları?

Asil paraların yüzüne bile bakmadan, sadece "al, al" dedi. Bu para üstü olayı hiç hoşuma gitmediği için, hemen Asil Bey'e sordum:

- Asil Bey, elinizdeki çantayı çok ucuza aldım, paranın üstü 970 sterlin, size haber vereyim de.

Gene ilgi göstermedi:

- Tamam Boracığım, sen ver onlan Abiş'e.

Zoraki verdim paraları. Saymadan aldı paraları ve masanın çekmecesine öyle gelişigüzel bırakıverdi.

* * * * *

Bentley otomobil aşağıda hazır bekliyor. Asil, Hasan'ı istemedi yanına. Demek ki özel bir yere gidiyor, kendisi kullanacak arabasını. Vedalaştık.

Ofiste Hasan'la Abiş gene baş başa kaldılar. Ben de tam çıkmaya hazırlanıyordum ki, Hasan haftalardır beklediğim fırsatı bana uzatıverdi:

- Bora ağabey, bir konuşmak isterdim seninlan.

- Konuş.

- Var aşağıya gelesin.

Beni aşağıya davet ediyordu.

- Tamam geliyorum.

Abiş'e "hoşçakal" dedim ve Hasan'ın arkasından aşağıya indim. Yüzü pancar gibiydi, şoför Hasan'ın:

- Bilen Bora ağabey, sen hemen gelirsin, ustanın odasına girersin. Usta sevmez, istemez öyle şeyler. Sen ne zaman istersin görmek ustayı var ki Abide'ye söyleyesin.

Kanım beynime sıçradı ama bir yandan da sevindim. Beklediğim fırsat

önüme serilmişti. Salak Hasan'a bu laflan Abiş'in öğrettiği hemen belli oluyordu. Akıllan sıra Abiş ile Hasan bana gözdağı verecekler ve benim Asil'in odasına girmemi kontrol altına alıp işi merasime bağlayacaklar. Olacak şey mi bu?

Kendimi toparlayarak, gayet sakin bir şekilde Hasan'ı sıvamaya başladım:

- Bir daha seni bizim odada görmeyeceğim. Bu bir. Sen Asil'in şoförüsün, sekreteri değil. Bu da iki. Bir daha benim işime karışmayacaksın. Bu da üç.

Hepsinden daha önemlisi, ulan sen kim oluyorsun da benim ne yapacağıma karışıyorsun?

Hasan yemyeşil olmuştu. Söylediklerimin hepsini anladığını sanmıyorum. 'Tamam mı, anladın mı lan?" diye kabaca sordum. Çok üzgündü. Benden böyle bir reaksiyon beklemiyordu hiç. Binadaki garibanlara eziyet etmeye alıştığı için, Hasan hayatında bu denli fırça yememişti kimseden.

Hasan'ın şaşkınlığı geçmeden devam ettim:

- Benimle doğru konuş, bunlan Abiş söyletti sana değil mi?

- Ehh birazcık da öyledir.

- Sen Abide'ye sakın bir şey söyleme, bir daha da benimle konuşurken dikkatli ol. Bu sefer seni Asil'e söylemeyeceğim. Ama Asil bunu duyarsa kendine başka iş ararsın sonra.

Hasan yaptığı hatayı anlamış, baltayı taşa vurduğunun faikına varmıştı. Belli ki çok pişmandı. Bana içini dökmek istedi. Ama benim hikaye dinleyecek zamanım yoktu. Sıra şimdi, bu Abiş denilen kötü ruhlu kızı hizaya sokmaya gelmişti. Onun için de yeni bir fırsat

kollamam gerekiyordu. Nasıl olsa bir açık verecekti. Asil'in nesi olursa olsun, kararımı verdim,

Hasan'a yaptığımın aynısını ona da yapacağım.

Hasan ellerimi tuttu. Türkçe konuşması gibi af dilemesini de beceremiyordu.

- Bora ağabey, var yanlış anlamışsın beni. Ben şimdi çok fena üzülmüşüm.

Hasan dilinin döndüğü kadar af diliyordu benden.

- Tamam, uzatma işte, dedim.

Sustu. Yere bakıyordu, gözlerime değil.

ASİL NADİR KİMLERLE İŞ YAPIYOR

Asil Nadir'in beyaz kapılı ofisinin önünden geçerken, içeriden televizyon sesleri geliyor. Televizyonu ben seyretsem bu kadar zevk almazdım. Gurur duydum, içim rahat etti. "Alt tarafı bir anten deyip geçmeyin" büyük bir iş başardım.

Binanın içinde bir aşağı bir yukarı, yeni yeni insanlar dolaşıyor. Abiş'e sorulmaz ki. "kimdir bu adamlar?" diye.

Aşağıya inip Ufuk'a sordum:

- Kimdir bu dolaşan adamlar?

- Hangini soran?

- İngilizcesi bozuk olanı.

- İranlıdır gendi.

- Yanında bir de sıska adam var, ya o kim?

- O da onun adaşıdır.

- Bir de genç bir çocuk var, Kıbrıslı galiba?

- O Çetin Mehmet'tir.

- Kim Çetin Mehmet?

- Pazarlarda urba satar, Ramadan Bey'in tanışıdır.

İki Iranlı ile bir Kıbrıslı Türk, kendilerine ofis yapmak için boş oda seçiyorlar. Binanın en üst katında, çok şirin bir oda var. Eskiden beri gözüm var orada. Hemen çıkıp, daktilomu, faksımı boş masanın üzerine yerleştirdim. Şayet birisi niyetini bozup benim odama yerleşmeye kalkarsa, odanın kime ait olduğunu anlasınlar diye de, kapının dışına sarı-siyah renkli "Günaydın" etiketi yapıştırdım.

Çetin Mehmet, genç bir arkadaş. Türkçesi feci halde bozuk. Annesi ve babası, Ramadan Güney'in "Müzik Dünyası" kasetçi dükkanının karşısında lokanta işletiyorlar. Çetin de açıkhava çarşılarında pazarcılık yapıyor. Toptan kadın elbiseleri, kazaklan, bluzlan alıp hem kendi tezgahında satıyor, hem de başkalarının tenteli tezgahlarında sattınyor. İngilizcesi gayet güzel. Cin gibi akıllı bir çocuk. Tam bizim tabirimizle "çekirdekten yetişme" Asil Bey de kendisini çok sevmiş.

Peki Çetin ne iş yapacak bizim yeni binamızda?

Önce, Elizabeth Forsyth ve Jason Davies'in baskın yiyene kadar ceplerinde taşıdıkları, Asil Nadir'in bir aile vakıf şirketi olan South Audley Management'in mesul müdürlüğünü yapacak. Bana kalırsa çok tehlikeli bir iş. Çünkü SAM şirketi, gırtlağına kadar borçlu. Asil Nadir'in alacaklıları bir yana, şimdi de yeni binamıza SAM'in alacaklıları gelip duruyorlar.

Akla hayale gelmeyecek borçlara girmiş bu Elizabeth Forsyth ile Jason Davies. Zavallı şirketi iflasın eşiğine getirmişler. Bir Türk vatandaşı SAM'dan 9 bin sterlin istiyor. Telefonları inletiyor adam, paramı isterim diye.

Açtım telefonu:

- Nedir beyefendi, ne parası bu 9 bin sterlin.

- Efendim benim "Elektrik faturalarını az ödeyin" diye bir şirketim var. Mr. Jason Davies ile kontrat imzaladık. SAM şirketinin elektrik faturalarını daha az ödettirdim. Onun için 9 bin sterlin alacağım var.

Bu "elektrik parasını az ödeyin" işi çok enteresan.

Telefonda adama cevap vereceğim yerde, beni bir düşünce aldı, dondum kaldım. Adama kızmadım, üstelik takdir ettim.

Sen kur bir şirket, kapı kapı dolaş:

"Elektrik faturalarınızı az ödemek istiyorsanız, ben bu işin sırrını biliyorum" de ve para kazan.

Neymiş bu işin sırrı? Evet, evet onu soracaktım zaten telefondaki akıllı Türk işadamına.

- Beyefendi, nasıl az ödetiyorsunuz faturalan siz?

- Efendim, bu çok teknik bir konu telefonda size anlatamam ki.

- Yani, siz gelip eski elektrik saatlerini alıp yerine daha az yazanlarını mı takıyorsunuz?

Adam bir kızdı ki bana, neredeyse telefonda dövecek beni.

- Siz kimsiniz be kardeşim? Yok mu orda doğru dürüst konuşacağım bir adam?

Bir dakika dedim. Benim de aklıma bir şeytanlık geldi. Bizim Ufuk'u çağırdım:

- Bak Ufuk. Telefonda bir Türk adam var.

Ona gayet kibar konuş ve sor: "Bizim elektrik saatlerini ne zaman değiştireceksiniz?" diye.

Bizim Ufuk bir şey anlamadı.

- Neccin sen demen?

- Yahu sen dediğimi yap. Adam kızarsa telefonu kapat. Aldı Ufuk telefonu eline:

- Gimdir gonuşan? dedi.

Karşısındaki "Aman elektriğe fazla para vermeyin" şirket patronunun ne dediğini pek bilmiyorum, ama Ufuk devam etti:

- Adımı soran? Ufuk'tur.

- Sen ne zaman takcan bizim elektrig guttusunu?

Adam eşek değil ya. Hemen anladı ve kapattı telefonu.

- Çattt.

Çetin Mehmet, South Audley'in direktörü oldu. Yapacağı iş gayet basit, önünde alacaklıların dosyalan var. Telefon edip de para isteyenlerle pazarlık yapıyor durmadan. Şirketin 10 bin sterlin alacağı varsa, onlara 500 sterlin teklif ediyor. Gazeteler, SAM'in iflas etme ihtimalinin fazla olduğunu yazdıkça, alacaklı İngilizler'i bir korku alıyor. O zaman Çetin Mehmet ne teklif ederse kendilerine, hemen razı

oluyorlar. Çetin Mehmet çok başarılı bu pazarlık konusunda. Sadece Şoför Hasan'ın odasındaki fotokopi makinesinin borcu on bin sterlin. Öyle bir makine almışlar ki, bir konuşmadığı kalıyor insanla. Zorda kalınsa, gazete bile çıkartabilir bu fotokopi devi. Verilecek kumandaya göre, evraklan bile ciltleyebiliyor bu azman şey. Âkla hayale gelmeyecek şeylere imza atıp borçlanmış Elizabeth ile Jason. Sanki paraları bitmeyecekmiş gibi hareket etmişler. Borçlarını bir saymaya kalksak daha neler var neler. "Sauna" borçlan, lokantalardaki ziyafet hesaplarından kalma borçları, sağlık kulüplerine aidat borçlan. İçler acısı bir durum.

İki İranlı bina içinde patron gibi dolanıyor.

Selamlaştık sadece. Ağzında kalın puro ile dolaşanın adı Abbas. Eli tespihli sıskanın da Danışman. Gidip, Jason Davies'in eski odasına yerleştiler. İkisinin de ellerinde telefon, sabahtan akşamlara kadar bağıra bağıra Acem'ce konuşuyorlar. Sonra merdivenlerden inip inip Asil Bey'in odasına giriyorlar. Bazen saatlerce Asil Bey'le içerde kaldıklan oluyor.

Meraktan çatlayacağım. Kimdir bu Iranlılar?

Derken ofisimize yeni bir eleman daha geldi. Hepinizin tanıyacağı birisi. Birol Nadir'in: "Beni her türlü boka, pisliğe sürükleyip en çok kazığı atan kuzenimdir" dediği Tunç Kaşif.

Tunç Kaşif, 25 yaşlarında genç bir Kıbrıslı. Asil'in kız kardeşi Meral Kaşif'in oğlu. Neden mi geldi bizim binaya? Onu daha öğreneceğiz elbette.

Tunç Kaşif'in yanında bir de İngiliz sektereri var 20 yaşlarında. Sarışın ve dizinden bir karış yukarıya mini etek giyen bir kız. İsmi, Joanne.

Sabahlan gelip en üst kattaki ofisime çekiliyorum. Yapılacak hiçbir iş yok. Asil Bey: "Sen boşver Günaydın gazetesini" dediği için de gazeteye haber geçemiyorum. Boş oturmaktan bezdim. Odamdan çıkınca, etrafta büyük bir faaliyet göze çarpıyor. Feryal'in odasında

Bilge Nevzat oturuyor. Asil Bey'in kız kardeşi. Noble Air uçak şirketinin patronu. Onun da paraya ihtiyacı var. Gidip gelip Asil'e para diye asılıyor.

Galiba İranlı Abbas'ın sırrını çözüyorum. Feryal'in odasında Bilge Nevzat ile Abbas konuşuyorlar:

- Mr. Abbas, daha ne kadar bekleyeceğiz?

- Bir haftaya kalmaz tamamdır.

- Geçen hafta da öyle söylemiştin, ama olmadı.

- Biliyorum, kolay değil bu iş. Adamlar hemen veremiyorlar parayı. Biraz sabırlı olmak lazım.

- Sana güveniyoruz Mr. Abbas.

Demek ki bu Abbas, para bulacak.

- Yahu kim bu Abbas?

- Nereden para bulacak?

- Neyin karşılığında ve kimin ismine para bulacak?

Her halde "Asil Nadir" adını kullanarak para aramıyordur bu Abbas. Kim para verir Asil Nadir'e? Şahsi borcu 60 milyon sterlin olan adama kim yaklaşır?

Bu Abbas'ta bir iş var.

Bana da öyle geliyor ki bulacak bu adam parayı.

Abbas'a sempatiyle bakıyorum.

Her gördüğümde bol bol gülüyorum yüzüne. Bir arkadaş olabilsek, hemen karşıma alıp sohbet edeceğim. Çok geçmedi, Abiş'in dışanda olduğu bir gün merdivenlerde yakaladım Abbas'ı.

- Gel otur şuraya da konuşalım.

- Konuşalım.

Sanki ben durumu bilmiyormuşum gibi, aynen Bilge Nevzat gibi sordum:

- Hala gelmedi mi para?

- Uğraşıyorum.

- Ah bir gelse, ben de maaş alamadım daha.

- Gelecek merak etme.

- Çok mu?

- Önce bir kaç milyon.

- Ya sonra?

- 40 veya 60 milyona kadar çıkar.

- Karşılığında ne göstereceksiniz?

Uyanır gibi oldu Abbas. Yerinden rahatsız olmuş gibi kalktı, elleriyle kıçını sıvazladı, gerindi. Gitmeye hazırlanıyordu. Tam tahmin ettiğim gibi değilmiş, tekrar oturdu.

- Problem orada işte. Ben parayı buluyorum. Asil Nadir'in ismini duydular mı, hemen kaçıyorlar.

- Ama Kıbrıs'ın yansı Asil Nadir'in.

Abbas, mendil cebinden bir puro çıkardı. Dibini ön dişleriyle ısırıp koparttı ve çöpe tükürdü. Çakmağıyla yaktı, dumana boğdu beni.

- Ne Kıbrıs'ından bahsediyorsun? Hiçbir şeyi yok orada Asil'in. Olsa bile kim yatırım yapar, yarını belli olmayan adaya. Ha sen yapar mısın? Sen bağlar mısın milyonlarını?

- Ama Asil Bey'in vardır sağda solda parası, haa ne dersin?

- Güldürme beni. Olsa bana para aratır mı?

İstediğimi öğrenmiştim. Ama kimdi bu Abbas?

Durup dururken adama "Sen kimsin?" diye sorulmaz ya.

Damdan düşer gibi:

- İran'da durumlar nasıl? diye sordum.

O da şaşırdı.

- Kötü, çok kötü. O rejimin zulmünden kaçıp İngiltere'ye medeniyete geliyorum sandım. Bu sefer burada başım belaya girdi, hapis yattım 3 sene. Onun için bilirim Asil'in neler çektiğini hapiste.

Amman, yakaladım işte. Demek adam hapse filan girmiş İngiltere'de.

- Geçmiş olsun, nasıl girdin hapse?

- İftiraya uğradım. Bir türlü kanıtlayamadım suçsuz olduğumu.

- Neydi suçun?

"Hiç sorma" Galiba çok konuştuğunun farkına varmıştı. "Sonra görüşürüz" diyerek odasına çıkmak için merdivenlere yürüdü.

Kafamı kaşıdım.

Asil Nadir, sonunda istediği kadroyu bomba gibi kurmuştu. Kadro, aylık kirası 20 bin sterlin olan 24 Berkeley Square ofsine öyle de bir yakışıyordu ki.

Bakın neler yapıyor, kadro:

- Asil Nadir sabahları, ofisi tütsülüyor. Avukatlan gelmeyecekse odasına kapanıp televizyon seyrediyor.

- Sabıkalı Abbas ile sabıkasız Danışman, dünya piyasasından taze para anyor.

- Almanya'da çalışan bir işçi ailesinin kızı Abiş, Asil Nadir'in birinci

sekreterliğini yapıyor.

- Pazarcı Çetin Mehmet, South Audley'in direktörlüğünü yapıyor.

- Birol Nadir'i kazıklayan kuzeni Tunç Kaşif, Asil'in sayılarını ve isimlerini unuttuğu yüzlerce şirketinin krokilerini duvarlara yazıp çiziyor.

- Tunç Kaşif'in mini etekli sekreteri Jonanne, şoför Hasan'ın bodrumdaki odasını çok sevdi. Birlikte istirahat etmeyi çok seviyorlar.

- İtalyan aşçı Michael, Asil'e ve Abiş'e bonfile, geri kalanlara mercimek çorbası pişiriyor.

- Ben, çatı katındaki odamda çile dolduruyorum. Yalnızlıktan cinnet getireceğim.

- Feryal, South Audley'in bütün dosyalarını düzene koyuyor.

- Aşağı katta, Steve, Alan ve Sandy, birden Asil gelir korkusuyla, çekmecenin içinde iskambil oynuyorlar.

- Ali Şefik ve Ufuk Hasan üç aydır maaş alamadıktan için ağlıyorlar.

İşte herkesin dışandan özenerek baktığı 24 Numaralı Berkeley Square ofisimizin hali.

Asil Nadir'in mutlaka bir bildiği var.

Her şey düzelecek.

PARASIZLIK

Hani Asil Nadir, dadı tutacaktı bizim çocuklara? Bir ayı geçti karı koca sabahın sekizinde ofise gelip, bazı günler akşam dokuzlara kadar kalıyoruz. Çocuklarımızı, okula götürüp okuldan alma işini, binbir ricayla Feryal'in arkadaşlan yapıyor. Gece yanlan yabancı insanların evlerine gidip çoktan yatakta olmalan gereken çocuklarımızı hala üzerlerinde okul elbiseleriyle gözlerinden uyku akarak alıyoruz.

Aylar geçiyor, parasızlık kemiğe dayandı artık.

Günaydın gazetesinden altı aydır maaş gelmediği için cepten harcıyorum. Bu nedenle, bankalardan borç alarak yaşama devrine girdik.

Birlikte karşılıklı sofraya oturup yemek yemeye bile hasret kaldığımız iki kızıma Kızıl Çin'den gelme bir dadı tuttum. 26 yaşındaki bu Çinli kızın ismi Lee. Parasını Asil değil, ben veriyorum. Hem de haftada 100 sterlin. Ama bazen kızı dövmek geliyor içimden. 10 dakika bile fazla mesai yapsa, küçük küçük kağıtlara Çin'ce notlar yazıyıp, benden fazla para istiyor. "Bunlar galiba Çin'de böyle alışmışlar" diye pek aldırmıyorum ama elimde değil. Cumartesi günü kan koca çalışacağımız için, Lee'yi çağırıp 10 sterlin verdim. "Bugün hep beraber sinemaya gidin" dedim. "Tamam" dedi. Akşama çocuklardan öğrendim. Çinli bunların biletlerini almış, kendisi de sinemanın önünde beklemiş. Akşama da onun için verdiğim sinema parasını bana iade etti. Aklımı kaçıracaktım. "Peki sen neden gitmedin?" dedim. "Hiç olur mu, çok masraf olur"

Artık parasızlıktan fıttıracağım.

Sabahlan büroya erken geliyorum. Asil'le aramız çok iyi, ama o da ümidini Abbas'a bağlamış. Var mı Abbas, yok mu Abbas.

- Abbas getiriyor.

- Abbas bu hafta mutlaka para buluyor.

- Haydi Abbas.

- Gözüm Abbas.

Bazen, Asil'le ofisinde bir iki saat konuştuğumuz oluyor. Beni bir kelime bile konuşturtmuyor. Kafayı SFO'ya takmış. Ondan başka konu düşünmüyor. Bir de avukatlan var aklında.

Alt katlarda çalışanların da tek haber kaynağı benim. Asil'in odasından çıkar çıkmaz, etrafımı sarıyorlar.

- N'oluyor be Bora ağabey?

- Hani para gelecekti?

- Ağabey usta ne diyor?

Ben hiç iyimser değilim ama, soranlara. "tamamdır, para geliyor, birkaç gün daha sabır" gibi ipsiz sapsız kelamlarda bulundukça, yüzüm kızarıyor. Söylediklerime ben de inanmak istediğim için Asil'den duyduğum bir ümit kıvılcımını yangına çeviriyorum.

Büroda yapılacak hiçbir iş kalmadı.

Herkes eli şakağında düşünüyor.

Sabahlan en hareketli olayımız, Ufuk'un alt kattan avazı çıktığı kadar: "Geliyor, geliyor geliyor" diye bağırarak Asil'in Bentley arabasından inip binaya girmek üzere olduğunu haber verdiği zamanlar oluyor. Alt

kattakiler, kapılara diziliyorlar. Üst kattakiler yangından ürkmüş gibi yerlerinden fırlayıp "Good Morning Sir" demek için can atıyorlar.

İkinci büyük kıpardanma da buna benzer bir şey.

"Gidiyooooor" diye haykırınca Ali Şefik. Yeniden koşuşmalar başlıyor. Asil'i gider ayak görmek, "Good Night Sir" diyebilmek, paradan da önemli Kıbrıslılar için.

24 Berkeley Square ofisinde, Asil Nadir'in "Yazar Çizer" ve "Koşar Gider" personeli kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlar.

- Duydun mu para geliyormuş. Cuma günü tamamız.

- Abbas bir yerden on milyon sterlin bulmuş. Para Paris'te hafta sonu diye takılmış.

- Bilge Hanım Kuşadası'ndaki otelini 30 milyara satıyormuş.

- Yok mu yahu bu ustanın İsviçre'de filan parası?

- Dün gece usta gene Efes lokantasında bahşiş dağıtmış.

- Çetin Mehmet ile şirket kurmuş usta, Türkiye'ye gemi satacaklarmış.

- Boşversene sen, bu Çetin ancak pazarlarda elbise satar.

- Demirel Asil'i Özal'dan çok seviyormuş. Olaya sıcak bakıyormuş.

- Ahh usta bir pasaportunu alabilse.

Bu alıntılar, günün her saatinde, her dakikasında Asil Nadir'in bürosunda konuşulan günlük dertleşmelerden aklımda kalanlar.

Ofise yeni transferler var.

Asil'in annesi Safiye Hanım'ın kardeşi Selçuk artık bizde çalışacak. Herkes ona Selçuk dayı diyor. Bir de eskiden Polly Peck'te çalışan 60 yaşlarında bir Kıbrıslı Latif vardı. O da başladı çalışmaya. Ofisi temizleyip getir götüre bakacaklar. Nerede ayak işi varsa, Selçuk dayı ve Latif oraya koşacak.

Bir de Asil Nadir'in eski şoförü Ivor girdi işe. O da telefonlara cevap verecek. Asil özel bir iş istiyorsa, yardımcı olacakmış. Temizlik işlerine de Rose adlı Filipinli genç bir kız bakıyor. Boyu posu o kadar ufak ki, bazen masaların arasını süpürürken gözden kaybettiğim bile oluyor Rose'u. Etrafı silip süpürüyor, çöpleri döküyor. İstediğimiz zaman bize çay, kahve yapıyor.

Derken, Asil Nadir için düzenlenen "Gönlünden ne koparsa" kampanyasında 32 bin sterlin ödeyerek "vatani görevimi yaptım" diyen Ramadan Güney'in kız kardeşiyle evli Kınal Faik de göreve başladı. O da Pazarcı Çetin Mehmet ile birlikte çalışıp South Audley Management'ten alacakları olan kızgın insanları oyalayacak.

Bizim ofis artık, Haydarpaşa tren garı gibi. Gelen giden belli değil. Çalışanlar o kadar çoğaldı ki, isimlerini aklımda tutamıyorum.

ŞİFRE

Küçüklüğümden beri, alıştığım karikatür çizgilerimi önümdeki beyaz kağıda gelişigüzel karalarken, telefonum çaldı. Zırrr, zırrr.

Karşımda Asil Nadir var

- Boracığım seni hemen görebilir miyim?

- Tabii, geliyorum.

Merdivenlerden koşar adımlarla indim. Abiş telefonda bağıra çağıra konuşuyor. Asil'in kapısını vurup içeriye girmeden önce mecburen kulak misafiri oldum:

Abiş: "Geçen gün Heybeli'deki depodan on torba kum istedik. Ahmet Kahya, Prenses'le görüşmüş. Artık kum kalmamış derede. Bir de Sofu'larla Kuyucular işbirliği yapıyorlar diye Arkadaş, Koç'a söylemiş"

Ben, bu işyerinde çalıştığım halde konuşulanları anlamadım. Üstelik hem hayret ettim, hem de merak.

Bağlantı kuramadım kafamda:

- Ne Heybeli'si?

- Kumu n'apacaklar?

- Kimdir bu "derede kum kalmadı" diyen Prenses?

- Sofularla, Kuyucular yeni bir tarikat filan mı yoksa?

Sonradan öğrendim bu şifreli konuşmanın ne olduğunu. Bakın ne diyormuş Abiş:

"Geçen gün Kıbrıs'taki bankadan bir milyon sterlin istedik. Aziz Menteş ile Safiye Nadir görüşmüş. Artık paralar azalmış. SFO ile kayyumlar işbirliği yapıyorlar diye Asil Nadir Denktaş'a söylemiş"

Gün geçtikçe, bu şifreli konuşmalar öyle çoğaldı ki, artık kimin ne konuştuğunu anlamak için "Abiş uydurması" lügat ile dolaşmak şart oldu. Telefonlarımızın dinlendiğini sandığı için, ikinci kaptan Manisalı Abiş, işgüzarlığından her dakika yeni yeni uyduruk kelimeler yumurtlayarak aklınca şifreler yaratıyor. Bunların çoğundan Asil'in haberi bile yok. Hatta kendisine "Arkadaş" adının takıldığını bile bilmiyor. Ben ofiste çalışan insanların hala doğru dürüst isimlerini öğrenemedim. Abide'nin saçmalıklarına zaten kafamı bile yoracak değilim. Ancak aklımda kalanlar şöyle:

Asil Nadir: Arkadaş.

Safiye Nadir: Prenses.

Birol Nadir: Damat.

Rauf Denktaş: Koç.

Aziz Menteş: Ahmet Kahya.

Fahri Görgülü: Ali.

Çavlan Süerdem: Badem.

SFO: Sofu.

Kayyumlar Kuyucular.

Kıbrıs: Heybeli.

Para: Kum.

Banka: Depo.

100 bin sterlin: 1 torba kum.

Barbara Mills: Değirmenci.

Kapıyı vurup girdim Asil'in odasına. Gene sarıldık, sert bir şekilde tokalaştık. Yanaklarımızdan öptük. Asil'in adeti böyle. Beni on dakika evvel bile görse, galiba kafası çok meşgul olduğu için gene sarılıp öpüyor.

"Bora telefonlarımız dinleniyor" diye söze başladı.

"Hayret" diye cevap verdim.

Sinirlendiği zaman Asil'in yüzünde yeni yeni tikler beliriyor. Şimdi de gözünü kırpar gibi devamlı burnunu kısıp kısıp duruyor.

- Evet, mutlaka dinleniyor. Ahhh, sen bilmezsin bu İngilizleri.

- Nereden anladınız dinlediklerini?

- Bazen telefon hattında acayip ıslık sesleri, hışırtılar filan duyuyorum.

- O zaman bu iş çok ciddi.

- Hem de çok. N'apabiliriz?

- Özel bir dedektif tutar ona sorarız.

- Bak bunu beğendim.

- Kollan sıvıyorum.

- Hadi, Bora göreyim seni.

Odasından çıktığımda, Abiş yine tam istim telefondaydı:

- Damat buraya fazla telefon etmesin. Heybeli'de durumlar kötüymüş ha? Biz de burada kum sıkıntısı çekiyoruz o kadar.

Merdivenlerden ikişer ikişer çıkarak odama geldim. Telefon rehberini açtım, Londra'da dedektif arıyorum. Aman Allahım o da ne. Sarı rehberin "Detective Agencies" bölümü dedektif dolu. Musluk tamircisinden fazla dedektif var. Nedir bu başıma gelenler, şimdi ben hangisine telefon edeceğim?

Benim kafamda, İngilizler "dedektiflik"lik mesleğini en iyi beceren millet olarak kalmış. Gördüm ki, şimdi onlar da işi cıvıtıp olayı ticarete dökmüşler. Nereyi arasam, karşıma koca bir limited şirket çıkıyor. Eskiden tek başına çalışan dedektifler varmış piyasada. Şimdi yerinde yeller esiyor.

Rehberin sayfalarını tarıyorum.

Archer Investigations. Associated detectives. Ambassador Investigations. Barrington International. Carratu International. SİS International. Tumer Investigations.

Sonunda bu işin ustalarını buldum: "Communications Control Systems". Açtım telefonu.

- Hello.

- Yes.

- Galiba bizim ofisin telefonları dinleniyor.

- Bir kelime daha söylemeyin telefonda. Bizim adresi biliyorsanız, hemen gelin görüşelim.

- Biliyorum.

- Hemen gelin o zaman.

Gittim. Caddeye bakan vitrinli bir dükkanları var. Vitrinde, neler yok ki:

Telefonda konuşurken, erkek sesini kadına, kadınınkini erkeğe dönüştüren aygıtlar. Dolmakalem, kol saati, çakmak, sigara kutusu, not defteri görünümünde ses kaydeden minik teypler. Hanımlar için mürekkep tabancaları. (Özellikle bu tabancaları kadınlar tercih ediyor. Kendilerine sarkıntılığa yeltenen veya saldıran birisi olursa, yüzlerine doğru tetiği çektiler mi, saldırgan, en azından altı ay damgalı kalacağı için yakalanma ihtimali çok yüksek oluyor.)

Dükkana girdim. Üç ortaklar. Hepsi Avustralya'dan gelme.

Ben Mike Phillips'le görüştüm. Durumu anlattım. Notlar aldı ciddi ciddi. Sonra:

- Elimizdeki hassas aletlerle, ofisinizdeki radyo manyetik akımlan ölçmemiz lazım.

- Hemen anlayabilir miyiz dinlendiğini telefonların?

"Sen bu işten hiç anlamıyorsun" der gibi güldü:

- Siz aklınızı telefona takmışsınız. Sizi dinleyenler herhalde amatör insanlar değil. Telefon dinlemenin artık modası geçti. Belki de patronunuzun odasına, toplu iğne başı büyüklüğünde dinleme cihazları yerleştirmişlerdir. Hatta, ofisin içinde ne oluyor diye görüntü sağlayan akla gelmeyecek aygıtlar bile saklamış olabilirler.

Adam beni çok ürküttü. İşini çok iyi bilen, insanın kafasını karıştıran, şüpheci bir tipi vardı.

Hemen sordum:

- Bütün bu araştırmaları yaptıktan sonra, ofisimizde bir şeyler bulursanız, bunlan mahkemeye resmi bir rapor halinde verirsiniz değil mi?

- Bizim görevimiz bu. Zaten araştırmanın neticesini geniş detaylarıyla size rapor halinde sunacağız.

- Peki, bütün bunlar için ücretiniz ne olacak?

- Sadece telefon hattını arama, 2.500 sterlin. Ofisin içinde dinleme cihazı veya görüntü cihazı aramak için 4.000 sterlin.

Yutkundum. Bozmamak için yüzümün ifadesine çok dikkat ettim. Duyduğum fiyat karşısında, yüzüm kızardı. Kendimi kadınların çantasında taşıdıkları mürekkep tabancasıyla kırmızıya boyanmış gibi hissettim.

- Size kararımızı akşama doğru bildiririm.

- Sakın telefon etmeyin.

- Etmem.

- Buraya gelip söyleyin.

- Elbette.

* * * * *

Asil Nadir, konferans odasında kendisini bekleyen avukatların yanına inerken beni gördü merdivenlerde.

- N'oldu Bora, gittin mi? derken, "Aman konuşmayın yerin kulağı var" der gibi sağ elimin işaret parmağını dudaklarıma "N'olur susun" anlamında götürdüm. Anlamakta gecikmedi. "Yazılı olarak vereceğim" der gibi işaretler yaptım. Kafasını "tamam" diye salladı.

Dedektif Mike'la konuşmalarımızı kağıda yazıp önüne uzattım. Kağıdı okuduğunu hiç sanmıyorum. Sadece sonuna gözattı, ve hiç konuşmadan, "Telefon Hatlarını Kontrol: 2500 sterlin" yazan yere parmağını bastı.

Böylece dedektif Mike ve yanında getirdiği başka bir adam 24 Berkeley Square ofisinin giriş katındaki bütün telefon kutularını açtılar. Gelen ve giden hatların merkez noktalarına, metal mandallar tutturdular. Mandallardan çıkan kabloları ellerinde taşıdıkları

elektronik gösterge aletlerine bağladılar.

Mike Phillips, büyük bir özenle yapıyordu işini. Asil Nadir dahil hepimiz ağzı açık onu seyrettik. Mike, sanki hortlakların istilasına uğramış ıssız bir şatoyu kötü ruhlardan arındırmak için 2500 sterlin'lik "Üfürük Ayini" yapıyordu.

Hepsi 20 dakika sürdü.

"Ne oldu var mı bir şey?"diye yüzüne baktım.

Kendinden emin gülümsedi.

- Önce 2.500 sterlin. Çek olmasın, nakit tercih ederim. Şaşırdık. Adam parayı almadan söylemiyor. Asil, hemen odasına girip kapısını kapattı.

Kapıyı araladı ve beni çağırdı.

- Bir de sen say Boracığım.

Mike parayı teslim alıp saydı, sonra cebine indirdi.

- Buradan aldığımız neticeleri, 'Test Odası"nda bilgisayara takarak, neticeleri öğreneceğiz.

- Ne zaman öğreneceğiz?

- Yarın sabah.

- Teşekkürler.

Sabah 09.00’da Mike’in kapısındayım. Sadece bir sayfalık daktilo notu uzattı bana, "Telefon hatlarınız tertemiz. Kimsenin dinlediği yok sizi" dedi "Eminsin, değil mi?" dedim.

Bu son sözüm ona hakaretmiş gibi geldi galiba.

"Anlayamadım" dedi.

ERDAL YILMAZ OLAYI

- Erdal Yılmaz'ı tanır mısınız?

- Hani şu Londra'da kapı kapı dolaşıp tencere satan çocuğu mu?

- Evet iyi hatırladın.

- Eee, n'olmuş ona.

- Şimdi ne iş yaptığını biliyor musun?

- Hayır nereden bileyim.

- Asil Nadir, onu Güneş gazetesinin başına koymuş.

- Aferin çocuğa vallahi.

Asil Nadir'in problemleri yağmur gibi... Peş peşe iniyorlar gökyüzünden. Şimdi de Güneş gazetesinde huzursuzluk var. Ne istiyor bu Güneş gazetesinde kazan kaldıran gazeteciler? Para mı istiyorlar? Yoksa, Fahri Görgülü'den boşalan tepedeki deniz manzaralı odaya yeni bir sorumlu mu?

Aynanın karşısında tıraş olurken: "Oraya öyle bir adam lazım ki, huzursuzluk yaratanların üzerlerinden silindir gibi geçsin" diye düşündü Asil Nadir. Fazla yormadı bile kafasını. Hani daha geçenlerde, Fahri Görgülü'den boş kalan Günaydın Pazarlama ve Tan Pazarlama'nın başına getirilen Erdal Yılmaz var ya. "O tam bu iş için biçilmiş kaftan" dedi.

Erdal Yılmaz kokuyu almakta gecikmedi.

İlk uçakla ver elini Londra.

24 Berkeley Square ofisimizin içinde, elinde evraklarla bir aşağı bir yukarı dolaşıyor Erdal. Ne zaman merdivenlerden insem, onu devamlı olarak Asil'nin kapısı önünde beklerken görüyorum. Ayakta beklemekten yorulmuş olacak ki, Abide'nin masası önüne bir sandalye attı. Şimdi de oturarak bekliyor. Asil odasından çıktığı zaman, yerinden fırlıyor, sonra peşinden yetişip: "Efendim, şimdi bu kağıtları" diye tam söze başlarken, Asil sırtını dönüp yürüyor, kendisine cevap bile vermiyor.

Erdal Yılmaz'ın Londra'da başarılı bir iş hayatı vardı. Kapı kapı dolaşıp, alnının teriyle tencere sattı bu çocuk. Hem de yüzüne kapı kapatanlara, bağınp çağıranlara, azarlayanlara rağmen, yılmadan yaptı bu işi.

Önce tanıdık birkaç eşe dosta telefon ederek, kendilerinden randevu rica ediyordu. "Hadi peki" dedikleri zaman, satılık mallarını gittiği evin halısı üzerine serip konuşmaya başlıyordu. Erdal çenesi kopana kadar konuşsa bile, halı üzerine serdiği mallan bir daha arabasına götürmezdi. Onlar satılmış sayılırdı artık.

Erdal'ın çalıştığı işyeri, satış personeli arasında "Kim en fazla tencere satar?" diye bir yarışma açtı. Yılmaz unutmuyor o günleri hiç. O hafta 300 tencere satarak rekor kırınca, kendisine camlı çerçeve içinde "Erdal Yılmaz tencere satış rekortmenidir" diye bir de diploma verdiler.

Asil Nadir çok meşgul olduğu için, Erdal'ın evraklarını ancak dört günde zor imzalayabildi. Erdal, sevincinden elindeki yetki belgelerine baka baka uyudu o gece. İstanbul'a hareket etmeden önce, ne olur ne olmaz diye her belgeden beşer adet kopya yaptırttı. Sıra, Asil Nadir'e veda etmeye gelmişti. Erdal Yılmaz, ceketinin düğmelerini ilikledi. Saçlarını eliyle düzeltti sonra ayakkabılarına baktı, "artık boyasam da pek fayda etmiyor, öyle eskidiler ki" diye düşünürken kapıyı tıklatıp içeriye girdi.

Asil hemen yüzüne bakmadı Erdal'ın. Bir süre elindeki avukatının mektubunu okumaya devam etti, sonra ayakta hazırol vaziyette bekleyen Erdal'a döndü:

- Otur bakalım.

- Teşekkür ederim efendim.

- Her şey tamam mı?

- Tamam efendim.

- Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Şu Güneş gazetesinin tepesindeki oda var ya? Nedendir bilmiyorum, oraya kim gittiyse, büyüsüne kapıldılar. Şimdi de sen gidiyorsun. Eğer aynı havalar sana da gelirse, kapının önünde bulursun kendini sonra.

- Asil Bey, benim yükseklerde hiç gözüm yok.

- Ben onu bunu bilmem. Ayağını denk al.

- Hiç merak etmeyin efendim her şey istediğiniz gibi olacak.

- Ona şüphem yok. İlk iş olarak bana bir liste hazırla. Kimmiş bu isyan edenler? Ortalığı bulandıranlar? O adamlan tespit edip, hepsinin kıçına bir tekme vuralım.

- Zaten ilk işim o olacak Asil Bey.

- Hadi güle güle, telefonlaşınz sonra.

- Her şey için teşekkürler efendim.

Erdal Yılmaz, Asil'in odasından çıktığı zaman yüzünün ifadesi görülmeye değerdi. Dünyaları o yaratmıştı sanki. Herkese veda ederken, elindeki belgelerin ona verdiği rahatlıkla, bana da bir espri yapmıştı. Ellerini omzuma değdirerek: "You are the biggest" yani "En büyük sensin" gibi anlamını hala çözemediğim bir espri yapmıştı. Bugün dahi o lafı neden söylediğini hala anlamış değilim.

Erdal Yılmaz gittikten sonra, Asil beni odasına çağırdı.

- Bora yarın sabah erken gel, işlerimiz var.

- Ben zaten eıken geliyorum Asil Bey.

- Yarın paramız geliyor, bankaya sen gideceksin.

- Hiç merak etmeyin.

Sonra söz Erdal'a geldi.

Dayanamadım ve sordum:

- Asil Bey, neden Erdal'ı seçtiniz Güneş'in başına?

Omuzlarını silkti.

- Bir iş mi sanki Güneş'in başına geçmek?

Cevap veremedim hemen. Esasında söylediği doğruydu.

- Anlayamadığım, Erdal gazeteci bile değil. Neden bir gazeteci yerine onu yolladınız?

- Boracığım, ona verdiğim görevin gazetecilikle ilgisi yok da ondan.

Pek anlayamadım, gene sordum.

- Nasıl yani?

- Erdal oraya, elinde tüfekle "insan avını" gidiyor.

- Kimi avlayacak?

- Gazetenin içine bir sürü çapulcu dolmuş. Önce bunların ayıklanması lazım. Erdal işte bunu yapacak. Hala merakla dinlediğimi görünce, ağzındaki baklayı çıkardı Asil ve devam etti:

- Boracığım. Köpeğin işini köpeğe yaptıracaksın. Erdal, adam ısırmasını herkesten iyi bilir.

Duyduklarım müthiş şeylerdi. Hakikaten müthiş. Bugün bile dehşetini aynı tazelikle yaşadığım, Asil Nadir'in sözleriydi bunlar. Böyle bir konuşma Babiali'de duyulsa, acaba ertesi günü bütün gazeteler bu utanç haberini nasıl değerlendirirlerdi diye düşündüm durdum hep.

Doğru odama çıktım. Bir süre boşluklara bakarak düşündüm. Heykel gibi durdum odanın içinde. Sonra, beyaz bir dosya kadığı alıp daktiloma yerleştirdim. Başladım yazmaya. Asil'le aramızda geçen konuşmaları sıcağı sıcağına not ettim. Yazdıklanmı Günaydın zarfının içine yerleştirdim ve iç cebime koydum.

Güneş gazetesinde, Asil Nadir'in tabiriyle "çapulcu takımı" dediği kişiler, her şeyden önce benim meslektaşlanmdı. Onlara çapulcu

deyip, peşlerine Erdal denilen "İnsan avcısını" takması ve onları kapının önüne koymak için dolap döndürmesi beni son derece rahatsız etmişti. "Bugün onlara, yarın bana" diye baktım olaya. Cebimde Türk Basınının kartını taşıyan bir gazeteci olarak, görevim olaylan soğukkanlılıkla izleyip kaleme almaktı.

Ve Erdal Yılmaz, Güneş gazetesinin başına koordinatör oluverdi. Bütün Babıali onu konuşuyor.

- Kim bu Erdal Yılmaz?

- Asil'in akrabası filan mı?

- San basın kartı bile yokmuş adamın be kardeşim.

- Erdal Merdal bilmem ben, para getirmiş mi sen ondan haber ver?

Erdal Yılmaz, nasihat dinlemez ki.

Önce, çıktı o güzelim manzaralı odaya.

Şöyle içine sindire sindire baktı etrafına. Gözlerine inanamadı. "Turgut Özal'ın bile yazıhanesi bu kadar güzel değildir" diye düşünürken içi zevkten ısınıverdi. İki saat içinde yerleşti odasına Erdal.

Fahri Görgülü, yol yordam görmüş bir insandı her şeyden önce. Hakkını yememek lazım. Bunca zaman o odada oturdu ama, hiçbir zaman Mehmet Ali Yılmaz'ın geride bıraktığı koltuğa oturmayarak büyüklük göstermişti. Erdal Yılmaz, oda içinde iki koltuk görünce, şaşırdı ve odayı gezdiren sekretere sordu:

- Neden iki koltuk var?

- Birisi Mehmet Ali Yılmaz'ın efendim.

- Kimmiş Mehmet Ali Yılmaz?

Erdal'ın şaka yaptığını sandı sekreter, yüzü kızardı, cevap vermeden sadece gülümsedi.

Erdal, Mehmet Ali Yılmaz'ın "sağa sola döner, arkaya da yatar" koltuğunu daha çok sevdi. Üzerine bırakıverdi kendini. Yumuşacıktı. Oturduğu koltuktan bir de deniz manzarasına göz attı. Sonra ayakta onu hürmetle bekleyen sektereterine baktı. "Hayır bu bir rüya olamaz. Hakikatin taaa içinde yaşıyorum" diye kendini iyice inandırdı. Ben bir "Koordinatörüm" dedi.

Hastane koridonlarında şifa arayan insanlar gibi, kuyruğa girdiler Erdal Yılmaz'm odasının önünde. Erdal, bir elinde telefon sadece Asil Nadir'i anyor İngiltere'den. Kimsenin derdini dinleyecek hali yok. Kuyruk çok uzayınca, sekretere haber verdirip: "Bugün Erdal Bey kimseyi göremeyecek" dedirttiriyordu.

Türkiye tehlikeli yer.

Hele Güneş gazetesi Türkiye'den de tehlikeli yer.

- N'aparlar adama Güneş gazetesinde?..

- Vururlar vallahi.

- Yok yahu.

- Vallahi vururlar, insanlar bezmiş be kardeşim.

- Anlaşıldı.

Erdal Yılmaz, önce Pendik'te bir villaya yerleşti. Sonra da bir makam arabası aldı altına. "Bu adamlara güven olmaz, bir de vururlarsa beni" diyerek tabanca taşıyan iki koruma aldı. Evine bir uşak bir de aşçı buldu.

Hayat zor İstanbul'da. Hakikaten zor.

Özel arabayla, aşçı ve uşakla bitecek iş değil ki bu. İnsan avı zor iş. Ama Erdal Yılmaz, işin yolunu buldu. Çalışanların arasına casuslar indirdi. Her yolu denedi ve Asil'in dört gözle beklediği "tekmelenmesi şart çapulcuların" listesini çıkarttı. Ve daha sonra da muhasebeciyi çağırdı ve sordu:

- Şu listedeki personelin işine son verirsek, kaç para kıdem tazminatı öderiz?

Hesaplar kitaplar yapıldı. Çok para tuttu.

"Yazık değil mi Asil Nadir'e? Neymiş bu "Kıdem Tazminatı?" Biz mi kaldık bu azgın gazetecilerin haklarını ödeyecek?

Erdal boş durmadı, avukatlara telefon etti.

Kanunun boşluklarını öğrendi. Planını yaptı kafasında. Gazetede söylentiler çıkarttı ilk önce.

- Duydun mu, Erdal yüz kişi çıkartıyormuş?

- Yazık vallahi.

- Bütün yazı işlerini de kökünden atıyormuş.

- Teknik servisi de kapı önüne koyacakmış.

Güneş gazetesinin kendi problemleri başından aşkın olmasına rağmen, bir de Erdal'ın kasıtlı olarak uçurduğu balonlar, gazetenin yöneticilerini harekete geçirdi. Yöneticiler grup halinde Asil Nadir'e 28 Mayıs 1991 tarihli nazik bir uyan mektubu yazdılar. Erdal Yılmaz'ın gazete içerisinde huzursuzluk yarattığını dile getirdiler. Hepsi o kadar.

Dünya fırsat dünyası. Her şey fırsatların üzerine kurulmuş. Erdal yöneticilerden zaten böyle bir mektup yazmalarını bekliyordu. 28 Mayıs 1991 tarihli mektubu Güneş'in saf yöneticileri Asil'e faksla geçtiler. Asil faksın daha son satırını okumadan, müjdesini telefonla Erdal'a bildirdi.

Abide, faksı Güneş'ten geldiği gibi, tekrar Güneş gazetesine, ama bu sefer Erdal Yılmaz'ın tepedeki odasındaki faksına geçiverdi.

Erdal, Mehmet Ali Yılmaz'ın koltuğunu olduğu yerde üç kere döndürdükten sonra, bir sevinç çığlığı attı. Beklediği buydu zaten. Şimdi "çapulcuların" imanlarını gevretebilirdi.

Hemen Asil Nadir'e bir mektup yazdı. Ayıp olmasın diye de sanki aradan bir gün geçmiş gibi 29 Mayıs 1991 tarihi kullandı. İşte mektubun tam metni:

"Sayın Asil Nadir,

Bugün Güneş Gazetesi'nin Sayın Yöneticileri zatialinize gönderdikleri hakkımdaki 28 mayıs 1991 tarihli yazıyı bana da tebliğ ettiler. İtimadınıza binaen görevlendirildiğim işyerlerinizde, size gönderilen mektubun şahsıma karşı bir hareket olduğu şüphesizdir. Hukukçularımızdan aldığım bilgiye göre, bu yazının işverenin bir işçisinin diğer bir işçisine sataşması olduğu düşünülmektedir. Buna göre, işveren bir işçinin diğer bir işçisine sataşması halinde, sataşan işçinin hizmet aktini ihbarsız ve tazminatsız olarak fesh

edebileceği hükmü vardır. Bu nedenle ekte sunduğum bu yazıları yazan,

Suavi Kaptan: Genel Yayın Yönetmeni

Altan Demirkol: Yayın Yönetmeni Yrd.

Levent Çevik: Yazı İşleri Müdürü

Ender Aladınlar: Yayın Koordinasyon ve Teknik Yönetmeni

Özden Akbal: Haber Müdürü

Nurcan Akad: Ankara Temsilcisi

Selman Erdoğdu: İzmir Temsilcisi

Rafet Arabacıoğlu: Teknik Müdür

Sultan Altınsoy: Ticaret Müdürü

Hizmet akidlerinin fesh edilip edilmeyeceğini takdirlerinize arz ederim.

Saygılarımla,

Erdal Yılmaz"

Erdal Yılmaz, Babıali'yi iyi öğrendi artık. Aradan iki gün geçmedi, Asil Nadir'e bir faks mesajı daha yolladı. Ama bu faks bir nevi "İmdat, Asil Bey" mesajıydı:

"Sayın Asil Nadir,

31 Mayıs 1991

Çok acele ve gizlidir.

Hür Dağıtım'a borcumuz 2 milyar oldu. 15 Haziran 1991'de Kemal Uzan Günaydın gazetesine el koyabilir. Kemal Gönül, Başbakan ve Devlet Bakanı ile görüştü. Ama bir çözüm yok. Tütün Bankası kredi verebilirmiş. Müdürü ile temas kuramadık.

Erdal Yılmaz"

* * * * *

Sahibi ve Yönetim Kurulu Başkanı bulunduğum, Günaydın, Tan, Ekonomik Bülten, Ulus, Meram, Adana Ekspres gazeteleri ile VRO Gurubundaki VCB Holding AŞ, VEB Ofset, İleri Matbaacılık AŞ, İlyay AŞ, Tan Gazetecilik ve Matbaacılık AŞ, Tam Pazarlama AŞ, Günaydın Pazarlama AŞ, ve bunlara bağlı diğer gazete ve şirketlerimin hepsinde benim adıma ve tek başına:

- Gazete ve Şirketlerdeki her türlü resmi belgeleri incelemeye ve incelettirmeye,
- Yolsuzlukları takip etmeye ve ettirmeye,
- Gazete ve Şirketlerdeki bütün personeli istediği veçhile isten çıkartmaya veya işe almaya,
- Gazete ve şirketlerdeki tüm yetki ve görevleri benim adıma takip ve imzaya,

Adıma, şerefime ve itibarıma zarar gelmeyecek şekilde beni en geniş şekilde temsil ve ilzama Ömer Erdal Yılmaz'a verilmiştir.

Yukarıdaki imzanın vatandaşlarımızdan İrfan oğlu Asil (Asilkan) Nadir'e ait olduğu ve önümüzde tasdik edildi.

ŞEYH NAZIM'IN POLLY PECK'İ SATIN ALMA PROJESİ

Sabah'ın 08.00'i. Asil'in odasında karşılıklı çay içiyoruz. Gözleri kan çanağı gibi, uykusuzluk akıyor yüzünden. Üzerine dün giydiği gömleği bile değiştirmemiş. Kravatını bir karış aşağıya kadar gevşetmiş, gömleğinden de iki düğmesi açık. Belli ki dün gece yatağa girmemiş hiç.

- Boracığım, sen bizim Matthew'i bilirsin değil mi?

- Tabii biliyorum, hani Nijerya'dan kum getiren Matthew değil mi?

- Evet. Dün gece hiç uyumadık. Yeni kum tepeleri yaptık. Mum yakıyoruz devamlı olarak. Bütün gece, mumların başında bekledik. Bazıları durup dururken sönüyor. Sönen mumları isim etiketleriyle alıp, kristal şamdanlara yerleştiriyoruz.

- Çok ilginç. Neden şamdanlara koyuyorsunuz peki?

- Boracığım biz 83 düşmanın mumuyla başladık işe, şimdi elimizde terbiye edeceğimiz 27 azılı düşmanımız daha kaldı.

- Nasıl terbiye edeceksiniz bu düşmanlarınızı Asil Bey? Çok merak ediyorum.

- Bu adam Boracığım dehşet birisi. Diyor ki: "Sana zarar verecek insanları yataklara düşüreceğim. Tövbe ettireceğim onlara, senin kılına bile dokunamayacaklar"

- Bravo bu Matthew'a vallahi. Peki para işini nasıl hallettiniz. Çok para istiyor mu Matthew?

- Paranın ne olduğunu bile bilmez Matthew. Ama ben onlara Nijerya'da büyük bir tapınak yaptıracağım, söz verdim.

- Çok iyi olur tabii.

Konuşurken gözleri kapanır gibi oluyordu Asil'in. Kendini Matthew'in eline bırakmış, ona inanmıştı artık. Avukatlarından daha fazla güveniyordu Matthew'a. Aklına geldi. Çekmecesinden pembe yapraklı bir çek defteri çıkartıp uzattı bana:

- Boracığım bankama para gelmiş. Sen şimdi şu çeke 100 bin sterlin yaz da çekelim hemen.

Çeki aldım. National Westminster Bank'a ait bir çekti. Asil Nadir'in özel hesap numarası vardı üzerinde. Çıkardım kalemimi ve yazdım:

Cash 100.000 sterlin, İmza: A. Nadir. Asil çeke imzasını attı ve verdi bana.

- Asil Bey bu kadar parayı bana vermezler. Bir de mektup yazıp imzalamanız gerekir.

- Sen yazıver ne gerekiyorsa lütfen.

- Tamam.

Oturdum, Westminster'in Carlos Place şubesine bir mektup yazdım. "Şahsıma ait şu numaralı ve 100 bin sterlin değerindeki çekimi elinde bulunduran Bora Paran'a 100 bin sterlin'i nakit olarak teslim etmenizi rica ederim.

Asil Nadir"

Bankadan çekeceğim paraları içine koymak için, Ali Şefik'in oğlunun spor çantasını ödünç aldım. Yanıma korumalardan Steve ve Sandy'i de alıp, National Westminster bankasının Carlos Place şubesine geldik. Benim üzerimde siyah takım elbiselerim vardı. Boyları 1.90 olan Steve ve Sandy de tesadüf siyah elbiseliydiler. Benim elimde taşıdığım spor çanta üzerimdeki takım elbiseyle uyuşum sağlamıyordu.

Üçümüz birden paldır küldür banka kapısından içeriye girdik. Bütün müşteriler kafalarını bize çevirdiler. Ürktükleri belli oluyordu. Bizi, filmlerde banka soyan gangsterlere benzettiler hiç şüphem yok. Sandy uzun boyunun yanı sıra iri vücuduyla tam bir izbandut gibiydi. Ellerini göğsüne kavuşturup bankanın giriş kapısında durdu. Steve, beni takip etti, insanlar kuyruklara girmişler sıralarını bekliyorlardı. Ben sıraya girmedim. Doğrudan gidip "Müracaat" yazan camekanlı bölme arkasında oturan genç kıza mektubu uzattım. Belki de hayatında ilk defa 100 bin sterlin çeken bir insan görecekti. Gururla kızın yüzüne baktım. O fazla renk vermedi. Gayet normalmiş gibi. "Bir dakika" diyerek yerinden kalktı ve gözden kayboldu.

Koskoca Asil Nadir'i temsil ediyordum. Olsun, başı dertteydi ama, gene de herkesin tanıdığı Asil Nadir'di. Kendimi kasmak geldi içimden. Bankada bekleyen müşterilere acıyarak baktım: "Zavallılar kimbilir kaç para çekmek için bu kuyruklara giriyorlar?" dedim içimden.

Biz oraya 100 bin çekmeye gelmiştik.

Dile kolay. Kimbilir banka müdürü, mektubu okuyunca, bize nasıl yağ çekecekti. Heyecandan yerimde duramıyordum.

Görevli kız geldi yerine oturdu. Yüzüme bile bakmıyordu. Biraz yaklaştım. Öksürdüm, gene bakmadı. Gidip tam karşısında durdum. "Tamam mı her şey?" diye sordum. Gene, yüzüme bakmadı nedense, "Mr. Kimpton gelip sizi görecek, lütfen bekleyin" dedi.

Bekliyoruz ayakta.

Steve uzaktan, iki kolunu yana açıp "n'oldu?" anlamında bana bakıyor. Sandy de bankanın koruması gibi kapı girişini tutuyor. On beş dakika geçti. Ne Mr. Kimpton ne de başka birisi var bizi görmeye gelen. "Ben şimdi başlarım böyle bankaya" dememe kalmadı, beni içeriye çağırdılar. Orta yaşlı zayıf uzun boylu bir adam, gülümseyerek beni içeriye almak için yol gösterdi. Kulübe kadar küçük bir odaya girdik. Elini uzattı bana: "İsmim, Mr. Kimpton" dedi. "Memnun oldum" dedim.

Karşılıklı oturduk. Elinde Asil'in imzası olan mektubu tutuyordu. Çeki de istedi. Verdim.

Habire mektuba ve çeke bakıyordu. Sonra "Para mara alamazsınız bu bankadan" der gibi yüzünü buruşturdu bana.

Dayanamadım ve biraz da kızarak sordum:

- Nedir problem. Bir şey mi var?

- Evet var maalesef.

- Neymiş problem?

- Bir kere, 100 bin sterlin böyle çekilmez.

- Peki nasıl çekilir?

- En az üç gün öncesinden bize haber vermeniz gerekir. Biz de ona göre bankamızda para bulundururuz.

- Yani koca bankada 100 bin sterlin yok mu demek istiyorsunuz?

- Elbette yok. Hiçbir banka bu kadar parayı kasasında tutmaz.

- Eee, n'olacak şimdi?

- Parayı alamayacaksınız.

- Hiç olur mu? Siz galiba bu kadar büyük bir işe bakmadınız bu güne kadar?

- İsminiz neydi?

- Mr. Paran.

- Bakın Mr. Paran, birincisi kasamızdan 100 bin çıkmaz. İkincisi Genel Müdürümüz Ken Brown, Asil Bey'le görüşecek. Onlar konuştuktan sonra, beni arayın, aramızda bir gün tespit eder ve hallederiz işinizi. Yalnız unutmayın, bize en az üç gün süre tanımanız lazım.

Adamın gırtlağına sarılıp orada boğmak geldi içimden.

- Sizin göreviniz nedir bu bankada?

- Ben birinci kasiyerim.

Tepem attı:

- Siz benimle oyun mu oynuyorsunuz? Nerede Mr. Brown?

- Mayfair ofisimizde?

Mr. Kimpton'a bir kelime daha söylemeden Asil'in yazılı mektubu ile

çekini aldım ve çıktım dışarıya. Bizim korumalar çantamı ezik büzük görünce, içinde para olmadığını hemen anladılar. Belki de bu işe en çok onlar üzüldüler. Çünkü korumalarımız da, üç aydır maaş yüzü görmemişlerdi.

Ben büroya dönmeden Mr.Ken Brown, Asil'e telefon etmiş. Barut gibi girdim Asil'in yanına.

- Sakin ol Boracığım.

- Asil Bey ne zannediyor bu adamlar kendilerini yani?

- Bunlar küçük adamlar Boracığım.

- Ne dedi Mr. Brown?

- Önce, seni tanımıyorlar. Senin, bankaya benim tarafımdan yollanıp yollanmadığını öğrenmek istemiş.

- Eee, şimdi n'olacak?

- Mr. Brown beni görmeye geliyor şimdi.

- Anladım.

Esasında hiçbir şey anlamadım. Kafam karıştı. Neden vermediler parayı? Neden müdür, Asil'i görmeye gelecek? Bu işte bir bit yeniği var amma.

Mr. Ken Brown bir saat içinde geldi büroya. Daha bıyıklan yeni terlemiş gencecik bir çocuk. "Bu mu bizi susta durduran Ken Brown?" diye hayretler içinde kaldım. İçerde yarım saat konuştular. Sonra Asil onu kapıya kadar geçirip beni odasına çağırdı.

Suratı pancar gibiydi Asil'in. Belli ki bu tıfıl müdür, Asil'in sinirlerini bozmuştu. Bir sigara yaktı Asil:

- Boracığım bu insanlar için 100 bin büyük para. Onun için ayakları dolaştı birbirlerine. Sen şimdi Mr. Kimpton'a telefon et ve kendilerine üç gün zaman tanı.

- Anlaşıldı Asil Bey.

"Dünyanın iş merkezi Londra'dır" diye kanat çırpan İngilizler'in koca National Westminster bankasında 100 bin sterlin bulunmazsa, artık bu dünyanın sonu geldi demektir" diye düşündüm.

Açtım telefonu Mr. Kimpton'a.

Yemeğe çıkmış.

Küçücük çalışma odamda yapılacak tek iş düşünmek.

Öyle yapıyorum. Hem de gözlerim kapalı.

Çocukluğumda, İstiklal Caddesi'nde oyuncak satan bir Japon mağazası vardı. Vitrinine "kurgulu tavuklar" koymuşlardı. En çok ilgimi çeken şey, cama yapıştırdıkları satış etiketiydi, şöyle yazıyordu: "Bunlar Japon Tavuğu. Yem Yemez, Su İçmez" Avuç içi kadar tavukların kıçlarındaki kurguyu iki üç kere çevirdin mi, gagalarını yere vurup vurup sözde yem yer gibi sağa sola hareket ediyorlardı. Yapılacak iş yok ya, aklıma geldi işte. Sonra gülüverdim. Bizim Berkeley Square ofisinde çalışan personeli de kıçından kurulan Japon Tavukları gibi görmeye başladım.

Çünkü, binanın içinde "kurgu" hiç eksik değil:

- Para bugün geliyor.

- Yarın geliyor.

- Abbas şimdi getiriyor.

- Banka hemen veriyor.

24 Berkeley Square personelinin yüzleri ezik ezik sanki, boş yere gaga vurmaktan. Bunlar da "Asil'in Tavukları".

Bir gürültü, bir kıyamet.

Aşağı katlarda koşuşmalar var.

İstiklal Caddesi'ndeki "Japon Mağazası" siliniverdi hafızamdan.

Fırladım yerimden, aşağı kata uçarak indim.

Ali Şefik'in gözleri heyecandan dışarıya fırlayacak gibiydi. "Şeyh Nazım Efendi geliyor. Duydunuz mu, Şeyh geliyor?" dedi. Ofisin önünde duran koca minibüsten Şeyh Nazım Efendi, yeşil cübbesinin eteklerini toparlayarak indi. Önce etrafına bakındı, sonra iki elini gökyüzüne doğru açarak mırıldananan dudaklanyla dua etti. Ellerini yüzüne sıvazlayıp "amin" dedikten sonra Berkeley Square ofisine doğru yürüdü.

Yeşil cübbesi, beyaz sarığı ve ak sakalıyla, masmavi gözlü Şeyh Nazım, ardına kadar açık kapıdan dualar okuyarak girdi içeriye. Şeyh Nazım'ın beraberinde getirdiği sekiz müriti de onu sessizce takip ettiler. İçlerinde iki de beyaz çarşaflı kadın vardı. Kafalarına sardıklan sarı başörtülerini göz altı hizasına kadar çevirdikleri için yüzleri görünmüyordu.

Ali Şefik, Uğur,Hasan, Latif. Hepsi kapı aralığına dizildiler, Şeyh'in mübarek ellerinden öptüler. Bina gülsuyu kokusuna bürünüverdi bir anda.

Sanki nereye gideceğini evvelden biliyormuş gibi Şeyh Nazım hemen konferans salonuna geldi. Toplantı masası ve sandalyeler bir kenara çekildi. Önce namaz kılınacakmış.

Şeyh Nazım, Hasan ve Joanna'nin her zaman kullandığı tuvalete girdi. Yardımcısı orta yaşlı esmer hoca, kapının önünde elinde takunyalar ve omzunda havluyla bekledi. Şeyh kapıyı aralayınca, takunyaları uzattı. Sonra da havluyu verdi.

Diğer hocalar da, şurayla tuvalete girip abdestlerini aldılar. Şeyh Nazmı, kıbleyi aradı. Bulamadı. Pencereden kafasını uzattı, pek anlamadı. Ufuk kapı aralığında ellerini önüne kavuşturmuş, merakla olanları seyrediyordu. Şeyh Nazım, Ufuk'a dönüp sordu:

- Yavrum kıble ne taraftadır?

Ufuk'un vücudu altı kurşun yemiş gibi sarsıldı. Yutkunmasını bile unuttu, az kaldı boğuluyordu. Yoktu ki verecek cevabı.

- Ramadan Bey bilir herhalde, bir sorayım da geleyim. Ramadan birkaç kere ofiste namaz kılmıştı, çok iyi bilmesi gerekirdi.

Ufuk, Asil Nadir'in oda kapısını tıklattı ve girdi içeriye:

- Ramadan ağabey, bilin gıble ne yanadır?

Ramadan ayağa kalktı:

- Odanın içinde bir gavuklu adam resmi vardır. Tam onun altına gelsinler, gavuklunun baktığı yer gıbledir.

Ufuk altın bulmuş gibi sevindi. Koştu aşağıya.

Şeyh Nazım bekliyordu.

Ufuk sevinçle işaret etti yağlıboya yeniçeri tablosunu:

- Aha vardır şu gavuklu.

- Hangi gavuklu?

- Daa vardır şu resimcik.

- Eee var.

- İşte o adamın gözleri bakarmış gıbleye.

Şeyh Nazım kıbleyi bulmak için yeniçerinin gözlerine baktı. Sonra biraz sağa gidip baktı, sonra da sola gitti gene baktı. Kafası iyice karıştı. Yeniçeri kıbleye değil, Şeyh Nazım nereye giderse oraya bakıyordu. Sanki gözleriyle hep onu takip ediyordu.

Şeyh Nazım fazla kafa yormadı: "Bu gavuklunun yüzü nereye çevrikse orası gıbledir" dedi ve ellerini kulaklarına götürdü.

Asil Nadir'in oturduğu çalışma masasının arkasındaki duvarda 450 bin sterlin değeri olan William Degouve Nuncques'in "La nuit a Bruges" adlı yağlıboya şaheseri asılıydı. 1989'da Christies'den alınan bu resmi Asil çok seviyordu. Şeyh'i getiren minibüsün yan kapısından kocaman bir tablo çıkardılar. Altın yaldızına batırılmış kalın çerçeveli Şeyh Nazım'ın portresini ancak üç kişi zor taşıyabiliyordu. Hasan'la Sandy

bir ucundan, Steve de öbür ucundan tutup Asil'in odasına getirdiler kocaman şeyi. Ramadan bir besmele çekti, sonra sağ elinin işaret parmağıyla "La nuit a Bruges" resmini gösterdi:

- İndirin şu resmi hemen. Şeyhimizi asacağız oraya.

İndirdiler canım yağlıboya tabloyu ve Şeyh Nazım'ın iki pencere kanadı büyüklüğünde bilardo masalarını andıran yemyeşil cübbeli ve masmavi gözlü resmini asıverdiler Asil'in başucuna. Ramadan şöyle bir baktı:

- Çok yakıştı odaya değil mi?

- Evet, yeşil renk odaya başka bir renk kattı.

Halbuki Asil, hiç de öyle düşünmedi: "Bunu benim avukatlarım bir görse, acaba ne derler?" diye endişelendi.

Şeyh Nazım efendinin Asil Nadir'i ziyaretini ayarladığı için Ramadan kendini sorumlu hissediyordu. Bu nedenle Şeyh hazretlerinin resminin asılmasından sonra, Asil'in nasıl davranması lazım geldiğini de salık verip duruyordu:

- Asil Bey, Şeyh Nazım efendi namazdan sonra yukarıya senin yanına çıkmaz.

- Neden çıkmaz?

- Çünkü koca Şeyh hazretleri senin ayağına gelmez, sen onun ayağına gideceksin.

- Giderim o zaman.

- Sonra, sadece bir elinden değil, iki elinden öpeceksin.

- Öperim.

Asil oturduğu koltuğun arkasına koyduğu ceketini giydi. Ramadan önde, o arkada merdivenlerden indiler. Konferans salonunun kapısını açtılar. Şeyh deri koltuğa oturmuş, teşbihini çekiyordu. Birbirlerine gülümseyerek baktılar. Şeyh Nazım istifini bile bozmadı. Asil, Şeyh'in iki elini elleri arasına alıp kendine doğru çekti. Sonra onları defalarca öpüp başına koydu. Şeyh dudaklarını oynatarak dua ediyordu sadece. Sonra sağ elini Asil'in kalbi üzerine getirip bastırıverdi:

- Otur yavrum, otur.

- Teşekkür ederim.

Asil Şeyh'in karşısına oturdu. Ramadan da Asil'i yalnız bırakmadı, hemen onun yanındaki sandalyeyi çekip ilişiverdi.

Konferans salonunda bir süre sessizlik oldu. Sonra, bütün hocalar hep bir ağızdan okumaya başladılar!.

Dualar bittiği zaman, Asil Nadir, Şeyh efendiyi yukarıya odasına götürdü. Kapılan kapattılar. İçeride sadece Asil ve Nazım kaldı. İki saat çıtları çıkmadı. Uzun uzun konuştular içerde. Ramadan bile merakından çatladı.

Şeyh hazretleri Asil'in odasından çıkıp merdivenleri indi. Asil de kapıya kadar geçirdi Nazım'ı. Kapı önünde Asil yeniden Şeyh'in ellerini öptü. Minibüs hareket ettiği zaman bile, ofis hala buram buram gülsuyu kokuyordu.

Asil odasına çıktı, sonra avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Hasssaann" Hasan burnundan soluyarak merdivenleri çıktı.

Asil pencereden bakarken sordu:

- Hepsi gitti mi?

- Evet.

- Ramadan da gitti mi?

- O da gitti.

- İyi öyleyse, alın şu Şeyh'in resmini indirin aşağıya.

- Peki Asil Bey.

Hasan gene korumalardan yardım istedi. Üçü birden oflaya puflaya Şeyh Nazım'ın portresini bodrum katma indirdiler. Hizmetçi Rose'un kullandığı çöp dolabının kapısını açtılar. Dolabın içinde düzensiz bir kalabalık vardı. İçi kirli su dolu temizlik kovası, toz bezleri, boş şişeler, ertesi sabah kapı önüne bırakılacak ağzı bağlanmış çöpler duruyordu. Şeyh Nazım'ın altın yaldızlı portesini kovanın yanına itiverdiler, hem de başaşağıya.

* * * * *

Mr. Kimpton telefonlarıma cevap vermiyor.

Kolayı var. Gidip adamı bankada görmek.

Bankadan içeriye girdiğimde, Mr. Kimpton vezne camının arkasına düşen ikinci masada oturmuş yanındaki masada oturan hanımla

gülüşüyordu. Beni gördü, görmemezliğe geldi.

Sabırla bekledim. Çok geçmeden yerinden kalkıp bana doğru geldi.

- Buyurun Mr. Paran.

- Size para için gün vermeye geldim. Üç gün demiştiniz.

- Evet ama artık bu işe Mr. Brown bakıyor.

- Ne demek o? Ama bizim paramız bu şubeye geldi.

- Olabilir.

- Ben şimdi kiminle görüşeceğim?

- Mr. Brown'la.

- Mr. Kimpton. Bu işte bir terslik var galiba. Benimle neden açık açık konuşmuyorsunuz? Aramızda kalır. Boşuna kürek çektirmeyin bana.

- Mr. Paran, bunları Mr. Brown'la konuşun lütfen.

Tepedeki odamda telefon başındayım.

- Helloo.

- Yess.

- Mr. Brown orada mı?

- Hayır.

- Peki kim var?

- Mr. Skeed var.

- Verir misiniz?

- Bir dakika, kim arıyor diyelim?

- Mr. Asil Nadir.

- Bir dakika.

Kim tanır Mr. Paran'ı? Asil Nadir demek en iyisi. Belki işler bile hızlanabilir. Telefonda bir ses var:

- Yes Mr. Nadir.

- Kimsiniz?

- Ben Alex Skeed.

- Mr. Skeed ben Mr. Nadir değilim, ismim Mr. Paran.

- Yes Mr. Paran.

- Şu bizim 100 bin sterlin işi için, size üç gün vermemiz gerekiyormuş.

- Evet biliyorum.

- İşte veriyorum, yani cuma günü para çekebilirim değil mi?

- Çekilebilir ama, para sizin isminize değil ki.

- Biliyorum, ama Asil Nadir'in imzalı mektubu var, para bana verilebilir diye.

- İyi ama, yeni bir mektup daha lazım. Bize şu tarihten itibaren üç gün süre tanıdığınızı yazacaksınız. Bunu da Asil Nadir imzalayacak.

- Mr. Skeed. Bana doğruyu söyler misiniz? Var mı bu para? Yok mu?

Bir sessizlik.

Hala cevap yok.

Soruma devam:

- Var mı, yok mu?

- Mr. Paran siz bunu en iyisi Mr. Brown'la konuşun.

Sonunda anlaşıldı. Adamlar parayı verecekler ama, bize kan kusturup bankalarındaki hesabı kapatmamızı istiyorlar. Kalktım gittim bankalarına. Mr. Skeed parayı hemen vermeye razı oldu: "Bundan sonra paranız gelirse, bizi sakın sıkıştırmayın bir daha" dedi.

Parayı spor çantaya yerleştirdim.

Sanki kalbim dışarıya fırlayacak sandım.

Asil oturmuş beni bekliyordu.

Çantayı açtım. 8 demet 12.500 sterlin'lik çıkartıp önüne koydum. Teşekkür etti ve hemen birinci çekmecesine yerleştirdi:

- Bunların hepsi avukata gidecek biliyor musun?

- Evet söylediniz şimdi.

Biraz burulur gibi olduğumu sezdi.

Oturduğu yerden ayağa kalkarak, oda ortasındaki sehbanın yanındaki sandalyeyi çekti altına. Zaten ben de karşısında oturuyordum. Konuştu:

- Boracığım, ben Polly Peck'i yeniden satın alacağım.

Ani olarak bir espri geçirdim içimden: "Herhalde elindeki 100 bin sterlin'le değil"

- Nasıl alacaksınız Asil Bey?

Öyle zevklenmişti ki, gözü hiçbir şey görmüyordu. Sandalyeden kalktı, yerinde duramıyor. Odanın ortasında hem yürüyor, hem konuşuyor, hem de sigara içiyordu:

- Kaç para eder Polly Peck sence? Söyle kaç para eder?

- Bilmem, ama 1.5 milyar sterlin filan eder herhalde.

- Daha da fazla eder. Sadece Del Monte'nin bir milyar sterlin'e yakın değeri var. Ya Sansui, Boracığım? Koca Polly Peck, bu gün en azından su içinde iki milyar sterlin yapar.

- Mutlaka yapar.

- Şimdi bir "kurtuluş planı" yaptım ben. Hepimiz kurtulacağız.

- Nasıl kurtuluyoruz Asil Bey?

- Bak planımı sana anlatayım.

Asil Bey'i ben hiç bu kadar neşeli ve ümitli görmemiştim. Sağ elinin tersini ağzına götürerek daha hızlı bir şekilde öksürdü ve devam etti:

- Polly Peck şimdi kayyumların elinde. Bu kadar şirketten ne kadar para çıkartabileceklerine bakıyorlar. Hissedarlara ve alacaklılara ödenecek paraları düşünüyorlar. Halbuki Polly Peck saat gibi çalışıp duruyor. Hiç bir bozukluğu yok. İçine düştüğümüz durum bile Polly Peck'in temelini sarsamadı.

Konuşmasında duraklayınca cevap vermem gerekti:

- Orası öyle.

- Kayyumlar, Polly Peck'i yeniden hayata kavuşturmaktan öteye, alacaklıların parasını nasıl ödeyebiliriz diye düşünüyorlar.

İşte benim planım burada devreye girecek. Kayyumlan çağınp:

"Beyler, ben Polly Peck'i satın almak istiyorum" diyeceğim. Hemen:

"Kaç para, kaç para?" diye soracaklar.

- Evet soracaklar, ne diyeceksiniz?

- Boracığım, ben bunlara: "400 milyon veriyorum" desem havaya uçarlar.

- Evet uçarlar.

- İşte benim "kurtarma planım".

Bütün günün vermiş olduğu yorgunluk, bankalarda horlanmam, Şeyh Nazım'm ziyareti, parasızlık, şimdi de Asil Nadir'in "gördün mü işte kurtuluyoruz" planı beni sevinmek yerine düşünmeye zorladı. Ama hiç bozmadım. Asil Nadir'e konuşmamız esnasında kolay cevap vereceği sualler sormaya gayret ettim.

- Asil Bey, 400 milyon sterlin'i nereden bulacaksınız?

Cevabı hazırdı zaten:

- Brunei Sultanı verecek.

- Siz tanır mısınız Brunei Sultanını?

- Hayır ama, Şeyh Nazım tanıyor.

- Şeyh mi gidecek parayı almaya?

- Ona daha karar vermedik. Belki Ramadan Bey'i yollarım.

- Hayırlısı olsun.

- Whisky içer misin Bora?

- Hayır siz buyurun için.

Beni bir düşünce aldı.

Hadi diyelim ki, Brunei Sultanı verdi parayı.

Sonra ne olacak?

Kayyumlar hiç kabul eder mi? Asil'e sorarlar. "sen bu parayı nereden buldun?" diye. Asil ne cevap verecek? "sizi ilgilendirmez mi" diyecek.

Devam ettim sormaya merakımdan:

- Ya vermezse Sultan parayı?

Hiç böyle bir ihtimali düşünmemişti Asil. Tekrar burnunun tiki tuttu. Kısmaya başladı.

- Hiç vermez mi, Boracığım.

- Evet haklısınız, tabii verir.

- Sadece 400 milyon verip 2 milyarlık şirket sahibi olacağız. Sultan akıllı adamsa basar parayı. Bunda kaybedecek bir şey yok ki.

Binadan çıktığımda hava iyice kararmıştı.

Citroen'imin kontak anahtarını çevirdim. Benzin bitmek üzere. Yol alırken, bu gün Şeyh Nazım'ın bodrum katındaki çöp dolabına başaşağıya tıkıştırılan çerçeveli portresi aklıma geldi. Düşündüm: "Şayet Şeyh Nazım'ın bir kulağına gitse, acaba ne yapardı? Hala gider Asil Nadir için, Brunei Sultanı'ndan para ister miydi acaba?" dedim.

OKUNMUŞ NAR TANELERİNİ DAMA SERPTİM

23 Nisan 1991.

Bugün 14.00'te Asil'in duruşması var.

Sabahın 06.30'unda birlikte büroya geldik.

Çok önemli işler varmış yapılacak.

Ben de merakla bekliyorum.

Önce kahvelerimizi içtik.

Asil çok yorgun görünüyor. Fazla keyfi yok.

Oda sessizliğe bürününce ben girişti lafa:

- Bugün pasaportu geri alabilir miyiz, ne dersiniz?

- Hiç şüphen olmasın. Kayyumlardan ikisi benim Kıbrıs'a gitmeme razı oluyorlar.

- Peki öbürü ne diyor?

- Mr. Morris, "olmaz" diyor tabii.

- Bakalım göreceğiz.

- İnşallah.

Aklına bir şey geldi. Oturduğu koltuktan sıçrayarak ayağa kalktı. Çiçek sehpasının yanında duran küçük naylon torbayı aldı.

- Aaaa, az kaldı unutuyordum. Boracığım Kıbrıs'tan okunmuş nar taneleri geldi. Bunlar çok önemli. Güvercinlere yedirilmesi lazım.

- Kolay o zaman, Trafalgar Square meydanına gider, güvercinlere atarım.

- Hayır o kadar kolay değil Boracığım. Bu nar tanelerinden bir teki bile yere düşerse, tılsım bozulur.

- Nasıl yani, güvercilere havada mı yedireceğiz?

- İşte onun için zor diyorum. Yüksek bir yere dizmek lazım narları.

- Nereye dizeceğiz o zaman?

- Dama koyalım, haa ne dersin?

- İyi ama Asil Bey, bizim dama güvercin gelmez ki.

- Gelmesin, biz görevimizi yapalım, ister yerler ister yemezler.

Şaşırıp kaldım. Kimbilir kimler, gece gündüz demeden okumuştu bu nar tanelerini Asil Nadir'in iyiliği için? Oysa: "Biz görevimizi yapalım da, ister yerler, ister yemezler" diyerek başından savıyordu "dualı nar tanelerini" Aynen Şeyh Nazım'ın çöp dolabına tıkıştırılan portresi gibi.

İngiliz bankalarının içine bozuk para konan küçük naylon poşetlerine doldurulmuş nar tanelerini aldım. Bazı torbalardaki narlar iyice ezildikleri için sulan çıkmıştı. Sekiz paketi alıp, binanın en üst katına çıktım. Küçük malzeme odasındaki metal merdiveni duvara dayayarak tavan aralığına geçtim. Oradan da, kenarlarından gün ışığı sızan küçük sürgülü kapağı kaldırdım ve kiremitleri kaygan dama ulaştım.

Londra'nın ciddi bir iş merkezi olan Berkeley Square'deki herhangi bir binanın damı üzerinde lacivert takım elbiseleriyle yürüyen bir adam görseler ne düşünürler acaba? Ve de bu adamın elinde taşıdığı, okunmuş üflenmiş, püflenmiş nar tanelerini güvercinlere yedirmek için: "gel güvercin, canım güvercin, hadi güvercin" dediğini işitseler. Ne derler acaba? Haa ne derler? "Damda bir deli var!" Hiç şüpheniz olmasın. Onlar demese bile ben diyorum çünkü.

Dam çok yüksek, aşağıya bakamıyorum.

Kiremitlerin üzerinde de yürümeye hiç niyetim yok.

Kenarlara sarkan çinko su olukları var. Olukların kıvrıldığı yerin üstündeki düzlüğe nar tanelerini serpmeye başladım.

Boşalan sekiz paketi ceketimin yan cebine soktum. Sonra aşağıya inmek için harekete geçtim. İndiğimde, ceketim ve pantolonum içler acısıydı. Yeşil yosun lekesinden, kiremit kırmızısına kadar ne varsa, benim üzerimdeydi. Bazıları fırçalanarak, bazıları da kuru temizleyiciyle halledilecek cinsten lekelerdi.

Asil meraklanmış, odama çıktı.

- Hayrola Bora, n'oldu?

- Hepsi tamamdır.

- Yer mi dersin güvercinler?

- O kadar yüksekten uçan biri görürse, hepsi gelirler.

- Aman çok iyi.

Merdivenlerden birisi koşarak yukarıya çıkıyor.

Sanki aşağıda adam vurdular. Nefes nefese Ufuk.

- Asil Bey, Ramadan ağabey gelir, n'apsak acaba?

- Nasıl ne yapsak?

- Bilin Şeyh'in resmi çöp dolabında durur.

Asil birden irkildi. Aklına geldi.

- Koş aşağıya, koş hemen.

Ramadan Bey'i bekleme odasına alın, çabuk. Steve'e söyle, hemen Şeyh'in resmini getirsinler. Çok çabuk, ama Ramadan görmesin.

- Görüşürüz, Boracığım.

- Tamam Asil Bey.

Asil'in merdivenleri üçer üçer indiğini ilk defa gördüm. Ramadan elinde telsizli telefonuyla girdi içeriye. Ufuk ve Ali Şefik, koridorda ağırladılar Ramadan'ı.

- Gel ağabem, bir çay içen?

- Nerede Asil Bey? Yoktur içerde?,

- Vardır da, yanında birileri oturur.

- Kimdir?

- Bir gavur vardır yanında, ismini bilmeyik.

Bekleme salonuna aldılar Ramadan'ı. Eline bir çay verdiler. Kapıyı da sessizce örttüler ki, Şeyh'in portresi merdivenlerden tırmanırken görülmesin diye. İndirdiler "La nuit a Bruges"i taktılar "Şeyh Nazım efendi"yi. Dekor tamam.

Şimdi gelebilir Ramadan Bey.

Odaya girdi Ramadan, önce Şeyh'e baktı, sonra Asil'e:

"Bu odada Şeyhimizin varlığını bile hissetmek insana huzur veriyor" dedi.

"Evet öyle, hakikaten" dedi Asil de.

Esasında Ramadan kıvranıyordu. Jeton düşmesi değil, kumbarası kırılmıştı sanki. Şeyh'e gözlerini dikmiş, ondan medet umar gibi şunları düşünüyordu Ramadan:

- 200 bin sterlin'in katlanmasından vazgeçtim, kendisi yok ortalarda.

- Commercial Road için imza attım, avukatlar 750 bin sterlin diye tutturdular.

- Burley şatosuna 400 bine yakın para koyduk. Avukatlar "acele 3.5 milyon bulmazsanız, paranız yanar" diyorlar.

- Türk'lere söz verdik. "paranızı üç ay sonra öderiz" dedik, yalancı çıktık. Adamlar Asil'den değil benden istiyorlar paraları.

Ramadan dalıp gitmişti. Tam Asil'e bir şey söyleyecekti, elinde tuttuğu telsiz telefonu çaldı.

- Alooo.

- Baba, neden gelmen sen. Vardır o Hüssein'lerin cenazesi kalkacak. İmam der: "nerede baban?" Beklerik seni be baba.

- Sen söyle gendine o imamın, bilir n'apacağını.

- Sen şimdi gelin?

- Buraşta biraz daha işim var.

- Beklerik be baba.

- Eee gelirim işte.

Ramadan, koydu telefonunu masanın üstüne. Asil'e döndü:

- Asil Bey n'oluyor be guzum?

- Bomba gibiyiz Ramadan Bey, bomba gibi.

- Ama beni çok sıkıştırıyorlar.

- Hiç yorma kafanı Ramadan Bey, bizim küçük işlerle kaybedecek vaktimiz yoktur.

- Eyi ama Asil Bey, evde telefonlar hep çalar durur.

- Ben onun çaresini düşündüm. Hiç üzülme sen.

Ramadan son bir gayret daha umutlandı. Acaba bu sefer "ne diyecek bakalım?" diye merak etti.

- Nedir çaresi Asil Bey?

- Ramadan Bey, sen beni daha tanıyamadın. Biz seninle doğru dürüst işe bile başlayamadık. Ahhh, şu başımdaki dertler olmasaydı da sen görseydin.

- Dua ediyoruz Asil Bey, onlar da geçer.

Bak Ramadan, bugün duruşmam var. Yarın seninle buluşalım. Sana sürpriz tekliflerim olacak.

- Olur Asil Bey.

Neymiş bu "sürpriz teklif" acaba diye düşüne düşüne, çıktı binadan dışarıya. Kafası gene karışmıştı ama, artık "bu işi köküne kadar düzelteceğim yarın" diye kararını verdi.

Asil Nadir, odasının kapısını araladı, gene avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Hassaannn"

Hasan dakika bile sektirmedi, dikiliverdi karşısına Asil'in:

- Buyur Usta.

- Alın Şeyh'i koyun bodruma.

- Olur Usta.

İngiliz korumalar artık Şeyh Nazım'ın resmini bir yukarıya bir aşağıya taşımaya alışmışlardı nasıl olsa. Gene indirip, tıktılar çöp dolabına. Bu sefer hizmetçi Rose itiraz etti.

- Neden bu koca resmi benim dolabıma koyup duruyorsunuz ikide birde? Başka yer yok mu?

- Usta öyle ister.

- Ama ben dolaba süpürgeleri koyamıyorum.

- Olsun Usta öyle ister.

Asil Nadir, beni çağırdı odasına.

Karşı karşıya bakışıyoruz. Söze başladı.

- Para sıkıntısı çektiğini biliyorum. Her şey düzelecek, sakın merak etme. Şimdi istersen, bu binada South Audley'den kalma bir sürü bilgisayarlar var. Onları al ve sat.

- İleride lazım olmaz mı bize Asil Bey?

- Boracığım, lazım olursa ileride, para verir yenisini alırız.

- Siz bilirsiniz.

- Evet, sen onların bir listesini çıkart ve kim isterse sat.

- Peki öyle yaparım.

- Hadi Boracığım.

Biz bunları konuşurken, Asil masanın üzerine içinde iğde çekirdeği ile keçiboynuzu olan buruşuk bir mendil koydu.

Merak ettim:

- Nedir bunlar Asil Bey?

- Bunlar bana Kıbrıs'tan nar taneleriyle geldi. Mahkemede, her cebimde bunlardan olacak. Bana uğur getirecekler.

- İnşallah.

- Bir yandan da Matthew, mahkeme yargıcının ruhunu kontrol altına aldı. Bugün yargıç kuzu gibi olacak, çünkü mumunu biz yakıyoruz onun.

- O zaman işimiz kolay Asil Bey, pasaportu alıyoruz demektir.

- Bakalım göreceğiz.

Mahkeme salonu hıncahınç. Mahkeme binası dışında Ramadan Güney'in ve Kıbrıs Cemiyeti Başkanı Mustafa Gençsoy'un ricalarıyla işlerini güçlerini bırakarak gelen bir avuç Türk ellerinde tuttukları pankartlarla sessiz gösteri yapıyorlar. Pankartlarda:

- Asil we love you. (Asil seni seviyoruz.)

- We trust British Justice. (İngiliz adaletine güveniyoruz.)

- Asil is innocent. (Asil masumdur.) yazıyor.

SFO'nun savcısı bayan Lorna Harris uzun uzun konuştu. Arkasından Asil'in avukatı Anthony Scrivener daha da uzun konuştu. Ruhu ve mumu Matthew'in elinde olan savcı hep dinledi. Asil sanık sandalyesinde, konuşulanları dinlemekten daha çok, arka cebinde poposuna batan keçiboynuzlarını düzeltmek için yerinden kıpırdıyor. Elini iç cebine soktu, oradaki iğde çekirdeklerini parmakları arasında ezer gibi sıktı.

Tam dalmıştı ki, herkes ayağa kalktı.

Asil de kalktı herkesle beraber.

Belli ki Yargıç'm ruhu kimsenin eline geçmemiş henüz.

Fısıltı gibi konuştu:

"SFO'nun mahkemeye delil getirmesi için zaman tanınmasına... Bu süre içinde, Asil'in pasaportunun iadesinin reddine... Mahkemenin daha ileri bir tarihe alınmasına karar verildi"

Sonra herkes dağılıverdi. Asil'i aynen hapishaneye götürdükleri sağ

kapıdan içeriye aldılar. Ama bu sefer avukatlanyla konuşup mahkeme salonuna geliverdi. Herkes onu tebrik etti. Durmadan sanlıp öptüler Asil'i. Sonra, kapıdan çıkarken, patlayan flaş pırıltılan gökyüzüne kadar her yeri aydınlattı.

Satacağım bilgisayarların listesini çıkarttım. Yanlız başka bir problem var. Bilgisayarların içi program ve özel dosyalarla dolu. İçinde gizli bilgiler olabilir. Bütün bunlan teker teker silmek gerekecek. Kim yapacak bu işi? Ben fazla anlamam bu yeni bilgisayar programlarından pek. Gittim Asil Bey'e anlattım durumu. "Haklısın" dedi. Bu işi en iyi Joanna biliyormuş. Joanna gene kısa eteklerini giymiş, oturdu yanı başıma. Karşımızda Olivetti bilgisayar ekranı yemyeşil ışıldıyor.

Hafızadaki programlan ve dosyalan sırayla ekrana getirip, sileceğiz. Uzun ve sıkıcı bir iş. Ama birisinin ille de yapması lazım bu işi.

Ekrana neler geliyor neler.

Birol Nadir ve Tunç Kaşif'in masraf dökümleri.

South Audley'den çektikleri paralar.

Elizabeth Forsyth ve personelinin inanılmaz masraf tablolan.

Öyle yüz sterlin filan değil, binlerce sterlin tutarındaki harcamalar.

Artık tam gözlerim kapanmaya başlamıştı ki. Ekranda "Sex" kelimesini görünce bütün uykum kaçıverdi. Evet yanlış okumuyorduk. Resmen "Sex Hotel" diye bir program yüklenmişti hafızaya. Meraktan çatlamak buna derler işte. Joanna'nin bacaklarına değil, yüzünün kızarıp kızarmadığına baktım önce. Hayır kızarmamış, o da benden daha meraklıydı bu işe. Birbirimize baktık. Ben "Hadi ne bekliyorsun? Görelim şu Sex Hotel'i" dedim.

Elini tuşlarda hızla gezdirdi Joanna.

Ekrana yeni yeni yazılar geldi:

"18 yaşından küçüklere yasaktır"

Tamam bizim böyle bir problemimiz yok zaten.

Grafik çizgili bir otel belirdi. Önünde bir kadınla bir erkek duruyor. Adamın ismi Charles, kadının ki Kathy.

Bizden emir bekliyorlar.

Joanna yazmaya başladı:

- Charles otele gir.

Charles hemen yürümeye başladı ve otele girdi sonra durup bizden ikinci emri bekledi.

Yazmaya devam ediyoruz:

- Charles bara git ve otur.

Charles gitti ve oturdu bara.

Joanna ve ben tekrar göz göze geldik. "Kadın da gitsin, Charles'in yanına otursun bari" dedim. "Olur." dedi Joanne.

- Kathy git, Charles'in yanına otur.

Kathy salına salına girdi otele ve hemen gidip Charles'in yanına oturdu.

Hala bizden yeni emir bekliyorlar.

Bunun sonu nereye varacak merak ediyordum.

Yazdı gene Joanne:

- Charles, al Kathy'i odaya götür.

Charles hiç beklemedi, aldı Kathy'i odaya götürdü, kapılarını kapattılar, ikisi de odanın içinde ayakta durup bizden emir bekliyorlar.

İçimden "Amma da geri zekalı bir oyun" dedim. Adam aldı getirdi Kathy'i odasına. Koca herif ayakta "Şimdi ne yapalım?" diye bize soruyor. Yok canım bu Charles da erkek mi?

Joanne anladı durumu, hafiften yüzü allanmaya başladı. İş işten geçmişti. Charles ve Kathy mutlaka bu işi becerecekler, ama nasıl?

Yazdık gene:

- Oturun yatağın üzerine.

Oturdular. Fakat bu sefer Charles bize sual sormaya başladı:

"Oda servisi çağırayım mı?"

- Evet, çağır.

"Ne içelim?"

- Whisky için.

İçtiler whisky'lerini. Charles 3 olasılık veriyor bize:

"Konuşmak, gezmek, soymak"

Artık fazla beklemeye tahammülümüz yok. Bitecekse şu program bitsin artık dedik.

Joanna ve ben hiç konuşmadan kararımızı verdik:

- Soy kadını.

Charles hiç vakit kaybetmedi.

Büyük bir ustalıkla, hiç sual sormadan programın en heyecanlı yerini başarıyla bitiriverdi gözlerimizin önünde. Tam gülerken, ekrana yeni bir yazı geldi.

"Bir daha oynamak ister misiniz?"

Bu sefer, ben verdim cevabımı tuşlara dokunarak.

- No, thank you.

İşte Elizabeth Forsyth'in kadınlardan kurulu yönetim kurulu ile yönettiği Asil Nadir'in bir aile vakıf şirketi olan South Audley Management'in (SAM) yürekler acısı hali buydu.

Ne bıraktılar geriye?

Ödenemeyecek kadar "lüzumsuz borç" ve pahalı bilgisayarların içlerinde yüz kızartan "seks programlan"

RAMADAN GÜNEY'E SÜRPRİZ TEKLİF

Ramadan Güney, sabahın köründe evinden çıkıp arabasıyla Asil'e giderken, hep kendi kendine konuştu yollarda. Hayatında ilk defa pişman olduğunu hissediyordu, hem de öyle bir pişmanlık ki. "Nereden bulaştım bu Asil Nadir'e?" diye kızıverdi kendine. Kararını vermişti. Bu sefer Asil Nadir'in her sözüne "evet" demeyecekti. Sonra "neymiş bu sürpriz dediği acaba?" diye mırıldandı: "Söylesin de görelim bakalım. Yoksa gene bir para işi mi var? Dinim imanım hakkı için, bir daha beş kuruş para koymam" diye düşünürken, dişlerini çok sıktığı için acı duydu ağzının içinde.

Berkeley Square ofisine her gittiğinde, Asil'in ayak takımı Ramadan'ı hemen bırakmıyorlardı yukarı katlara. Ramadan buna illet oluyordu. "Kim oluyor bu herifler? Beni nasıl tutarlar, kapıcı odalarında, Abiş denilen sekreter parçasının yanında? Bütün bunlan Asil'e anlatacağım" diye gene kendi kendine konuşuyordu, kapının zilini çaldığı zaman.

Ufuk açtı kapıyı. Ramadan'ı karşısında görünce, aklına hemen çöp dolabı geldi. "Aman Allahım Şeyh'in resmi gene bodrumlarda sürünüyor, bir anlarsa Ramadan Bey yandık" dedi. Ramadan'ı buyur etti, bekleme salonuna aldı. Çayını verdi.

- Hemen Usta'ya haber vereyim de geleyim.

- Hadi çabuk.

Ufuk koşar adımlarla Asil'in yanına geldi.

- Asil ağabey, Ramadan Bey bekler aşağıda. Şeyh'in resmini n'apak?

- Söyle Hasan'a getirin yukarı gene.

Şeyh Nazım'ın tablosu yeniden çıktı yukarıya. Yeniden asıldı bir türlü kabul edilemediği duvara. Asil kafasını çevirip Şeyh'e baktı. Biraz ürker gibi oldu. Galiba Şeyh Nazım'ın portresi de olayı anlamış gibi surat asar olmuştu. Yüzünde eski gülecen ifade yoktu artık. Çöp dolaplarına başaşağıya bırakılmaktan alınmış gibi kaşlarını çatıyordu sanki. Asil'in tüyleri ürperdi: "hadi canım hiç olur mu öyle şey" dedi.

Ramadan içeriye girdi. Şeyh'in resmine bakıp besmele çekti. Sonra daha uzun dualar okudu, ellerini yüzünde sıvazlayıp "amin" dedi. Asil ayağa kalkıp Ramadan'a sarıldı. Yanaklarından öptü. Orta sehpanın yanındaki sandalyeye oturttu onu, kendi de karşısına geçti.

- Ne içelim Ramadan Bey?

- Sen ne içiyorsan ben de onu içerim.

- O zaman güzel bir kahve içelim.

- İçelim.

Asil ayağa kalktı, kapıyı açtı. Abiş hemen karşısında bekliyordu zaten.

- Abiş, bize iki kahve söyle lütfen.

- Derhal Asil Bey.

Ramadan Güney, kararını verdi. "Asil başlamadan ben başlamayayım" dedi. Hafifçene öksürdü. Sonra ceketinin düğmelerini açtı, ellerini kırçıl sakallarına götürerek kaşır gibi yaptı ve söze başladı:

- Asil Bey, sizi üzmek istemem ama, durumum çok ciddi. Size verdiğim 200 bin sterlin'i ben bankadan evimi ipotek ederek borç

almıştım. Belki bundan haberiniz yok. Bu paranın her üç ayda bir faizi 4 bin sterlin tutuyor. Banka müdürü para istiyor. Halbuki ben zannetmiştim ki, size verdiğim bu para kısa bir süre sonra birkaç misli artacak. Aylar geçti, hala bir haber yok. Beni çok zor durumlara soktu bu para işi. Biliyorum sizin de durumunuz sıkışık, ama beni de düşünmeniz lazım.

Ramadan kafasına koymuştu bir kere. Her şeyi Asil'e anlatmanın tam zamanıydı şimdi. Asil yüzünde yarım bir tebessüm, fakat büyük bir ilgiyle dinliyordu Ramadan'ı. Tam Ramadan yeniden başlayacaktı, Asil söze girdi:

- Ramadan Bey. Ben senin durumunu çok iyi biliyorum. Hem de yakından takip ediyorum. Şimdi, önce senin şu 4 bin sterlin faizini hemen takdim edeyim.

- Memnun olurum Asil Bey.

- Ne demek, lafı mı olur.

Asil çekmecesinden nakit dört bin sterlin çıkartıp Ramadan'a uzattı. Ramadan elini uzatıp paraları saymadan ceketinin içi cebine yerleştirdi.

Asil lafına devam etti:

- Ben ana parayı da faizlerini de ödeyeceğim. Biliyorsun, büyük bir para bekliyorum. O gelince, her şey kökünden çözülecek.

- Asil Bey, sizin Burley'deki şatoya 385 bin sterlin yatırdık. Karşı tarafın avukatından mektup geldi. Derhal 3.5 milyon sterlin istiyorlar.Ödeyemezsek, bizim koyduğumuz 385 bin sterlin yanacakmış. Geceleri uyku girmiyor gözüme Asil Bey. Peki bunun çaresi nedir?

- Ahh Ramadan Bey, sen avukatların mektuplarına bakma. Onlar insanları korkutmak için yazarlar bu lüzumsuz mektupları. Kimse bizim paramızı yakamaz.

- Peki, 3.5 milyonu ne zaman bulacaksın Asil Bey?

- Bizim Abbas parayı çıkartmış. Hafta sonu diye para Paris'te takılmış. Bugün yarın elimizde olacak. Sen gönlünü ferah tut.

- Asil Bey, bir de kendi ismimi kullanarak sizin Commercial Road'a 750 bin sterlin borçlandım. O ne olacak peki?

- Söylüyorum ya, Ramadan Bey. Para gelince, hepsini kökünden halledeceğiz.

- İnşallah Asil Bey, ben çok korkuyorum artık. Sonra benim hanımın da uykuları kaçıyor. İnan olsun evimizde huzur kalmadı. Aile düzenimiz bozuldu.

Asil, elleriyle saçlarını düzelterek yerinden kalktı. Ramadan Bey'in tam yanına gelip oturdu:

- Ramadan kardeşim.

Sonra durdu ve gene konuştu:

- Sana artık kardeşim diyebilirim değil mi?

- Tabii, kardeşiz zaten.

- Ramadan kardeşim. Bugün yeterince zaman kaybettik. İnsan büyük oynadığı zaman, böyle küçük rizikolara kafasını takmaması lazım. Para kaybetmek önemli değil. Sen kazanacağına bakacaksın. Bir

kaybeder, beş kazanırsın. Onun için, küçük olaylar, avukattan gelen mektuplar senin moralini hemen yıpratmamalı.

- İyi diyorsun da Asil Bey, ben alışık değilim böyle işlere.

- Alışacaksın. Sen kendini bana bırak.

- Ehhh, bıraktım zaten.

- Şimdi bana bir dakika müsaade et.

Asil ayağa kalktı. Sonra masanın üzerinden bazı dosyalan aldı. Getirdi sehpanın üzerine koydu. Merak içerisinde hiç konuşmadan bekleyen Ramadan'ın gözlerinin içine bakarak anlatmaya başladı.

- Ramadan Bey, sana bugün içimi açacağım. Beni çok iyi dinlemeni istiyorum. Çünkü sen benim hayatta en çok güvendiğim insansın.

Ramadan arabasında gelirken, her ne kadar kendi kendine katı kararlar almış olsa da gene omuz başlarından parmak uçlarına kadar sımsıcakgevşeyiverdi. "Bu adam hakikaten bana güveniyor, zaten biliyordum" demekten alamadı kendini.

Asil derin bir nefes aldı. Sonra Ramadan'ın büyülenmiş gibi bakan gözlerinin içine konuştu:

- Ben esasında çok yalnız bir insanım. Herkes beni param için seviyor. Beni gönülden sevenim yok. Ama sen? Sen öyle değilsin? Beni param için sevmiyorsun.

- Elbette paran için sevmiyorum, bak bu doğru.

- Ramadan Bey. Benim canım kardeşim. Dinle beni.

- Dinliyorum.

Asil ağlamaklı bir vaziyetteydi. Gözleri sanki ağlayacakmış gibi kıpkırmızı olmuştu. Ramadan çok duygulandı. Asil titrek bir sesle devam etti:

- Ramadan kardeşim, beni Kıbrıs'taki işyerlerimde soyuyorlar. İşte sen buna mani olacaksın.

- Nasıl?

- Kıbrıs'taki bütün şirketlerimi sen denetleyeceksin. Herkes senin emrin altına girecek. Sen ne dersen, o olacak Kıbrıs'ta. Sen benim gözüm, kulağım, her şeyim olacaksın orada.

Ramadan allak bullak oldu. Sabah arabasında gelirken Asil hakkında düşündüklerinden utandı. Yüzü kızarır gibi oldu. Halbuki Asil ne güzel şeyler düşünüyordu. Şimdi de Ramadan'ın gözünden yaş gelecekti neredeyse. Asil gözlerini kısarak yumuşak bir sesle devam etti:

- Sana bir vekaletname vereceğim. Kıbrıs'a gideceksin. Bana ve Polly Peck'e ait bütün işyerlerimin patronu sen olacaksın. Kabul mü?

- Kabul Asil Bey. Hem de kimse para çalamaz artık. Sen bana bırak.

Ramadan zevkin ne olduğunu şimdi tadıyordu: "Sabreden derviş muradına ermiş" dedi içinden. "Koskoca Kıbrıs'ta Asil'in müdürleri hep önümde ceketlerini ilikleyecekler, bana yağ çekecekler, ne dersem onu yapacaklar, ne emredersem 'derhal' diyecekler." diye heyecanlandı. "Artık vakit kaybetmeden gideyim şu Kıbrıs'a da benim kim olduğumu anlasınlar" düşüncesiyle de sabırsızlandı.

Ramadan ayağa kalktı. Koltuğunda oturan Asil Nadir'in arkasına geçti.

Onun omuzlarından sımsıkı tutarak şöyle dedi:

"Asil, sen benim kardeşimsin. Bunu her zaman böyle bilmeni isterim. Kıbrıs'ta senin bir kuruşuna dokunmayacak kimse. İçin rahat etsin. Artık Ramadan diye bir kardeşin var" dedi ve sonra gözlerini yukarıya kaldırarak, biraz sonra tekrar çöp dolabına yolculuk yapacak olan Şeyh Nazım'ın portresine baktı ve "Bak Şeyh Nazım da şahidimizdir" dedi.

Asil cevap verdi. "Şahidimizdir"

Kahvelerini içtiler. Sonra Ramadan söze başladı:

- Asil Bey, şimdi neresinden başlayacağız bu işlere?

- Hangi işlere?

- Canım şimdi konuştuğumuz Kıbrıs'taki işlerinize?

- Kolay. Sen oraya gidince bir "denetleme şirketi" kuracaksın. İsmini de "Business Efficiency" koyarsın.

- Sonra ne olacak?

- Sen buradan giderken ben sana "yetki belgeleri" vereceğim. Onları alıp, şirketlerimin müdürlerine götüreceksin. Herkes senin beni temsil ettiğini öğrenecek ve patron sen olacaksın.

- Asil Bey, peki ofisi nereye kuracağım ben Kıbrıs'ta?

- İlahi Ramadan kardeşim. Benim ofisim ne güne duruyor. Orası senin ofisin olacak tabii.

Asil ayağa kalktı, Abiş'e seslendi. Abiş içeriye girdi hiç beklemeden:

- Buyurun Asil Bey.

- Abiş, bize yedi tane vekaletname yazacaksın, anlaşıldı mı? Abide hayatında vekaletnamenin ne olduğunu bile bilmiyordu ama hiç bozmadı:

- Tabii Asil Bey, hemen yazalım. dedi.

Sonra ayakta durup Asil'in yüzüne baka kaldı.

Asil ayağa kalktı:

- Bir bir not al bakalım şimdi.

- Evet söyleyin Asil Bey.

- Bir kere "ilgililere" diye başla. Kağıdın tepesine de benim ismimi ve adresimi koy.

- Anlaşıldı Asil Bey.

- Sonra de ki, "Ramadan Güney, Kıbrıs'taki şahsi işlerim hakkında gerekli kişilerle görüşüp benim adıma kararlar almaya yetkilidir, filan yaz işte. Bitirirken de, ilgi gösterin diye ilave et sonra benim ismimi koy, ben de imzalarım olur biter.

Abide Gönültaş, hemen aldı notlarını ve çıktı odadan. Ramadan bu işten de pek bir şey anlamadı. Gene kafasında çanlar çalmaya başladı: "Yahu bu vekaletname denilen şey, daktilo kağıdına yazılırsa bir kıymeti olmaz ki. Bunun konsolosluktan veya noterlikten tasdik

olması gerekir. Hey Allahım, gene bir iş var bu işin içinde" diye kafasında birşüphe kıvılcımı çaktı.

Asil'i üzmemek için sual sormadı. Memnunmuş gibi görünmeye çalıştı sadece.

Abide aynı vakaletnameden yedi kere üst üste yazdı. Sonra Asil'e getirdi. Asil dolmakalemi ile yedi kere imzaladı ve Ramadan'â uzattı. Hiçbir hukuki değeri olmayan vekaletname aynen şöyle:

"Asil Nadir

24 Berkeley Square

London W1X 5HB

İlgililere,

Sayın Ramadan Güney Kıbrıs'taki şahsi işlerim hakkında yetkilidir. Kendisine gereken alakanın ve işbirliğinin gösterilmesini rica ederim.

Asil Nadir"

Ramadan, sözde vekaletnameyi aldı eline. Sonra çantasının içine itinayla yerleştirdi. Asil'in aklına bir şey daha geldi:

- Ramadan kardeşim, şimdi Kıbrıs'ta Polly Peck müdürü Taner Ataer vardır. Sen önce gider onu görürsün. Kendisine de elden bir mektup yazıyorum. Sana her türlü yardımı yapacaktır.

- Tabii Asil Bey, iyi olur.

Asil oturdu, birkaç satır yazıverdi.

Sonra zarfın içine koydu. Zarfı yalayarak kapattı ve Ramadan'a uzattı.

- Ne zaman gidiyorsun Ramadan Bey?

- Yarın uçak bulursam giderim.

- Haydi hayırlısı olsun. Ben şimdi haber vereceğim, seni karşılasınlar. Biliyorsun, bizim Jasmine Court otelinde ağarlayacaklar seni.

- Teşekkürler ederim, yanıma Mehmet Oğuz'u da alsam olur değil mi?

- Tabii olur.

Sarıldılar, birbirlerinin sırtlarına defalarca vurdular. Bir ağlamadıkları kaldı. Ramadan az kaldı unutuyordu:

- Asil Bey, şimdi aklıma geldi. Dün gece sana tavşan eti pişirdim. Bol bol getirdim, aşağıda Ufuk'a verdim. Hemen yersen, çok lezzetli.

- Neden zahmetler ettin be Ramadancığım?

- Hiç zahmet olur mu, sen benim kardeşimsin.

Tekrar vedalaştılar. Ramadan binadan çıktı. Gökyüzüne bakarak bir ohhh çekti. Sonra arabasının içine girdi: "Bugün hiç de fena gitmedi. Hayırlısı Allahtan" derken, kontak anahtarını çevirdi.

Asil gene bağırdı Hasan'a:

"Hasssaannnn"

- Geldim Usta.

- Ramadan gitti mi?

- Gitti.

- Götürün şu Şeyh'i aşağıya.

- Tamam usta.

Ufuk yukarıya çıktı.

Ramadan'ın akşam karısına özenerek pişirttiği tavşan etinin paketini Asil'in odasına soktu. Et naylon torba içinde kağıtlara sarılmıştı. Odayı bir anda kokutuverdi. Asil çileden çıktı:

- Götür şunu karşımdan, atın çöpe.

- Olur usta.

Ufuk tâvşan etini aşağıya götürdü. Belki aşağıda çalışan arkadaşlan yer diye düşündü.

Ali Şefik ve İngiliz korumaları da çağırdı. Paketi açtılar. Hepsinin yüzü buruştu.

"Atın gitsin" dedi Alan.

"Çöpe atmayalım, çöpü kokutur, dışarıya atalım" dedi Ali Şefik.

"Off, midem bulandı" dedi Ufuk.

GEÇERSİZ BELGELER

Ramadan Güney'in kafası hiç rahat durmuyor ki. Hep düşünüyor.

Düşündükçe "yahu ben ne saf adamım" diye kuruntu yapıyor. Arabadan indi, eve doğru yürüyor. Kafası dolu dolu Ramadan'ın. "Mutlaka Asil'le yeniden konuşmak gerek" diyerek eve girdi.

Damadı Haluk'u mutfağa çağırdı. Birlikte çay içtiler. Damat Haluk bu işlerden anlar biraz. Asil'in Ramadan'a verdiği yedi kopya vekaletnameyi eline aldı. Baktı, baktı, baktı. Sonra Haluk'u bir gülme tuttu.

- Neye gülen? diye gürledi Ramadan.

- Seni otobüse bile bindirmezler bu kağıtlarla Kıbrıs'ta. dedi Haluk.

Bir süre sessizlik oldu. Ramadan sesini alçalttı ve sordu:

- Neden o?

- Baba, bu kağıdı ben bile yazarım sana. Resmi bir belge değil ki bu elindekiler. Asil'in imzası var. Ya Asil kalkar da: "ben imzalamadım, haberim yok" derse sen nasıl ispat edersin.

- Ne yapayım öyleyse?

- Sana konsolosluktan bir vekaletname vermesi lazım.

- Peki ne demem lazım kendisine?

- De ki, "Asil Bey, bu kağıtların hukuki bir değeri yok. Sen bana konsolosluktan çıkart bu belgeleri"

- Anlayamadım gitti yahu, Asil'in niyeti nedir?

- Baba, sen de galiba onun yanında hiçbir şey konuşamıyorsun.

- Konuşurum da, o başlayınca lafa ben ne söyleyeceğimi unutuyorum.

Ramadan telefonu aldı eline. Asil'in numarasını ezbere çevirdi.

Zırrr, zırr, zırr.

- Alo ben Ramadan.

- Buyurun Ramadan Bey.

- Asil Bey'i rica edeceğim çok acele.

- Bir bakalım Ramadan Bey, biraz evvel avukatlarıyla toplantıya girmişti.

- Olsun sen hemen bağla çünkü çok önemlidir.

- Ayrılmayın Ramadan Bey.

Ramadan'ın Abiş denilen şu Manisalı kıza bağırası geldi içinden. "Ne biçim kızdır bu Allahım, hep sahte sahte konuşuyor benimle, kanımı oynatıyor"

Telefona geldi Abiş:

- Ramadan Bey bağlıyorum ayrılmayın.

- Nereye ayrılabilirim ki?

Asil Nadir'in tatlı sesi doldurdu telefonu:

- Aloo, Ramadancığım.

- Evet Asilciğim.

- Yarın mı gidiyorsun Kıbrıs'a?

- Asil, bir problem var, seni görmem lazım.

- Hayrola Ramadancığım çok mu önemli?

- Hem de çok.

- Hemen gelebilirsen, olur.

- Şimdi geliyorum.

Ramadan telefonu kapar kapamaz, yanına damadı Haluk'u ve Mehmet Oğuz'u da alarak beklemeden yola çıktı. Asil'in Berkeley Square ofisine geldikleri zaman hava henüz kararmamıştı. Kapıyı, Steve açtı. Hepsini bekleme salonuna aldı. Ramadan bekleme odalarında ağırlanmaktan ve bodrum katlarında bekletilmekten nefret ediyordu. Steve, merdivenleri çıktı. Abiş'e Ramadan Bey'in geldiğini haber verdi. Abiş zoraki de olsa güler yüzle aşağıya indi. Hal hatır sordu.

- Ramadan Bey hoşgeldiniz. Asil Bey biraz meşgul. îşi biter bitmez sizi hemen yukarıya alacağım. İçer miydiniz bir şey?

- Hayır, sadece Asil Bey'i göreceğim.

Abide, Ramadan'ın son derece keyifsiz olduğunu hemen sezmişti. "Fazla yağ çekmek para etmez" diye düşündü.

- Bir şeye ihtiyacınız olursa ben yukardayım.

- Olur.

On beş dakika sonra, yukarıya çağınldılar.

Ramadan, Haluk ve Mehmet'e döndü:

- Siz burada bekleyin, ben kendi işimi hallederim.

- Peki Usta, dediler.

Ramadan Asil'in kapısını vurmadan girdi bu sefer içeriye. Hem de yüzü çok asık bir şekilde.

Ne hal hatır sordu, ne de gözüne baktı Asil'in.

Doğruca sehpanın yanındaki sandalyeye oturdu ve Asil'in bugün kendisine verdiği yedi vekaletnameyi çantasından çıkarttı. Sonra kendisini nezakatle seyreden Asil'e elindeki evrakları göstererek, konuştu:

- Asil Bey, bugün bana verdiğiniz bu evrakların hiçbir hukuki değeri

yok. Bunu biliyor musunuz?

- Anlaşıldı, sen beni üzmek istiyorsun.

- Hayır, üzmek değil. Hakikatleri konuşuyorum.

- Nasıl geçersiz olurmuş, senin önünde imzalamadım mı?

- Ya noter ya da konsolosluk tasdikli olması gerekirmiş.

- Ramadan Bey, artık biz kardeşiz. Ben seni oraya, kendi isteğimle gönderiyorum. Sen bana yardım edeceksin diye yolluyorum. Nasıl sana geçersiz evrak verebilirim ki?

Ramadan cevap vermedi.

Cebinden tespihini çıkarttı, sol avucunun içine aldı ve orada öyle tuttu. Asil'in de yüzüne hiç bakmıyordu. Sadece gözlerini sehpadaki kül tablasına daldırmıştı.

Asil boşluktan yararlandı ve tekrar konuştu:

- Şunu hiç unutma. Artık Asil yok, sadece Asil ve Ramadan olacak. Geçmişe sünger çekelim. Bir gün bile geriye bakarsak çıldırırız.

"Şimdi bu konuştuklarımızla bunun ne ilgisi var" diye düşündü Ramadan.

Ramadan isteksiz de olsa cevap verdi:

- Asil Bey, günler, haftalar, aylar geçti. Bana söz verdiğiniz şeyleri yerine getirmediniz henüz. Beni bunlar düşündürüyor.

Ortada bir problem var.

- Hangi sözümü tutmadım sana karşı Ramadan kardeşim?

- Hangi birini sayayım ki Asil Bey?

- Say be Ramadan, say.

- Birincisi, bana bu ofiste bir oda ve masa verecektiniz. "Artık birlikte çalışacağız, biz bir bütünüz" demiştiniz. Hani ne oldu, neden bana bir oda vermediniz hala?

- Hakikaten sen beni üzüyorsun. Şimdi bu binada iki tane güzel oda var. İkisi de dolu. Birinde Abbas, diğerinde Danışman oturuyorlar. Bu adamlar bana para bulacaklar. Sonra onlarla işim bitecek. İşte onların gitmesini bekliyorum. Seni tutup da en üst katta Bora'nın yanındaki odaya koyamam ya.

- N'olmuş Bora'nın yanındaki odaya?

- Aman Ramadan Bey. Hiç o küçücük odada çalışılır mı? Sonra duyanlar ne der? Seninle benim aramda artık fark olmamalı. Biraz daha sabret şu Abbas'a vurayım tekmeyi, onun odasını alırsın.

- Asil Bey, odadan vazgeçtim. Daha birçok mesele beni rahatsız ediyor.

- Neymiş Ramadan?

- Bak Asil Bey. Cebimden bir sürü paralar harcadım sizin için. Size verdiğim paranın ötesinde, yok Commercial Road, yok Burley şatosu, yok avukat, yok para toplandığımız Türk'ler. Bütün bunlar benim uykularımı kaçırıyor. Dertsiz başıma dert aldım gibi geliyor bana.

- Eğer sen öyle düşünüyorsan Ramadancığım ben ne söyleyebilirim ki. Ticaretin de kaideleri vardır. Bunlara katlanmak gerekir. Bana hiç fırsat vermiyorsun. Eski günlerimde olsa, her şey gül gibi olurdu. Ama ben bir mücadele veriyorum. Senin buna anlayış göstermen lazım.

- Daha ne kadar, göstereyim Asil Bey? Ne para ne de sabır kaldı.

Asil Nadir, bütün bu konuşulanlardan gücenmiş gibi bir tavır takındı. Sigarasını yaktı. İçine kuvvetlice çektiği duman bir daha ağzından bile çıkmadı.

- Sana vermiş olduğum vekaletnameler sağlamdır. Aynca, seni Kıbrıs'a benim yolladığımı herkes biliyor. Sen orada beni temsil edeceksin.

- Madem ki sen öyle diyorsun.

- Tabii öyle diyorum.

- Şimdi gelelim Kıbrıs'ta benim üzerime devredeceğiniz mallara.

- Evet sen oraya gidince, annem senin üzerine çok kıymetli arsa ve binaları devredecek.

- Haberi var zaten değil mi?

- Olmaz mı hiç. Sonra benim avukatım Mr. Burrow'un da haberi var.

- Peki Asil Bey, ben yarın gidiyorum o zaman.

- Sana hayırlı yolculuklar. Bir daha da kafana takma her şeyi. Unutma, artık Asil yok. Asil ve Ramadan var.

- Asil ve Ramadan. Unutmam.

Tekrar sarıldılar. Veda ettiler.

Arabaya bindikleri zaman Ramadan'ın içi çok rahattı. "Siz bu işi bana bırakın, ben ne yaptığımı biliyorum" dedi, Haluk ve Mehmet'e.

RAMADAN GÜNEY KIBRIS'TA

Ramadan'ı Kıbrıs'ta öyle bir karşıladılar ki..Bir bando eksikti, bir de Denktaş. Tanımadığı adamlar bile sarılıp öptüler Ramadan'ı.

Asil Nadir'in annesi Safiye Nadir, Polly Peck'in genel müdürü Taner Ataer de oradaydılar.

Taner Ataer, Ramadan Bey'in önce elini sıktı, sonra sarıldı ona. Beride bekleyen Safiye Nadir Hanımı da tanıştırdı. Ramadan'ın yüzü güldü. Çünkü Safiye Nadir, Kıbrıs'ın en kudretli insanlarından biriydi.

İnsan seli arasında Ramadan kimin kim olduğunu bile anlamadı. Sadece, kendisiyle özel olarak ilgilenen Polly Peck genel müdürü Taner Ataer'i ve Safiye Nadir'i tanıyordu şimdilik. Geri kalan insanlar hep Ramadan'ın sırtını sıvazlıyor, ona güzel güzel laflar söylüyorlardı. Ramadan bir kere daha: "böyle şerefli bir işe karıştığım için çok mutluyum" diye geçirdi içinden.

Ramadan, yanında Mehmet Oğuz'la birlikte kendilerine tahsis edilen Mercedes marka, özel şoförlü otomobile bindiler. Ramadan arkaya, Mehmet Oğuz öne oturdular. Ramadan, arabanın elektrikli düğmeyle indirilip kaldırılan camını indirdi, elini çıkartarak, kendini uğurlayan insan seline gelişigüzel el salladı.

Şoför, ustaca ağır ağır sürüyordu arabayı. Ramadan'ın el sallamasının bitmesini bekler gibi bir hali vardı. Sonra, araba daha da süratlendi ve Jasmine Court otelinin önünde durdu. Otelin müdürü Ramadan'ı ve Mehmet Oğuz'u kapı önünde karşıladı. Bellboy'lar arabadan Ramadan'ın bagajlarını almak için adeta yarışıyorlardı birbirleriyle. Ama ahhh, Ramadan'ın öyle bavulu filan da yoktu. Küçücük bir el çantasıyla gelmişti Kıbrıs'a. Sonra ne kadar kalacağını bile bilmiyordu. Elbise melbise önemli değildi o kadar. İsterse, hemen orada diktirebilirdi de. Bunlar hiç ama hiç problem değildi.

Ramadan ve Mehmet Oğuz, denize bakan kral dairelerine yan yana yerleştiler. Akşamın sekizi olmuştu.

Ramadan odayı içine iyice sindirebilmek için dolaştı durdu. Çekmeceleri açtı, dolap kapılarını yanlara sürdü. Tuvaletteki, mis kokulu sabunlara, şampuanlara baktı. Geniş yatağının kuştüyü yastıklarını eline aldı, yumuşaklığını avuçlarında hissedip tekrar eski yerine bıraktı. Duvardaki tabloları yadırgadı biraz. "Neden acaba, resim değil de acayip çizgiler ve renkleri olan bu anlamsız şeyleri, para harcayıp çerçevelere koymuşlar?" diye kızar gibi oldu. "Yarın ilk iş bunu müdürle konuşurum. Burası Polly Peck'in değil mi? Tabii Polly Peck'in. Yani Asil Nadir'in. İşte ben bunlar için gelmedim mi Kıbrıs'a?" diye düşünürken çok sevindi. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki, daha Asil'in kendine vekalet verdiği şirketlerine bile gitmeden, problem otelin duvarlarındaki resimlerinden başlıyordu. 'Tabii, Asil'in bana ihtiyacı var, tabii bensiz yapamaz" dedi.

Ceket ve pantolonunu çıkartmayı bile düşünmeden, kendini geniş yatağın üzerine bırakıverdi. Yatak yaylandı, Ramadan'ın sırtüstü uzanmış ağır vücudu su yatağına yatmış gibi dalgalandı ve sonra hareketsiz kaldı.

Kıbrıs yeni bir güne uyandı.

Günlük güneşlik her yer.

Ramadan, okuma gözlüklerini buldu.

Yanında duran beyaz telefona baktı. "Room Service" için 3 numarayı çevirdi.

- Kahvaltı lütfen.

- Continental mi, English mi?

- Şöyle yumurtalı ve kızarmış ekmekli olsun, her şeyi olsun ama, tamam mı?

- Tamam efendim.

Sakallarını avuç dolusu limon kolonyasıyla sıvazladı. Uçaktan indiği, yatağın üzerine kendini bıraktığı elbiseleriyle asansöre bindi. Lobby yazan düğmeye bastı. Özel Mercedes arabası ve şoförü bekliyordu otel kapısı önünde. Arabanın arka kapısını açtı şoför.

- İyi günler efendim, buyurun. dedi.

Mehmet Oğuz da öne oturdu.

Şoför "Nereye efendim?" diye sordu.

Ramadan: "Çek merkeze." dedi.

"Merkez'in" ne olduğunu Ramadan da pek bilmiyordu ama olsun, belki şoför akıl ederde, Polly Peck'in merkezine götürürdü kendini. Çünkü Asil ona: "benim ofisim senin ofisin olacak" demişti ya.

"Şu benim ofisi de bir görmüş olurum" diye geçirirken içinden, sevincinden tansiyonu fırlayıverdi.

Polly Peck merkezine geldikleri zaman, Ramadan çok zevklendi. "Demek Asil'in ofisi burası, demek ben de burada oturup, Asil'e kazık atmak isteyenlere emirler yağdıracağım" dedi.

Önce müdür Taner Ataer'in ofisine girdi.

Taner, hürmetle ayağa kalktı. Ramadan'ı buyur etti.

"Ne içersiniz efendim?" diye sordu.

Ramadan yüzünü buruşturdu. "Biraz evvel kahvaltı ettik, belki sonra" dedi.

Ramadan yerleştiği koltuktan, elinde tuttuğu Bond çantasını açtı. Önce Asil'in Abide Gönültaş'a daktiloyla yazdırdığı "vekaletnameyi" verdi, sonra da Asil'in Taner için yazdığı özel mektubu uzatıverdi.

Taner ilgiyle okudu kendine verilenleri.

Sonra: "Asil Bey'in talimatlarını aldım. Size her türlü yardımı yapmaya hazırım. Denetleme şirketi kurmanız için benim yardımıma ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeden sorabilirsiniz"

Ramadan'ın yüzü kızardı. Aklı bir an için Londra'ya uçuverdi. Asil'i boşu boşuna üzmüştü. "Bu vekaletname geçersiz" diye çocuklar gibi tutturmuştu. Utandı yaptıklarından. Biraz pişmanlık duydu. "Hiç geçersiz olur mu, Asil'in altına imzasını koyduğu şey? Baksana, adam karşımda hazırol vaziyette duracak neredeyse"

Ramadan, Taner Bey'i süzdü sadece. Kendisine fazla yüz vermek istemiyordu. "Kim olursa olsun bu Taner Bey, ister müdür olsun, ister padişah. Artık benim emrimde olan bir adama nasıl davranılacağını ancak ben bilirim" dedi.

Sonra asık bir suratla söze başladı:

- Asil Bey'in ofisini ben alacağım, orayı gösterir misiniz bana?

- Tabii hay hay, takip edin beni.

Nefis mermer döşeli koridordan yukarı kata çıktılar.

Kapısı ceviz,güzel bir odanın önünde durdular.

Odanın önünde küçük bir masa ve sandalye vardı. Orada bekleyen bir de kapıcı duruyordu. Asil büroda olmasa bile, bu kapıcı her zaman Asil varmış gibi beklerdi. Şimdi ise, Ramadan var diye bekleyecekti.

Ramadan içeriye girmeden, kapıcıya sordu:

- Adın ne senin?

- Niyazi.

- Benimki Ramadan. Artık ben bu ofiste çalışacağım.

- Pekey Ramadan Beğ.

Ramadan kapıyı açtı. Aman Allahım o ne güzel ofis.

Deri koltuklar, televizyon ekranları, çeşit çeşit telefonlar. Çalışma masasının yanında camekan içinde kütüphane. Hukuk kitapları var içinde. Tavanda kristal avizeler. Ramadan doğru koltuğa gitti ve oturdu. Kendini tartar gibi yaptı Kollarının masaya nasıl yetiştiğini kontrol etti. Sonra telefona uzanır gibi yaptı. Her şey elinin altındaydı artık.

Niyazi şaşkın şaşkın bakarken, Ramadan eliyle "gel" diye işaret etti. Niyazi'nin bir gözü şehla bakıyordu. Tam Ramadan'a bakmıyormuş gibi olduğu için, Ramadan Niyazi'nin gözlerini aradı durdu. Sonra:

- Seni çağırmak için hangi zile basacağım?

- Buraştaki zile Ramadan Beğ.

- Tamam, sen çık dışarıya şimdi.

- Pekey Ramadan Beğ..

Ramadan siyah deri koltuğunda bir gerindi. Sonra Niyazi'nin ziline bastı.

Niyazi kapıyı bile vurmadan tekrar girdi odaya. Ramadan'a değil de sanki tavana bakıyordu Niyazi.

Ramadan: "Bize çay yap bakalım" dedi.

Niyazi: "Hemen yaparım" diye cevap verdi.

Ramadan dosyalarını çıkarttı masaya serdi.

Hayatında ilk defa ciddi bir masa başında çalışıyordu. Şevklendi. İçine bir coşku geldi.

Beyaz bir kağıt çıkartıp, Asil'in denetlenmesini istediği şirketlerinin müdürlerinin isimlerini ve telefon numaralarını yazmaya başladı. Sonra birden aklına geldi. Gene Niyazi'nin ziline bastı: Diiittt.

Niyazi pat diye girdi içeriye yine tavana bakaraktan.

Ramadan: "Yok mu burada sekreter bir kızcağız? Kim bakar Asil'in işlerine?"

Niyazi şaşırdı biraz. Sonra toparladı:

- Vardır da, yoktur diye Usta, gelmez boşuna.

- Kimdir o kız?

- Ben bilmem ismini, Taner Bey bilir?

- Tamam.

Ramadan başladı telefon etmeye, Asil'in müdürlerine. Sıradan gidiyor Ramadan:

Fahri Tunalıer, Erol Ulutan, Hüseyin Onbaşıoğlu, Osman, Cevdet, Türkiyeli Mustafa, Mesut Günsev.

Telefonda hepsine aynı şeyi söyledi:

"Ben Asil Nadir'in ofisinde oturuyorum. Asil Nadir'i Kıbrıs'ta ben temsil edeceğim bundan sonra. Sizleri de denetlemek için yeni bir şirket kuruyorum. Sizleri kuracağım ve ismini de "Business Efficiency" koyacağım şirketin şemsiyesi altında toplayacağım. Bundan sonra sadece bana karşı sorumlu olacaksınız" dedikten sonra, hepsini "Vekaletnameyi" görmeleri için ofise davet etti.

İçlerinden bazıları bu işe hiç sevinmediler. Konuşmalarından bayağı belli oluyordu. Kimisi ukala ukala cevaplar bile vermeye cesaret etmişti Ramadan. "Yok, yok. Ben bu adamları adam ederim. Kimsenin şüphesi olmasın bundan" diye içinden geçirdi.

Derken Mesut Günsev çıkageldi.

Ramadan'ın görkemli ofisine ilk ziyaretçisiydi Mesut Günsev. Bu Mesut, Asil Nadir'in "Halkla İlişkiler Başkanı"ydı.

Niyazi durdurdu Mesut'u kapıda.

- Var mı randevun?

- Vardır elbet.

- Bekle bir dakika.

Niyazi, çat diye girdi içeriye.

"Mesut Günsev var, alayım mı?"

"Al" dedi Ramadan.

Mesut ceketinin düğmelerini içeriye girerken ilikledi. Evvelden iliklenmemişti. İçeriye girerken iliklemek daima iyi netice veriyordu her zaman.

Yaklaştı Ramadan'a:

- Efendim, bendeniz Mesut.

- Gel otur bakalım Mesut Bey.

Mesut birden bire "Bey" kelimesini bıraktı "Abi" demeye başladı.

Vekaletnameyi gördü, sonra konuşmaya başladı:

- Amman abim, siz büyüksünüz, madem Asil Bey emir buyurdular. Boynumuz kıldan ince. Siz ne emrederseniz o olur, Ramadan abicim.

Ramadan hiç hoşlanmadı bu Mesut'tan.

Kendisini hiç samimi bulmadı.

Ramadan'ın adadaki varlığını en yakından Aziz Menteş takip etti.

Avukat Aziz Menteş, Asil Nadir'in sadece sağ kolu değil, eli, ayağı, her şeyi bu adada. Polly Peck'in muhasebe müdürü Fahri Tunalıer de Menteş'in kurmaylarından. Hele bu Fahri Tunalıer, müdür Taner Ataer'e bile hükmediyor.

Asil Nadir'in "Amman Ramadancığım, git bak şu şirketlerime, bana ne oyunlar ediyorlar" dediği şirketleri zaten Aziz Menteş'in elinde.

Önce Fahri Tunalıer kamyon gibi çarptı Ramadan'a: "Adaşım senin bu elindeki vekaletname bize burada sökmez" dedi.

Sonra, geldi Avukat Aziz Menteş de bir darbe vurdu: "Ömürsün vallahi Ramadan Bey, sen hiç hayatında vekaletname görmedin mi? Bu kağıt parçasıyla sana bakkaldan ekmek bile vermezler" deyince, Ramadan'ın elindeki bardağın suyu taşıverdi.

"Ahh, ben biliyordum bu kağıt parçasının değersiz olduğunu. Bir de damadım Haluk'a kızmıştım. Tühhh, yazıklar olsun." diye sinirinden burun deliklerindeki uzamış kılları çekiştirdi.

Kapıyı açtı birden. Niyazi ayağa fırladı.

Ramadan yalpa yaparaktan seke seke asansöre yürüdü.

Aşağıda ne Mercedes ne de özel şoförü vardı.

Rastgele bir taksi çevirdi.

"Jasmine Court" dedi. Yolda giderken: "İster misin bir de benim odayı iptal etsinler" diye düşünürken midesinin ağrısı kalbine kadar vurdu.

El kadar adada, Ramadan nereye gitse karşısına Aziz Menteş çıkıyor. Kiminle temas etse, onların ipi Aziz'in elinde. "Ada demek, Aziz demek. Asil demek, Aziz demek." Üçüncü gün, Ramadan görkemli ofisine gitmedi. Kral dairesinin denize bakan balkonundaki koltuğa oturdu ve düşündü: "Elimdeki vekaletname bozuk. Karşımdaki insanlar vekaletnameden de bozuk. Peki benim ne işim var burada? Kendimi neden enayi yerine koyacakmışım?"

Ramadan üç gün üç gece, Asil'e telefon etti. Karşısına sadece Abide çıktı o kadar.

- Mutlaka Asil'le konuşmam lazım.

- Mutlaka hemen görüşmem gerekli.

- Anlamıyor musun, ölüm kalım meselesi.

- Asil'i isterim.

Hiçbiri para etmedi. Yok Asil. Yok, yok, yok. Çıkmıyor Ramadan'ın telefonlarına. Abide sadece: "Siz numaranızı bırakın biz sizi ararız" diyor.

Deli olmak işten değil. Ramadan fıttıracak.

Ağlamaklı düşündü Ramadan.

Ellerini başının arasına aldı.

Eskiden tanıdığı bir bakan vardı. Adı Hasan Yumuk.

"Bir de Yumuk'la görüşelim. Bakalım o ne diyecek bu işe?" dedi ve telefonu çevirdi.

Hasan Yumuk'tan ertesi gün için rahatlıkla randevu aldı.

Uzun uzun konuştular. Hasan Yumuk da üzüldü Ramadan'ın çektiği çilelere. Sonra ona yardım etmek için söze başladı:

- Ramadan Bey istersen, ben Asil Nadir'e telefon edebilirim.

- Nasıl?

- Şimdi açar telefonu konuşurum, haa ne dersin?

Ramadan'ı gülme tuttu: "Ben üç gündür arıyor da bulamıyorum, sen nasıl bulacaksın Asil Nadir'i?" dedi içinden.

Hasan Yumuk açtı telefonu:

Zırr, zırrr.

- Alo, ben Bakan Hasan Yumuk, Asil Bey oradalar mı?

- Bir dakika efendim.

Az bir sessizlik süresi.

- Alooo.

- Alo Asil Bey, ben Hasan Yumuk.

- Oooo Hasan Bey, nasılsınız?

- İyilik, sağlık. Size duacıyız.

- Teşekkürler.

- Asil Bey, Ramadan Bey burada biliyorsunuz. Adada birçok temasları oluyor. Ben de kendisine yardımcı olmaya çalışacağım.

- Teşekkürler Hasan Bey.

- Ramadan Bey yanımda konuşmak ister misiniz?

- Hayır, teşekkür ederim.

- İyi günler.

- İyi günler Hasan Bey.

Bakan Yumuk, telefonu kapattıktan sonra düşündü. Ramadan yoğurt gibi bembeyaz olmuştu. Asil'in: "Hayır teşekkür ederim" diyerek Ramadan'la görüşmek istememesi hem Yumuk'u hem de Ramadan'ı şaşırtıp, üstelik kızdırmıştı da.

"Ben burada hiçbir şirket kurmak istemiyorum. Bu adamlar beni çiğ çiğ yerler. Sonra şirkete getireceğim adamlara da yazık olur. Bu iş burada biter. Hemen Londra'ya dönüyorum" diye kati kararını verdi.

Sonra aklına geldi.

Asil ve Safiye aleyhine açılan "iflas" davasında zaman kazanılması için Ramadan'ın ortaya koyarak tehlikeye attığı üzerine kayıtlı mallarına karşılık, Safiye Nadir de Ramadan'a Kıbrıs'ta mal ve mülk devretmeye söz vermişti.

Çevirdi telefonu Ramadan:

Zırr, zırr.

- Safiye Hanım, ben Ramadan. Siz benim üzerine bazı mal ve mülklerinizi devredecektiniz?

- Ramadan Bey, iyi güzel de, Asil'in avukatı bilir o işi.

Ramadan üzülür gibi oldu. "Anası da oğluna benziyor galiba" diye geçirdi içinden.

- Kimdir o avukat, Menteş mi?

- Hayır, İngiliz avukat Robert Burrow.

- Tanırım kendisini.

- Şimdi o size bir mektup yazacakmış, onu bekleyelim bakalım.

- Ne zaman yazacakmış.

- Yazmış bile galiba.

- Peki beklerim o zaman.

Ramadan fazla beklemedi.

Asil Nadir'in milyon sterlin'ler vererek tuttuğu avukatı Robert Burrow, Ramadan Güney'e hitaben hayli önemli bir mektup yazdı, işte bu mektupta, belki de ancak bir İngiliz avukatın yapabileceği "örnek bir davranış" göreceğiz.

S. J. Benvin & Co. avukatlık şirketinin antetli kağıdına "Mr. Ramadan Güney" diye yazılan mektup aynen şöyle idi:

"Dear Ramadan Bey,

Çok gizli ve özel, ivedilikle.

Arkadaşımız (Avukat bile Asil Nadir'e arkadaş diye hitap ediyor, ismini yazmaya cesaret edemiyor) ve annesi aleyhine, Den Norske'in açmış olduğu iflas davalarım 6 Nisan 1992 tarihine kadar geri almaları için, 25 milyon dolar karşılığında sahibi bulunduğunuzmezarlığın tapularını bu bahsi geçen firmaya geçici olarak devredeceğinizi öğrendim.

Bir avukat olarak sizi burada uyarmam lazım. Yapmak istediğiniz bu kurtarma operasyonu karşısında, Arkadaşım ve annesinin sizin üzerinize devretmek istedikleri mallar konusunda kafamda bir sürü soru işaretleri var. Sizin onlar için ortaya attığınız ve bahsi geçen paranın arkadaşımız tarafından zamanı gelince ödenmediği takdirde, elinizden alınarak satışa çıkartılacak olan mezarlığımızın değeri yanında bir hiç kalır.

Bundan da anlıyorum ki, siz bu hareketinizle sadece Arkadaşımıza bir iyilik yapmak istiyorsunuz. Böyle bir işin, hiçbir ekonomik avantajı olmadığını da biliyorsunuz herhalde.

Bu nedenle, sizin işlerinizi takip etmesi için başka bir avukat bulmanızı rica ederim. Böyle davranmak daha yasal olur.

Saygılarımla,

R.P. Burrow

S J. Berwin & Co"

İşte, insanı duygulandıran bir "dürüstlük tablosu". Namuslu bir İngiliz avukatı. Nerede bulunur böyle avukat lütfen söyleyin bana? Adam, hem Asil Nadir'in avukatlığını yapıyor, onu iflasın eşiğinden kurtarmaya uğraşıyor, hem de ortaya keklik gibi çıkan, sadece iyi niyetli hareket edip, Allahın huzurunda sevaba girmek için, belki de kendini cennet diye, cehennem ateşinin içine attığını bilmeyen Kıbrıslı saf vatandaş Ramadan Güney'i görevi icabı uyarmayı bir vazife biliyor.

Ramadan, Mr. Burrow'un mektubunu üç kere okudu.

"Bunlar Hıristiyan, anlamazlar ki Müslümanların adetlerini, örflerini" diyerek acı acı güldü: "Beni hayatta kimse aldatamaz. Çünkü Allah yukarıda olayları görüyor" diye de kendini avuttu sözüm ona.

Sabaha kadar döndü durdu.

Uyku tutmadı ama, gün ağarırken bir kabus görüp ter içinde kaldı. Kalktı yatağından, çabuk çabuk giyindi.

Mehmet Oğuz'un da kapısını üç kere vurdu ve onu da kaldırdı. Sabah'ın 06.30'unda yeni açılan kahvaltı salonuna indiler. Ramadan kararını oracıkta verdi:

- Derhal Asil'le görüşüp bana verdiği "vekaletnameleri" kendisine iade edeceğim.
- Denetleme şirketi kurmaktan vazgeçtiğimi bildireceğim.
- Anasının bana devredeceği üç paralık mal ve mülkü

istemediğimi söyleyeceğim.
- Kendisine çok kırıldığımı da ilave edeceğim.

Havaalanında karşılandığı gibi uğurlanmadı Ramadan. Hem de hiç kimse yüzüne bile bakmadı. Ne özel şoför, ne Safiye Nadir, ne Taner Ataer, ne de sırtını sıvazlayan tanımadığı Kıbrıslılar, hiçbiri yoktu, havaalanında.

Ramadan'ın gırtlağına bir hıçkırık düğümlendi. Uçağın koltuğunda kayışını bağladı. Kafasını arkalığa dayadı. Gözlerini kapattı. Uçak havalardayken, Ramadan da kuşkunun, acının, hırsın, öfkenin karmaşası içinde ağdalanmış kapkara bir boşlukta uçuyordu sanki.

HALDUN SİMAVİ VE GÜNAYDIN'I KURTARMA PROJESİ

Nisan 1991

Artık Asil'in bankası yüzümüze bile bakmıyor. İyice işin suyunu çıkarttılar. Sürüm sürüm süründürüyorlar para çekmek istediğimiz zaman.

Kıbrıs'tan birkaç torba kum geldi. Galiba ben de alıştım şifreli konuşmaya. Pardon, 120 bin sterlin geldi diyecektim. Asil: "Bugün isterim parayı" diye hop oturup hop kalkıyor.

İş başa düştü. Yanıma iki korumayı ve Kore'den getirdiğim Coca Cola Olimpiyat torbasını da alıp bankaya gittim. Gene aynı yüzler, aynı suratlar, aynı bekletmeler, aynı şüpheli bakışlar.

"Müracaat" denen camekanlı bölmede kimse oturmuyor.

"Please ring bell"... "Lütfen zile basınız" yazısının üstündeki beyaz düğmeye bastım: Cırrr, cırrr.

Genç bir çocuk geldi:

- Yessss.

- Mr. Kimpton, please.

- Bugün çalışmıyor Mr. Kimpton.

- Kim çalışıyor peki?

- Siz kimi istiyorsunuz?

Bankanın ortasına sırtüstü yatıp, çığlık çığlığa "alın götürün beni buradan" diye bağırmak geliyor içimden.

Elimdeki 120 bin sterlin'lik çeki ve Asil Nadir'in "Paramı Bora Paran'a verin" mektubunu uzattım gence.

Galiba bu bankada çalışanların hepsi robot gibi yetiştirilmiş. Hiç renk vermiyorlar. Bana birisi bu kadar büyük bir çek verse, "kimin nesidir bu adam?" diye yüzüne şöyle bir bakarım. Bunların kılı bile kıpırdamıyor, hayret.

Okudu okudu, sonra yüzüme bile, bakmadan içeriye doğru kayboldu. Beş dakika sonra döndü:

- Sizin işlerinizle Mr. Brown uğraşıyormuş. Oraya gideceksiniz.

- Peki gideyim.

Kalktık Mr. Brown'un Mayfair şubesine gittik.

Mr. Brown karşıma geçti, ama o konuşmadan ben konuştum:

- Mr. Brown gelin sizinle bir iş halledelim bugün.

- Edelim.

- Gelen paralar bana ait değil. Ancak her para çekmek istediğimizde bizi bir ağlatmadığınız kalıyor. Bunun sebebini anlar gibiyim. Nedir niyetiniz? Hesabı kapatmak istiyorsanız, açıkça söyleyin.

Mr. Brown benim olayı anladığıma sevindi.

Kimse duymasın der gibi, kısık bir sesle konuştu:

- Mr. Paran. Asil Nadir için gelen paralar için bize baskı yapıyorlar. Kimlerin baskı yaptığını açıklamak mecburiyetinde değiliz. Sadece üzerimizdeki baskı artık dayanılacak gibi değil.

- Peki ne yapalım o zaman?

- Bilemiyorum size kalmış bir şey.

- Kapatalım mı hesabı dersiniz?

- Bence isabetli olur.

Vay anasına be. Vay kahpe dünya...

Asil Nadir'in evvel zaman içinde yeri göğü titrettiği muhteşem günlerinde, böyle kıytınk bankacılar onun ayağının tozunu bile alamazlardı. Gel gör ki, şimdi bize nasıl davranıyorlar. "Hesabı kapatmanız isabetli olur" demeye bile cesaret edebiliyorlar.

İçim parçalandı. Çeşme başında kırılan testiler gibi parça parça hissettim kendimi.

- Size söz veriyorum. Hesabı hemen kapatacağız.

Yalnız bana son bir iyilik yapın. N'olur şu gelen 120 bin sterlin için bizi süründürmeyin. Hemen verin olsun bitsin.

Güldü Mr. Brown. Yüzüne bir bahar havası geldi. O kadar da kötü bir adam değilmiş esasında.

"Hesabı kapatacağız" dememin rahatlığı içinde:

- Hemen şimdi. On dakika müsaade edin.

İçeriye parayı saydınp sizi çağıracağım.

- Çok teşekkürler.

İngiliz koruma Steve'e baş parmağımla "zafer" işareti yaptım. Dalga geçiyorum sandı. Onlar da alışmıştı süründürülmeye benim gibi.

Mr. Brown beni özel bölmenin kapısından içeriye aldı. Küçük odaya geçtik. Paraların başında, güzel sarışın bir kız oturuyordu. Zaten denetleyip mühürlemişlerdi bile paraları. Coca Cola Olimpiyat çantamı açtım, paraları içine koydum. Fermuarını çektim, Mr. Brow'un elini sıktım.

Hemen hatırlattı arkamdan:

- Bana telefon edin bir saat sonra, Asil Nadir'in hesabında kaç para kaldığını size söyleyeceğim.

- Olur ederim.

- Bir mektup getirin. "Hesabımı kapatmak istiyorum" diye, size kalan parayı verir ve hesabı da kaparız.

- Hiç merak etmeyin öyle yapanz.

Sevinçli ve hızlı adımlarla yürüyen korumaların arasına girerek, dopdolu çantamla Asil'in kapısını tıklattım.

İçeriye girdiğimde Asil Nadir, annesi Safiye Nadir'le telefonda konuşuyordu. Neşesi gayet yerindeydi. Annesine devamlı olarak, "Bir ay içinde pasaportumu da alacağım, davayı da kazanacağım" deyip duruyordu.

Bana eliyle işaret ederek oturmamı istedi. Olimpiyat çantam elimde, hemen çalışma masasının yanındaki yeşil deri sandalyeye oturdum.

Telefon bitti. Meraklı fakat güler bir yüzle:

- Anlat bakalım Bora, n'oldu?

- Aldım parayı.

- İnanmam.

- Evet doğru söylüyorum. diyerek, çantayı açtım.

Para demetlerini teker teker aldı ve çekmecesinin gözüne yerleştirdi. Saymasına gerek yoktu. Çünkü Asil Nadir, eliyle torbaları tartar, onun kaç para olduğunu hemen anlardı.

- Galiba bankacıların gözünü korkuttun, bu sefer hiç beklemeden verdiler parayı.

- Onlar benimkini korkuttular.

- Nasıl yani?

- Parayı şartlı olarak verdiler. Hesabı kapatmanızı istiyorlar. Çok baskı yapıyorlarmış bankaya. Gelin, biz de kapatalım.

Üzüldü ama belli etmedi.

- Hiç önemi yok Boracığım, hemen kapatalım.

- Şimdi telefon edip, içerde kaç paramız olduğunu öğreneceğim.

- Tamam onu da çekelim ve kapatalım hesabı.

- Peki sonra ne yapacağız?

- Banka mı kalmadı Boracığım Londra'da?

- Haklısınız.

Para çekmecesini açtı. Elini demetlere götürdü. Kalbim duruyor sandım. Ne heyecan ne heyecan. "Galiba bana para verecek biraz" diye umuda kapıldım. O, sadece elini paralara sürmek ihtiyacını hissettiği için açmış çekmeceyi. Para vermek için değil.

Çok ciddi olarak konuşmaya başladı:

- Bora, sana söyleyeceklerimi not almanı istiyorum.

- Bir dakika müsaade edin, not defterimi getireyim..

- Tamam.

Fırladım, odamdan not defterimi getirdim.

Aynı yere oturup, Asil'i dinlemeye başladım.

- Boracığım Günaydın gazetesinin hali çok kötü.

- Evet biliyorum.

- Başındaki adamlar adam değil. Sadece para istiyorlar, karşılığında bir şey verdikleri yok.

Pek anlamadım ne demek istediğini. "Sadece para istiyorlar, karşılığında bir şey vermiyorlar" bana ters geldi.

- Yani nasıl bir şey vermiyorlar Asil Bey?

- Çıkarttıkları gazetenin gazeteye benzer bir hali kalmadı. Ne haber var içinde okunacak, ne de resim var bakılacak. Haklı değil miyim?

- Asil Bey, parasızlık çekiyor çocuklar. Zor şartlar altında çalışıyorlar.

- Güldürme beni, ne çalışması?

Elimde duran not defterine henüz bir kelime bile yazmamıştım.

Gene Asil devam etti:

- Bak senden ne istiyorum.

- Buyurun Asil Bey.

- Gazetenin bir tek kurtuluş yolu var, o da sensin.

Başımdan aşağıya sıcak sular döküldü. "Ben mi Günaydın'ı kurtaracağım?" Hoppala. Ben nasıl kurtarabilirim Günaydın'ı?

- Asil Bey anlamadım.

- Sen şimdi bana bir "Günaydın projesi" hazırlayacaksın.

Gazetenin yöneticilerinden tut, sayfalarına kadar beğenmediğin ne varsa değiştireceksin. Raporunda, bu gazete nasıl tiraj alır? Yazı İşleri nasıl olmalı? İzleyeceğimiz politika ne olmalı? Reklam gelirleri nasıl artar? Ne gibi atılımlar yapmamız lazım? gibi önemli hususları belirten bir proje hazırlayacaksın. Hem de çok acele tarafından.

Asil Nadir'in, bu denli elektrik şoklarına kalbim alıştı artık. Teklif karşısında pek baygınlık geçirmedim.

Asil Nadir, karşıma geçmiş, benden çok acele "Kurtar şu Günaydın'ı" projesi istiyordu.

Bir kere ben, gazeteciyim, idareci değil. Bu nedenle, kendi kabiliyetlerimin nerelere kadar uzanabileceğini herkesten daha iyi bilirim. Böyle bir teklifi hemen kabul ederek: "Asil Bey, sizi hakikaten tebrik ederim, Günaydın'ın zaten benden başka kimse kurtaramazdı" demem hiç yakışık almazdı. Üstelik, ne sayfa düzeninden anlarım, ne ilan gelirlerinin arttırılmasından, ne de personel müdürlüğünden.

- Asil Bey, böyle bir proje hazırlamak zor bir iş değil. Ancak, bana kalırsa gazetenin ilk problemi "para meselesi". Bunu halletmeden benim Günaydın'a gidip: "Arkadaşlar, artık bu gazete benden sorulur" dememin bir faydası olmaz.

- Boracığım işte mesele oratada. Ben artık sana güveniyorum. Parayı senden başkasına vermek istemiyorum.

- Bana güvendiğiniz için memnun oldum.

- Kimseye güvenim kalmadı. Bu işi artık sana bırakacağım.

- Bana güvenebilirsiniz. Ancak bana istediğiniz "Proje" için zaman tanıyın.

- Bora gazete batıyor, sen hala "zaman" diyorsun.

- Peki Asil Bey, ben derhal şimdi başlıyorum raporumu hazırlamaya.

- Sana güveniyorum Bora.

- Hiç merak etmeyin.

* * * * *

Çatı katındaki odama çıktım.

Daktiloma kağıt taktım. Daha birinci kelimeyi yazmadan, canım çay içmek istedi. Onu da yapıp geldim. Gene daktilomun karşısındayım. Ah bir ilk kelimeyi yazabilsem, biliyorum sonu gelecek ama.

Çat, çat, çat, çat.

"Günaydın Projesi"

Hayır beğenmedim.

Peki ne yazalım?

"Rapor"

Hiç yakışmaz.

Aklımı oynatacağım.

Tamam, yaşasın, geldi aklıma.

Allah beni zaten seviyor. Hem de çok. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Evet, evet... Harika bir fikir bu.

Telefonu ellerim titreyerek çevirdim.

Zırr, zırrr..

- Aloo.

- Alo, Ben Bora efendim.

- Merhaba yavrum, nasılsın.

- Teşekkür ederim efendim.

- Hayrola.

- Efendim sizinle mutlaka görüşmem lazım. Bana bu akşam yarım saatinizi ayırabilir misiniz acaba?

- Saat sekizde evde olacağım, bekliyorum.

- Sağolun, çok teşekkürler efendim.

Saat tam sekizde Haldun Simavi'nin kapısını çaldım.

Yaprak gibi titrediğimi görünce, çok önemli bir şey olduğunu fark etti.

- Gel bakalım otur şöyle, bir şey içer misin?

- Siz ne alıyorsanız, ben de ondan içerim.

- Ben votka içiyorum..

- Ben de votka o zaman.

Gazete yaratma ve yaşatma konusunda, bence Haldun Simavi'nin eline kimse su dökemez.

Kendisiyle Londra'da senelerce, birlikte çalıştık. Londra'da matbaa kurduk. Büyük projeler peşinde koştuk. Bana güveni sonsuzdur. Beni hiçbir zaman kırmadı. Asil Nadir'in bana teklif etmiş olduğu "Hadi Günaydın'ı kurtaralım projesi" ancak Haldun Simavi gibi bir ustanın görüşleriyle gerçekleştirilebilir diye düşündüm.

Haldun Simavi durup dururken sual sormaz. Gene öyle yaptı. Benim konuşmamı bekledi. Asil Nadir'le bugün aramızda geçen konuşmayı bütün detaylarıyla anlattım. Beni ilgiyle ve sabırla dinledi. Hiç sual sormadı. Sadece dinledi.

Lafımı bitirdim, söze Haldun Simavi başladı:

- Yavrum, önce bana değişik tarihli Günaydın ve Tan gazetelerinden bulman lazım. Oturup birlikte sayfalarını görelim. Eksik ve yanlışlarınıbulalım. Önümde gazete olmadan bir yol çizemem.

- Vaktiniz varsa, arabamda birçok Günaydın ve Tan var.

- Hadi getir hepsini.

Arabaya koştum ve bir tomar Günaydın ve Tan getirdim.

Büyük cam masaya yaydı Günaydın'ları. Gözlüklerini taktı. Eline renkli kalemlerini aldı. Başladı göz gezdirmeye. Kendisini büyük bir hayranlıkla seyrediyorum.

Ön sayfaya sonra da arka sayfalara kalemle işaretler yaptı. Boşluklara yazılar yazdı. Bazı haberlerin etrafını kırmızı kalemle çizdi. Kendisini çıt çıkarmadan yarım saate yakın seyrettim.

İşi bittikten sonra, bana döndü ve not almamı istedi.

İşte not defterimi birlikte okuyalım:

Hem Günaydın'da hem de Tan'da verilen haberlerde "kıvılcım" var, "patlama" yok.

Şimdi önümde üç gazete var: Günaydın, Güneş ve Tan.

Günaydın 14 Nisan tarihli sayısında: "Vergi Veren Kadın" haberini kullanmış. Aradan bir hafta geçtikten sonra, 21 Nisan tarihinde de Güneş gazetesi aynı haberi "Namuslu Rekortmen" başlığı altında

kullanmış. Her iki haber de büyük acemilikle kullanılmış.

Önemli olan şu: Vergi verenleri, vergi vermeyenleri içeren haberler yapaken "Vergi Vermeyenleri" sonuna kadar "vurun", üzerine üzerine gidin. Madem ki, bir hak uğruna kavga edeceğiz, gerektiğinde daha az vergi verenleri bir "liste" halinde açıklayalım.

- Vuracaksak, vuralım.

- Vurmayacaksak, hiç oyalanmayalım.

O zaman Günaydın gazetesi, halkın yanında olup vurması lazım. Vurabiliriz çünkü hiçbir "rizikomuz" yok.

Kimseden korkumuz yok.

"Cesur olalım" ama kime karşı?

Gazetelerde bir moda var şimdi. Özal'a vurmak.

Artık Özal'a vurmak demode oldu.

Kim yanlış hareket yaparsa, hemen peşine düşelim.

Daima halkın yanında olalım.

Hükümete karşı cesur olmanın bugünlerde pek bir kıymeti yok. Demirel'e gelince hem iyisi yazıldı hem de kötüsü. Bir esprisi kalmadı.

Günaydın gazetesinin tam manasıyla başarılı olması için:

- Ticari aleme karşı savaşa girmesi.

- Holdinglere karşı haklı bir cephe alması.

- Vergileri inceleyip, fırsatçıları ortaya çıkartması.

- Hükümetten menfaat sağlayanları bulması gerekir.

Bir de en önemlisi. Bürokratlar kararnameler çıkartıyorlar. Kollamak istedikleri şahıslan paraya boğuyorlar. Belki de Bakan Bey'in bunlardan haberi bile yok. İşte Günaydın bunlan kendine vazife edinsin, bunlan ortaya çıkartsın. Tek kelime ile "halkın gazetesi" olsun.

- İcabında "basın"a çatalım.

- Açıkçana "hır" çıkartalım.

- İlk yakalayacağımız uygunsuzluğun üzerine gidelim.

- Herkesin değil, birinin üzerine gidersek, diğerleri memnun olurlar. Günaydın tam analamı ile özlediği saygınlığı böyle elde edebilir.

Sabah gazetesi kurnaz bir yol buldu. Monoton Babıali gazetelerinden bıkkın okurlar kitlesini uyandırmak için, hükümet yerine, Türk basınını vurdu. Zafer Mutlu köşe yazılarında önce kendi gazetesini övüyor, sonra da başta Günaydın olmak üzere tüm gazeteleri kendisine "hedef" alarak yerden yere vuruyor. Bu davranış okur kitlesine bir futbol maçı heyecanı verdi. Gazeteler de aynen birer futbol kulübü gibidirler. Okurlar, tuttuklan gazeteleri satın alırlar. Başka bir gazetenin kendi gazetesine çattığını öğrenince, merakla gazetesinin ertesi günü buna ne cevap vereceğini merak eder, hatta hiç adet olmadığı halde gazetesine çatan gazeteyi de "ne dedi?" diye satın almaya başlar.

- Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Hücuma geçelim. Kazanmanın tek yolu bu. Bugün içinde bulunduğumuz Babıali kanununa göre, Günaydın silkelenmek ister, atak yapması lazım.

Günaydın gazetesinin bugünkü hali ile "ağzı var, dili yok". Okur kitlesine bir yön çizecek "fikir" alışverişi yok.

Gazetenin kendine has bir karakter kazanabilmesi için mutlaka halkla elele fikir alışverişinde bulunması lazımdır.

Güncel iç ve dış olaylarla ilgili yorumlara geniş yer verilmeli. Bilhassa Günaydın gazetesi, birinci sayfasından sol alt köşede kare içerisinde her sabah "Görüş", "Yorum" vermeli.

Sabah'ın yaptığı gibi üçüncü sayfa sağ üst köşeye gene isimsiz ve imzasız olarak Günaydın gazetesi başlığı altında, haftada bir Babıali'yi ve diğer gazeteleri anlatan, ve Günaydın'daki gelişmelerden ve gelecekte düşündüklerinden bahseden sıcak yazılar koymak gerekli.

Günaydın'da iyi köşe yazarları kalmadı. Yazı işlerinde eli kalem tutan herkes üst tepeye kendi resimlerini koydurarak yazı yazmaya çalışıyorlar. Yeterli olmadığı gibi okuyucuyu yanıltıyor ve üzüyor. Gazetenin görüşünü belirten, yolunu çizen, yorum yazılarında imza sadece Günaydın olmalı. Köşe yazarı tanınmış birisi olmadan kimsenin köşe yazılarına ve yorumlara imza koymaması gerekiyor. Köşe yazarlan gazete sattırmazlar. Gazete satışlarında pek rolleri olmaz. Bu nedenle, okur kitlesine gazetenin düşüncelerini yorumlarla aktarmamız gerekir. Gazetenin birinci sayfasında her gün "yorum", üçüncü sayfasında da haftada bir "Babıali" olmalı".

GÜNAYDIN'I BEN KURTARACAĞIM

Mayıs 1991

Sabahın erken saatlerinde çalışma odamda çayımı içiyorum. Gazetelere göz attım. Asil Nadir'le ilgili yeni bir iddia filan yoktu. O zaman rahat birgün bizim için.

Telefonum çaldı. Zırrrr.

- Evet.

- Bora ben Asil. Günaydın Projesi hazır mı?

- Evet hazır.

- Hadi, getir de konuşalım.

Kalbim çarptı. Mavi renkli bir dosya içine yerleştirdiğim, projeyi kaptım. Yanıma not defterimi, kalemimi de aldım. İndim aşağıya.

Yüzü gülüyordu.

- Ne içersin, diye başladı.

- Siz ne içerseniz ben de onu, dedim.

Ali Şefik gümüş tepsi içinde beyaz porselen çaydanlıkla iki çay bardağı

getirdi. Çaylarımızı koydu, sütlerimizi de karıştırdı içine.

Asil sigarasını yaktı, burnunu kısaraktan bana baktı. Bütün ilgisi benim üzerimdeydi. Asil, birisini dinleyeceği zaman hep böyle yapar. Sanki dünyada karşısındaki insandan başka hiç kimse yokmuş gibi ilgi gösterir, konuşanın gözlerinin içine bakar, olayı dünyanın en önemli meselesi imiş gibi pür dikkat dinler.

Asil gene o pozunu takındı ve beni dinlemeye başladı. Ben de önümde duran Haldun Simavi'nin notlarını, mektepte şiir okuyan çocuklar gibi sıralamaya başladım:

"Asil Bey, Günaydın Gazetesi'nin iş çevresi ile hiç dostluğu yok. Bu nedenle ilanda çok zayıfız. Hiçbir işadamı Günaydın Gazetesi'nden çekinmiyor"

Asil gözlerini daha çok açtı, boynunu yana doğru kırıp beni daha da ilgiyle dinlemeye başladı. Ben devam ettim:

"Hiçbir işadamı, "Günaydın bugün şu iş adamına vurmuş, yarın da bana vurur" diye düşünmediği için, Günaydın'ı ciddiye bile almıyor"

Asil öksürdü. Bir sigara daha yaktı.

Söze girdi:

"Biliyor musun Boracığım, çok haklısın" deyip gözlerini tekrar bana dikti.

Ben zevklenmiş, kağıttan okuduklarımı şimdi de el ve kol hareketlerimle daha da kuvvetlendirmeye çalışıyordum.

Devam ettim:

"Asil Bey, vuracaksak, vuralım. Vurmayacaksak, hiç oyalanmayalım.

Tam heyecanlanmıştım ki, telefonu çaldı.

Ben de sustum.

Asil biraz da kızarak:

- Beni rahatsız etmeyin demedim mi? diyerek telefonu kapattı. Sanki bir şey olmamış gibi tekrar beni dinlemeye koyuldu.

"Önce vergi vermeyenleri bulalım. İsimlerini açık açık ilan edelim, dünyaya duyuralım. Böyle bir listeyi, büyük gazeteler vermeye cesaret edemezler, çünkü hepsinin ilan angajmanları var. Bizim neyimiz var? Kimden korkuyoruz? Ne kaybederiz. Sadece halkı kazanmış oluruz"

Asil yerinden kalktı. Benden daha fazla heyecanlı olduğu gözden kaçmıyordu. Odanın içinde iki kere boydan boya gidip geldi. Sonra elini omzuma koydu:

"Boracığım sen hakikaten bu işi biliyorsun. Sanki İngiltere'de değil de, Türkiye'de yaşıyormuş gibi düşünebiliyorsun. Seni sadece tebrik edebilirim. Lütfen devam et." dedi.

Asil'in sözlerinden gurur duydum. Parmağımı bastırarak devam ettiğim Haldun Simavi'nin notlarının yerini kaybettim. Nerede kaldığımı bulmak için bir sayfa ileri, bir sayfa geri gittim, ama sonunda yakaladım kaldığımız yeri, devam ettim:

'Tam manası ile bir halk gazetesi olalım. Ticari aleme karşı savaşa girelim. holdinglere karşı haklı bir cephe alalım. Vergileri inceleyelim. Fırsatçıları ortaya çıkaralım. Hükümetten menfaat sağlayanları bulalım. Tek kelime ile Halkın Gazetesi olalım. İcabında basına bile çatabilelim. Açıkca hır çıkartalım. İlk yakalayacağımız bir

uygunsuzluğun üzerine gidelim. Herkesin değil, birinin üzerine gidersek, diğerleri memnun olurlar. Gazetemiz tam anlamıile özlediği saygınlığı böyle elde edebilir"

Asil'in gözlerini aradım. Bana ilgiyle bakıyorlardı. Sevinçten olacak galiba ışıl ışıldılar.

Öksürerek sesini ayarladı ve:

"Boracığım git ve kurtar şu gazeteyi. Kimi istersen işe al, kimi istersen atıver. Ama Günaydın'ı gene bir numaraya çıkartalım. Senin bu görüşlerinle, gazete hakikaten saygın olur. Yalnız bu yolsuzlukları ortaya çıkartmak için iyi bir ekibin olmalı, var mı düşündüklerin?"

Cevap verdim: "Ancak oraya gidince düşünebilirim bunları"

Daha kağıttan okuyacaklarım bitmemişti. Hatta yarısına bile gelmemiştim. Asil devamlı olarak ayakta dolaşıp duruyordu. Huzursuz oldum. Galiba dinleyeceği kadar dinlemişti beni.

Merakla sordum.

- Asil Bey, henüz proje bitmedi. Çok az kaldı okumamı ister misiniz?

- Tabii, dinliyorum dedi.

Ben de eski tempodan daha çabuk devam ettim:

"Gazetemiz kendine has bir karakter kazanabilmesi için mutlaka halkla elele fikir alışverişinde bulunmalı. Güncel iç ve dış olaylarla ilgili yorumlara geniş yer verilmeli. Bilhassa Günaydın gazetesi birinci sayfasından sol alt köşede kare içinde her sabah "görüş", "yorum" vermeli. Günaydın'da iyi köşe yazarı yok. Gazetenin birinci sayfasında her gün yorum, üçüncü sayfasında da haftada bir Babıali olmalı"

Sözümü kesti;

- Boracığım ne zaman gidebilirsin İstanbul'a?

- Ne zaman isterseniz.

- Sen hiç vakit kaybetme, yarın veya öbürgün hemen yola çık.

- Nasıl arzu ederseniz.

- Peki, Tan gazetesi ve Fotospor için görüşlerin nedir?

Onun içinde hazırlıklarım vardı. Soracağını mutlaka biliyordum. Kendimden emin bir şekilde söze başladım:

- Asil Bey, Tan gazetesi ile Fotospor birleşmeli.

Asil Nadir, şiddetle sarsıldı. Bir yerine üç kere öksürdü.

- Aman Bora, sonra Birol ne der bu işe?

- Mesele kara geçmekte değil mi? Birol bile bayılacak önerilerime.

- Hadi bakalım.

Devam ettim:

"Bakın Asil Bey, Tan gazetesi devamlı düşüş kaydediyor. Fotospor da aynı düşüş içinde. 1 Mayıs 1991 günü satış raporlarına göre, Tan'ın

iadesi % 26.6, Fotospor'un % 25.4. Tan net satışı 90 bin, Fotospor'unki 88 bin.

Şimdi ben diyorum ki: Tan ve ilavesi yapacağımız Fotospor bir ay süre ile 800 TL'den satılsın. Bir ay sonra derhal 1.000 TL yapalım. Tan ve ilavesi Fotospor satışa çıktığı zaman tirajı garanti 300-350 bin olur. Sonra da mutlaka 300 binde oturur"

Acele ile önünde duran Silk Cut sigarasından bir tane daha aldı ve yaktı. İlgisini çekmiştim. Artık zevkle ve ayaklarda dolaşmadan dinleyebiliyordu.

"Sonuna geldim artık" diyerek içini rahatlatmak istedim.

- Sen devam et, çok ilginç. dedi.

- Bakın iki gazeteyi birleştirirsek ne olacak:

- Tirajı artacak.
- İlan kapasitesi yüzde yüz artacak.
- Birleşmede iade yüzde % 10 veya % 15'e düşecek.
- Kağıt tasarrufumuz ve ekonomi % 25 civarında olacak.
- Personel azalacak, masraflar azalacak.

- Tek kelimeyle harika Boracığım. Peki nasıl yapacaksın bu kadar işi bir arada? Ne kadar zamana ihtiyacın olacak?

- Asil Bey, böyle iddialı projelere zaman vermek abes olur. Olayları zamana bırakacağız. Hiç durmadan çalışmak gerekli. Bu denli önemli projeyi bir zaman çerçevesi içerisinde mütalaa etmek abes olur.

- Evet, evet, sen bildiğin gibi yapacaksın. Sana şimdi çok güveniyorum. Ah Bora, bir de sen ticarete atılmış olsaydın önünde kimse duramazdı.

- İltifat ediyorsunuz Asil Bey.

- Hayır bu hakikat.

Son bir şey daha kalmıştı, devam ettim:

"Tan çok iyi bir haber gazetesi olacak. Birinci sayfasında yüzde yüz haber niteliği olan haber ve resim kullanacağız. İkinci sayfası ise TV olmalı. Fotospor ise, Babıali'de çıkan tüm gazetelerin spor sayfalarından çok daha kuvvetli olduğu için, Milliyet, Sabah, Hürriyet'in geniş bir okur kitlesini Tan-Fotospor'a çekebiliriz. Tan iyi bir haber gazetesi olacak, Fotospor da rakipsiz spor haberi verecek.

İşte Türkiye'de bugün özlenen gazete, tam anlamı ile "Bir taşla iki kuş vurmak".

Bitirdim ve mavi kaplı dosyayı kapattım, masanın üzerine koydum.

- Boracığım bu iş olmuştur. Artık gazetelerime sen bakacaksın.

- Asil Bey, ben idareci değilim. Bu işte de hiçbir iddiam yok. Sadece size okuduklarımı tatbik etmek için çalışacağım. Ancak, en önemlisi ben gazeteye sahip çıkarken, cebimde para olacak ki, mağdur durumdaki arkadaşların maaşlarını ödeyebileyim. Yoksa bana saygı değil, nefret gösterirler.

- Ben bunların hepsini düşündüm. Sana yarın para bulacağım.

- Ne kadar Asil Bey?

- Şimdilik 100 bin sterlin (bir milyar lira).

- Başlangıç için hiç yoktan iyidir.

- Hazırlıklarını yap, kimseye de bir şey söyleme.

- Tamam, dedim ama "kimseye bir şey söyleme" demesinden biraz kuşkulandım. "Ne demek istedi acaba?" diye hafiften kuruntu yaptım odadan çıkarken.

Sonra birden döndüm.

- Asil Bey, Günaydın Projesi dosyasını size bırakıyorum.

- Sende kopyası var mı?

- Elbette. Bu sizin kopyanız.

- Teşekkürler.

Yukarıdaki odama merdivenleri üçer üçer tırmanarak zevkle çıktım. Sabahın henüz 11'i. Bugünkü başarılı toplantıdan sonra, artık canım çalışmak istemedi. Aşağıya indim. Kapıdaki arkadaşlar yüzüme bakıyorlar, benden bir şeyler umuyorlar.

Ali Şefik sordu:

- Ne der usta be Boracığım?

- İyidir, çok iyi.

- Nessi eyyi be Boram? Cebimizde beş para bile kalmadı. Hani para bulacaktı bu Abbas?

- Ali sabırlı ol be kardeşim, gelecek işte.

Ufuk girdi söze:

- Ben ararım gendime iş bilesin Borra.

- Acele etmeyin be kardeşim, bak ben nasıl bekliyorum.

- Sen beklen tabiy. Senin pangada vardır paracıkların.

- Sana öyle geliyor. Benim de sizin gibi kuruşum yok. Bu kadar sabrettiniz biraz daha bekleyin.

- Nereye giden sen?

- Geleceğim şimdi.

Sola sapıp Bruton Street'ten New Bond Street'e çıktım. Dükkanlara baka baka yukarıya doğru yürüyüp Oxford Street'e geldim. Her yer çim kokuyor, ilkbaharın çıldırtan havasını Londra'nın bu kalabalık caddesinde bile ciğerlerime rahatlıkla çekebiliyorum. "Ahh, şu Günaydın işi bir olsa. Yüzlerce arkadaşıma maaş dağıtabilmenin zevkini bir şeye değişmem" diye düşünürken, cebimde para olmasa bile zengin vitrinlere bakarak vakit öldürdüm.

Asil Bey'in bana vermiş olduğu sözü, evde akşam Feryal'e bile anlatmadım. Asil Nadir'i yakından tanımanın verdiği önemli tecrübelerim olduğu için, bu işte de temkinli davranmak gerekiyordu. Her şey olabilirdi:

"Yarın sabah gazete satılabilirdi. Çok iyi bir ekip başa getirilebilirdi. Alacaklılar gazeteye el koyabilirlerdi"

Böyle ihtimalleri sıralayacağıma, gözlerimi kapatıp uyumayı ve yarın

sabahı beklemeyi daha uygun buldum.

Daha ne sabahlar oldu.

Kaç sabah geçti. Kaç hafta geçti.

Asil'den çıt yok.

"Sen yarın hazırlan ve git" diyen Asil görünürlerde yok. Odasına kapanmış kimseyi görmüyor.

Aradan iki hafta geçti.

Cebimde param yok ki, uçak bileti alıp gideyim. Param yok ki, İstanbul'da hangi otelde kalacağımı bileyim. En önemlisi hani arkadaşlara dağıtacağım 100 bin sterlin? Utancımdan yerin dibine giriyorum.

Haldun Simavi haklı olarak her gün telefon edip soruyor:

- Ne oldu Bora, gidiyor musun İstanbul'a?

- Asil projeyi çok beğendi ama bir daha da göremedim kendisini.

- Hayret.

- Evet, ben de hayret ediyorum ama yapılacak bir şey yok.

- Evet öyle.

- Galiba para bulamadı onun için bana bir şey söyleyemiyor.

- Olabilir.

Odamda oturuyorum. Günaydın'dan bir telefon geldi. Benden eski tarihli bir gazeteyi istiyorlar. İndim aşağıya. Abide Gönültaş'ın oturduğu masasın arkasında tarihi geçmiş gazeteler karman çorman dururlar öyle. O dağınıklığın içerisinde, makyajını tazelerken kullandığı boyalı mendiller bile var. Neler yok ki? Boş sigara paketleri, ucu kırık kalemler, cetveller, içinde iki lokum kalmış Hacıbekir kutuları.

Başladım aramaya eski tarihli The Times gazetesini. Elimi dokundurduğum gazeteler devrilip etrafa yayılıveriyordu. Gazeteyi bulamadım ama, çok daha önemli bir şey buldum: İki hafta önce, Asil'e verdiğim "Günaydın Gazetesi'ni Kurtarma Projesi" mavi dosya kabından çıkartılmış, sayfalan karışmış ve üzerinde soyulan portakal suyu lekeleriyle önümde duruyordu.

Aradığım pozisyondaki gibi iki büklüm kalakaldım yerimde. İlk defa gözümden yaş geldi. Hem de göz pınarlarım sızlayaraktan. Buruşmuş, kırışmış, üstü portakal suyu lekeli kağıtlanmı, bir kazıdan tarihi eser çıkartanların gösterdiği itina ile tek tek topladım. Onlan yeniden bulduğum bir boş mavi dosya içine yerleştirdim.

Beynime hakim olmaya çalıştım.

"Bak beynim" dedim. "Olan oldu bir kere. Senden hiçbir yorum istemiyorum. Anlaşıldı mı?

Acısı macısı yok.

Koskoca hakikat önümde yatıyor.

Para yok.

Samimiyet yok, dürüstlük yok, açıklık yok, sıkılma yok.

Yok oğlu yok..

Sordum hiç çekinmeden kendime: "Oğlum senin ne işin var burada?"

BÜLENT ŞEMİLER İÇİMİZDE

Mayıs 1991

Salı.

24 Berkeley Ofisinin içi Perşembe pazarı gibi. Giren çıkan belli değil. Ben hiç bu kadar insan kalabalığı görmedim bu bina içinde.

Oturma odası, konferans salonu, Abide'nin çalışma odasındaki sandalyelere kadar insan dolu. Herkes Asil diye tutturmuş, mutlaka onu görecekler.

Kapıdan içeriye girdim.

Ali Şefik giriş salonundaki masasına oturmuş, telefonlara cevap vermeye çalışıyor. Bir telefonu eline almış, diğerini de yanağı ile omuzu arasına kıstırmış vaziyette. Karşısında Çetin Özek ve Garbis Keşişoğlu ikilisi oturuyor.

Önce sessizce Ali'ye merhaba anlamında elimi salladım.

Sonra Çetin ve Garbis'e gözüm ilişti.

İkisi de bana düşman gibi bakıyorlar. Nedendir bilemem ama öyle bakıyorlar işte. Hemen hissettim. Çetin Özek, gene deri çantasını kucağına oturtmuş, elinde külü düşmek üzere hazır bekleyen sigarası ile, "Merhaba" bile demeden, kinayeli bir şekilde:

- Patronuna söyle, Kemal Derinkök ile görüşüyormuş. Bizim işimiz Derinkök'ten çok daha önemli.

Hiç cevap vermedim. Sadece tebessüm ederek, "Hoşgeldiniz" dedim.

Konferans salonunun kapısında bizim korumalardan Steve var. Göz kırptım. "Kim var içeride?" dedim. "İki kişi" dedi.

Kapıyı açtım.

Bülent Şemiler'le Kemal Derinkök önlerine kağıtları sermişler, karşılıklı konuşuyorlar. Onlara da "Hoşgeldiniz" dedim.

Asil'in odası, İngiliz bankerlerle dolu. Avukatlar, girip girip çıkıyorlar. Ufuk elinde whisky tepsisi habire koşuşturuyor. İtalyan Michael da bir yandan buz ve bardakları taşıyor.

Tam bir keşmekeş. Odama çıkmak üzereydim ki.

Ufuk seslendi.

"Bora, abem, ister usta seni görsün"

Girdim odadan içeriye.

Sandalyeler dolu dolu, üstelik yer bulamayan bazı bankerler pencere kenarlarındaki çıkıntılara bile kıçlarını iliştirmişler.

- Buyurun Asil Bey.

- Boracığım sen yukarıya odana çıkma, şu karşıki odada bulun, belki bazı yazılar yazman icap eder.

- Peki Asil Bey, karşı odadayım.

- Mersi.

Elime günlük gazeteleri aldım ve beklemeye başladım.

Çetin ve Garbis fazla bekletilmekten hoşlanmamış olacaklar ki, çekip gitmişler.

Bazı bankerler ikişer ikişer terk ettiler Asil'in odasını. Öğlen oldu, ne yemek yedim, ne de çay içtim.

Asil içeride hala meşgul:

- Vereceğim.

- Vereceksin.

- Verecek.

- Vereceğiz.

- Vereceksiniz.

- Verecekler.

Çat diye, Asil'in avukatı Mr. Robert Burrow girdi içeriye. Arkasından Bülent Şemiler. Bülent ceketini çıkartıp sandalyenin arkasına astı. Kravatını gevşetti. Bir poz, bir poz. Ama kime? Yarım saatte yakın, Mr. Burrow'la fısıldaştılar.

Sonra Şemiler bana döndü. Yüzünü buruşturarak:

- Siz daktilo yazmayı bilir misiniz? diye sordu.

- Fena sayılmaz.

- Ama İngilizce yazacağız.

- Almanca olursa yazamam, dedim.

Beklemiyordu böyle bir cevap herhalde. Uyanır gibi oldu.

- Anlamadım, dedi.

- Almancam yok, dedim.

Zorla gülmeye çalıştı. Ellerini cebine soktu. Filmlerde sekreterlerine yazı yazdıran insan üstü yaratıklar gibiydi. Önce odanın tavanına doğru baktı, sonra:

"Yazalım" dedi.

"S J. Berwin & Co.

236 Grays Inn Road London WC1X 8HB

28 May 1991

For the attention of Mr. Robert P. Burrow.

Dear Mr. Burrow,

Impex Bank management."

Yazdırdı da yazdırdı. Karşımda da mektubu alacak olan Mr. Robert Burrow bekliyor. Mektubun sonunu merak ediyorum. Bakalım imzayı kim atacak?

İki sayfalık mektup bitti.

"Yours sincerely,

Dr. Selçuk Öğrendigil"

- Her şey tamam da, nerede peki bu Dr. Selçuk Öğrendigil?

- İstanbul'da tabii.

- Peki imzayı nasıl atacak?

- Mektubu faksla geçeceğiz.

- Sonra?

- O da imzalayıp geri gönderecek hemen.

- Kanunen geçerli olur mu?

- Olmasa ne yazar?

- Yazan belli, imzalayacak olan belli, hele hele mektubu alacak olan

Asil'in avukatı zaten ayakta bekliyor.

- Anlaşıldı.

Ne diyor bizim Bülent Şemiler, Dr. Selçuk Öğrendigil ağzından yazdırdığı mektubunda?

"- Impexbank (Asil'in Karamemet'e sattığı) olarak, Türkiye Hâzinesi'nden bizi kritize eden bir rapor aldık. Bankamız, bize borçlu olan Nadir gazeteler grubuna karşı çok gevşek davranmakla suçlanıyor.

- Nadir'e ait gazetelerin bankaya olan 40 milyar TL borcun faiz ödemeleri Şubat 1991'den beri ödenmedi.

- Türkiye bankacılık yasalarına göre, vadesi gelip de ödenmeyen borçlar veya faizleri süresi 60 günü geçti mi, bankanın Hâzine'ye durumu bildirerek, bankanın kanuni yollara başvurduğunu belirtmesi gerekiyor.

- Impexbank 90 gün geçmesine rağmen çok toleranslı davranarak kanuni yollara başvurmadı.

- Bankamızın bu tutumuna karşılık, hükümet olaylarla ilgili rapor hazırlamaları için bankanın yönetim kuruluna iki müdür atadı.

Biz banka olarak, aramızdaki alacak verecek işini mahkeme dışında aramızda halletmeyi öngörüyoruz. vs. vs"

Artık herkes beni "Asil Nadir'in basın danışmanı" olarak tanıyor. Ama kimse işin iç yüzünü bilmiyor. Ben binanın içinde çalışıyorum ya, Asil'i her gün görüyorum ya, sanıyorlar ki "Her şey Bora'dan sorulur".

Bazen komik olaylar da meydana geliyor.

Gün ortasında Cumhuriyet gazetesinden Edip Öymen beni telefonla arayıp:

- Bora bugün Asil Bey mahkemeye gelecek mi? diye sorabiliyor.

Cevap olarak, "Aman Edipciğim vallahi haberim yok, bugün mahkeme filan mı vardı?" cevabını alınca haklı olarak dalga geçtiğimi sanıyor.

Asil'in o kadar çok mahkemesi var ki, hangi birini takip edeceğimi ben de şaşırdım. Asil Bey bile bilmiyor, ne günü ne mahkemesi olduğunu. Ben sadece SFO'nun Asil Nadir aleyhine açtığı yolsuzluk davalarına bakan Bow Street Magistrate (Sulh Ceza Mahkemesi)'ni takip ediyorum.

Asil Nadir, Safiye Nadir, Aziz Menteş, Kıbrıs Merkez Bankası aleyhine açılan davalar ise, artık iyicene tavsadı. Her gün bir yerde duruşma var. Sayılarını, günlerini kaybettik. Asil Nadir bile ilgilenmiyor. Bizim gazeteci arkadaşlar da birkaç gün takip ettiler. İpe sapa gelmez şeyler.

Bu nedenle, gazeteci arkadaşlarıma tatmin edici cevaplar veremediğim zaman üzülüyorum, hatta utanıyorum. Onlar da belki kasıtlı olarak kendilerinden bir şeyler sakladığımı sanıyorlar.

Halbuki bilmiyorlar benim nelerle uğraştığımı. Tutup onlara:

"Sevgili arkadaşlar, ne olur kınamayın beni. Ben Asil'in duruşma günlerini ve saatlerini bilmiyorum ama, Matthew'in nasıl mum yaktığını, Harrods mağazasından alınma kristal şamdanların nasıl çatlatıldığını biliyorum. İnanmazsanız gelin size Şeyh Nazım'ın portresinin nerede olduğunu göstereyim. Ramadan Bey'in gözyaşlarını akıttığı bekleme salonlarına alayım sizi. Ne öğrenmek istiyorsanız sorun bana. Sizi Rum'un lokantasına götüreyim. Asil'in sirtaki oynamasını mı görmek istiyorsunuz? Takılın peşime. Eğer para sıkıntınız varsa, siz de açıkgöz garsonların bahşiş kuyruğuna girin, belki bir ellilik de siz kaparsınız.Ne yaparsanız yapın, ama kınamayın

beni. Benim adım çıkmış Danışman'a, inmez Karışmam'a"

Bugün ofisimizdeki insan trafiğinin yanı sıra, bir de Abide Gönültaş'ın problemleri var başımızda.

On dakikada bir Kıbrıs'tan telefonla arıyor. Para yollayacakmış Asil'e Kıbrıs'tan, ama nereye?

Asil'in bütün hesaplarını kapattılar Londra'da. Kız kardeşlerinin hesabını kullanamaz, sonra onlar el koyarlar. Hele hele Ramadan Bey bulduysa, aman Allahım kıyametler kopar. Bu paranın mutlaka gizli olarak Asil'in eline geçmesi lazım. Ama nasıl gelecek 400 bin dolar?

Az para mı?

Asil çağırdı içeriye, girdim.

- Bora n'apacağız şu para işini?

- Bilmem ki Asil Bey. Siz söyleyin biz yapalım.

- Senin şu Türk Bankasından hiç tanıdığın var mı?

- Tanımam ama, galiba müdürleri Günay Erinal.

- Haahhh, tamam işte. Aç telefonu sor bakalım. Paramızı onlara transfer edebilir miyiz? Neyse komisyonu öderiz.

- Peki Asil Bey.

Açtım telefonu Günay Bey'e.

Kendimi tanıttım.

Günay Bey mırın kırın etti ilk önce.

Sonra haklı olarak:

- Bora bey, bu ülkenin kanunlarına göre, gelecek parayı bizim Maliye Bakanlığına bildirmeniz gerekir, bunu biliyor musunuz?

- Hayır bilmiyorum.

- Para kimin üstüne gelecek peki?

- Onu da bilmiyorum.

- Olur mu Bora Bey, öğrenin bunları da ondan sonra konuşalım.

Gittim Asil'e.

- Asil Bey, kaç para gelecek ve kimin üstüne?

- 400 bin dolar gelecek.

- Kimin üstüne?

- Canım Abide'nin üzerine olsun.

- Tamam anlaşıldı.

Açtım telefonu Abide'ye.

- Abide parayı kendi ismine transfer edecekmişsin.

- Neden o?

- Ben ne bileyim neden?

- Nereye transfer edeceğim peki?

- Turkish Bank Limited.

- Peki şimdi yolluyorum parayı.

- Tamam.

400 bin dolar yollandı. Abide de ışık hızıyla geldi Londra'ya. Bankaya hitaben bir mektup yazdık:

"Sayın Günay Erinal,

Turkish Bank Limited.

- 400 bin doları sterlin'e çevirin.

- 50 bin sterlin'ini Alexander Howden Aviation'a ödeyin.

- Geri kalan sterlin'i de Abide Gönültaş'a takdim edin"

Abide Gönültaş, ben, Alan ve Steve, Range Rover'e atlayarak Elephant & Castle semtinin kapalı çarşısı üzerindeki Türk Bankasına geldik.

Bize verilecek para 174 bin sterlin tuttu.

Elimde taşıdığım kara çantaya sığmadı hepsi.

50 bin sterlin'lik miktarını süper marketten aldığımız plastik torbaya koyduk. Geriye kalanını da bankanın zarfına koyup bize verdiler.

Steve, filmlerdeki işgüzar korumalar gibi, elindeki telsiz telefonla fırladı dışarıya bizden önce, etrafı kontrol ediyor. Bir yandan da telefondan Sandy ile konuşuyor. Sanki herkes bizde para olduğunu biliyor da üzerimize saldıracaklar. Kendine iş yaratıyor bu Steve.

Paralarla birlikte ofise girdik.

Kara çantayı, bakkal torbasını ve zarfı Asil'in, önüne bıraktık. Gene her zamanki "yahu bu para nedir ki? Avukatlarıma bile yetmez" gibilerden pozlar takındı. Önce çantayı filan hiç açmadı. Sadece bize, hiçbir şey başarmamışız gibi kuru bir "teşekkür" etti o kadar. Yani "tamam arkadaşlar, odayı terk edebilirsiniz" anlamında. Biz de çıktık.

"Kalıbımı basarım" derler ya.

İşte ben de basarım ki. Asil gene para vermeyecek.

Evimin telefonu kesildi.

Bankadan aldığım 10 bin sterlin borç için ters bir mektup var önümde:

"Sayın Bora Paran,

Bizden 10 bin sterlin borç aldınız. Ama bugüne kadar hiçbir ödeme yapmadınız. Sebebini öğrenebilir miyiz?

Saygılar"

Ne cevap vermem gerek düşünemiyorum. Sebep soruyorlar. Söylesem mi acaba?

Nasıl söylesem?

Allah Asil'e. Asil bana. Ben de size mi desem?

Gün çok uzun geldi bana.

Çetin Özek, Garbis Keşişoğlu, Bülent Şemiler, Kemal Derinkök, avukatlar, bankaya gelen dolarlar, müdürlerin sevimsiz bakışları, kara çantada, bakkal torbasında taşıdığımız paralar. Evimin telefonu bile yok ki, hal hatır sorayım.

Ya bu banka mektubu?

Merdivenlerden inerken, ellerimle duvarlara tutundum düşmemek için. Ne halim kaldı, ne de yaşama zevkim.

Evden içeriye girdiğimde külçe gibiydim.

Küçük kızım bir avuç mektup tutuşturdu elime. Mektupların ne olduğu belli oluyor. Hepsi de resmi mühürlü ve kahverengi zarflı.

Açmaya yüreğim yetmiyor.

Çünkü biliyorum içinde neler olduklarını.

Nasıl olsa öğreneceğim sonunda.

Oturup ayıklamaya başladım mektuplan.

Birinci mektup "Croydon County Court" mahkemesinden celp.

Bakın ne diyor:

"Dava Eden: The Progressive Aerial Service

Davalı: Bora Paran

Suç: 24 Berkeley Square London W1 adresine taktırılan televizyon anteninin fatura tutarınınm ödenmemesi.

Anten Ücreti: 512.24

Mahkeme Ücreti: 43.00

Total: 558.24"

İkinci mektup da hayırlı bir şey değil.

"Alacaklı: The Cellphone Group Plc.

Borçlu: Bora Paran

Borç miktarı: 458.24 sterlin."

Not: Asil Nadir'in gizli telefon konuşmalarını yapabilmesi için kendi ismime kontrat imzalayarak aldığım el telefonunun ödenmeyen parası bu. Asil bu telefonu, Abide'ye verdiği için, Abide konuşuyor, parası benim bankadan çekiliyor. Bankamda para kalmayınca. İşte böyle mektuplar alıyorum"

Bir mektup daha aynı telefon şirketinden:

"Bütün hatırlatmalarımıza rağmen ve size tanıdığımız zaman sürecinde ödemediğiniz 458.24 sterlin tutarındaki borcunuz için isminizi, üzülerek de olsa, "Kredi Kara Listesi'ne CP/BC587559 numarayla kaydettik"

Evde yemek hazır, herkes beni sofraya bekliyor.

Boğazımda bir düğüm var. Tansiyonum kulaklarımda çın çın..
Gözlerimde zonk zonk. Beynim uğulduyor.

Yemek mi?

"Sanmıyorum, hiç iştahım yok. Siz yiyin çocuklar"

ACI MEKTUP

Ramadan Güney eline kağıt kalem almaz her zaman. Ama bu sefer, sabah çayını bile içmeden, aşağıya indi. Müzik Dünyası dükkanı bile açılmamıştı henüz. Çıktı dışarıya, yan taraftaki ofis haline getirdiği odaya girdi. Dosyaları yaydı masaya.

Daktiloya kağıt taktı.

Yakın gözlükleriyle daktilonun tuşlarına bir göz attı.

Önce "K" harfini arada titreyen elleri. Buldu ve bastı. Sonra "A" harfini, derken "R", biraz bekledi "D" harfini zor buldu ama, ona da bastı sağ elinin işaret parmağıyla.

Asil'e mektup yazmaya karar vermişti.

Mektuba "Kardeşim Asil" diye başlayacaktı.

Öyle de yaptı.

İçi öyle bir doluydu ki Ramadan'ın sorma gitsin. "Ben ne saf adammışım" diye hayıflandı. Daktiloda parmaklan ağır çalıştığı için üç dört sayfalık mektup bütün gününü alabilirdi. Bu mektubu sadece kendisi yazmalı, kimseye göstermemeliydi. "Kardeşim Asil" yazdıktan sonra, kalktı dükkanın kapısını kilitledi. Her şey hazırdı. Mektuba başladı.

"Kitabımda önemli bir yeri olan Ramadan Güney'in bu ilginç mektubunu kelimesi kelimesine, nokta ve virgüllerine bile dokunmadan alıyorum. Ramadan Güney, kendi şivesiyle, kendi üslubuyla, kendi anlatım tarzıyla bakın neler diyor Asil Nadir'e:

"Kardeşim Asil,

8/10/1991 tarihli görüşmemizde, bizim Kıbrıs'a seçimlerden önce gitmemizi istemediğiniz açıkça anlaşılmaktadır. Bunun nedenini bilemiyorum. Ancak, ciddi konularda bana henüz tam güveniniz olmadığından şüpheleniyorum. Her ne kadar kardeşiz diyorsanız da, aşağıda sıraladığım sebeplerden dolayı aramızdaki ilişkilerin kardeşlik ilişkilerine uymadığı anlaşılmaktadır. Hali ile size yardım ettim diye beni özel işlerinize karıştırmak zorunda değilsiniz. Hesap vermeye ise hiçbir mecburiyetiniz yoktur. Ancak bu kadar birlikte çalıştıktan sonra bazı olaylar moralimi bozmaktadır.

Şöyle ki:

1. Sizi birçok defalar aradığım zaman barikatları aşamıyorum. Bana sizin beni arayacağınız denmesine rağmen saatlerce beklemekte ve cevap alamamaktayım. Halbuki sizin özel hattınız olduğundan haberim vardır.

2. Arkadaşlardan üç ay için aldığımız paraların büyük bir kısmını henüz geri veremedik. Her gün birçok kişi telefon etmekte ve paralarını istemektedirler. Çok acil ihtiyacı olanların ihtiyaçlarını karşılamak için 24 bin sterlin daha harcadım.

3. Binaların alınmasında veya kurtarılmasında gösterdiğiniz çabalar, harcadığımız zaman ve paraların yanında avukatlardan aldığımız tedirgin edici telefon ve mektuplar...

4. Commercial Road için aldığımız notice'den [İhbar] sonra şimdi de avukat beni arayarak hayatımda ilk defa bir RIT'i [Mahkemeye celp] almaya davet etti.

5. Kemal Başaran'dan iki haftalığına aldığımız 25 sterlini geri vermediğimiz için Kemal yerleşmeye gittiği Kıbrıs'tan beni günde iki kere aramaktadır.

6. Yıltan Kanlı'dan 200 bin sterlin aldık. Kendisine karşılığında garantiler verdiğimiz halde günde en az beş kere beni aramaktadır.

7. Benim size verdiğim 200 bin sterlin'in 114 bini bankadan üç aylığına koçan [Tapu] karşılığı aldım. Birinci 3 ayın faizi olan 4 bin sterlini siz verdiniz. Hali hazırda 2x3 aylık faiz ödenmemiş durumdadır. (8 bin sterlin. Banka müdürü Hüseyin bey'in mektubu ilişiktedir.

8. Para bulunup sıkıntılarımızın giderilmesi için bütün mal varlığımı ortaya koydum. Bunların hazırlanması, plan ve değer biçilmesi için 7 bin sterlin küsür bir masraf yaptım. Hayatımda kimse için böyle bir sıkıntıya katlanmadım. Buna rağmen birçok şeyler benden gizli bir şekilde yapılmaktadır. Geçenlerde Brunei Sultanlığına giden heyetten bile haberim olmadı. Gittiklerini Şeyh Nazım Efendi'den öğrendim. Şayet Şeyh Nazım Efendi bana haber vermemiş olsaydı, benim bu geziden haberim olmayacaktı. Bu da bana karşı olan itimatsızlığın bir başka örneğidir.

9. Beni doğrudan ilgilendiren konular Mehmet Kürşat ve başkaları ile konuşulurken ben toplantılara çağırılmıyor ve dışarıda bırakılıyorum. Bundan da benim orada olmam istenmiyor gibi bir hava ortaya çıkıyor. Sağa sola gönderilen birçok yazışmada (PP) imzam atılıyor. Bunun farkında olmama rağmen, sesimi çıkarmıyorum ve yardımcı olmaya çahşıyorum. Yine de kıymetim bilinmiyor (şayet varsa.)

10. South Audley Management'e sınırsız garantör olarak imza koyarken siz de bana karşılığında garanti vereceğinizi söylemiştiniz. Hala öyle bir garantiyi avukatlarınızdan alamadım. Yine de sesimi çıkarmadım, hatırlatmadım. Binada bana da bir oda ve masa vereceğinizi söylemiştiniz. Bugün oldu, ne bir masa verildi ne de bir mesuliyet. Sizi görmeye geldiğim zaman ya kapıcıların yanında, ya Abide hanımın yanında ya da bodrumda oturmak zorunda kalıyorum. Zararı yok, benim ne masada ne de sandalyede gözüm yoktur. Zaman zaman bizlere olup biteni bizlere anlatıyorsunuz, ancak biz bu anlattıklarınızı ya gazetelerden ya da başkalarından ikinci veya üçüncü elden öğreniyoruz. (Bize izahat vermek mecburiyetiniz yoktur.)

11. Geçmişte yaptığımız konuşmalarda bundan sonra birlikte çalışacağımızı söylemiştiniz. Şimdiye kadar o yöne doğru bir adım atılmadı.

12. Bazı yanlış adam atamalarından söz etmiştik. Örneğin Aygen Bey bana ve Bilge'ye Aygen'in tayin edilmeyeceğine dair söz vermiştiniz. Halbuki müdür olarak tayin ettiğiniz yetmezmiş gibi bir de yönetim kuruluna seçtirdiniz. Yapmak istemediğimiz birçok şeyin size zorla yaptırıldığını ve Aygen'i kısa bir zamanda göndereceğinizi söylemiştiniz. (Bunları söylerken Aygen'i gönderin demiyorum. Sadece aramızda geçen konuşmaları hatırlatıyorum.)

13. İsmet Kotak ise bambaşka bir durum. İsmet'e bazı yetkiler verirken size karşı çıktım. Arabanıza girerken ayaküstü yaptığımız konuşmada bana "beni gücendirmek mi istiyorsun?" demiştin. Benden size güvenmemi yakında her şeyin düzeleceğini iki ay içersinde İsmet ve diğerlerinin gideceğini söylemiştiniz. Biz İsmet'in gitmesini beklerken onun yalan vaadlerine uyarak Noble Air'in Başkan Yardımcılığı'na Türkiye ve Kıbrıs'taki bütün şirketlerinizin başına geçirdiniz.

KKTC'de kayıtlı:

Asil Nadir Basın Yayın Ltd.

Phoneix Ltd.

Derece Ltd.

Baykurt Gazetecilik ve Matbaacılık Ltd.

A & N Graphics (Kıbrıs) Ltd.

Kıbrıs Endüstri Bankası.

Yellow Stone Printing Ltd.

Granit Fabrikası.

İstanbul'da kayıtlı: Noble Air Hava Taşımacılığı Ltd.

İsmet Kotak'ın idaresine verilmiştir. Sizin işlerinizi kontrol etmek için ilk kez gittiğimiz Kıbrıs'ta Bakan Hasan Yumuk'un sizinle konuşmak

istemesiyle sizinle temas etmeye çalıştım. Meral Hanım'a konuşmadan bana konuşmadınız. Nihayet bakanla kendi makamında sizi konuşturabildim. Konuşmanın sonunda Bakan Bey Ramadan Bey'e konuşmak ister misiniz diye sordu. Hayır dediniz. O anda yer yarılsa da içine girsem daha memnun olacaktım. Bakan Bey bile bana konuşmak istememenizi tuhaf karşıladı. Londra'ya geri döndükten sonra 12 gün sizi göremedim. Hatta telefonla bile konuşamadım. Herhalde Kıbrıs'takilerin oyunlarını bozacağım diye beni bir sürü kötülediler, hakkımda olmayacak yalanlar söylediler. Allah her şeyin en iyisini ve doğrusunu bilir.

14. Bizler her şeyimizle, tüm varlığımızla sizlere yardımcı olmaya çalışırken İsmet Kotak'a bankanın 533.191 hissesini Taner Ataer'e de 533.190 hissesini verdiniz. Granit ve Kiremit Fabrikasının da % 50 İsmet'e % 25 adını bilmediğim bir şahsa % 25'ini de kendinize ayırdınız.

15. Türkiye ve Kıbrıs'taki matbaaları kurtarma operasyonuna girerken bazı istişarelerde bulunduk. Kıbrıs'ta karşı çıkmama rağmen Reşat Akar'ı sınırsız yetkilerle gazetelerin başına tayin ettiniz. Bazı şirketlerinizin hisselerini verdiniz. Şimdi ise bu hisseleri geri almak istiyor ve alamıyorsunuz?

16. Günaydın gazetesi için Türkiye'den adam getirdik. Taner Atilla'nın maaş durumu yüzünden tayini ertelendi. Daha önce yanınızda çalışan Erdal Yılmaz yanınıza gelmezken, sizinle konuşamazken benim aracılığım ile sizleri Halil Zühtü'nün evinde buluşturdum. Ne olacak diyene kadar adamı İstanbul'daki matbaa ve gazetelerin başına geçirdiniz. Buradaki ortak çalışma nerede? Erdal Bey tayin olur olmaz İstanbul'a bir telefon çekerek kendine Pendik'te bir villanın tutulması özel araba ayarlanması ve korumaların bulunmasını emretti. Daha sonra adam bizi South Audley'de bayram günü gördü ve selam bile vermeye tenezzül etmedi.

17. Yönetim kuruluna koyduğunuz Mehmet Esinli kimdir, yoksa avukat olduğu için mi böyle yüksek mevkilere geldi.

18. Paşa hazretleri İstanbul'da beleş para almaktadır. Zaten başımıza neler geldiyse paşaların ve maşaların yüzünden geldi.

19. Tahsin Özel beyefendisinin özelliği nedir ki size cazip geldi de

kuruluşlarınızın idare heyetine koydunuz? Ticarette birinci, adam atamada üstad. Seçim için ta İstanbul'dan bedavadan bilet verilmesini emreden, Kıbrıs'ta Noble Air'a kadın atayan ve müdüre olması için Paşa Hazretleri'nin onayına sunan beyefendinin özelliği nedir? Bir konuşmamızda her şeyde usta ve becerikli olduğunuzu fakat adam seçmekte zorlandığınızı söylemiştiniz. Son zamanlarda yaptığınız atamalar bunları doğruladı. Bir gün "geriye bakarsak, çıldırırız" demiştiniz. Doğru, geçmiş için sünger çekelim dediniz ancak ilerisi için de geçmişten ders almak lazımdır. Zamanında büyük ümitlerle kurduğumuz Kıbrıs Türk Örgütleri Konseyi de her toplantısında geçmişe sünger çekelim dedi. Sünger çeke çeke konseyin ne ismi kaldı ne de cismi.

20. Kıbrıs'a gidiş maksadımız Business Efficiency ismi altında ve bütün şirketlerinizin üstünde 7 veya 10 kişilik bir şirket veya bir idari mekanizma kurmak içindi. Bunun için de hiçbir işe yaramayacak nitelikte olan birkaç tane evrak vermiştiniz. Hatta bu kuruluşların başına Hüseyin H. Erler Bey'i tayin edecektik. Onun için Hüseyin Bey'i Londra'ya sizinle görüşmek için getirdik. Birlikte konuştuk, anlaştık ve Kıbrıs'a gittik. Gidişimizi ve bizi orada en iyi şekilde (göstermelik de olsa) ağırlamalarını emrettiniz. Üç gün içersinde yaptığımız araştırmalar göstermiştir ki, elimizdeki belgelerin hiçbir değeri yoktur. Zaten Londra'dan ayrılmadan önce damadım Haluk'a bu belgelerin geçersiz olduğunu söylemiştim. Nitekim hepsini de getirip tekrar size iade ettim. Business Efficiency idari mekanizmasının çalışmayacağı ortada idi. Çünkü Kıbrıs'ta neyi nerede hangi şirketinizi denetleyecektik. Elimizde ne bir liste ne de bir bilgi veren dosya vardı. Sırf gönlümüz hoş olsun diye gönderilmiştik. Hüseyin Hasan Erler'i atamaya rıza göstermediğiniz, sırf beni memnun etmek için evet dediğiniz ortada idi. Yalnız size şunu söylemek isterim ki, Hüseyin Bey'in namuslu ve güvenilir birisi olduğu için size o konuda ısrar etmiş kendisine bir yetki verilmesini istemiştim. Mamafih ben yanlış hareket etmişim. Yanlışlığımı anladığım an Business Efficiency mekanizmasını yürürlüğe koymaktan vazgeçtim. Ancak ondan sonra yapılan atamaların ne kadar zarar verici olduğu gün ışığı gibi ortadadır.

21. Menteş Aziz'e gelince bir şey diyemeyeceğim, çünkü bütün kuruluşlarınızdan istifade etmiş veya ettirilmiş durumdadır.

22. Seçimlerden önce Kıbrıs'a gitmek istememizin nedenini size izah etmiştim. Başbakan Eroğlu ve hükümeti ile arada bir soğukluk varsa, ki vardır, onu ortadan kaldırmak, seçimlerden sonra gitsem veya gitmesem bir faydası yok. Yazıma daha birçok numaralar daha ekleyerek sizleri daha

fazla rahatsız etmeden aradan ayrılmayı uygun buldum. Bu satırları yazarken maksadım sizleri üzmek ya da rahatsız etmek değil gerçekleri anlatmaktı. Fakat öyle anlaşılıyor ki siz gerçekleri görmek istemiyorsunuz. Bu yazıdan da ortaya çıkan burada yollarımızın ayrıldığıdır. Üzülerek yazdığım bu satırlar inanın ki sizleri üzmek için değildi. Ama bana karşı olan tutumları bir şerit gibi gözümün önünden geçirerek bu yazıları yazdım. Siz de bu satırları okuduktan sonra beş dakika oturur da düşünürseniz ne kadar haklı olduğumu anlayacaksınız.

Allah tüm işlerinde başarılar versin.

Saygı ve sevgilerimle,

Ramadan Güney.

Ramadan 4 sayfa tutan mektubunu daktilodan çekti. Beş altı kere okudu. Makinede kopyalarını çıkarttı. Orijinal olanını ikiye katlayarak zarfa yerleştirdi. Zarfın üzerine: "Mr. Asil Nadir. Çok özel ve gizlidir" yazıp, damadı Haluk'a vererek elden yolladı.

"Şimdi kendini kasma sırası bende" dedi içinden. Bu sefer de Ramadan telefonlara cevap vermeyecekti. Mektup elden gidince, Ramadan' da bir ohh çekti, kendini rahatlamış, üzerinden yük atmış gibi hissetti.

TUTAN BÜYÜ, KAYYUMU YATAĞA DÜŞÜRDÜ

31 Mayıs 1991, Cuma.

Ne Ramadan, ne Bora Paran.

Ne SFO, ne de parasız çalışan personel.

Hele iflas davası, biriken borçlar.

Kapattırılan banka hesaplan.

Kapılara kadar dayanan alacaklı Türk vatandaşlarının öfkesi. Şeyh Nazım'ın çöp dolabındaki tepetaklak portresi.

Brunei Sultanı.

Türkiye'deki gazetelerin acıklı hali.

Hepsi bir yana. Bugün başka bir gün.

Hem de çok başka.

Asil sabahın 10'unda geldi büroya.

İlk iş olarak beni çağırdı odasına.

Aman allahım o ne? Asil Nadir'in gözleri kan çanağı. Sakalı bir karış. Kravatı da yok. Üstü başı kum içinde. Belli ki gene Matthew'in kumlanyla oynamış.

Odanın içinde koşar adımlarla hareket ediyor. Neredeyse zıplayacak heyecanından. Gitti oda kapısını kapattı. Sonra elini omzuma koydu:

- Boracığım galiba bu işi başardık.

- Hangi işi Asil Bey?

- Christopher Morris işini.

Pek anlamadım. Christopher Morris, üç kayyumdan bir tanesi. Ama bu Morris, kayyumların içinde Asil için en azılı olânı. Sanki herifin işi gücü yok, sırf para işleriyle uğraşıp öküzün altında buzağı anyor.

Daha doğrusu Asil'i küplere bindiriyor. Kanını oynatıyor.

- Kıbrıs'a kaç para transfer edildi?

- Neden edildi?

- Peki paralar şimdi nerede?

- Türkiye'ye neden bu kadar çok sterlin yollandı?

- Kıbrıs'ta satın alman arazilerin değeri hiç bu kadar olur mu?

- Peki otel malzemeleri nerede şimdi?

Her mahkemeye çıkışta, Christopher Morris'in arayıp da ortaya çıkarttığı saçmalıklar Asil'e yükletilmeye çalışılıyor. Asil devam etti:

- Sen şimdi şu Christopher Morris'in ofisine bir telefon et. Bakalım işe gelmiş mi?

- Ya gelmişse ne diyeyim?

- Yok canım bir şey deme, sadece öğren bakalım gelmiş mi, gelmemiş mi?

- Peki, şimdi arıyorum. diyerek odadan çıktım ve telefon defterimden Morris'in çalıştığı Cork Gully şirketinin numarasını buldum.

Zırrr. Zırrr.

- Hello, Bay Morris oradalar mı?

- Hayır yok.

- Bugün gelecek mi?

- Hiçbir fikrim yok.

- Hasta filan mı?

- Sadece burada yok dedim. Yorum yapamam.

- Sizde evinin telefon numarası var mı?

- Olsa bile verememem.

- Teşekkürler.

Neden bu kadar önemli anlayamadım. Hemen aşağıya inerek, Asil'e haberi verdim:

- Bugün yokmuş ofiste Christopher, gelmeyecekmiş.

- Tamam işte, biliyordum. Aslan Matthew, yaşasın.

Şaşkınlığım bir kat daha arttı. Asil'in saçı sakalına karışmış, gözleri kanlı, bakımsız haliyle bu kadar sevinmesi nedendi? Artık bir yanıt bekliyordum kendisinden. Anlatmaya başladı:

- Bizim Nijeryalı Matthew tam on gündür Christopher'ı islah etmek için çalışıyordu. Bu Christopher'e ne mum yakmak fayda etti, ne de kristal şamdan kırmak. Sonunda Matthew "zift" yöntemiyle onu yatağa düşürdü. Christopher'in şimdi yatağında hasta yatması lazım.

Çok şaşırdım. Çünkü hakikaten Mr. Morris bu sabah işe gelmemişti. Hayret edilecek bir şey. Asil devam etti:

- Bu "zift" büyüsü çok zor bir iş. Yanan mumun etrafına zift sürülüyor. Bu zifte en küçük iğneden en büyük çiviye kadar ve hatta vidalara kadar metaller sokuluyor. Mum yandıkça zift eriyor. Etrafına sokulan iğne ve çiviler de dibe doğru çöküyorlar. İşte o zaman hedef alınan her kimsemutlaka yatağa düşüyor.

- Yani siz dün gece hep bu işle mi uğraştınız? Onun için mi Mr. Morris bu sabah işe gelemedi?

- Mutlaka onun içindir Boracığım. Sen şimdi takip et şu olayı, çünkü ben de meraktan çatlayacağım. Şayet, Matthew hakikaten Mr. Morris'i yatağa düşürmüşse, bu adamın elinden kimse kurtulamaz.

- Evet öyle.

Asil ayağa kalktı ve:

- Bora hadi şu adamın evinin telefonunu ve adresini öğren de gidip kapısında filan bekle, hakikaten hasta mı, mutlaka öğrenelim. Çok önemli.

- Evet şimdi öğrenmeye çalışacağım.

Akşama kadar uğraştım ama, Mr. Christopher Morris'in ev telefon numarasını kimse bilmiyor. Önce Asil'in avukatları Mr. Peter Knight ve Robert Burrow'a telefon ettim. Mr. Morris yeni bir eve taşınmış, onun için telefonunu bilmiyorlar. Abide devreye girdi, o bir yandan arıyor, ben bir yandan. Telefon rehberlerine bakıyorum. Yok oğlu yok. Santraldan sordum. Adres istiyorlar. Telefonu bulmak mümkün değil.

Gün bitene kadar hem telefonunu aradım, hem de Mr. Morris'in ofisine telefon edip, gelip gelmediğini kontrol ettim. Mr.Morris akşama kadar ofise gelmedi.

3 Haziran 1991, Pazartesi.

Christopher Morris hala ofise gelmemiş.

Galiba Asil'in büyüsü tuttu. Adam mutlaka yorgan döşek evde canıyla uğraşıyor. Ne kara kitabı varmış bu Matthew'in pes vallahi. Artık şu Nijeryalı büyücüler hakettiler bir tapınak.

Günler geçiyor. Mr. Morris yok ortalarda.

Aman adam ölmesin sakın.

Cork Gully’deki kız artık benim sesimi tanıyor.

"Alo" der demez. "Hayır gelmedi henüz" diyor.

ŞEHİT GAZETECİ

Asil Nadir bana para ödemiyor ama, lüksümüz eksik değil. Londra'nın en pahalı lokantalarına hiç acımadan binlerce sterlin bırakıyor Usta'mız.

Günlüğümü açıyorum, birlikte okuyalım.

5 Haziran 1991

Saruhan Ayber ve Kemal Gönül Londra'ya Asil'i görmeye geldiler. Kemal Gönül çocuklar gibi seviniyor Asil'i göreceği için. Abide'nin ofisinden telefon açtı İstanbul'a. Hanımıyla konuşuyor. Ne heyecan ne heyecan, görülmeye değer...

- Şimdi şu anda, Asil Bey'in ofisinin tam karşısındayım.

- Evet, evet şimdi görüşeceğiz.

- Ah bir görsen, ne kadar güzel ofisi var.

O sırada Asil Bey içeriye girdi.

Kemal Gönül bayılıyordu nerdeyse. Ne söyleyeceğini şaşırdı. Elinden telefonu da bırakamadı. Kalakaldı öyle. Sonra Asil'in gözlerinin içine bakarak:

- Evet, şimdi Asil Bey karşımda duruyor.

Sonra telefonu bir eliyle kapattı, Asil'e dönerek:

"Efendim, eşim size selam söylüyor." dedi.

Asil gülümsedi fakat cevap vermedi. Kemal Gönül konuşmayı kesmek mecburiyetinde kaldı.

- Hadi allahaısmarladık, ben seni akşama ararım.

Çatt.

İşte Kemal Gönül'ün o çocuksu heyecanını, Asil Nadir'in huzuruna çıkmaktan aldığı bu sonsuz zevki ve karısına sanki inanılmaz bir olayın içinde yaşıyormuş gibi telefonda Asil'i ve Ofis'i anlatmasını o kadar yadırgamıştım ki, üşenmeden günlüğüme kaydetmeye karar verdim.

17 Haziran 1991

Londra'da havalar berbat. Mesut Yılmaz ANAP Genel Başkanı oldu. Yıldınm Akbulut istifa etti.

Asil haberi duydu, beni çağırdı:

"Boracığım şu Mesut'a bir tebrik midir nedir, işte sen daha iyi bilirsin. Yazıver bir şeyler. Baksana adam başkan olmuş"

Günler geçiyor.

Bende hiç para kalmadı. Yalova'nın Çiftlikköyü'nde bir arsamız var, onu satışa koymaya uğraşıyoruz. Ama biz Londra'da, arsa Türkiye'de çok zor oluyor. İstanbul'da gazetenin durumu içler acısı. Gazete her gün kapanma tehlikesiyle karşı karşıya. Personel maaş alamıyor. Şaşkınlık devam ediyor.

Asil Nadir'de fazla bir değişiklik yok. Param yok diyor ama, akşamları lokantalardan çıkmıyoruz. Hem de Londra'nın en pahalı lokantaları. Bir keresinde Scott'a 1.300 sterlin bıraktı. Dört kişiydik. Tanesi yüz sterlin olan 100'er gramlık Rus havyarından beş tabak getirtti. Sordum çekinmeden:

- Neden dört kişiye beş tabak?

- Biri de yedek olsun be Boracığım.

Her gittiğimiz gece en azından 400 sterlin bıraktık lokantalara. Ben en çok yemeğe verdiğimiz paraya değil de, garsonlara verilen bahşişlere üzülüyordum. Çünkü, elli sterlin'den daha küçük para taşımadığı için cebinde, önüne gelene rastgele ellilik dağıtıyordu habire. Otomobilinin anahtarını verene, arabasızsa taksiyi çağırana. Sırtını fırçalayana. Gözünün içine bakana. Güle güle diyene... Herkese birer ellilik veriyordu.

Haziran ve Temmuz ayı sanki bizim lokanta ayımızdı. Bakın Asil'le akşamları nerelere gitmişiz:

26 Haziran 91 - San Lorenzo

01 Temmuz 91 - Scotts

03 Temmuz 91 - Drones

05 Temmuz 91 - Scalini

09 Temmuz 91 - Scotts

11 Temmuz 91 - San Lorenzo

11 Temmuz 91'i tabii ki unutamıyorum. Harrods mağazasının arka tarafına düşen Beauchamp Street'teki San Lorenzo'da yemek yiyorduk. Ben başlangıç olarak acılı kalamar getirtmiştim. Asil de istiridye yiyordu. Ben bazen çok patavatsız oluyorum. Böyle güzel bir atmosfer

içinde yemek yerken, pahalı şarap içerken, tutup da:

- Asil Bey benim para durumlarım çok karıştı, diye keyfini kaçırmıştım.

Cevap olarak:

- Boracığım ben her şeyi biliyorum. On gün sonra her şey düzelecek.

- Ama Asil Bey, gazeteden maaş alamıyorum, sizden de alamıyorum. Evimde mahkeme celpleri birikti. Çok keyifsiz bir durum.

- Benimki keyifli mi sanki?

- Değil tabii.

- Eee gördün mü? Boracığım bizim böyle küçük işlerle uğraşmaya vaktimiz yok. Anlıyorsun değil mi?

- Hem de çok iyi.

- O zaman?

- O zaman?

Bardağını kaldırdı. Gözlerimin içine baktı. Gülümsüyordu.

- Yarınlar bizim Boracığım.

- Yarınlarımıza.

Bardaklarımızı vurduk. Çınnnn.

12 Temmuz 1991, Cuma

Günaydın Gazetesi'nde sür manşet haber:

"Erdoğan Öztürk'ü şehit verdik"

Parasızlık içinde kıvranan Günaydın Gazetesi'nde görevi başında Erdoğan Öztürk arkadaşımız ölüvermiş. Kalbi durmuş. Ceplerinden 30 bin lira çıkmış sadece. Gözlerim dolu dolu oldu. Kendimden utandım. Ben de Erdoğan gibi parasızdım, amâ Asil çağırıyor diye her gece lokanta lokanta dolaşıyorduk. Erdoğan geride gözleri yaşlı Nurcan adlı bir eş ve daha dünyaya yeni gözlerini açan Doğancan isimli talihsiz bir yavru bıraktı.

Haber müthiş. Türkiye çalkalanıyor.

Asil Nadir'i ayıplayanlar var. "İnsan gazetesini bu kadar parasız bırakır mı?" diyenler var.

"Hadi bakalım, Asil şimdi ne yapacak?" diyenler de var.

Elimde gazetenin faksı girdim Asil'in odasına.

- Gördünüz mü Asil Bey?

- Neyi gördün mü?

- Erdoğan Öztürk adlı arkadaşımız görevi başında şehit olmuş.

- Nasıl şehit olmuş? Yani düşman kurşunu mu yemiş?

Ciddiye almadığı belliydi. Fazla üstünde durmadım. Ancak, sabahın erken saatlerinde gazetenin yazı işleri müdürlerinden Abdullah Aksak ve diğer arkadaşlarla da konuştum. Hepsi de gazetede durumların çok gergin olduğunu ve Asil Bey'in derhal harekete geçmesinin zamanı geldiğini söylüyorlardı.

Asil Nadir para ödemeyeceğine göre ne yapabilirdi? En azından bir taziye mektubu yazar, başta merhumun ailesine, sonra da Günaydın camiasına başsağlığı dileyebilirdi. Birkaç satır dahi olsa, insanları yumuşatır, kendisine karşı son günlerde beslenen kötü fikirleri silmeye çalışabilirdi.

- Asil Bey ne düşünüyorsunuz, ne yapalım?

- Ben anlamam Bora, sen biliyorsun bu adamların dilini.

- O zaman bir mektup yazalım

- Yaz o zaman.

- Ne diyelim? Geride kalan hanımına ve çocuğuna para yardımı yapacağız diyelim mi?

- De tabii. Neden demeyeceksin ki?

- Yani, kendi çocuğumdan ayrı tutmayacağım gibi filan mı?

- Aklına ne gelirse öyle yaz be Bora.

- Tamam.

- Sahte para basanlara ne denir?

- Kalpazan.

- Peki asılsız mektup yazanlara ne denir?

- Hiç düşünmemiştim.

Aldım kalemi elime. Biraz da kendime kızaraktan. Yazmaya başladım:

"Sevgili Arkadaşlar,

Hain ve acımasız bir zümrenin çıkar çarklarının öldürücü kıskacı altına alındık. Menfaatleri için kılları bile kıpırdamadan bir azrail gibi can almaktan çekinmeyen bu çıkarcılar, içinde düşürüldüğümüz geçici zorluklardan son damlasına kadar istifade edip canımıza bile göz diktiler.

Şahsım, gazetelerim ve tüm fedakar personelim üzerine yapılandırılan ve inanılmaz boyutlara vardırılan bu haysiyetsiz baskılar, elbette ki basın tarihimize "yüz kızartıcı" sayfalar olarak geçecektir.

Meslek onur ve şereflerini her şeyin üzerinde tutarak, şahsımın güvencesi altında çalışmalarına seve seve devam eden fedakar arkadaşlarımın azimlerini kırmak ve onları yıldırmak için yapılan bu kalleş oyunlara asla boyun eğmeyeceğiz.

Hayatının baharında gencecik ömrünü görevi başında yitiriveren Erdoğan'ımızın kara haberini büyük bir üzüntüyle öğrendim. Önce kederli ailesine, sonra da aynı savaşı veren sizlere başsağlığı dilerim. Geride bıraktığı yavrusunun geçim ve tahsil ihtiyaçlarını ömrüm yettiğince üzerime alıyorum, onu da kendi öz evlatlarım gibi yetiştirecek ve bağrıma basacağım.

Sevgili arkadaşlar, son günlerde bizleri yıkmaya yönelik yalan haberler kara bulut gibi başlarımızın üzerinde. Şahsımla ilgili olmayan beyanatlara ismim karıştırılıyor.

Her zaman söyledim, yine de tekrar ediyorum, gazetelerimde çalışmış ve çalışmakta olan istisnasız tüm arkadaşlarımın "geçerli hakları" Asil Nadir ismi garantisi altındadır.

Artık çözümlediğimize inandığım "haklı mücadelemiz" belki de birkaç hafta içinde gerilerde kalacaktır. Gözler kamaştıracak aydınlık günlerimize, bana karanlık günlerimde destek veren siz arkadaşlarımla el ele çıkacağız.

Olağanüstü gayretlerinizin devamını rica ederken, sizlere tekrar başsağlığı dilerim.

Asil Nadir"

Mektubu alıp götürdüm odasına.

- Buyrun Asil Bey, yazdım mektubu.

- Tamam yolla o zaman.

- Okuyup imza atmayacak mısınız?

- Getir imzalayım.

Aldı mektubu, okumadan imzayı bastı.

Sonra bana döndü ve:

- Boracığım biraz evvel Birol telefon etti. Bu ölen çocuk zaten kalp hastasıymış yahu.

- Olabilir, ama görevi başında cebinde 30 bin lirayla ölmüş.

- N'apalım yani, her ölene biz mi yardım edeceğiz?

- Asil Bey, ben de arada kaldım. Siz eğer böyle düşünüyorsanız, bari şu mektubu hiç yollamayalım.

- Sen yolla gitsin.

Mecburen mektubu faksa taktım ve geçtim.

Türkiye böyle bir "bildiriyle" en azından bir iki gün sessiz kalabilirdi. Peki sonra ne olacak? Allah bilir.

Ne kadar anlamsız günler geçiriyorum yarabbim. Hiç dostum kalmadı. Günaydın Gazetesi'nde çalışan bütün arkadaşlarım beni Asil'in sağ kolu biliyorlar. Avazım çıktığı kadar "Yok vallahi öyle bir şey.Yemin ederim yok." diyemem ki. İşte öyle biliyorlar. Türkiye'ye gittiğim zaman, beni Asil'in casusu filan sanıyorlar. Utancımdan yerin dibine geçiyorum. Gazeteyi telefonla aradığım zaman benimle doğru dürüst bir Abdullah Aksak konuşuyor. Fakat Türkiye'ye gittiğim zaman, Abdullah değişik bir insan oluyor, yânıma bile gelmeye korkuyor. Herkes bana karşı ürkek. Çünkü gazetede Asil'e karşı bir direniş var göze çarpan. Bu nedenle kimse cesaret edip benimle dostluk kurmak istemiyor. Halbuki ne kadar yanılıyorlar.

19 Temmuz 1991

Asil Nadir, ofisinde bağıra bağıra Erdal Yılmaz'la telefondan konuşuyor. Kapısı da açık.

Sadece Asil'in sesini duyuyorum:

- Bugün yollamaya çalışırım.

- Bütün gazetelerimin tek sorumlusu sen olacaksın. Evet, evet.

- Sen dediğimi yap, hiç vaktimiz kalmadı.

- Şimdi aldım faks mesajını, evet tamamdır.

- Aynen oradaki gibi vekaletname çıkarttırıyorum.

- Derhal harekete geçmemiz lazım. Sen vekaleti alır almaz hemen Günaydın'a git ve durumlara hakim ol.

Duyabildiklerimden anladığım kadarıyla:

Günaydın'da büyük bir "kazan kaldırma" göze çarpıyordu. Bu nedenle, ne Saruhan Ayber, ne Kemal Gönül artık para etmiyordu. Kazanları kaynamıştı. Adam harcamakta bir numara olan Erdal Yılmaz ikinci kez göreve çağınlıyordu. Güneş'i söndürmüş, şimdi de Günaydın'ı karanlığa boğacaktı.

Daha merdivenlerden çıkmadan, Asil beni çağırdı.

- Boracığım Günaydın'da durumlar çok kötü.

- Evet duyuyorum.

- İyi ki seni göndermemişim. Bu adamlar eşkiya vallahi.

Yüzü kızarmadan böyle söyleyebildiğine göre, mesele yoktu. Bana deliler gibi raporlar hazırlattırıp sonra da neden Günaydın'ın başına göndermediğini bugüne kadar söylememişti. Ben de merak edip sormamıştım. Çünkü öyle şeylere şahit oluyordum ki, benim meselem yanında küçük kalırdı. Şimdi de, Günaydın'ın başına elinde baltalı bir cellat yollamayı uygun bulmuştu.

- Evet Asil Bey, siz haklısınız.

- Boracığım, sen şimdi konsolosluğa gidiver. Bir "Yetki Belgesi" çıkarttıracağız. İşte aynen şu faksta yazıldığı gibi yazdırıver.

- Tamam Asil Bey.

Konsolosluğa gittim.

İşte yüz kızartan "Yetki Belgesi":

"Sahibi ve Yönetim Kurulu Başkanı bulunduğum, Günaydın, Tan, Ekonomik Bülten, Ulus, Meram, Adana Expres Gazeteleri ile VEB Grubu'ndaki VEB Holding A.Ş. VEB Ofset İleri Matbaacılık A.Ş., İlyay A.Ş. Tan Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş. Tan Pazarlama A.Ş. ve bunlara bağlı diğer gazete ve şirketlerimin hepsinde benim adıma ve tek başına:

- *Gazete ve şirketlerdeki her türlü, resmi belgeleri incelemeye ve inceletmeye.*
- *Yolsuzlukları takip etmeye ve ettirmeye.*
- *Gazete ve şirketlerdeki bütün personeli istediği veçhile işten çıkartmaya veya işe almaya.*
- *Gazete ve şirketlerdeki tüm yetki ve görevleri istediği kişide benim adıma teslim almaya.*

Adıma, şeref ve itibarıma zarar gelmeyecek şekilde beni en geniş şekilde temsil ve ilzama Ömer Erdal Yılmaz'a yetki verdiğimi beyan ederim. Asil Nadir.

Yukarıda imzanın vatandaşlarımızdan İrfan oğlu 1942 doğumlu Asil (Asilkan) Nadir'e ait olduğunu ve önümüzde tatbik edildiği tasdik olunur.

Londra / 19.07.1991 / Renan Şekeroğlu, Konsolos"

Ben hayatımda böyle bir "Yetki belgesi" görmedim. Siz gördünüz mü?

Bakın neler var bu belgede:

- Ne yapacakmış Erdal Yılmaz Günaydın Gazetesi'nde?.

- Yolsuzlukları takip edecekmiş.

- Başka ne yapacakmış?.

- Dilediğini işten kovabilecekmiş.

- Daha başka?

- En önemlisi: Asil Nadir'in şeref ve itibarına zarar getirmeden yapacakmış bütün bunları.

- Peki nasıl yapacakmış?

- Eeee, onu da Erdal Yılmaz bilir.

- Hayırlısı.

Önce belgeyi Erdal Yılmaz'ın Güneş Gazetesi'ndeki faksına yolladık. Telefon ediyor Erdal:

- Aman Asil Bey bu belgenin orijinali gerekli bana.

- Sen şimdilik faksla idare et.

- Hayır olmaz. Hukuken kabul olmaz. Sonra başımıza iş alırız.

- Peki öyleyse bekle hemen özel kargoyla yollarız.

Acele DHL özel kargosuyla İstanbul'a Erdal Yılmaz'a yollandı tarihi "Yetki Belgesi".

21 Temmuz 1991

Erdal Yılmaz elinde "Yetki Belgesi" arkasında korumaları, kapıda özel şoförü, yanında muhasebecileri Günaydın Gazetesi'ne gün ışığında çıkartma yapıyor.

- Nerede Kemal Gönül ve Saruhan Ayber?

- Yukarıdalar efendim.

Hemen haber yayılıyor. Güneş Gazetesi'nin fatihi Erdal Yılmaz şimdi de Günaydın surlarında...

Kemal Gönül ve Saruhan Ayber, "Yetki Belgesi" karşısında teslim oluyorlar.

- O zaman biz de istifa ediyoruz gibilerinden laflar ediyorlar. Fakat kısa bir süre içinde, duruma yazı işlerinden Osman Arolat hakim oluyor. Devreye giriyor.

Erdal Yılmaz'a:

- Sen kim oluyorsun da, elinde böyle bir belgeyle bizim karşımıza çıkma cesaretini gösteriyorsun diye karşı koyuyor.

Başka biri atılıyor:

- Yetmedi mi sizden çektiğimiz.

Bir diğeri:

- Parasızlıktan imanımız gevremiş burada, sen de kalkıp "Yolsuzlukları takip etmeye geldim" diyorsun, sen hiç utanmaz mısın?

Erdal Yılmaz, can korkusuyla, merdivenlerden inip çıkış kapısının holünde takılıp kalıyor. Bütün gazete haber almış durumda olayı. Erdal Yılmaz çember içinde. Can korkusuyla konuşuyor:

- Arkadaşlar, tamamdır, durum anlaşıldı. Gidiyorum işte. Bırakın da gideyim, söz bir daha da gelmeyeceğim.

Kızgın kalabalık tatmin olmuyor. Oradan bir ses daha:

- Yırt ulan elindeki belgeyi, yırt.

Erdal hiç vakit kaybetmeden ellerini yukarı kaldırıp:

- İşte yırtıyorum arkadaşlar. Unutun yok böyle bir belge. Daha kızgın birisi avaz avaz bağırıyor:

- Yırtmak yetmez. Ye ulan o kağıtları, sok ağzına.

Erdal perişan bir vaziyette.

- Arkadaşlar müsaade edin. N’olur, bırakın gideyim.

Erdal etrafına bakınıyor çaresiz.

Hani nerede o korumaları?

Şimdi korumayıp da ne zaman koruyacaklar?

Yok adamlar toz olmuşlar sanki.

Günaydın'daki arkadaşlar sadece Erdal'a gözdağı veriyorlardı. Yoksa ciddi olarak canını filan acıtmaya niyetleri yoktu. Erdal'ın ödünü kopardılar ya. O yeterdi onlara.

Sıyrıldı kalabalıktan. Kapıda bekleyen özel arabasına bindi. Arabanın arka tekerlekleri acı bir ses çıkarttı. Bir dakika içinde ne Erdal ne de arabası vardı görünürlerde. Tek kelimeyle "toz olmak" buna denirdi işte.

Olay bitti mi?

Hayır daha yeni başlıyor.

"Demek Asil Nadir bu kadar fedakarlığımıza karşı bize bunu yapacaktı ha?" diyerek Günaydın Gazetesi Yayın Kurulu acele olarak toplandı.

Asil Nadir'e ortak bir "Al Cevabını" bildirisi yayınladılar:

"Sayın Asil Nadir,

Bu sabah, bizce geçerliliği şüpheli bir yetki belgesi ile gazetemize gelen Erdal Yılmaz isimli bir zat, sizin adınıza tüm yetkileri kullanmak üzere yönetimi almak istemiştir.

Elinde yetki belgesi olduğunu söylediği kağıtta, aylardır büyük bir özveriyle, gazetenize, malınıza, adınıza sahip çıkan bizleri yolsuzlukla

suçlayan, kendisine görevden alma, atma izni veren ifadeler bulunmaktadır.

Bu gazetenin idari ve yazı işleri kadrosu el değiştirecekse, bunu en azından sizin bize tebliğ etmenizi beklemek, aylardır verdiğimiz mücadeleden sonra en doğal hakkımızdır.

Genel Yayın Yönetmeninden, Genel Müdürüne, yazarından en küçük muhabirine, teknik elemanına, gazetesine sahip çıkmış, ücret almadan çalışmış ve birbirimize destek olmuş olan bizler, en son kaybettiğimiz arkadaşımızın ardından bize yolladığınız duyuruya hiç de uygun düşmeyen bu durumu aydınlatacak bir açıklamanızı bekliyor, kukla yöneticilerle bu gazeteyi çıkaramayacağınızı da hatırlatmak istiyoruz.

Saruhan Ayber, Kemal Gönül, Yazgülü Aldoğan, Ardan Zentürk, Mehmet Sağnak, Osman S. Arolat, Akın Kamacıoğlu, Feridun Büyükavcı, Talay Erker, Ergun Köknar, Kasım Genç".

Faks mesajını gene yerlerde buldum.

Faks makinesinin toplama tablası kınk olduğu için, gelen mesajların hepsi yerlere düşüyor.

Önce ben okudum.

"Çocuklar haklı" dedim.

Asil Nadir'in kapısını vurdum. Ses çıkmadı. Bir daha vurdum. Gene ses yok. Girdim içeriye.

Telefonda annesi Safiye Nadir'le konuşuyordu.

- Çok acele lazım.

- O zaman söyle Ahmet Kahya'ya da depoda kum bulundursun. Hemen anladım, Asil Nadir şifre vitesinde yol alıyor.

Kum, depo, Ahmet Kahya.

Telefon konuşması bitince, Günaydın'dan gelen mesajı verdim kendisine.

Asil Nadir okumayı hiç sevmez.

- Bu nedir?

- Erdal Yılmaz'ı gazeteden atmışlar. Ondan sonra size bir yazı yazmayı uygun görmüşler.

- Ne diyorlarmış?

- Biraz gücenmişler.

- Gene lokum mu istiyorlar?

- Asil Bey, en iyisi şu yazıyı okuyun.

- Bora benim vaktim yok böyle safsatalara. Onların hepsini kapı önüne koyayım da görsünler.

Faks mesajını bıraktım masasına ve odadan çıktım.

Asil hala mırıldanarak söyleniyordu. "Görecekler günlerini"

Günaydın çalışanları Asil Nadir'i iyice tanıdılar.

Niyetini de öğrendiler.

Para alamayacaklarını da biliyorlar.

Erdal Yılmaz'ı nasıl üzerlerine saldırttığını da gözleriyle gördüler.

O zaman?

O zaman, kimbilir daha ne yeni oyunlar oynanacak?

Boş durmadı Günaydın çalışanları.

23 Temmuz 1991

Bomba gibi bir haber patladı.

"Saruhan Ayber ve ekibi, Günaydın ve Tan gazetelerine el koydular"

- Nasıl el koyarlar koca gazetelere?

- Koyarlar işte.

- Ama nasıl?

- Saruhan Ayber ve ekibi: "Günaydın Çalışanları Yardım Sandığı adına gazeteleri Veb Ofset'ten kiraladık" diyorlar.

- Yani el mi koydular?

- Saruhan Ayber'e göre "el koyma" olayı yok. "Sadece kiraladık" diyor.

Saruhan Ayber bir de basın toplantısı yapmış. İşte bizim elimize geçen haber şöyle:

"Yeni Günaydın ismiyle bugün yayın hayatına başlayan günlük gazetenin Birleşik Gazetecilik Şirketi adına sahibi ve genel yayın müdürü Saruhan Ayber, gazeteyi Günaydın Çalışanları Yardım Sandığı adına Veb Ofset'ten kiraladıklarını söyledi.

Ayber, "Kesinlikle bir el koyma olayı yoktur, Günaydın'dan alacaklı olanların alacaklarını da inkar etmiyoruz. Onlar nasıl alacaklarını garanti altına almak için yasal işlem yapıyorlarsa, biz de çalışanların alacaklarını yasal güvenceye kavuşturmak istiyoruz" dedi.

Saruhan Ayber, tüm Günaydın ve Tan gazetesi çalışanlarının da katıldığı basın toplantısında, Günaydın Gazetesi sahibinin bugün gazetenin gelirlerine sahip olmadığını belirterek, gazetelerin tüm gelirlerine "alacaklı kuruluşlarla" temlik konulduğunu hatırlattı. Ayber, yaptıkları uygulamayı şöyle anlattı:

"Veb Ofset'te bulunan Günaydın Gazetesi Çalışanları Yardım Sandığı statü olarak bir vakıf olduğu için, biz vakıf adına gazeteyi 6 aylığına kiraladık. Amacımız 8 aydır büyük bir özveri ile hiç bir ücret almadan gazeteyi yaşatan çalışanların maaş, ikramiye gibi alacaklarının yanı sıra KIDEM tazminatlarım da güvence altına almaktır. Yayınlamaya başladığımız "YENİ GÜNAYDIN" Veb Ofset'teki ASİL NADİR'in vekilleri tarafından vakfa kiralanmıştır"

Gitti koca gazeteler.

Sabahın erken saatinde Asil Nadir başımda.

Artık bana da kızarak konuşuyor.

- Telefon et bakalım, ne b. yediler gene.

Bir tek konuşabildiğim kişi Abdullah Aksak.

- Alo Abdullah.

- Evet Bora.

- Hayrola yahu, nedir gazeteye mi el koydunuz?

- Yok be Boracığım. Asil Nadir'in malını korumak için yaptık bunları.

- Neleri?

- Baksana, gazetenin kasasına giren her kuruşu Asil'in borcuna ödüyorduk.

- Peki şimdi ne olacak?

- Borç değil, maaş ödeyeceğiz.

- Abdullah n'olur bana son durumu anlatan bir faks geçer misin?

- Tabii geçerim.

- Teşekkürler.

- Sen söyle Asil Nadir'e, merak etmesin.

- Söylerim.

Benim ricam ve Asil'in merakı üzerine, Abdullah Aksak hiç vakit geçirmeden bizi aydınlatan bir faks mesajı geçti:

"Sayın Asil Nadir,

23 Temmuz 1991

Günaydın çalışanları olarak bir süre önce sizin sorunlarınız nedeniyle başlayan zorlu bir mücadeleyi 8 aydan bu yana sürdürdük. Bu dönemde bize parasal olmasa bile sözel olarak büyük destek verdiniz. Bu desteklerinizin etkisiyle bugünlere geldik.

Aramızdan bir arkadaşımızın görev başında hayatını yitirmesi bile size karşı bir tavır alma gereğini göstermedi. Zordaydınız. Zordaydık. Kenetlenmiş olarak bu zorluğu ha şu mahkeme, sonra ha bu mahkeme sonra aşarız diye sürekli olarak kendimize yeni hedefler edindik. Yılmadan, usanmadan çalıştık.

Bu arada bizim dışımızda, bazı eski dönem yöneticilerinin hataları nedeniyle üzerimize yüklenmiş büyük bir borcu ödeme gayretine girdik. Bu konuda en acımasız şekilde üzerimize gelen İmar Bankası ile bu yükün azaltılması için görüşmeler talep ettik. Başaramadık. Kemal Uzan, dağıtım şebekesinin başına geçerek, değirmenin bütün suyunu kendisi aldı. Almayı sürdürdü. Değirmeni çevirenlere bir bardak su bile vermek istemedi.

Patronluk müessesesinin ana görevi gelir ve gidere hakim olmaktır. Ancak, bu görev sizin içinde bulunduğunuz durum ve Veb dışından olaya müdahale eden görevlilerinizin basiretsizliği nedeniyle ne yazık ki yerine gelemedi. Gelmesini bekledik. Mümkün olmadı.

Bütün bu gelişmelere rağmen tam gayretle çalışmakta olduğumuz ve sizin destek telefonlarından birini Kemal Gönül'ün bize iletmesinden birkaç saat sonra, Erdal Yılmaz tarafından bize "Sizin adınıza olduğu iddiası ile verilen belge adeta şakağımıza tutulan silah gibi göründü. Kendisine bu elindeki belgenin ancak sizin açıklamanızla geçerli olabileceğini" söyledik. Tartıştık. Elindeki belgenin "Türkçe bilmez biri tarafından yazıldığını ve yanlış anlama geleceğini kabul ettiğini söyleyerek" yırttı. Ama bir süredir, Güneş

Yayıncılıkta yaptığı tazminatsız işten atma eylemlerini burada da sürdürmek niyetindeydi. Sizi aradık. Sekreter duvarınızı aşamadık. Bora Paran ile size haber iletip bekledik. 48 saat hiçbir cevap alamadık. Bütün bunlar sürerken birtakım kişiler şirketleri satın aldıklarını söyleyerek bizimle pazarlık içine girmek istediler. Reddettik.

Sonunda bütün arkadaşlarla birlikte "ne yapabiliriz?" sorusunu ortaya attık. Çalışanların emeklerini gasp ettirmeyecek bir formülü uygulamaya koymakla arkadaşlarımız tarafından görevlendirildik.

Bunun sonucu olarak sizin de bildiğiniz kiralama işlemi ile satış gelirlerimizi serbest bırakan ve bizim boğazımızı amansızca sıkan kişilerin elinden kurtulan bir formül geliştirdik.

Size dün olduğu gibi bugün de saygılıyız. Çalışanların maaşlarını ödeyebilen bu formülle bir süre gazeteyi çıkarmayı sürdüreceğiz. Mallarınız, binalarınız, makineleriniz, birtakım kişilerin elinde çarçur edilmesi ve kimsenin gasp etmesine neden olmayacak bir şekilde korunmasını sağlayacak bir koruma altına aldık. Durum bundan ibarettir. Desteğinizi bekleriz.
Saygılarımızla.

Abdullah Hulusi Aksak"

23 Temmuz 1991

Asil Nadir bu mesajı da okumadı bile.

Sadece benim anlattıklarımla yetindi.

Her odasından dışarıya çıkışta, benim gözlerime bakıp bakıp: "Bunlar benim kim olduğumu bilmiyorlar galiba" deyip durdu.

Bir daha da gazeteden bahsetmek istemedi nedense.

Ben ne zaman konusunu açsam, o hep değiştirmeye çalıştı. Herhalde bir bildiği vardı.

Bir şeye güveniyor olmalıydı mutlaka.

Ama neye?

ÇETİN ÖZEK'İN İSTİFASI

Temmuz 1991

Çetin Özek Londra'ya gelip Asil'i görmeye karar verdi.Telefonu açıp beni buldu önce.

- Alo Bora, senden bir ricam var.

- Buyrun Çetin Bey.

- Yahu şu Washington Hotel'de bana yarın için bir yer ayırtır mısın?

- Kaç gün kalacaksınız?

- Şimdilik belli değil. Sen iki gün filan deyiver.

- Tamam oldu.

Asil Nadir tam karşımda. N'oluyor anlamında yüzüme bakıyor.

- Kim geliyormuş?

- Çetin Özek.

Asil'in yüzü değişti. Sinirlendiği zaman bile yüzündeki tebessüm hiç eksik olmaz. Bir kahkaha attı:

- Gelsin gelsin, tarihi müzeleri gezer.

Ben pek anlayamadım ne demek istediğini Asil'in. "Neden tarihi müzeleri gezecek acaba Çetin Hoca?" dedim içimden.

Asil biraz daha ciddileşti ve odadan çıkmadan önce:

"Bok görür beni" deyiverdi.

Asil Nadir'in şemsiyesi altındaki günlerim hep şaşırmakla geçtiği için, bu kez de o kadar hayret etmedim. "Olağan" gözüyle gördüm bir iki dakika içinde oluşan "fırtına başlangıcı esintileri".

Asil Nadir, çıktığı odaya bir daha döndü. Bu kez tam ciddileşmişti. Söylediği son cümle hafif gelmiş olsa gerek ki, sinirlerini tam yatıştırmak için daha sertlerine hazırlanıyor sandım:

- Yahu bu adamda hiç akıl yok mu?

Sualine yanıt vermek bana düşmezdi, sessiz kalmayı tercih ettim. Benden cevap beklercesine gözlerimin içine baktı, ama yüzümde tasdik edici bir ifade görmeyince gene devam etti:

- Kim davet etti onu? Ha, kim davet etti?

Benden tıss yok. Sadece televizyon ekranı önünde heyecanlı bir programı izleyen seyirciler gibiyim.

- Nah görür beni.

Elleriyle ceplerini yokladı. Sigarasını içerde unutmuş olacak ki. Hızla çıktı odadan, sonra ağzında tüten sigarasıyla girdi içeriye. Bu kez bana talimat verir gibi konuştu:

- Boracığım sen meşgul ol bu işle. Londra'da bir ay bile kalsa beni göremez. Tamam mı?

- Tamam Asil Bey.

- Büroya gelirse "yok" dersiniz. Bekler bekler gider.

- Anlaşıldı Asil Bey.

Odadan çıkarken hala mırıldanıyordu:

"Yahu ne günlere kaldık be"

Çetin Özek, Heathrow'un iki numaralı terminalinden geçti. Pasaport kontrolünde kendisine hiç sual sormadılar. Belli ki İngiltere'ye sık sık gelip gidenlerdendi. Sonra, bavulunu bekledi.

"Deklare edilecek bir şeyim yok" yazılı "Yeşil Koridor"dan geçti. Çakı gibi üniformalar giymiş, kadınlı erkekli gümrükçüler, koridor boyunca dizilmiş, geçen yolcuları süzüyorlardı. Dilediklerini. "Excuse me Sir" veya "Excuse me Miss" diye durdurup, hemen kenara çekiyorlar. Önce ne vatandaşı olduklarını ve nereden geldiklerini sorup, bavullarını didik didik edebiliyorlardı.

Çetin Özek gümrükçülerle göz göze gelmemeyi tercih etti. Durdururlarsa, bir şey bulacaklarından değil, diğer yolcuların bakışlarına maruz kalmamak için yürümesini bile şaşırdı. Koridorun tam ortasına gelmişti. Kendisini durduran olmadı. İlk defa gözlerini sağa ve sola çevirdi. Kapı çıkışındaki bir gümrükçü bayan kendisine gülümsüyordu. Sanki Çetin Özek'in içinden geçirdiklerini okumuş gibi bir hali vardı. Karşılıklı gülümseyiverdiler.

İnsanın avuçlarının içini terletecek kadar korkulu bir şey değildi bu koridordan geçmek ama gel de anlat Çetin hocaya.

Kendisini bir Allahın kulu bile karşılamadı Heathrow'da. "Koskoca Asil Nadir'in temsilcisiyim. Ve havaalanlarında yapayalnız bırakılıyorum. Yazıklar olsun" diye geçirdi içinden. Bu insan kalabalığının içinde onun çantasını elinden alıp "Hoşgeldiniz Çetin Bey" diyecek biri bile çıkmıyordu.

Londra'nın siyah taksilerinden birinin arka koltuğuna kuruluverdi. Ara bölmeli camı sola kaydırdı şoför. "Nereye?" anlamında tebüssüm ederek yüzüne baktı Çetin Özek'in.

Çetin: "Washington Hotel please" dedi.

Şoför: "Yes Sir" diye cevap verdi.

Yol boyunca ikisi de konuşmadılar.

* * * * *

Sabahın 09.30'u.

Büronun giriş katından Ali bana telefon ediyor.

- Bora Ağabey, Çetin Özek gelmiştir.

- Tamam Ali, iniyorum şimdi aşağıya.

Gidip aldım Çetin Bey'i, çıktık benim odaya.

Tek kelime konuşmadan bakıştık bir süre.

Sessizliği o bozdu.

- Geldi mi Asil Bey?

- Hayır henüz gelmedi.

- Benim geldiğimi biliyor değil mi?

- Ben bir şey söylemedim. Siz kendisine haber vermediniz mi?

- Yooo, ben sen söylemişsindir sandım.

- Aman Çetin Bey, ben nasıl söylerim. Bu sizin ikinizin arasında olan bir şey.

Sonra gene gömüldük sessizliğe. Bu kez ben bozdum "şeytan geçti"yi.

- Ne içersiniz?

- Sen ne içiyorsan.

Allahtan odamda kendi su ısıtıcım ve çayım var.

Hemen iki poşetli çay yaptım. Yudumlamaya başladı.

- Yahu bir telefon et bakalım ne zaman gelecek?

- Tabii ararım şimdi.

Tam telefona elimi uzatıyordum ki, zili çınlamaya başladı:

- Zırr, zırrr, zırrrr.

- Alo buyrun.

- Bora, ben Asil.

Evet efendim filan desem, Çetin Bey hemen anlayacak. Sadece: "Buyrun" diyebildim.

- Orada değil mi?

- Evet.

- Bir şeyler uydur ve uzaklaştır onu binadan da ben geleyim bari.

- Olur tabii.

Çetin Hoca'nın bir elinde çay fincanı bir gözü bende:

- Kim? dedi.

- Gazeteci bir arkadaş bu akşam bana gelecekmiş, dedim.

Hadi bakalım uydur uydurabilirsen.. Kaldım gene iki taş arasında.. Koskoca profesörü ben nasıl çocuklar gibi aldatır da sokaklarda gezmelere götürebilirim? Beynimin bilgisayarı saniyede bin devir yapıyor. Duruma çare arıyorum. Buldum.

- Çetin Bey bir saniye müsaade edin, hemen şimdi geliyorum diyerek, aşağıya koştum.

Ali yüzüme hayretle bakıyor.

- Bak Ali, dedim. Şimdi ben yukarıya çıkınca, sen bana telefon et ve Asil Bey'in bugün ofise gelmeyeceğini söyle.

- Gelmeyecek mi Asil Bey bugün?

- Ali karıştırma be gözüm, sana ne diyorsam onu yap. Et telefonu ve "Asil Bey bugün gelmeyecek" de.

- Tamam derim.

Çıktım yukarıya.

Çetin Özek sabırsızlanıyor. "Hadi Bora, ara şu Asil Bey'i"

Bugün üzerimde uydurukçuluğum yok. Ne cevap vereceğimi tekleyip hep şaşakalıyorum.

- Biraz evvel aşağıdan aradım, evden çıkmış.

- Demek büroya geliyor o zaman.

- Bilemem ki.

- Ne demek yani, nereye gidebilir ki?

Zırrr telefon.

- Evet Ali.

- Anlaşıldı.

- Nereye gitmiş peki? deyince Ali şaşırdı.

- Sen demedin mi gelmeyecek diye.

- Tabii anlıyorum, dedim ve kapattım.

Çetin Hoca'ya döndüm. "Hiç şansınız yok, Asil Bey bugün gelmiyormuş büroya"

Çetin Özek şoke oldu.

Masamdaki kül tablasına onbirinci izmaritini de bastırmıştı.

Bir tane daha yaktı.

- Hayret vallahi, dedi.

Ani olarak ayağa kalktım.

- Hadi Çetin Bey çıkıp dolaşalım bari biraz.

- Ne yani senin işin yok mu?

- Var ama, bugün canım hiç çalışmak istemiyor.

Binadan çıktık.

Tam benim arabaya doğru yürüyorduk ki.

Sanki aklıma bir şey gelmiş gibi, "Aaaa az kaldı unutuyordum" diyerek binaya doğru koştum. Ali'ye hemen talimatı verdim.

- Hemen Asil Bey'e telefonu aç ve "bina boşaldı" de.

Ali'nin kafası iyice karıştı.

- Ne olur Ali dediğimi yap, hiç vakit yok. Sen aç telefonu Bora ile Çetin Bey çıktılar de kafidir. Tamam mı?

- Tamam.

Çetin Özek'le Londra'da yalnız başınıza kalsanız nereye giderdiniz?

O mağazaları dolaşmak istedi. Vücudu kilolu olduğu için fazla yürümeye tahammülü yok. Bir saatin içinde şişiverdi.

- Boracığım ben otelime gidip bari biraz kitap filan okuyayım.

- Tabii olur, dedim.

Washington otelinin önünde vedalaştık. Asil Bey'den haber alır almaz kendisini telefonla arayıp bilgi vereceğime söz verdim.

Bu kovalamaca tam dört gün sürdü.

Her sabah Çetin Özek geliyor, karşımdaki sandalyeye oturuyor. Sigara üstüne sigara yakıp bana İtalya hatıralarını anlatıyor. En büyük zevki

İtalya'ya gidip kitapçı dükkanlarını dolaşmakmış.

Altıncı gün, Çetin Özek durumu anlatmakta gecikmedi.

Kendisine katakulli yaptığımızı seziverdi. Yazılı olmasa bile, sözlü olarak bana ağır mesajını verdi:

- Bir daha da bu herife çalışırsam ne olayım.

Çetin Hoca sıralayıp sıralayıp içindeki zehri bana döküyordu:

- Yahu bunların hepsi böyle, bunlar Kıbrıs'lı değil mi?

- Ayıp denen bir şey vardır be kardeşim.

- Yazık günah değil mi, neden benim bunca zamanım boşa gitsin?

- Pes dostum pes. Benim gözüm korktu bu adamdan.

- Lanet olsun işine de. Bir daha beni zor görürsünüz.

Neredeyse bağıracaktı avazı çıktığı kadar. Yüzüne kan hücum etmişti Çetin Özek'in.. Odamda yığılıp kalacak sandım. Ayağa kalktı toparlandı.. Bana bile "allahaısmarladık" demeden çıktı gitti. Merdivenlerden aşağıya bile inmedim arkasından. Sadece, içi izmarit dolu kül tablasına ve yarım kalmış çayına baktım. Sonra Asil'in evine telefon açtım:

- Asil Bey, Çetin Özek durumu anladı, çok bozuldu.

- Dama çıksın.

- Bir daha kendisini göremeyecekmişiz. Çıkıp gitti bürodan.

- Ohh ne güzel.

- Yani hemen gelebilirsiniz.

- Tabii geleceğim.

Çetin Özek gidince, ofiste rahat bir nefes alındı.

Çünkü bu işte en zararlı ben çıkmıştım. Bütün yük benim omuzlanma düşüyor, koca profesörü çocuklar gibi aldatmaktan hiç de zevk almıyordum. Sadece Saruhan Ayber berisine baka baka eli boş dönecek değil ya Londra'dan. Asil'i göremeden gidenlerin listesi habire kabanyor. Bu kez de Çetin Özek Londra'nın Heathrow havaalanına gelip de karşılanmadığı gibi, aynen giderken de uğurlanmadan kalbi buruk, morali sıfır, hezimete uğramış kumandanlar gibi başı önüne eğik terkediverdi Kraliçe Elizabeth'in trafiği ters Londra'sını.

* * * * *

Çetin Özek İstanbul'a doğru yol alan uçakta iki şey yaptı. Sigara içti ve önündeki dosya kağıtlarına yazılar karalayıp durdu. Karaladı dediğimiz yazılar, esasında Çetin Özek'in Asil Nadir'e karşı içinde büyüttüğü acının görüntülerinden ibaretti.

Çetin Özek sabah kalktı.

Traşını oldu. Ofisine geldi.

Müsveddeleri çıkarttı önüne, sonra daktilosunun başına geçerek, Asil Nadir'e bir mektup yazdı.

İşte mektup:

"Size bildirmeme rağmen, birçok kişi hakkında hukuka aykırı bir biçimde kusurlu tazminatsız çıkış işlemi yapıldı. Bunca aydır ücret almadan çalışanlar, tazminat haklarından yoksun bırakıldı. Ücret alacakları için yargıya başvuranların hakları inkar edildi. Size ait şirketler arasında devir yapılarak mal kaçırıldı.

Bana hep, "Zaman içinde beni tanıyacaksınız" dediniz. Sizi tanıdım Asil Bey ve tanıyınca da danışmanlığınızı ve temsilciliğinizi yapamayacağım kararına vardım"

Mektubu önce Asil Nadir'in Londra faksına geçti. Sonra ayrı bir zarf üstü yazarak, orijinalin kopyasını postaya verdi. İçi rahat etmişti. "Ohh beee" dedi ve bir sigara daha yaktı hem de keyifle.

21 Temmuz 1991

Perşembe günü, Meydan Gazetesi'nde gazeteci arkadaşımız Ender Arol, "Müsaadenizle Beyler" köşesinde, Çetin Özek'in Asil Nadir'e yazdığı mektup için bakın neler diyor:

"Vay vay vaaay. Sen ne işçi yanlısı adammışsın da, çalışanlar hakkınızı yiyormuş Çetin Özek beyefendi. İnanıyorum ki, tüm bunlan, aynanın karşısına geçip, kendi yüzüne karşı da hiç sıkılmadan söyleyebilirsin.

Çetin Özek beyefendi, bakın neler yaptı.

Asil Nadir satın aldığında, Günaydın Gazetesi'nden ayrılanların tazminatlarının ödenmemesi yolunda, hukuk müşaviri olarak "şimdi aleyhine döndüğü patronuna" mütalaalar verdi.

Bu gazetede 18-20 yıl gerek yönetici, gerekse eleman olarak

çalışanlara:

- Beş kuruş ödemiyoruz. Gidin mahkemeye, dedi.

Patronu Asil Nadir'e de:

- Gitsinler efendim, uğraşıp dursunlar. Ben davalara bakarım, diye akıl verdi.

Şu anda çok sayıda gazeteci ve eski Günaydın yöneticisi hakları olan tazminatları alabilmek için mahkeme kapılarını aşındırıyor. İş yasaları, işçi hakları ile ilgili kitapları olan hukuk profesörünün, patron yanlısı mütalaaları yüzünden, kimileri haklarını alamadı, kimileri çok eksik aldı.

Gelelim Çetin Özek'in şu sözlerine. Artık Asil Nadir'i tanımış, bu yüzden görevini bırakıyormuş.

- Aklın şimdi mi başına geldi Çetin beyefendi? diye sorarlar adama.

Dört yıldır Asil Nadir için çalışıyorsun. Böylesine yakın olduğu kişiyi, dört yılda "moron" olan bile tanır. Oysa 5-6 ay önce, yetki yazısını Asil Nadir'den alıp, gazetelerini sen yönlendirmedin mi? Asil Nadir'i suçlayan hukukçuya bakın.

Çetin Özek'i benden iyi tanıyanlar, söylediklerini gazetede okuyunca telefon açıp bana şöyle dediler:

- Çetin Özek'in davranışını okuyunca anladık ki, Asil Nadir'in gerçekten parası tükenmiş. Parası olsaydı, Çetin Bey hiç onun hizmetinden çıkar mıydı?

* * * * *

Çetin Özek ipi koparmıştı bir kez.

Karşısındaki ne kadar büyük bir işadamı olursa olsun, hayatında hiç kimsenin kapısında altı gün altı gece bekletilmemişti sayın Özek. Kin, artık vücudunun damarlarında al ve ak yuvarları kadar fazla sayıda mevcuttu.

Özek, etrafta konuşulanlara pek kulak asmadı.

Tınmadı, kılı bile kıpırdamadı.

Asil Nadir'in Impexbank satışından başı belaya girmek üzereydi Londra'da. Mahkemenin emirlerine karşı gelmek ve uygunsuz satış yapmaktan Asil'i mıhlamak istiyorlardı. Daha öbür davaları bir karara bağlanmadan, Asil'i sırf bu banka satışı yüzünden mahkum edebilirler ve içeriye atabilirlerdi.

Asil Nadir, huzursuz oldu.

Fazla günü de kalmadı. Mahkemede soracaklar:

"Sen bu Impexbank'ı sattın mı, satmadın mı? Sattıysan, kimden izin aldın da sattın?"

İş, inanılmayacak kadar ciddi. Asil'in İngiliz avukatları kıvır kıvır kıvranıyorlar. Avukatlar sadece hukuk biliyorlar bu İngiltere'de. Öyle cin gibi kararlar verip, şeytanın bile aklına gelmeyecek boşluklardan paça kurtarmak gibi pratik zekaya sahip değiller.

Asil'in avukatlar ordusu karpuz taşır gibi elleriyle başlarını tutuyorlar. "aman çare. yandım bir çare" diye.

Asil Nadir, whisky'sinden bir yudum aldı. Mavi paketli Silk Cut

sigarasından da derin bir nefes çekti. Dumanını dışarıya üfürürken, düşündü: "Bu işi gene yapsa yapsa, bizim Çetin Özek yapar"

Masanın başında Asil'in ağzının içine bakan avukatlar, çıkışı olmayan bir yolda olduklarını zaten anlamışlardı. Asil onlardan değil, onlar Asil'den medet umuyorlardı.

Asil kendi kendine mınldanmaya başlamıştı bile. Masa etrafında kimse nefes bile almaya cesaret edemiyordu.

"Tamam" dedi Asil Nadir.

Neyin tamam olduğunu pek anlamadı avukatlar. Alık alık birbirlerine baktılar.

Ayağa kalktı Asil, sonra iki elini masaya dayayarak devam etti: "En iyisi biz Mr. Çetin Özek'i buraya çağıralım. O bilir bu işi, ha, ne dersiniz?"

Gıkı çıkmadı avukatların.

Biri içinden şöyle geçirdi: "Bu Çetin Özek iyi bir avukat olabilir ama, onun forsu Türkiye'de geçer. Hadi gelsin de görelim bakalım nasıl kurtaracak Asil'i?" diye yüzünün yarısıyla sırıtıverdi.

Çetin Özek telefonun öbür ucunda.

Hayret, sanki hiçbir şey olmamış gibi iki dostun konuşmasına şahit oluyorum.

Aman yarabbim ne iltifatlar. Hiç eski günlerden bahis yok. Altı gün altı gece kapı önlerinde sersefil bekletilen sanki Çetin Özek değil. Sanki Çetin Özek yazmamış o acısı bol mektubu: "Asil Bey, bana zaman içinde beni tanıyacaksınız dediniz. Sizi tanıdım Asil Bey ve

tanıyınca da danışmanlığınızı ve temsilciliğinizi yapamayacağım kararına vardım"

Bu dargınlıklar, kırgınlıklar, acı mektuplar, istifalar, lanet etmeler hep boş iş. Çetin Özek, bir çırpıda Londra'ya gelip Asil'i ucu görünen bir kıymık gibi cımbızla İngiltere hapishane hücrelerine batmadan çıkartmaya karar verdi.

Çetin Özek, yine Heathrow Havaalanının yemyeşil gümrük koridorlarından kuşlar gibi geçiverdi.

Giriş kapısında Şoför Hasan bekliyor.

Yemyeşil Bentley'in deri koltuklarının üzerine kendini bırakıverdi Profesör Özek.. Daha soluk almadan yakıverdi sigarasını.

- Nasılsın Hasan?

- Eyiyik.

- Patronun da iyi mi?

- Hemi de çog eyyidir.

Çetin Özek, daha fazla konuşmak ihtiyacını hissetmedi. İstikamet Washington Hotel, sonra da 24 Berkeley Square. Program şaşmaz. Önce otele bavul bırakılacak sonra Asil Nadir'le kucaklaşma faslı.

Asil Nadir, daha birkaç ay önce aynı Çetin Özek'i Londra'da fır döndürüp görmemekte ayak diretmişti. Şimdi ise, kendisini ofisinin giriş kapısında karşılayıp, "Nerelerdesin Çetin Hoca? Özlettin kendini..." deme merasimine hazırlanıyordu..

Aynen de öyle oldu.

Bentley ofis önüne park yaptı. Hasan kontak anahtarını bile kapatmadan arabadan fırladı. Arka kapıyı açarak Çetin Hoca'ya yol verdi. 24 Berkeley Square ofisin kapısında, Ali, Abide ve Asil Nadir bekleşiyorlardı.

Asil Nadir bir adım dışarıya çıktı. Çetin Özek'e sarıldı. Önce sağ yanağından, sonra da sol yanağından öptü. Sağ elini olduğu gibi Çetin hocanın omzuna koydu ve kendisini ofise doğru yürütürken şunları söyledi: "Nerelerdesin Çetin Hoca? Özlettin kendini."

Çetin Özek cevap verdi: "Şükür kavuşturana, işte buradayım artık"

Bu tarihi buluşmadan sonra, Asil'in odasına çekildiler. Whisky'ler geldi gitti. Bir saate yakın konuştular, fısıldaştılar.

Çetin Özek, Abide Gönultaş'ın odasına gelerek, boş bulduğu sandalyeye oturdu ve önündeki boş daktiloya bembeyaz bir kağıt taktı.

Daktilonun tuşlarına kalın parmaklarıyla sert sert şunlan bastı: "Affidavit", yani hukuki dilde Türkçe iki anlamı var: "Yeminle teyid edilen beyan" veya "Davalı lehine yeminle doğrulama beyanı".

Sonra mektubun metnini İngilizce olarak tamamladı. Bir sigara daha yakıp Asil'in odasına girerek gözden kayboldu. Her ne yazdıysa yazsın, bu sihirli mektup Asil Nadir'i mutlak bir başağnsından kurtardı.

Affidavit'te ister Çetin Özek: "Allah Kuran çarpsın ki" desin, veya Asil Nadir, "İki gözüm çıksın ki" diye yemin etsin, neticede Çetin hocanın mektubu işe yaradı. Ve Asil Nadir, Impexbank satışının hapishanelere varan dikenli yollarından alınarak, hiç değilse şimdilik hürriyetin asfalt yollarına çıkartıldı.

YILTAN KANLI OLAYI

Artık Asil Nadir için hayırlı veya uğurlu bir ay kalmadı. Ayına bağlı. Kimisi çok uğursuz, kimisi çok hayırsız. Bazılan ise birbirinden acımasız.

İşte Kasım 1991.

Kalleş Kasım sen olma, e mi?

İçine gizli gizli patlayıcılar gömülmüş mayın tarlası gibi bu Kasım ayı.

Asil eline telefonu alıyor, gümmm patlıyor.

Asil ofisine geliyor, boooommm patlıyor.

Asil mahkemeye çıkıyor, pattt patlıyor.

Elini cebine atıyor, şrakkk patlıyor.

Eski dostlarını görüyor, çaattt patlıyor.

7 Kasım 1991, Perşembe.

Bow Street Sulh Ceza mahkemesindeyiz.

Saat 14.00, "bir" numaralı mahkeme salonu hıncahınç dolu.

Asil, lacivertlerini çekmiş, yaka cebinde ipekli kırmızı mendil, kolalı

beyaz gömleğinin yakasından bordo renkli kravatı kalın bağlanmış. Biryantinli saçlan ensesinden beyaz gömlek yakasının üzerine kıvır kıvır inik vaziyette. Bir türlü içine sığamadığı için sevemediği daracık "sanık sandalyesine" yarım ayak ayak üstüne atarak oturmuş. Bir sol tarafındaki gazetecilere, bir de arka taraftaki dinleyicilere tebessümle bakıyor. Bu seferki tebessüm öyle basit bir gülücük değil. Asil'in gerçekten bir bildiği olmalı. Avukatları çok emin. "mutlaka pasaportunu geri alacağız" demişler.

Avukatlara da hak vermek lazım. Adamlar her ay Asil'den bir milyon sterlin'e yakın para alıyorlar. İkinci yıla yaklaşıyor neredeyse Asil'in Polly Peck'li yılan hikâyesi. Ama ortada henüz elle tutulur bir avukatlık başarısı yok henüz.

Bu kez de Asil Nadir'den para alırlarken, biraz yüzleri kızarmış. Asil kendilerine sualleri dizdikçe, ıkkkk, mıkkkk etmişler. Asil neredeyse patlayacak, sesini yükseltip:

- Peki beyler, n'olacak benim sonum?

- İyi olacak Asil bey sen merak etme.

- Peki ne zaman iyi olacak? Ha, ne zaman iyi olacak?

- Ya bu mahkemede ya da bundan sonrasında.

- N'olur bu mahkemede, alır mıyım pasaportu?

- Hele bir vermesinler de.

- Ne yani, vermezlerse n'apacaksınız?

Avukatlar birbirlerine baktılar.

Hakikaten "Ne yaparız sonra pasaportu vermezlerse?"

- Hiççççç.

Gözlüklü ve daha tecrübeli olan avukat:

- Asil Bey, bu kadar bekledik, aceleye lüzum yok. Nasıl olsa alacağız pasaportunuzu. Yalnız o değil, üstelik bütün bu suçlamalardan da kurtaracağız sizi.

Asil'in yüreğine sular serpildi. Ferahladı. Her şeyden evvel avukatlar, Asil'in şiddetle inanmak istediği şeyleri söylüyorlardı. Daha fazla kurcalayıp da, avukatları köşeye kıstırmanın bir alemi yoktu.

Asil, yansı çek, yansı bankanın sayarak istiflediği pembe plastik poşetler içinde canım sterlin'leri bırakıverdi avukatların masasına.

İşte bu yüzden Asil bir başka gülümsüyordu mahkeme salonunda. Cepleri yine okunmuş keçiboynuzlan, boncuklar, muskalar, nar taneleri, iğneler, Matthew'in kum taneleri ile doluydu. İşte bugün bugündü. Yargıç yerini aldı. Salonda çıt yok.

Asil'in gözü sadece savunma avukatı Scrivenor'da. Bay Scrivenor, önüne düşen sarı ve yumuşak saçlarını eliyle düzeltti. Elinde kalın kalın dosyalar tutuyor. Asil'e baktı. Birbirlerine gülüştüler.

Asil bir şeyi unutmuştu. Ay, Kasım ayı.

Ne muska dinler, ne de canavar kesilmiş avukat.

Asil'in yollan kapanmış bir kere.

İşte Kasım ayının ilk mayını patlayıverdi mahkeme salonunda.

- Asil Nadir lütfen ayağa kalkınız, dedi Yargıç.

Asil Nadir, sandalyesinden doğruldu. Dimdik durmadı, sadece ellerini sanık bölmesinin demir parmaklıklarına dayadı ve yüzündeki aynı tatlı tebessümle yargıcı dinlemeye koyuldu.

Karar yıllardır alışageldiğimiz klasik cinsinden bu kez de. Değişen hiçbir şey yok. Sanık aynı, dinleyiciler aynı, yargıç aynı. dekor aynı. Sadece yılan sürünüyor, bir türlü gideceği yere varamıyor.

Yargıç özellikle kimse duymasın ister gibüerden fısıldayarak okumaya başladı kararını:

Sinema değil ki. "Sessss, sessss" diye bağırasın.

"Asil Nadir'in kefalet şartlarında bir değişiklik yapmadan, pasaportunun alıkonulmasının devamına, haftanın sadece pazartesi akşamlan karakola giderek imza atmasına ve mahkemenin 11 Şubat 1992'ye ertelenmesine karar verdim"

İşte Asil Nadir'in ilk kasım bombası pattt diye patladı. Dinleyicilerin uğultuları arasında kimse farkına bile varmadı, Asil'in paramparça olmuş yüreğinin halini. O yine, aynı tebessümü taşımaya devam etti, dinleyiciler omuzlarına dokundukça, onun yanaklarından öptükçe. Kapı önünde "Asil we love you" sloganları atıldıkça. Gazetecilerin kamera flaşları patladıkça. Hiç ama hiç bozuntuya vermedi. Kapı önünde iki ellerini havaya kaldırdı sadece, kendisini bekleyen avukatının arabasına bininceye kadar da güldü durdu.

Kasım ayı dedik ya. İşte iplik söküğü gibi uğursuzluklar sıradan geliyor Asil Nadir için.

26 Kasım 1991, Salı

Asil Nadir resmen "iflas" etti.

Artık, ne mal, ne de mülk sahibi olabilir koca Asil Nadir. İflas etmek çok kötü. Ama Asil Nadir için kötü mü, iyi mi? Onu zaman gösterecek. Asil Nadir iflas ettiği için, artık hiçbir banka üzerine gelemeyecek. Hiçbir şirket "paramızı isteriz" diye tepinmeyecek. Hiçbir kayyum "çıkart bakalım şu paraları" diyemeyecek.

Gece yatağına yattığı zaman hep bunları düşündü.

"Cennet de, cehennem de bu dünyada" demişler. Doğru söylemişler. Asil gene gülerek koydu yastığına başını. Kasım ayı, masım ayı. Ama yine de bizim bilemediğimiz, Asil'in çok iyi bildiği birşeyler olsa gerek.

Kasım ayının son mayını fena patladı. Hem de Asil'in 24 Berkeley Square ofisinde. Beklenmeyen zorlu bir misafir var kapılarımızda. Aman Allahım ne de kızgın bir insan bu davetsiz Kıbrıslı.

Gün ortasındayız. 27 Kasım 1991, Çarşamba. Yıltan Kanlı adlı Kıbnslı vatandaş Asil Nadir'den alacağı olan 200 bin sterlini almak için dayanmış kale gibi ofisimize. Ne bileği kaim Ali, ne de pazulu Selçuk mani olabiliyorlar bu boğa gibi burnundan soluyan vatandaşa. Aşağıları inletiyor sesi. "Nerede Asil Nadir? Çabuk karşıma çıksın?" diye ter ter tepiniyor.

Yıltan Kanlı, 30-35 yaşlarında Kıbrıslı bir vatandaş. Ramadan Güney'in kendisine anlattığı: "Şato-Japonya-Otel-Ortaklık" hikâyelerine kapılmış, parası olmadığı halde, hem Asil'e yardım olsun, hem de belki ileride nefis bir otelin ortaklarından olurum diye oturduğu evini bankaya ipotek ettirip, borç olarak 200 bin sterlin alıp saymış Asil Nadir'in Burley on the Hill şatosunun borcuna. Sonra da anapara ödenemediği için bütün yatırılan paralar yanmış. Bu işten en çok zarara uğrayan Yıltan Kanlı. "Gitti param, gitti her şeyim. Evimi elimden alacaklar. Yandım ben. Öldüm ben" diye inim inim inliyor.

O günü çok iyi anımsıyorum. Tepedeki odamdan aşağıya inip Asil'e moral vermek için odasına girmiştim. Asil tazılardan kaçan bir tavşan gibi sinmişti koltuğuna.

Bana "n'ister bu adam, deli midir nedir?" diye dert yanıyordu.

Yıltan Kanlı'yı alt katta zaptedemediler. Buldozer gibi çıktı birinci kata.

Açtı kapıyı ağzına kadar. Asil oturmuş, ben onun yanında Yıltan da karşımızda duruyor.

Asil kımıldamadı yerinden. Sadece bakakaldı Yıltan'a. Yıltan hiç beklemedi:

- Paramı istiyorum hem de şimdi, diye gürledi.

Asil Nadir'in eğer başı dertteyse ve de karşısında problemi yaratan da Kıbrıslıysa, elinde mükemmel bir silahı vardır. Kopkoyu bir Kıbrıslı şivesiyle konuşmaya başlamak. Yine öyle yaptı. Tam da zamanıydı.

Cevap verdi:

- N'apam be gardaş. Yoğudur paramız görün sen de.

Yıltan çılgına dönmüştü. Öyle Kıbrıs şiveleri karşısında kavanoza konacak cinsten değildi öfkesi.

- Ben bilmem. İsterim paramı diyorum sana. Benim başımı belaya sokma, anladın mı?

- Bilirik be gardaşım, bilirik. Hepimiz beklerik paracıklan. Aha vardır

bizim Abbas hepimiz beklerik ki getirsin paraları. Gizmana sebep yohtur be Yıltanım. Var da vermeyik mi sanırsın?

Yıltan odanın içinde turalayarak dolaşıyordu. Yerinde duramıyor, bir bana yaklaşıyor, bir kapıya doğru gidiyor, sonra tekrar dönüp bana doğru geliyordu. Ne benim ne de Asil'in gözlerinin içine bakmadan sadece yürüyüp duruyordu.

Asil'in laflan biter bitmez olduğu yerde çakıldı. Gözleriyle duvarlan süzdü. Sonra Asil'in oturduğu çalışma masasının arka duvarına asılı yanm milyon sterlin değerindeki yağlı boya tabloyu farketti. İlk kez gözlerinin içi güldü. Belli ki aklına şeytanca bir fikir gelmişti.

Asil'e doğru yürüdü. Hatta bir ara Asil ürker gibi oldu. Kendi üstüne geliyor gibi sandı, endişeye kapıldı. Yıltan iki elini yağlı boya tablonun altın kaplama çerçevesine yapıştırdı. Sonra resmi altından yukarıya doğru kaldırarak asılı olduğu teli çividen kurtardı. Kendine doğru çekti ve aldı resmi odanın ortasına. Asil Nadir dehşet içinde olanları seyrediyordu. Ben Asil'i bu kadar üzgün ve saman sarısına dönmüş benziyle görmemiştim hiç.

Ayağa kalktı.

Yalvaran gözlerle Yıltan'a baktı.

- N'apan be gardaşım? O resim benim değildir.

- Beni hiç ilgilendirmez. Kimin olursa olsun.

Ver paramı al resmini. Tamam mı?

Asil Nadir cevap vermedi. Ağlamaklı olmuştu.

Ben bu sahnelere dayanamadım, bir ara kapının önüne çıkmak

istedim. Kapıyı açtım. Bütün insanlar kapıya yığılmış, kulak dayayıp içeride olup bitenleri dinlemeye çalışıyorlardı. Ali, Selçuk, Abide, Ufuk üstüste yığılmış gibiydiler. Onları orada görünce, ben tekrar içeriye girdim.

Yıltan Kanlı, elindeki resmi evirdi çevirdi.

"William Degouve de Nuncques" imzası gözüne çarptı. Yıltan nereden tanısın Nuncques'in kim olduğunu? Ama besbelli ki kıymetli bir resim. Yoksa Asil Nadir asar mı odasına? Resmin arkasındaki tuval tahtasının köşe kısmında bir yazı daha var: "La nuit a Bruges" yazıyor.

Asil resme bir zarar gelmesin diye uyarmaya çalıştı Yıltan'ı:

- Bilin Yıltancığım kaç paradır bu resim?

- Hayır kaç paraymış?

- Bir yarım milyon sterlincik eder.

- İyi işte. Ödeyin paramı. Yoksa resmi 200 bine satarım hemen.

Asil'in yüreğine iğneler saplandı.

Elleri uyuştu. Gözleri kararır gibi oldu.

- Be Yıltan. Bilin para gelecek. Neden yapan böyle uygunsuz şeyleri?

- Ben bu resmi evime götürüyorum. Bir karışan olursa, ahaaa allah şahidindir, yırtanm gendini.

Fişinden çıkartılmış televizyonlar gibi sessizliğe bürünüverdik. Yıltan

kaptı resmi. Açtı kapıyı. Kalın çerçevesi ağır geldikçe, resmi yere koya koya, merdivenlerde dinlene dinlene sokak kapısına kadar geldi. Selçuk ve Ali, Asil Nadir'in ağzının içine bakıyorlardı. "Üstüne çullanıp durduralım mı? Yoksa bırakalım gitsin mi?" diye. Asil çaresizlik içinde boşverin salın gitsin'i seçerek "İlişmeyin" dedi.

* * * * *

Asil'in odası mateme büründü bir çırpıda. Oturduğu yerden kafasını çevirip boş duvara baktı. Sonra hiçbir şey düşünmeden Silk Cut sigara paketine uzandı. İçinden bir tane aldı, tam ağzına götürüyordu ki. Eline ateş değdirmişler gibi sıçradı yerinden. Aklına kötü bir düşünce saplanıverdi.

"Aman Allahım. Olamaz" diye mırıldandı.

Bir süre hareketsiz durdu. Vücudunda bazı değişiklikler hissediyordu. Hiç adeti olmadığı halde soğuk bir ter, ensesinden başlayıp kürek kemiklerine kadar yürüdü. Sonra omuriliğinden başlayıp kuyruk sokumuna kadar yayılan bir sızı hissetti.

Neydi onu bu kadar ürküten, korkutan, terleten düşünce?

"Acaba Şeyh Nazım'ın çöp dolabında duran portresinin ahı mı tuttu?" düşüncesinin kara bulutları beyninin içinde uğulduyordu.

Odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıyı açtı. "Ufuk gelsin hemen" diye bir emir savurdu Abide Gönültaş'a. Abide, hiç sektirmeden paldır küldür merdivenlerden aşağıya uçar gibi indi.

- Buyur usta. diye geldi kapı aralığına Ufuk.

- Git bakalım, Şeyh efendinin resmi durur mu aşağıda.

- Bakayım Usta, diyerek Ufuk da Abide'den geri kalmayan bir hızla gözden kayboldu.

Ufuk, hizmetçi Rose'un çöp dolabını açtı.

O da ne? Yok Şeyh'in resmi dolapta. Ufuk'un genç yaşma rağmen yüreği hava basılan lastik toplar gibi şişmeye başladı. Nefesi daraldı. Önce hayret etti, sonra da Asil gibi korktu.

"Bu Şeyh Nazım efendi hazretleri öyle tekin bir insan değildi. Belki de, portresini çöplüğe tıkadığımızı hissetmiş, ilahi bir kuvvetle portresini dolaptan gökyüzüne uçurtmuş olabilirdi!"

Ufuk'un yarım aklı kesmedi şahit olduğu manzaraya. Önce Rose'a sordu, sonra Selçuk dayıya sordu. Kimsenin haberi yok.

Ufuk yukarıya koştu nefes nefese.

- Usta yoktur yerinde Şeyh efendileri.

Asil Nadir anlamadı bir şey.

"Uçmuş" diye kaçırıyordu ağzından az kalsın.

Sonra toparladı kendini:

- Yoktur dolapta. Bakındım hiçbir yerde de yoktur.

Asil kalktı yerinden.

- Gel benimle, dedi.

Birlikte indiler mutfağa. Çöp dolabını açtılar. Şeyh Nazım'm portresi yok. Asil yere yığılmamak için, kapının çerçevesine tutundu. Ağzındaki tükürüğü bile kurumuştu. Yutkunurken boğazı yırtılır gibi oldu.

"İşte korktuğum başıma geldi. Ben ne yapanm şimdi, ha, ne yaparım?" diye titredi.

Şeyh Nazım'm ilahi bir kuvvetle gökyüzüne uçan portresi Berkeley Square ofisimizde sabıkalı Iranlı Abbas'ın bulacağı milyonlardan da daha önemli. Konumuz bu, kimse başka bir şey düşünemiyor. "Nasıl uçtu Şeyh Nazım gökyüzüne?"

Ertesi sabah Ali Şefik işbaşı yaptı.

Durumu ona da anlattık. Gülmeye başladı. Ufuk ve Selçuk dayı çok bozuldular Ali'nin gülmesine, inancının zayıf olmasına.

Ali gayet sakin bir şekilde:

- Yahu geçenlerde Ramadan Bey geldi. Öğrenmiş Usta'nın bu resmi aşağılara attığını. Aldı Şeyh'in resmini ve gitti. Önce bir sessizlik çöktü etrafa ve sonra bir gülümseme seli boşandı herkesten.

Peki ama Asil Nadir'e kim söyleyecek?

Ali Şefik'in iş güvencesi çürük diş gibi sallanıyor.

Öncelikle, Ramadan'ın resmi aldığını Ustasına bildirmesi gerekirdi. Şimdi ne yapacaktı?

Ali yalvaran gözlerle bana baktı:

- Ağabey sen söylen ustaya?

- Neyi söyleyeyim?

- Ramadan Bey evvelki gün geldi. Usta yoktu içerde. Aldı resmi gitti. Ben Ustaya söyleyemedim, çünkü içerde yoktu kendisi.

- Tamam söylerim.

Tıklattım Asil Nadir'in kapısını.

Çıt yok. Bir daha tıklattım ve açtım kapıyı. Sandalyesini boşalan duvara çevirmiş, öylece boşluğa bakıyor. Gözlerinde dünün şaşkınlığı hala devam ediyor.

- Asil Bey merak edecek bir şey yok.

- Nasıl?

- Şeyh Nazım gökyüzüne filan uçmadı. Ramadan Bey gelip almış resmi.

- Kim söyledi bunu sana, diye ayağa kalktı. Yarı sevinçli yan kızgın bir hali vardı.

Durumu anlattım kendisine. İçi rahatladı.

Sonra aklına geldi:

- Çağırın şu Ali'yi, diye kükredi.

- Aman Asil Bey, çocuğun kabahati yok. Siz onu affedin, dedim.

Gözlerinin içi güldü. Bir sigara yaktı.

- Görüyor musun Boracığım ne işlerle uğraşıyoruz?

Görmesine görüyordum. Hem de içim cızlayarak.

- Hadi geçmiş olsun, dedim.

- Sağol, dedi.

İşin bir başka garip yönü, Yıltan Kanlı'nın yüklenerek götürdüğü o pahalı resim Asil Nadir'in üzerine değildi. Yoksa çoktan satardı onu Asil. Hatta bir ara, bu işle Abide Gönültaş meşgul olmuştu. Resmin sahibi Ayşegül Tecimer gözüküyordu. Ayşegül'ün izni var mıydı, yok muydu? Kimbilir? Ama resim satılamadı bir türlü.

Ben ortaya bir fikir attım. Keşke atmaz olaydım. Dedim ki: "Japonlar kıymetli resimlere çok meraklılar. Eğer bu resmi birisi Tokyo'ya götürürse, hemen satılabilir orada"

Teklifim Asil'in kafasına yatmış olacak ki, az kalsın beni Tokyo'ya yolluyordu. Sonra devreye Tunç Kaşif girdi. Derken bizim İranlı Abbas. Hepsi kendi çaplarında denediler, ama hiçbirisi satamadı bu kıymetli tabloyu. Ofisin içine yakışmayan kılıksız kılıksız adamlar geldi resmi görmeye. Üç kuruş beş kuruş teklif ettiler. Sonunda kısmet Yıltan Kanlı'nınmış. Ama Yıltan bu resmi nasıl satacak? Bekleyelim onu da öğreneceğiz elbette.

SON REST

Ramadan Güney, Kıbrıs yenilgisinden sonra Asil'e yazdığı 22 maddelik (Allah size biraz insaf versin) mektubunun cevabını bekleyip durdu. Hem de ne beklemek.

Tısss yok Asil'den.

Mübarek sanki bir denizaltı. Bir daldı mı diplere bir daha görebilirsen aşkolsun.

Ramadan merakla bekleyedursun. Asil Nadir ne cevap verdi, ne yüzünü gösterdi, ne de sesini işittirdi.

Ramadan Güney'in Asil Nadir'i tanımadan önce evi kahkaha doluydu. Akşamları ailece sofralarına otururlar, gülerler söylerlerdi. Süheyla Güney hem eli açık hem de sofrası bol bir Türk hanımıydı. Evlerinden misafir eksik olmazdı.

Ama gel gör şimdi Ramadan'ın evini. Bir suskunluk çökmüş ki duvarlarına, ne kahkaha sesi var, ne de misafirlerin şen şakrak söyleşileri. Süheyla Güney, bütün canlılığını kaybetmiş sanki. Sokakta acıdığını giydiren, gelene geçene çaylar ısmarlayan sanki o değil. Yemeden içmeden kesilmiş, yüzü sapsan yorgun argın geliyor, sedirin üzerine oturup kalıyor. Ne gülüyor, ne söylüyor. Kahrolası bir uğursuz gölge dolaşıyor evlerinin içinde.

Kocası Ramadan Güney'e dili varıp da söyleyemiyor ki içindekileri. "Aahh Ramadan nasıl da uydun şeytana, kaptırdın paralarımızı?" veya "Gül gibi geçiniyorduk, şimdi borç altına girdik. N'olacak halimiz?" diyemiyor ki kadıncağız. Hep içine atıyor.

1991 yılı bitti.

Ramadan Güneyler'in evinde yeni yıl için çam ağacı filan yok. Kendi dertlerine düşmüşler. Ağızlarını bıçak açmıyor. Hani geldi mi üstüste gelir derler ya. Doğrudur.

1992 yılının birinci gününde can dolu Süheyla hayata gözlerini yumuverdi. Daha altmışına bile varmamıştı. Gitti işte kadıncağız.

Nedir bu Ramadan Güney'in başına gelenler?

Hayatını dinine vermiş. Beş vakiz namazında.

Olacak iş mi bu? Gitti koca Süheyla Hanım.

Hem de ağzından bir kelime bile çıkmadan, şikayet etmeden.

Yüzünde tatlı bir tebessümle göçüverdi bu dünyadan.

Cenaze törenine, Asil Nadir simsiyah güneş gözlüklerini takarak geldi. Bilge Nevzat, Meral Kaşif de geldiler. Yarım apartman boyunda çelenkler de yolladılar. Ama neye yarar ki? Giden gitti bir kere.

Ramadan'ın bir zamanlar sahibi olduğu, ama şimdi Asil'in borçlan için üzerine ipotek konan Brookwood mezarlığına gömüverdiler Süheyla Güney'i.

Asil'in gözyaşlan para etmedi.

Başsağlığı dilemeler hep boşta kaldı.

Ramadan'ın malı gitti, şimdi de en sevdiği canı gidiyordu.

"Hey gidi dünya hey" dedi içinden.

"Acının ilacı zamandır" derler.

Ramadan'ın yaralarının kapanacağı yok. Her şey hala sıcağı sıcağına. öylesine diri diri duruyorlar.

Ramadan yine oturdu daktilosunun başına.

Kan çanağı gibi olmuş ve şişmiş gözlerinin seçebildiği kadar tuşlara uzun uzun baktı.

Sonra yazmaya başladı:

"Çok gizli.

15 ocak 1992

1. Ek 1'de 9.01.92 tarihli vekaletnamede bize verilen yetkiler gözönüne alınarak, şahsınıza hiçbir zarar vermeden gereken işlemlerin (yeni yönetim kurulu, yapılmasına çaba harcanmıştır. Dostunuzun engellemeleri aşmaya çalışırken söylediği yalan ve sahte sözlerle şöyle ki: Bizler hisse alımı uğraşımı ve şahıs mallarınıza el koymaya çalıştığımız intibaını vererek seni inandırmıştır ki Ek 2'deki vekalet iptaline gittiniz. Bunun benim için ne kadar üzücü ve rencide edici olduğunu anlatmam imkansızdır.

Ek 2'de KKTC'nin en yüksek mercilerine kadar ve P.P.I.şirketine ve şahsi kuruluşlarına kadar faxlanmıştır.

Bu durumdan sonra benim seninle dolaylı ve dolaysız yapılacak hiçbir işlemim yoktur. Ek 3'ü incelerseniz şahsıma gösterdiğiniz güven ve samimiyet ortaya çıkmıştır.

Bunlar ışığında:

2. A) Sana vermiş olduğum nakit ve çek paranın.

B) Mükellefiyetini taşıdığım diğer şahıs alacaklarını (liste sunulmuştur)

C) Yıltan Kanlı'nın parası.

A, B, C maddelerinin 7 gün (15.01.92-22.01.92) içinde ödenmesi veya gereken mal varlığının vekalet verilmesi ve gereken işlemlerin hemen yapılması.

15.01.92 tarihinden itibaren S/Audley'e vermiş olduğum şahsi garantimin geçersiz olması için gereken işlemlere başlamış olduğumu bildiririm.

10.02.92 tarihine kadar yukarıdaki işlemlerin herhangi birine uyulmadığı takdirde mahkeme için verilen kefilliğimi de geri çekeceğimi üzülerek bildiririm.

Saygılarımla,

Ramadan Hüseyin Güney"

Mektubu yine damadı Haluk'a verdi.

Haluk arabasına atlayıp, Asil'in Berkeley Square ofisine gitti. Kapıdan mektubu Ali Şefik'e uzatıverdi.

Ramadan Güney bu son mektubunda Asil Nadir'e çok önemli mesajlar vermeye çalıştı. Bunlardan en önemlisi: "Dediklerimi yapmazsan, kefalet için koyduğum 1 milyon sterlin tutarındaki garanti belgemi çekerim, sonra seni içeriye atarlar" demek istiyordu.

Asil Nadir'in çok kısa vadede Ramadan Güney için çıkarttığı 12.11.91 tarihli "Vekaletname" daha mürekkebi kurumadan Asil tarafından "iptal" ettirilip geçersiz duruma getirildiği için, Ramadan bir hançer daha yemenin acısıyla ne yazsa haklıydı.

Ramadan yufka yürekli bir insan.

Mektupta yazdıklarının hiçbirine yanıt alamadı.

Bilmem kaça katlanacak umuduyla Asil'e verdiği 200 bin sterlin, uçtu uçtu kuş uçtu.

Yıldan Kanlı'nın alacağı olan 200 bin sterlin, uçtu uçtu kuş uçtu.

Burley on the Hill şatosu için koydukları kapora, uçtu uçtu kuş uçtu.

Commercial Road için, altına girdiği borç, uçtu uçtu kuş uçtu.

Eeee ne olacak peki şimdi?

Büyük harflerle. "Hiiiiiç"

Ramadan kefaletini geri çekmedi. Asil Nadir zaten Ramadan'ın böyle bir şey yapmayacağını bildiği için işi gevşek tutuyordu. Dayanamadım sordum Ramadan Güney'e:

- Yahu Ramadan Bey, hani kefaletini geri alacaktın. Neden almadın?

Bir offf çekti ki Ramadan Güney sormayın. Bakın neler anlattı bana. Gelin de hak vermeyin adama:

"Bora Bey kardeşim. Asil'i ne kadar tanırlarsa, beni de o kadar tanırlar Kıbrıs'ta. Ben şimdi kefaletimi geri alırsam, Asil'i tıkıverirler hapise. Peki sonra n'olacak? Bütün Kıbrıs ne diyecek benim için?

"Vatan haini" diyecekler.

"Senin yüzünden bütün dünyaya rezil olduk" diyecekler.

"Hiç insan kendi soydaşına böyle kalleşlik yapar mı? diyecekler. Sonra ben nasıl Kıbrıs'a giderim bir daha?

Nasıl o insanların yüzüne bakabilirim?

Ben zaten battım, bırak bir milyonum daha batsın ne çıkar, ama Asil'e zarar gelecekse benden gelmesin"

Doğru söze ne denir ki?

Şaştım kaldım. Dünyada nesli tükenmiş insanlara rastlamak mümkün. İşte Ramadan Güney de bunlardan birisi.

Allah kurtarsın Ramadan'ı içine düştüğü bu pis cadı kazanından. Ama nasıl?

VEDA

Karar günü geldi çattı.Vereceğim karara bağlı benim yaşam kavgam. Yıl 1992. Ocak ayındayız. Gün değil, saat kaybedecek vaktim yok.

Bıçak kemiği parçalamış vaziyette.

Eşim Feryal, kızlarım Deniz ve Aylin tam bir keşmekeşin içindeyiz. Önüme şapkamı değilde kağıdımı kalemimi serdim. Hem karalıyorum hem düşünüyorum.

İşte 1992 Ocak ayı durumu:

- Banka borcum 12 bin sterlin.

- Günaydın'dan alamadığım 10 aylık maaşım.

- Günaydın'dan alamadığım 10 aylık masraflarım.

- Günaydın'dan alamadığım 13 yıllık Kıdem Tazminatım.

- Günaydın'dan alamadığım Zorunlu Tasarruf ve Yardım Sandığı tutarlarım.

- Asil Nadir'den alamadığım maaş ve masraflarım tutarı olan 34 bin sterlin.

Zarar-Ziyan Bilançosu daha devam ediyor.

Bunlar mali zararlarım. Ya daha önemlisi. Evet daha önemlisi var beni

kahreden.

İsmim, İngiltere Kredi Kontrol Kara Listesine geçti.

Hem de sicil numarası bile verilerek.

Yani kısacası "fişlendim".

Dört sene süreyle, Bora Paran'a İngiltere'de kredi yok. Taksitle kravat mı alacağım, veya bir takım elbise mi alacağım?

- Adınız?

- Bora Paran.

- Bir dakika.

Soran, önündeki bilgisayara ismimi yazar. Çok değil 30 saniye sonra:

- Özür dilerim efendim, biz size satış yapamayacağız.

Hadi bakalım, sor sıkıysa. "Neden?" de de, al cevabını.

Neden?

Asil Nadir'in antenini yaptırdığım için.

Neden?

Asil Nadir'in gizli konuşmalarım yapabilmesi için kendi ismime alarak

kontrat imzaladığım "el telefonu" ücretleri ödenmediği için.

Kararım kesin.

Asil Nadir'e veda etmenin zamanı geldi.

Beni bu kararımdan hiçbir kuvvet döndüremez artık. Kafamdan şerit şerit anılar geçiyor. Düşünürken bile peş peşe yığılan anılarımı bir düzene sokamıyorum.

Artık boşa harcayarak ne kuvvetim ne de zamanım var.

Derhal Asil Nadir'le konuşup, kendisine durumu anlatacağım.

"Allah size sabır ve kuvvet versin" diyeceğim.

"Beni sanırım affedeceksiniz" diyeceğim.

"Benim de kendime bir çeki düzen vermem gerekli" diyeceğim.

"Müsaade buyurursanız, ben 1992 yılından itibaren sizinle çalışamayacağım" diyeceğim.

1992 Ocak ayının 8, 9 ve 10. günleri üst üste Asil Nadir'le odasında görüştüm.

Kararıma inanamadı.

- Anlaşıldı senin moralin çok bozulmuş. dedi.

- Hayır sadece moral değil, perişan bir vaziyetteyim. Çoluk çocuğuma

daha fazla eziyet edemem. Para kazanmam lazım.

- Aman Boracığım, n'olur bir hırsa kapılıp da yanlış kararlar verme.

- Kararım kesin ve yanlış olduğunu da sanmıyorum.

Günlerden çarşamba idi. Saat 15.30.

Asil Nadir söyleyecek şey bulamıyordu.

Sonunda:

- Sen şimdi evine git, bir bardak whisky'i dik kafana.

- Neden?

- Biraz rahatla be Boracığım.

Odada fazla kalmadım.

- Peki öyle yaparım, dedim sadece.

Ertesi günü büroya gitmedim.

Beni evden arattırdı.

- Bora mutlaka gel konuşalım, dedi.

Bu sefer, eşimin küçük Mini Austin arabasıyla gittim. Onun odasına girmeden, kendi odama çıktım. Daktilomu, faksımı, bilgisayarımı

fişten çektim. Taşıyabildiğim kadarını aşağıya indirmeye başladım. Eşyalarımı yavaş yavaş arabaya doldurdum. Galiba Ufuk, ustasına söylemiş olacak ki, tam kitaplarımı indiriyordum, Asil Nadir odasından çıkıp karşıma dikildi. Gene o seyrek fakat problemli anlarında kullandığı koyu Kıbrıs şivesiyle:

- N'appan be Bora'm?

- Kitaplarımı taşıyorum.

- N'ettik ki sana be gardaşşım?

Ellerimde ağırlık yapan kitaplarımla Asil Bey'le ayaküstü tartışacak durumda değildim.

- Müsaade ederseniz şunlan da arabaya koyup geleyim, konuşalım.

- Tamam gel. İçki mi içen yoh ise çay mı isten?

- Çay iyi olur.

Olanları bir ajans dikkatiyle izleyen Ufuk, benim ağzımdan çay kelimesini duyunca, hemen Asil'e baktı. O da "koş" anlamında kafasıyla ileri işaret yapınca. Ufuk merdivenlerden yuvarlanıyordu.

Kitaplanmı bıraktım arabaya.

Asil Nadir'le karşı karşıyayız.

Yine burnunun tiki tuttu. İkide bir kısıyor.

Sonra da yeni çıkarttığı bir başka hareketle kaşlarını da havaya

kaldırmaya başladı.

Ben girdim söze:

- Asil Bey size söyledim, artık parasızlıktan kavruldum. Üstelik biliyorsunuz, iki mahkeme kararıyla ismim kredi kara listesine geçti. Sayenizde hem sicilli hem de fişliyim.

Asil Nadir'i yakından tanıdığım son yıllarda bir tek sual kafama takılır dururdu da cevabını kolay kolay veremezdim:

"Asil Nadir zeki mi? Yoksa kurnaz mı?"

Bence kurnazlığı daha ağır basıyordu.

Benim lafa girişimde "Sicil ve Fiş" kelimelerini işitince aynen Ramadan Güney'e davrandığı gibi bir tavır takındı. Bir derin nefes çekti ki Silk Cut sigarasından, taa ciğerlerinin bilinmeyen kılcal damarlarında kaldı yarısı dumanın. Sonra burnunu oynattı. Yarı gülümseyen yan ciddi bir ifade indiriverdi yüzüne:

- Be Boram, düz yolda yürümüyoruz. Bilin ne derim? Tel örgülü, dikenli yollarda yürüyoruz. Ama nereye yürüyoruz? Cennete, cennete be Boram. Tabii yolda yürürken oran buran kesilecek, çizilecek. Her kazancın bir rizikosu vardır. Biz mahalle parkına doğru yürümüyoruz. Yolumuz "Cennet" anlıyor musun?

İşte milyonları peşine takan, işadamlarını önünde secde ettiren, İngiltere'de son on yılın en başarılı şirketini kuran, tuttuğu altın olan, bir zamanlar serveti trilyonlarla ölçülemeyen koca Asil Nadir, kırılan kalbime, tükenen sabrıma, delinen cebime, kaybettiğim zamanlara "felsefe tamiratı" uygulamaya çalışıyordu.

Eskiden olsaydı mutlaka buzlarım çözülürdü.

Gözlerimi mümkün olduğu kadar ondan kaçırıp odanın orasında burasında gezdirmeye çalıştım. Çünkü ona bakarsam, bu "Cennet, mennet" sözleri bana yine birkaç aylık Kurgu Enerjisi verebilirdi. Hani kıçından kurulan "Yem Yemez Su İçmez Japon Tavuklan" gibi.

- Asil Bey siz çok haklısınız. Size inanıyorum. Herhalde bu dünyadaki cennetten bahsediyorsunuz değil mi?

- Bildin be Boram, diye kahkaha ile güldü.

Kafamı toparlayıp verdiğim karardan dönmeyeceğimi tekrar etmem gerekiyordu. Çünkü Asil Nadir, bunca beraberlikten sonra yanından kopup ayrılmamı istemiyordu. Bunun bir sürü sebepleri olabilirdi. Ama benim bunlan düşünecek zamanım yoktu.

Kararımı vermiştim bir kere. Bu dünyada değil, öbür dünyadaki cenneti bile garantilese, Asil Nadir'le yollarımız aynlıyordu Hem de hemen şimdi.

- Bak Bora, diye lafa girdi hiç beklemeden.

Sonra devam etti:

- Şurada çok az bir zaman kaldı. Pasaportumu alacağım, özel uçağımla Kıbrıs, İstanbul, sonra bütün dünyayı dolaşacağım. Birlikte olacağız, gel yanlış karar verme.

- Asil Bey, bankaya borcum var. Rezil bir vaziyetteyiz. Bu sözlerinizi bankama söylesem bana yardım ederler mi? Siz bana bunu söyleyin.

Şaşırır gibi oldu. Sigarasını yarım söndürdü kül tablasında.

- Şimdi bugün perşembe. Sana salı günü bir 10 bin sterlin veririm.

Cuma günü de 24 bin sterlin. Tamam mı? Sana borcum o değil mi?

Cennet'ten de iyi geldi bu para sözleri. Ama, bu kaçıncı söz verişi?

- Asil Bey, salı gününü bekleyeceğim.

- Tamam Boram. Salı söz.

Çıktım odasından, tekrar kendi odama girdim. Geri kalan dosyalarımı, masa lambamı, elektrikli su ısıtıcımı aldım ve yine merdivenlerden aşağıya inmeye başladım. Ufuk hemen yanıma geldi.

- Yardım edem mi Bora ağabey?

- Yok Ufuk, istemez. Bitti zaten.

Araba küçük olduğu için, arka koltuklar ve yan koltuk ağzına kadar eşya ile dolmuştu. Kontak anahtarını çevirdim. Araba hareket etti. Asil Nadir caddeye bakan penceresinin tül perdeleri arasından beni dehşetle seyrediyordu. Baktığımı görünce, perdeler bir kez daha sallandı ve durdu.

* * * * *

10 Ocak 1992, Cuma.

Evimde şaşkın bir vaziyette kan koca karşılıklı oturuyoruz. Ağzımı bıçak açmıyor.

Telefon çaldı. Zırr, zırr.

Abide Gönültaş karşımda.

Aman ne tatlı konuşuyor. Bir poz bir poz.

- Boracığımmm nasılsınnn?

- Parasızım.

- Ahh o hepimizde var, sorma.

- Evet

- Asil Bey seni saat 15.00'te görmek istiyor, gelirsin değil mi?

- Gelirim.

- Hoşçakal.

Çatt kapandı telefon, iyicene kızıyorum kendime.

Kızıyorum, çünkü işten aynlmak böyle bölük pörçük olmaz. "Kopacaksan, kop artık" diye kafamı yumruklamak istiyorum.

Ya söz verdiği gibi paralarımı ödemeye kalkarsa. Sonra bir çuval incirin içine etmeyelim.

Saat 15.00.

Yine Asil Nadir'le karşılıklı oturuyoruz.

- Bora odanı boşaltmışsın ama sen.

- Evet boşalttım.

- Neden?

- Dedim ya size aynlıyorum diye.

- Ama sana salı günü para vereceğim dedim.

- Tamam işte, ben de salı gününü bekliyorum.

Anlamamış gibi baktı bana. Bugün daha bir solgundu yüzü. Tam formunda değildi. Asil'in problemi sadece ben değil, daha binlercesi olmasına rağmen benim kalmamda ısrar ediyordu.

- Asil Bey salı günü ben mi geleyim, yoksa siz beni telefonla arar mısınız?

- İkisi de olur Boracığım.

- Biliyorsun, artık Feryal de işe gelmeyecek.

- O neden o?

- Asil Bey, çocukları kim alacak okuldan? Onların yemeklerini kim yapacak? Bizim dadı tutacak paramız yok ki. Bugüne kadar idare ettim, hep cebimden verdim dadı paralarını.

Sanki önemli değilmiş gibi yüzüme gülerek baktı ve:

- Bora bu dadı paralarını sen hesaba geçmedin mi?

- Hayır geçmedim Asil Bey. Siz benim maaşımı ve masraflarımı verin kafi, ben dadı parasında değilim.

- Tamam işte, salı günü birazını, cuma da geri kalanını öderim. Sen merak etme.

Ne sarıldık, ne de tokalaştık. Sadece gülümseyerek veda ettik. "Salı günü beni arayıncaya kadar" evimden dışarıya çıkmayacağım.

Nice salı günleri geçti.

Nice cuma günlerinin sabahını akşamını gördüm.

Asil Nadir'den tısss yok. Hani benim param?

Açtım telefonu ama karşıma çıkmıyor.

Hep Abide kapıyor telefonu:

"Ahh bir bilsen öyle meşgul ki"

"Avukatlar bırakmıyor ki yakasını"

"Bora biz seni ararız, evdesin değil mi?"

"Ahh Bora, o da seni arayacaktı ama şimdi toplantıda."

Ocak 1992 çıktı aradan. Hala Asil Nadir beni arayacak.

Hala paramı ödeyecek.

Demek ki çok isabetli karar vermişim.

Asil Nadir'den kopma kararımdan sonra daha da büyük bir karar vermem gerekti Şubat 1992'nin başında. Günlerimi boş geçireceğime birkitap yazmayı geçirdim kafamdan.

Asil Nadir'i tanıyabildiğim kadarı ile kaleme almak.

O, bana sıcak günlerimizde hep söylerdi:

"Boracığım çok yolsuz kalırsak, sana hayatımı anlatırım, sen de kaleme alırsın para kazanırız" derdi.

Ben fazla ciddiye almazdım. Bana oturup hayatını bile anlatsa mutlaka kendi işine geldiği gibi anlatacaktı.

Bunu şimdi artık adım gibi biliyor ve inanıyorum. İşte, üç ay gece gündüz demeden evimde yazdım durdum. Bazı geceler sabah 04.00'lere kadar. Bazı sabahlar 06.00'da yatağımdan fırlayarak. Evimizin televizyon seyredilen odasına kapanarak yazdım durdum.

Amacım Asil Nadir denilen kapalı kutuyu sizler için biraz aralayabilmekti. Eğer içi karanlık kutuya benim açabildiğim aralıktan bakıp da bir şeyler görebildiyseniz ne mutlu bana.

Yıl 1992.

Artık ben de sizler gibi Asil Nadir olaylarını uzaktan izleyeceğim. Birlikte göreceğiz, işiteceğiz, okuyacağız.

Asil Nadir'e kitabımın son paragafında bir temenni ve bir de ünlü

düşünürün sözleri var iletmek istediğim.

Temennim: Asil Nadir'in üzerine yıkılan bütün suçlamalardan kurtularak, bir zamanlar içinde yaşadığı ama şimdi yolunu kaybedip, orasını burasını kanatmak pahasına da olsa, dikenli ve tel örgülü yollarda yeniden bulmaya çalıştığı "Dünya cennetine" bir an önce varabilmesi.

Bakın Emerson ne diyor: "Bugün en önemli şeyin hiç kimse tarafından aldatılmamak olduğunu sanırsın. Ama hayatın güneşi, asıl senin hiç kimseyi aldatmamaya çalıştığın gün doğacaktır"

VE SONSÖZ

Umarım sizleri sıkmadım. Ve yine umuyorum ki, bütün bunların yazılışındaki neden hayli kolay anlaşılmıştır. Eğer bir adam geçici de olsa, çeşitli ülkelerde günler ve aylarca hatta yıllarca, gündem olmuş, ümit olmuş, devlet başkamnın kolundan, basının ensesine; Bankacılığın kasığından, sanayinin apış arasına kadar her yere rahatlıkla sokulup şişinebilmişse, böyle bir adam hakkında elbette yazılacak.

Hele böyle bir adam, dördüncü kuvvet damgasını çağımızda büsbütün ağdalaştınp perçinlemiş bir basını, tırnağının altına aldığı bir bit gibi kolay ezilir, mensuplarını bir meta gibi alınır, satılır, sıkılır, atılır hafiflikte görebilmiş de, herhangi bir gazeteci bunlan bile bile ve göre göre susabilmişse, işte asıl o sükuta şaşılır.

Ben böyle bir susuşu kendime ve mesleğime yediremedim. Yaptığımın, görevimin gereği olduğuna inanıyorum. Böylece "konumu"ma aylar ve aylar boyunca niçin katlandığım ve onca sıkıntıya, acıya, çirkiliğe nasıl dayandığım da sanırım hemen anlaşılacaktır.

Bora Paran